Paul Brunton

MISTERUL MORȚII

Paul Brunton

MISTERUL MORȚII

PARTEA I

CAPITOLUL I

ŞTIINŢA MATERIALISTĂ, RELIGIA ŞI ŞTIINŢA PSIHICĂ

Între ştiinţă, care studiază materia şi admite numai existenţa ei, şi religie este o luptă continuă. Între materie şi spirit, între eroare şi adevăr, între aparenţă şi realitate, între întuneric şi lumină lupta este aprigă.

ÎNCEPUTUL. Ştiinţa actuală materialistă, care graţie lui Dumnezeu a făcut progrese, care nu se pot nega, afirmă cu tărie prin savanţii ei, ca şi cum ei ar fi fost prezenţi la începutul lumii, că: „La început era inconştientul, era haosul, era mişcarea de atomi, era energia, era forţa inconştientă, oarbă, surdă şi mută, care concretizându-se a dat toată materia din univers, a dat tot ce vedem cu ochii liberi sau cu diferitele instrumente optice". Deşi ştiinţa nu poate dovedi ceea ce afirmă, pentru că până astăzi ea n-a reuşit să concretizeze vreo forţă în materie şi fără dovadă prin experienţă afirmarea ei nu este ştiinţifică, totuşi lumea crede în această ştiinţă, care numai prin simplă şi nesăbuită afirmare expulzează Divinitatea din Univers şi nimiceşte credinţa in Dumnezeul Creator.

Religia spune: «La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul».

Noua ştiinţă psihică, numită şi spiritualistă, fiindcă studiază sufletul în timpul vieţii şi după moartea omului, susţine că la început era în adevăr forţa dar nu forţa

inconștientă, oarbă, surdă și mută, ci Forța Conștientă Supremă, Dumnezeu, care vedea și vede, auzea și aude, vorbea și vorbește.

NAȘTEREA UNIVERSULUI. Știința materialistă afirmă: „Universul s-a făcut de la sine și este guvernat de legi mecanice: Eterul din spațiu (eter pe care știința il admite, dar nu l-a dovedit, s-a condensat, formând la inceput nori de eter sub formă de vârtejuri. Prin accelerarea mișcării s-a făcut o nebuloasă, care a devenit sferică. Condensându-se continuu, atomii au căpătat o atât de mare cantitate de energie, incât la un moment dat au inceput s-o radieze sub formă de lumină, căldură și alte forțe electro-magnetice. Astfel s-a născut soarele. Prin radiere, căldura a scăzut și atomii au dat naștere, prin combinație, diversilor corpi simpli din soare. Planetele s-au detașat din soare prin forța centrifugă. După cum s-a format sistemul nostru solar, tot astfel s-au făcut și toate stelele, care sunt sori, având și ei planete. Un soare, prin radiere continuă se stinge, după un număr mai mic sau mai mare de veacuri.

In univers deci — zice știința — sunt 2 faze: 1) Condensarea energiei dă materia, 2) Disocierea materiei dă energia". (Gustave le Bon: L'évolution des forces).

Religia afirmă absolut contrariul: «Universul a fost făcut de Dumnezeu prin Cuvânt; nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El».

Știința psihică, de acord cu religia, susține că, după cum in lumea noastră, in mic, totul este făcut de om, tot așa in mare și in infinit, Universul a fost creat de Dumnezeul Atotputernic. Cum ar fi putut intâmplarea să constrângă materia dezordonată să se aranjeze intr-o ordine așa de perfectă?

VIAȚA. Știința modernă materialistă zice: „Viața s-a născut din o recombinație de energii din univers; in alți termeni energia din univers a intrat in relații noi cu elementele chimice existente atunci" (H. F. Osborn: Origine et evolution de la vie). Pentru alți savanți viața este o energie mecanică mai mult sau mai puțin identică sau echivalentă energiilor fizice sau chimice, cum ar fi căldura, electricitatea, lumina, afinitatea sau coeziunea. In sfârșit, alți materialiști afirmă că viața este o energie de o formă necunoscută.

Ştiinţa nu vrea să afirme curat că nu cunoaşte obârşia vieţii, fiindcă ea n-a reuşit încă şi nu va reuşi niciodată să creeze viaţă, ci, spre a arăta că ştie ceva, se serveşte de cuvinte, înşirate fără rost, spre a-şi acoperi ignoranţa totală în această chestiune.

„Viaţa, proprietate particulară a materiei organizate, — adaugă ştiinţa, — a produs o infinitate de forme şi funcţiuni noi, care nu existaseră înainte de naşterea ei în univers. Ştiinţa nu a stabilit încă, dacă formele născute de viaţă sunt datorite întâmplării, sau sunt supuse unor legi" (Osborn). Această ştiinţă afirmă: „Primele fiinţe apărute au fost bacteriile; ele au apărut acum câteva zeci de milioane de ani, când pământul era acoperit de roci goale şi terenuri primitive. O dată cu bacteriile au apărut, în apele dulci şi sărate, algele unicelulare. După bacterii au apărut protozoarele unicelulare de genul amebelor, apoi infuzoriile, foraminiferele, radiolarele. După algele unicelulare au apărut algele clorofiliene, care, cu ajutorul luminii solare, separau, după cum separă şi azi, carbonul din acidul carbonic din aer şi îl inmagazinau, transformându-l în hidraţi de carbon, contribuind astfel la construcţia solului. Protozoarele, prin transformări în zeci şi sute de mii de ani, au dat naştere succesiv nevertebratelor şi anume: celenteratelor, spongiarelor, echinodermelor, viermilor, moluştelor, artropodelor şi protocordatelor. Nu se ştie — zice ştiinţa — din care speţe au provenit, prin transformare, primele vertebrate, adică peştii. Cei mai mulţi susţin că peştii au provenit din protocordate. Din peşti au luat naştere, prin evoluţie şi prin schimbare de locuinţă, batracienii. Din batracieni au născut reptilele; iar reptilele s-au diferenţiat în două ramuri: păsările şi mamiferele. Din maimuţa mamiferă s-a născut omul, mamifer şi el". (Osborn).

Religia spune: „Vieţuitoarele toate au fost create de Dumnezeu", iar Dumnezeu Însuşi spune celor ce au urechi ca să ia aminte: „Eu am făcut pe om" (Isaia 45-12).

Ştiinţa psihică de asemenea susţine, că vieţuitoarele au fost create de Dumnezeu. Viaţa nu este o formă de energie mecanică. Viaţa psihică diferă complet de toate formele de energie inconştiente, fizice sau chimice. Viaţa stă în Eu, în spirit, care este o forţă conştientă, care mişcă instinctiv sau voluntar materia, prin care se ma-

nifestă și poate mișca sau modela, în anumite limite, materia exterioară și independentă de corpul său. Viața și energia rezidă în spirit, nu în materie, care este inconștientă și inertă, oricât ar fi de organizată: „Mens agitat molem". Când forța conștientă, când viața se desparte de materie și nu mai lucrează asupra materiei corpului prin care se manifestă, ea nu încetează totuși să existe, deși nu mai este vizibilă și observabilă. Știința psihică respinge aberația științei materialiste, care pretinde că conștientul omenesc s-a născut din întâmplare și în mod inconștient, din inconștientul universal.

Dacă nevertebratele s-au născut din protozoare, cum se face că se mai găsesc și astăzi protozoare? Numai unele s-au transformat, iar altele nu? Sau protozoarele care există astăzi nasc spontan în timpul nostru? În acest caz, cum de nu surprinde știința nașterea lor? Cum se face că se mai găsesc încă astăzi, după atâtea milioane de ani — după știință — bacterii care ar fi trebuit să fi evoluat, să se fi transformat? Nasc și ele spontan în timpul nostru? Cum se face că unele brachiopode și celenterate s-au menținut fără nici o schimbare timp de 30.000.000 de ani — după știință? — Ele n-au evoluat deloc în așa de lung timp? Walcott a arătat că brachiopode actuale de toate ordinele și chiar din foarte multe alte nevertebrate care puse alături de formele marine fosile, nu se deosebesc între ele. Acestea n-au evoluat de loc? De ce? Crustaceul burghesia bella din Cambrian e la fel cu apus incasanus de astăzi. Artropodul fosil malaria spinifera poate fi comparat cu limulus polyphemus de astăzi. Brahiopodul fosil lingulela din Cambrian este asemenea speței lingula anatina de astăzi.

Cum a putut forța oarbă sau întâmplarea să nască ochi la animale? Cum s-a putut ca forța surdă să dea naștere urechii pentru a auzi? Cum se poate ca animalele fără ochi, sau fără urechi, să se transforme prin evoluție în alte animale cu ochi sau urechi, grație forței oarbe și surde, care nu urmărește nici un scop și care nu știe nimic de necesitatea animalelor de a avea aceste organe? Selecția naturală și adaptarea la mediu, inconștiente, pot ele da naștere la organe noi necesare animalelor?

Darwin însuși a spus cu modestie că ipoteza sa — transformismul — urma să fie confirmată prin fapte și să se găsească speciile fosile intermediare, între speciile actuale. Urmașii lui însă au crezut că această teorie este un adevăr științific demonstrat și au făcut din ea o dogmă a creațiunii, dogmă închipuită și absolut falsă. Cât va fi pământul, știința nu va putea dovedi ca neadevărat cuvântul divin, care ne spune că: „Dumnezeu a făcut viețuitoarele, care mișună în apă, pe pământ și în aer, pe fiecare după soiurile lor" (Geneza 1). Toate clasele de animale și toate soiurile lor sunt aceleași de la începutul lumii. Este fără rost orice părere omenească. Dumnezeu Însuși zice: „Eu am făcut pământul, pe oameni și dobitoacele" (Ieremia 27—5).

Este adevărat că Dumnezeu a pus sfârșit unor făpturi cum sunt reptilele gigante, din perioada secundară. Dar „sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea". (Geneza 6—13). De ce nu vor oamenii să înțeleagă că Acel ce a făcut ochiul, vede? Cel ce a făcut urechea, aude? Cel ce a făcut pe om ca personalitate are și El Însuși personalitate?

Știința materialistă ne spune că materia corpului omenesc este compusă din mai mult de 90% apă, iar restul este compus din carbon, oxigen, hidrogen, azot, calciu, fosfor, sulf, magneziu, iod, sodiu, potasiu etc. Cum poate mintea omenească să admită că din combinarea unor corpuri materiale inerte și inconștiente, ar putea naște conștiința, voința și personalitatea Eului? Se poate admite aceasta? Materialiștii afirmă că natura n-are nici un scop, nu urmărește nici o finalitate: nici binele, nici răul, dar tot ei susțin că în om este sădit instinctul de conservare. Pentru ce natura inconștientă a făcut cadou omului acest instinct de conservare, dacă ea nu urmărește nici un scop?

Albert de Lapparent, fost secretar perpetuu al Academiei franceze, unul din savanții care a studiat științele în legătură cu geologia și paleontologia zicea: „Dacă ar trebui să rezum în patruzeci de linii cunoștințele cele mai autentice ale geologiei, aș copia textul din „Geneza", adică istoria creațiunii lumii așa cum este scrisă în Biblie".

Trebuie să recunoaștem însă, că nu toți savanții sunt materialiști. Chimistul Liebieg a scris: „Este de mirat

că se mai pot găsi oameni, care să vie să ne spună că toate minunile naturii sunt niște simple efecte ale întâmplării, sunt niște consecințe forțate ale naturii. Aceste zadarnice ipoteze și aceste aberații ale spiritului, care uneori se ascund sub numele de știință pozitivă, sunt respinse de adevărata știință. Naturaliștii nu pot să le dea crezământ și astăzi ca și în timpul lui Reaumur, Linné, Cuvier și a atâtor alți oameni de geniu, ei atribuie operele creațiunii unui Creator".

Armand Gautier afirma: „Este o știință pe dos aceea care îndrăznește să asigure că numai materia există și că numai legile ei guvernează lumea".

„Cât timp nu se va putea proba că materia sau forțele fizice pot să raționeze, suntem obligați să considerăm orice legătură inteligentă și inteligibilă între fenomene, ca o probă directă a existenței unui Dumnezeu care cugetă" susținea L. Agassiz.

„Un adevărat cercetător al naturii nu poate nicăieri pătrunde în cunoștința tainelor creațiunii, fără să priceapă degetul lui Dumnezeu", a scris chimistul R. Boyle.

Geologul Lyel scria: „Ori în ce direcție ne-am îndrepta cercetările noastre, pretutindeni descoperim cele mai clare dovezi despre o Inteligență Creatoare, sau despre prevederile, puterea și înțelepciunea Ei".

„În jurul nostru avem o mulțime de probe strălucite de o acțiune inteligentă, de un plan binevoitor, și dacă vreodată îndoieli metafizice ne depărtează pentru câtva timp de aceste idei, ele revin cu o forță irezistibilă. Ele ne arată că toate lucrurile vii depind de un Creator și de un Stăpân Etern" a susținut Fizicianul Lord Kelvin.

Pasteur la rândul său zicea: „Când studiezi mult, revii la „credința țăranului breton".

A ne îndoi de Dumnezeu, este a nega evidența, este a nega măreția universului — opera și poema Sa — care este înaintea noastră. Orice om cu judecată înțelege că este „o Cauză determinantă" a universului. Această „Cauză determinantă" este Dumnezeu. El a determinat universul; El l-a creat. Și Dumnezeu s-a manifestat oamenilor prin Cuvânt și prin Cuvântul Întrupat; și „Cuvântul este scris" în Scriptura Vechiului și Noului Testament.

SUFLETUL. Astăzi știința materialistă afirmă: „Omul nu-i decât materie; suflet nu există. Spiritul nostru este produs de materia cerebrală cenușie, prin mișcarea atomică și vibrațiile care se produc în celule. Senzațiile, percepțiile, ideile, dorințele, imaginația, raționamentele, emoțiile, amintirile, atenția, conștiința, voința, în sfârșit toate fenomenele psihice sunt produse ale materiei cerebrale".

După această știință, toate procesele psihice se reduc la procese fizice. Este de admis ca mișcarea unor atomi de materie inertă și inconștientă să producă spiritul? Dar spiritul nostru este stăpân pe idei; el le dirijează și le schimbă în ce sens vrea. Spiritul nostru este creator, el creează spontan judecăți sintetice, cum sunt de pildă, principiile matematice. Eul nostru este în interiorul nostru o nouă realitate și este însușirea noastră fundamentală. Cugetarea este numai o funcțiune a Eului nostru, Eu, a cărui origină este în Dumnezeu.

Marele fiziologist francez Claude Bernard în secolul trecut — spunea: „Materia, oricare ar fi ea, este lipsită de spontaneitate, și nu naște nimic; ea nu face decât să exprime, prin proprietățile sale, ideea Aceluia care a creat mașina care funcționează. Materia organizată a creierului, care manifestă fenomene de sensibilitate și inteligență proprii ființei vii, nu are mai multă cunoștință de cugetarea și de fenomenele pe care le manifestă, decât materia brută. După cum un ceasornic nu are cunoștință de mișcările pe care le manifestă sau de ora pe care o arată; după cum literele de imprimerie și hârtia nu are cunoștință de ideile inscrise pe ea, tot astfel a spune că creierul secretă ideea, este a admite că ceasornicul secretă ora sau ideea de timp. Viața și cugetarea repauzează pe o împreunare de fenomene chimice, dar acestea nu sunt decât condițiuni și nu cauze".

Astăzi fiziologia a părăsit ideile lui Claude Bernard și admite că spiritul este produsul materiei, este o proprietate funcțională a materiei cerebrale, că în sfârșit nu e nimic afară de materie.

Nu numai medicii din trecut, dar și filozofii din antichitate, ca și cei din timpurile apropiate de noi, admiteau existența spiritului ca entitate, independentă de corp.

Dar în urmă au venit enciclopediştii cu Condillac, Helvetius şi d'Helbach, care au negat existenţa sufletului şi au preconizat un materialism absolut, reducând pe om la senzaţia pură şi arătându-i ca scop fericirea materială, cu tristele ei rezultate, — stabilind crezul în materie ca origină, în plăcere şi egoism, ca regulă de viaţă şi în neant ca sfârşit. Şi lumea a crezut în ei, sub motiv că sunt savanţi.

Filosofii Thomas Reid, în Scoţia şi Emanuel Kant în Germania, au reacţionat contra doctrinei materialiste. În Franţa vocile elocvente ale lui Jauffrei, Cousin, Villemain, au demonstrat existenţa şi imaterialitatea sufletului în mod evident, astfel că victoria a rămas de partea lor, pe terenul filozofic, dar a fost în zadar.

Ştiinţa materialistă a făcut cu persistenţă studiul corpului omenesc şi negăsind nicăieri sufletul, care nu poate fi văzut de ochii noştri materiali, a afirmat că în noi ceea ce cugetă nu este o entitate numită suflet, spirit, ci materia cerebrală, care singură poate să simtă şi să perceapă.

Studiul sufletului în timpul vieţii. Ştiinţa psihică a stabilit neîndoios existenţa spiritului independent de corp.

Telepatia dovedeşte în noi, prezenţa unui centru dinamo-psihic, spiritul, capabil să emită unde psihice în eter care să fie primite de alt centru dinamo-psihic, sintonisat cu cel dintâi. Cercetările profesorului Cazamalli de la Universitatea din Milano au dovedit că undele psihice emise de spiritul omenesc sunt scurte şi analoage cu undele pe care le folosim în radiotelegrafie. Telepatia e transmiterea gândurilor de la o persoană la alta, la mari distanţe, prin vibraţiunile în eter ale spiritului nostru. O mamă aude prin spaţiu, la mare depărtare, chemările fiului ei nenorocit, prin faptul vibraţiunilor tari ale sufletului acestuia. Telepatia e telegrafia fără fir a sufletelor.

Ziarul englez „Dailly Expres" din Septembrie 1907, a citat mai multe şedinţe de transmiteri de idei, date în faţa Regelui Eduard al VII-lea şi a altor personaje ale curţii sale, de d-nul şi d-na Zancig. Regele a făcut cunoscut rezultatele. S-a constatat că comunicarea de idei există în mod constant şi normal între soţ şi soţie. Dacă, de exemplu, soţul citea o scrisoare, soţia lui la oarecare

distanță, fiind cu ochii bandajați, percepea în același timp conținutul acelei scrisori. Tot ce spunea bărbatul, parvenea imediat femeii, care repeta ce spusese bărbatul, — sau ce i se spusese lui.

Doi foști agregați ai colegiului din Cambridge, Eduard Gurney și Frederic W. H. Myers, au publicat o carte, în care este studiată pe larg telepatia. Ei citează numeroase observații de telepatie, foarte judicios controlate. Vom cita două din ele :

Observația I. „Lady G... și sora sa petrecuseră seara cu mama lor, care era sănătoasă și nu prezenta nimic care ar fi putut da loc la îngrijorare. În mijlocul nopții, sora d-nei G... se deșteptă speriată și zise soțului ei : „Trebuie să merg imediat să văd pe mama ; spune să puie caii, sunt sigură că mama e bolnavă". „Soțul după ce încercase în zadar să convingă pe soția sa că nu era decât o idee, ordonă să fie înhămați caii la trăsură. Ajungând aproape de casa mamei sale, la punctul de intersecție a două drumuri, sora Doamnei G... văzu trăsura acesteia din urmă. Fiecare din cele două surori întrebă pe cealaltă pentru ce se găsea acolo, și fiecare din ele dădu același răspuns : „Nu puteam dormi, fiind sigură că mama este bolnavă, și am venit s-o văd". Ajunse în fața casei, văzură la ușă pe bona care servea pe mama lor și aflară că mama lor căzuse subit bolnavă, gata să moară, și ea exprimase dorința să vadă pe fetele ei".

Observația II. „La 21 Ianuarie 1893, eram chemată prin telegramă lângă mătușa mea, în etate de 82 de ani și bolnavă de câteva zile. La sosirea mea, găsii pe mătușa mea în agonie și nemaivorbind ; mă instalai la căpătâiul ei pentru a nu o mai părăsi. Pe la zece ore seara, vegheam, stând lângă patul ei, când o auzii chemând cu voce tare : „Lucie ! Lucie ! Lucie !" Mă sculai repede și văzui că mătușa-mea pierduse cunoștința și gemea ; zece minute mai târziu își dete sufletul. Lucie era o altă nepoată și fina mătușii mele, care nu venea destul de des s-o vadă, fapt de care mătușa mea se plânsese sorei de gardă. A doua zi spusei verei mele Lucie : „Trebuie să fi fost surprinsă la primirea telegramei, care anunța moartea mătușei noastre". „Nicidecum. Mă așteptam. Închipuiește-ți că noaptea pe la zece ore, atunci când dormeam profund,

am fost deșteptată brusc, fiind chemată de mătușa mea ! Lucie ! Lucie ! Lucie ! restul nopții n-am dormit".

După cum vapoarele, în primejdie de naufragiu, pe mări și oceane, anunță pericolul în care se găsesc, vapoarelor apropiate prin telegrafia fără fir, precizând longitudinea și latitudinea la care se găsesc și cerând grabnic ajutor, tot astfel două suflete, strâns legate prin iubire, își anunță prin telepatie durerile lor disperate. Agentul normal de relațiune între suflete este telepatia.

Marele astronom francez C. Flammarion, scrie : „Acțiunea unei ființe asupra alteia, la distanță, este un fapt științific, tot așa de sigur ca existența orașului Paris, a lui Napoleon, a oxigenului, sau a stelei Sirius".

Undele psihice sunt vibrații ale sufletului. Dar ce este sufletul ? Sufletul este un fluid de o substanță necunoscută ; o particulă provenind din Dumnezeu. Acest suflet are un corp eteric (fluidic) identic cu corpul material, dar vaporos și transparent, ca și aerul și deci invizibil. Atomii sau moleculele de eter ai corpului eteric, — sunt diferențiați astfel că la materializarea experimentală, sau spontană, după moarte, după cum vom vedea, sau la nașterea și creșterea naturală și normală a copilului, unii asimilează substanțele calcaroase și dau oasele, alții dau mușchii, alții tendoanele, alții creierul și măduva spinării cu nervii și organele simțurilor, alții seroasele articulațiilor, alții inima, pulmonii, ficatul, rinichii, aparatul digestiv etc.

În suflet și corpul său eteric rezidă viața și el supraviețuiește după moarte, fiind nemuritor sufletul sau Spiritul acționează materia prin intermediul corpului eteric.

A nega spiritul pentru că el nu mai funcționează în corp când materia, care servește la manifestările lui, este distrusă sau bolnavă, este tot așa cum s-ar nega existența vaporilor, dacă n-ar fi vizibili, când după un accident în căldare sau în cilindre, toată mașina se oprește.

Nerecunoașterea de oameni a spiritului, ca entitate independentă de corpul material, se datorește faptului că spiritul și corpul său eteric nu e vizibil simțurilor noastre grosolane, care nu iau cunoștință decât de materia bine condensată.

Dar în emoții, sufletul este cel care reacționează. În o violentă durere morală, spiritul suferă. Fluidele care îl compun se turbură, vibrează tare, producând zguduiri în sistemul nervos, care pot să atingă materia cerebrală, în așa măsură, încât să dea convulsii, spasme și chiar turburări psihice trecătoare sau durabile. Prin intermediul corpului eteric, care lucrează asupra nervilor, sunt conduse, în toate țesuturile corpului, fluidele sufetului și energia lui.

Știința psihică a ajuns să exteriorizeze și să studieze sufletul și facultățile lui din omul în viață, întocmai cum știința materialistă a ajuns să izoleze hidrogenul dintr-un acid oarecare, ca apoi să-i cunoască proprietățile.

Cheia cu care se exteriorizează sufletul și după exteriorizare i se cercetează facultățile, o dă studiul diferitelor faze și forme ale somnului, „fratele morții".

1. CE ESTE SOMNUL NORMAL? Este exteriorizarea sufletului, afară din corp. În somn, sufletul lasă corpul său material să se odihnească, iar el își ia libertatea temporală și relativă, exteriorizându-se afară din corp, dar rămânând totuși legat de el prin o legătură fluidică.

În somn, când are loc visul, sufletul vede imagini, vede forme, aude ce-i vorbesc viii și morții și întreține convorbiri cu ei. Visul este rezultatul impresiilor percepute de suflet în timpul depărtării sale de corp. Când exteriorizarea spiritului este incompletă, atunci ideile, de peste zi și amintirile trecutului se amestecă cu impresiile sufletului incomplet degajat intr-o dezordine aparentă. Când, din contră, sufletul se exteriorizează suficient, visurile devin de o luciditate remarcabilă; iar când exteriorizarea e intinsă, el poate lua contact cu lumea spirituală. În această stare de activitate independentă, sufletul poate vedea la distanță, poate pătrunde unele lucruri necunoscute. Când zburăm în vis, este senzația reală, adevărată, pe care o percepe spiritul în peregrinările sale. Cu cât sufletul se depărtează mai mult de corp, cu atât mai slabă este legătura care îi unește, și cu atât amintirea e mai vagă și chiar nulă, la deșteptare.

Pentru ce când dormim, în vis, mergem, râdem, suferim, vedem, auzim convorbiri cu diferite persoane? Pentru ce, în vis vedem și convorbim cu morții, care ni se par vii? Pentru că sufletul nostru, detașat de materie,

a revăzut alte suflete, care s-au prezentat lui cu aceeași formă a lor, cu același timbru de voce, pentru a ne face să înțelegem că cu toată părăsirea corpului lor, ele trăiesc încă.

În somn, spiritul își continuă activitatea; uneori el rezolvă probleme studiate în zadar și părăsite ca insolubile; concepe singur, sau poate primește de la alte inteligențe invizibile, inspirația unor opere uneori geniale: poeme, simfonii, poezii, pe care le aude și apoi le transcrie la deșteptare. Voltaire, Lafontaine, Coleridge, S. Bach, Tartini, au declarat că grație unor asemenea vise în timpul somnului, au compus părți din operele lor. Voltaire a afirmat că a conceput un cântec complet din Henriada, în vis. Lafontaine a conceput, în vis, fabula celor 2 porumbei. S. Bach și Tartini au auzit, în vis, sonatele sau compozițiile pe care nu puteau să le termine după voința lor în timp de veghe. Tot în vis, spiritul lui Agassiz a descoperit aranjamentul scheletic al oseminteIor disparate ale unei fosile, pe care încercase, în mai multe rânduri fără succes, să le ajusteze în timpul zilei, în stare normală.

În sfârșit în vis sufletul poate, mai mult sau mai puțin clar, lua cunoștință de viitor anunțat de inteligențele invizibile superioare. În adevăr sunt vise prevăzătoare, imagini și viziuni raportându-se la evenimente viitoare, a căror exactitate este verificată ulterior. Ducesa de Hamilton a visat, cu cincisprezece zile înainte, moartea contelui L... cu detalii de ordin intim, care au avut loc cu ocazia acelui eveniment. Fiul magistratului din Hausser, M. Reed, fiu care avea zece ani, visase de două ori că tatăl său fusese ucis de un accident de automobil, și cu toate că tatăl fusese încunoștiințat de visul copilului său, de copil însuși, și cu toate rugăciunile soției sale, Reed n-a voit să renunțe la preumblarea proiectată și a fost ucis de automobil, în condițiunile visate de fiul său.

Trimisul special al ziarului „Matin" din Paris, domnul Scarfoglio, telegrafia din Messina unde avusese loc un cutremur catastrofal la 5 Ianuarie 1909, ziarului „Matin": „Astăzi au fost scoase vii, de sub ruine, încă câteva persoane. Trebuie semnalat un caz foarte curios, care s-a produs astăzi de dimineață. Un tânăr marinar de pe cuirasatul „Regina Elena" era logodit cu o fată îngropată

sub dărâmăturile unei case. Obținând, de la comandantul său, autorizarea să lucreze cu câțiva camarazi la salvarea logodnicei sale și a altor persoane, ingropate sub aceleași dărâmături, marinarul a căutat-o sub dărâmături patru zile, fără nici un rezultat. Astăzi în prada disperării și doborât de oboseală, marinarul a adormit. Deodată, a visat pe logodnica sa, care îi zise: „Sunt vie, vino! scapă-mă!". Imediat s-a deșteptat și a rugat pe camarazii săi să reia săpăturile și căutările lor pentru ultima oară. Sforțările lor au fost miraculos incoronate de succes, căci, după câteva ore, el a regăsit pe logodnica sa și a scos-o vie de sub ruini. Tânăra fată, care era într-o stare comatoasă, abia ieșită de sub ruine, a reluat cunoștința și a strâns în brațe pe marinar, cu drag. Ea a declarat că un somn profund o izbise după catastrofă și visase că ea vorbea cu logodnicul ei, câteva ore, înainte de salvare.

„Iată un singular și emoționant caz de telepatie. Fata, cu lacrimile în ochi, a mulțumit tuturor salvatorilor ei și a dat asigurări că în curând se va căsători cu logodnicul și salvatorul său".

În acest raport telegrafic al corespondentului de ziar, sunt relatate afirmările marinarului și ale tinerei fete, care nu spuseseră decât adevărul visurilor lor. În acest caz însă nu este telepatie, cum declară ziaristul, ci întâlnirea reală a acelor suflete exteriorizate, căci amândoi s-au văzut și au convorbit in vis.

În timpul somnului normal, facultățile sufletului, descoperite și studiate până acum sunt :

1. Spiritul în vis își continuă activitatea. Cardan afirmă că și-a conceput unul din volumele sale în vis. Maignan, de asemenea a declarat că teoreme importante au fost găsite de el în vis.

2. Ia cunoștințe de fapte petrecute în depărtare, dar de care de multe ori nu-și dă seama. Extrem de rar, totuși se poate constata că visul dezvăluie o realitate, și că ceea ce a văzut sufletul este exact. Iată o dovadă :

Doctor Gibet, medic primar la Havre, a scris la 1886 (Phantasms, II, pag. 701):

„Scena s-a petrecut în primăvara anului 1849. Un bătrân de 84 ani, numit Borel, unchi al mamei mele, locuind la Petit-Sacconex, aproape de Geneva, a venit la noi într-o sâmbătă, la dejun. Noi locuiam la Monnaie, sat situat lângă Geneva, vreo patru kilometri depărtare de

locuinţa bătrânului. El era foarte sănătos. Peste două zile după aceea, în noaptea de Duminică spre Luni, la două ore după miezul nopţii, mama mea se deşteptă din somn ţipând : „Unchiul a murit, eu îl văd jos cu braţele întinse" Tatăl meu s-a silit s-o liniştească.

„Luni tatăl meu mi-a istorisit visul mamei şi noi am râs amândoi, zicându-i că, dacă unchiul era mort, cineva ar fi venit să ne înştiinţeze. În noaptea de Luni spre Marţi, la aceeaşi oră, mama mea se deşteptă iarăşi din somn strigând : „Unchiul e mort". Aceeaşi scenă în noaptea de Marţi spre Miercuri.

„Miercuri tatăl meu, care era judecător de pace, mă roagă să-l însoţesc la Petit-Sacconex, pentru ca să încredinţăm pe mama că visul ei, deşi s-a repetat de trei ori, totuşi nu este decât un vis. D-abia am sosit la locuinţa unchiului şi ni s-a spus că bătrânul nu s-a văzut de trei zile. Căsuţa lui era închisă din toate părţile. Tatăl meu a spart un oblon şi noi am văzut pe bătrân lungit jos în bucătărie. Am intrat în casă şi voiam să ridic cadavrul, când tatăl meu a văzut că craniul era sfărâmat. Bătrânul fusese omorât. La urmă ucigaşul a fost prins, judecat şi pedepsit cu moartea, după ce mărturisise tot. El omorise pe bătrân Duminică ziua între 12 şi 1. Mama mea a văzut cadavrul în vis cu 12 sau 13 ore în urma omorului".

3. Tot în somn poate intra în contact cu sufletele exteriorizate ale persoanelor vii. Dovadă cazul de la Messina.

4. Poate lua cunoştinţă de evenimente ce vor avea loc în viitor, cum a fost cazul fiului Magistratului Reed, relatat mai sus.

5. Poate vedea şi convorbi cu personalităţile postume, sau mai bine zis cu personalităţile spirituale, dovadă cazul următor citat de doctorul Hogdson :

„Doamna X către sfârşitul unei sarcini, la începutul anului 1896, a visat ce urmează : Într-o noapte tatăl ei mort, i-a apărut în vis. El ţinea un calendar şi cu degetul îi arăta data de 22 Martie. Doamna X a crezut că data indicată de tatăl său, mort, era aceea a naşterii copilului şi veselă a înştiinţat familia. Dar naşterea a avut loc la 12 Martie. Tânăra doamnă a fost luată în râs, cu privire la visul ei. Urmările naşterii au fost normale ; dar la 20 Martie a făcut o angină, care s-a complicat cu meningită şi la 22 Martie a murit".

Alt caz „Doamna Angela Beccalio, văduva Bianchi, din Varese, în etate de 85 ani, perfect echilibrată, a visat la 6 Februarie 1930, că soţul ei, decedat de mai mulţi ani, i-a apărut in vis şi i-a spus că el pleacă in America, dar că o să vie s-o caute peste 18 zile. „Ceea ce înseamnă, zise ea, fiului ei, că peste 18 zile voi fi in lumea cealaltă". Cu toate afectuoasele protestări ale fiului ei, bătrâna a luat dispoziţii pentru restul zilelor ce avea de trăit, cu siguranţa că va părăsi pământul.

„La 17 Februarie 1930 a căzut bolnavă. Doctorul A. Moiraghi a dat toate asigurările de insănătoşire bolnavei care afirmase că ea va muri peste o săptămână. Ea totuşi continua preparativele ei in vederea plecării. La 23 Februarie 1930 a inceput agonia şi la 24 Februarie, exact 18 zile după visul profetic, doamna Angela Beccalio expira. Au certificat exactitatea faptelor in „Luce e Ombra" doctorul de Grandi Silvio, doctorul Angelo Moiraghi, Eligio Minali, Erina Romani Bianchi".

Cum explică ştiinţa materialistă somnul? Explicaţiile sunt multiple. O veche teorie, zisă teoria circulatoare, atribuia somnul variaţiilor periodice in circulaţia sângelui în creier. Unii, cum era Halles, Cabanis credeau in congestie, in hiperemia creierului. Alţii, printre care Durham, Claude Bernard, Mosso, susţineau contrariul, că somnul este datorat anemiei cerebrale.

Teoria chimică admitea că somnul este datorat micşorării oxigenului din sânge. Această teorie o susţineau Humboldt, Purkinje, Pettenkofer.

Teoria toxică atribuia somnul unor toxine, unor leucomaine dezvoltate de ţesuturi, în timpul veghei.

Teoria histologică admitea că somnul e datorat întreruperii contactului dintre prelungirile cilindroaxiale ale celulelor nervoase din creier.

Psihologii aveau alte păreri asupra somnului. Mathias Duval zicea că somnul este incetarea reparatoare a funcţiunilor de relaţiune. Paul Broussais susţinea că somnul e incetarea funcţiunilor intelectuale şi afective. Pryer admitea dispariţia activităţii cerebrale superioare.

In sfârşit azi se admite de ştiinţa materialistă că somnul este datorat excitării unui centru cerebral, special al somnului, care se găseşte in creier.

Afirmaţia ştiinţei psihice, că somnul este ruptura de colaborare între suflet şi creier, datorită exteriorizării sufletului din corp, va fi dovedită ştiinţificeşte în cele ce urmează.

2. SOMNAMBULISMUL este o altă stare de somn natural, dar nu normal, care dovedeşte exteriorizarea spiritului. În somnambulism, spiritul exteriorizat dar neapărat legat prin legătura fluidică de materia corpului, atrage după sine în voiajul său şi corpul. Această exteriorizare a sufletului se dovedeşte uşor la somnambulii care se urcă pe case, şi care n-ar putea să se urce cu atâta agilitate, nici în timpul de veghe, ba chiar ar cădea jos, ceea ce nu se întâmplă niciodată la somnambuli, în timpul nopţii şi cu ochii închişi.

Somnambulismul natural are 3 mari caractere :

1. Mersul, acţiunea şi chiar vorbirea în timpul somnului, cu ochii închişi şi în timp de noapte. 2. Pierderea amintirii la deşteptare, de ceea ce s-a petrecut în timpul somnambulismului. 3. Reamintirea în timpul accesului de somnambulism a acţiunilor din timpul celorlalte accese de somnambulism.

Observaţia I **raportată de „Enciclopedie" la articolul „Somnambulism" :**

„Un preot se scula în fiecare noapte, mergea la biroul său, compunea predici şi se culca din nou. Câţiva din prietenii săi doritori să ştie, dacă în adevăr dormea, l-au urmărit şi într-o noapte pe când el scria, au pus un carton mare între ochii preotului şi hârtie. Preotul nu s-a întrerupt deloc, a continuat redacţia predicii sale, şi îndată ce a terminat-o, s-a culcat din nou. Autorul articolului adaugă : „Când el sfârşea o pagină, o citea tare de la un capăt la altul. Dacă nu-i plăcea ceva, atunci scria deasupra corecţiile cu multă justeţă".

Somnambulul vede deci fără organele ochilor care sunt închişi chiar când între ochii lui şi obiectul privit se interpune un carton.

Observaţia II : **Doctorul în medicină** Debay, **materialist, raportează cazul următor ;**

„Într-o noapte de vară, la lumina lunii, am zărit mergând pe acoperişul unei case foarte înalte, o formă omenească ; am văzut-o agăţându-se, alungindu-se apoi apucându-se cu mâinile de unghiurile ascuţite ale aco-

perișului și așezându-se în vârful coamei acoperișului. Pentru a vedea mai bine, am luat un binoclu, și am distins foarte net o femeie tânără, ținând un copilaș de sân în brațe. Ea a stat aproape o jumătate de oră acolo, apoi a coborât cu o agilitate surprinzătoare și a dispărut.

„A doua zi, la aceeași oră, aceeași urcare, aceeași atitudine, aceeași dibăcie în a merge pe casă. Dimineața m-am dus să spun proprietarului casei ce văzusem. El m-a ascultat speriat, și mi-a declarat că fiica sa era somnambulă, dar că el nu știa nimic de plimbările ei nocturne. I-am recomandat să ia măsuri, ca să prevină un accident teribil. Noaptea următoare am văzut iar pe tânăra femeie executând aceeași urcare pe acoperișul casei, ca și în nopțile precedente; din nou m-am dus să anunț pe tatăl somnambulei. L-am găsit trist și gânditor.

„El mi-a spus că după ce fiica sa se culcase, el închisese de două ori cu cheia ușa apartamentului ei și avusese grijă să pună un lacăt și afară. „Vai mi-a spus el, sărmana copilă negăsind o altă ieșire, a deschis fereastra și ca de obicei s-a ridicat pe acoperișul casei. La înapoiere, după un sfert de oră, a dat cu pumnul în cerceveaua ferestrei, pe care vântul o închisese, și-a făcut o ușoară rană și s-a deșteptat, dând un țipăt. Prin un noroc neauzit, copilul scăpat din mâinile ei a căzut pe fotoliul pe care ea-l pusese sub fereastră, ca să-i servească de treaptă".

Doctorul Debay adaugă că boala acestei tinere mame, provenise din încarcerarea soțului ei, condamnat politic. „O mare oboseală urma deșteptării ei, scrie el: dimineața ea era obosită, tristă, abătută, suferea de dureri de cap și atribuia toate acestea, dureroasei separări de soțul ei".

Observația III. Profesorul Soave, profesor de filozofie și științe naturale la Universitatea din Padua, a publicat următorul caz de somnambulism:

„Un farmacist din Pavia, savant chimist, care a făcut mai multe descoperiri științifice, se scula în toate nopțile, în timpul somnului, și se ducea la laboratorul său, pentru a-și relua lucrările neterminate. Aprindea furnalele, punea alambicurile în funcțiune etc., și urmărea experiențele sale cu o prudență și o agilitate, pe care nu le-ar fi avut în timpul veghei — în timpul normal; mânuia substanțele cele mai periculoase, otrăvurile cele mai violente, fără să i se întâmple nici cel mai mic accident. Când tim-

pul îi lipsea în cursul zilei, pentru a prepara reţetele pe care i le cereau medicii, el le luat din cutia unde erau închise, le scotea, le punea unele peste altele şi proceda la prepararea lor cu toată grija şi precauţiunile dorite. Cântărea cu o precizie foarte mare dozele cele mai mici ale substanţelor, din care erau compuse ordonanţele ; le tritura, le amesteca, le punea în sticle sau în pachete, după natura remediilor, le lipea etichetele, apoi le aranja în ordine la locul destinat, gata să le dea la cerere. Totul terminat se culca din nou". Profesorul Soave — ţine să se ştie — că somnambulul avea tot timpul ochii închişi şi pentru el, lectura şi prepararea medicamentelor rămân inexplicabile.

Observaţia IV. De partea sa, doctorul Esquirol raportează că un farmacist se scula în toate nopţile şi prepara poţiunile, ale căror formule le găsea pe masă. Pentru a constata dacă judecata şi raţionamentul existau la acest somnambul, sau dacă nu erau decât mişcări automatice, un medic a pus pe contoarul farmaciei nota următoare :

Sublimat corosiv	10 grame
Apă distilată	120 grame

De băut dintr-odată.

Farmacistul sculându-se, în timpul somnului, s-a dat jos, ca de obicei, în laboratorul său ; a luat ordonanţa, a citit-o în mai multe rânduri, a părut foarte mirat şi a început monologul următor, pe care Doctorul Esquirol, ascuns în laborator, il descrie cuvânt cu cuvânt : „E imposibil ca doctorul să nu se fi înşelat, redactând formula sa ; 10 centigrame ar fi deja mult ; este aici scris foarte vizibil 10 grame. Este mai mult decât trebuie pentru a otrăvi 20 persoane. Doctorul, cred că s-a înşelat. Refuz să prepar această poţiune". Somnambulul a luat apoi diverse comenzi, care erau pe masă, le-a preparat, le-a etichetat şi le-a aranjat în ordine pentru a doua zi şi s-a culcat din nou.

Vederea somnambulilor, cu ochii închişi, Doctorul Debay o explică în felul următor : „Ochiul nu e strict singurul organ, prin care se operează vederea şi prin care se transmite creierului perfecţiunea obiectelor". El crede că „vederea se poate face prin vârful nasului, epigastru

sau extremitatea degetelor". Atunci orbii de ce nu văd prin aceste organe în timpul normal de veghe? El crede că „există poate ramificaţii ale nervului optic ducându-se la aceste organe şi că, prin aceste terminaţii nervoase, acest organe pot vedea în întuneric". Nimeni însă n-a găsit până azi aceste ramificaţii ale nervului optic în aceste organe. „Stimulusul exterior ar lucra — zice el — asupra anastomozelor necunoscute şi vibraţiile pe care ele le-ar determina în creier, ar fi de ajuns pentru a produce percepţia".

Somnambulismul oferă caractere, care sunt neexplicabile, dacă nu se admite existenţa şi exteriorizarea sufletului.

Cazurile de somnambulism sunt stări psihice ale acelora, al căror suflet se exteriorizează cu uşurinţă; spiritul lor intră în acţiune pe cont propriu, vede cu ochii spiritului, vorbeşte şi lucrează în acelaşi fel. Neapărat că în acest caz în diferenţa de vis, când sufletul se deplasează singur, sufletul în voiajul său, antrenează şi corpul.

Dar dovadă că numai spiritul e în acţiune, este că la deşteptare, somnambulul nu ştie nimic din ce-a făcut în timpul somnului somnambulic, şi cu toate acestea el a lucrat, a mers, a vorbit, a judecat, a văzut. Dacă se vorbeşte unui somnambul el răspunde, poate întreţine convorbiri; tot pericolul constă în a-l aduce brusc în stare de veghe, în stare normală, cu alte cuvinte a-i reintroduce instantaneu, sufletul în loc de a-l lăsa să reintre încet, în mod natural.

Cazurile de somnambulism natural fiind foarte rare nu s-a putut stabili gradul de exteriorizare al spiritului şi motivele pentru care el antrenează şi corpul în peregrinările lui. Este probabil că în somnambulism legătura fluidică dintre spiritul exteriorizat şi corpul material, trebuie să fie foarte consistentă.

Este de remarcat totuşi că sufletul reintrat în corp nu îşi aminteşte nimic din voiajurile sale. Atunci se înţelege de ce în somnul normal profund nu avem nici un vis, deşi spiritul a fost exteriorizat. În treacăt trebuie atras atenţia că pe această uitare se bazează reincarnaţioniştii să explice neamintirea vieţii spirituale anterioare; iar pe uitarea primilor 4—5 ani ai copilăriei ei sprijină uitarea vieţii materiale pământeşti anterioare.

Această credință a reincarnării este absolut falsă. Este o închipuire omenească, este produsul imaginației celor ce nu cunosc Adevărul, sau celor depărtați de Adevăr. Este scris: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată". (Evrei 9—27). „Tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în spirit" (1 Petru 4—6). Dumnezeu zice că împărăteasa de miazăzi (împărăteasa de Saba) se va prezenta la judecată ca împărăteasa de Saba, iar Ninivitenii, care se pocăiseră în urma proorociei lui Ioan și locuitorii din Sodoma și Gomora, de asemeni se vor prezenta la judecată ca atari (Matei 12—41, 42; 10—15). Deci nu s-au mai reincarnat și nu se vor mai reincarna.

Dacă este scris că Ilie va reveni pe pământ, se știe că el ca și Enoch n-a trecut prin moarte pe pământ, el a fost fluidificat și luat sus. El va trece prin moarte când va veni pe pământ, puțin înainte de sfârșitul lumii, după cum arată Apocalipsul cap. XI. Cine nu crede se va convinge atunci, căci va trăi și ca spirit va avea cunoștință de acest fapt.

Crishna, Buda, Hermes Trismegistul și ceilalți reformatori religioși, care au difuzat credința reincarnării, erau oameni, ca oricare altul din noi, și credința lor în reincarnare n-are absolut nici o valoare.

Unul este adevărul, „Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu", adică Scriptura Vechiului și Noului Testament.

Exteriorizarea sufletului din corp și studiul facultăților sale se poate face și mai bine prin somnul artificial, provocat prin hipnotism sau magnetism.

„Subiecții cu care se studiază somnul artificial, trec prin diferite faze, care sunt departe de a se succede totdeauna așa regulat, după cum descriu autorii" scrie doctorul Paul Gibier. Totuși, zice același autor, aceste faze sau stări se desfășoară cam în ordinea următoare:

a) Hipnotismul propriu zis.
b) Starea cataleptică.
c) Starea somnambulică.
d) Starea letargică.
e) Starea de somnambulism lucid.
f) Starea extatică.

3. HIPNOTISMUL PROPRIU ZIS. Nu voi descrie procedeele prin care se poate provoca această stare de somn artificial, căci nu interesează decât observaţiile ştiinţifice, ce se pot face în această stare.

Hipnotizatul devine un simplu automat inconştient în mâna hipnotizatorului, devine sclavul operatorului, iar spiritul său crede tot ce i se afirmă.

Dacă i se dă să bea un pahar de apă hipnotizatului şi hipnotizatorul îi sugestionează că a băut 14 pahare cu bere, devine brusc beat, realmente, prezentând turburări motorii ale vorbirii şi turburări motorii în mers. Dacă i se spune că este în bal, începe să salute, să surâdă, să se comporte ca intr-o sală de bal.

Operatorul poate sugera hipnotizatului acţiuni criminale sau orice alte acţiuni, care pot fi executate la mai multe zile, mai multe săptămâni, după poruncă. Liégeois profesor de drept la facultatea din Nancy, care a studiat această latură a hipnotismului împreună cu profesorul Bernheim, colegul său, medic, a văzut indivizi foşti hipnotizaţi, mergând la ziua şi ora hotărâtă de ei la biroul de poliţie sau procurorul Republicii şi, acolo, acuzându-se singuri de crime imaginare, cu termenii şi detaliile ce le fuseseră sugerate.

Iată ce scrie doctorul Bernheim din Nancy, în una din cărţile sale: „Colegul meu, Liégeois, profesor la Facultatea de drept din Nancy, a studiat în particular, pentru oamenii de drept şi magistraţi, într-un memoriu, care a avut un mare răsunet, raporturile sugestiei cu dreptul civil şi criminal.

„El a făcut un mare număr de experienţe, proprii să stabilească posibilitatea de a sugera crime, pe care subiecţii le fac fără să ştie mobilul, care a condus mâinile lor. Iată de exemplu una din aceste observaţiuni: Trebuie să mă acuz, scrie Liégeois, de a fi încercat să ucid pe prietenul meu P..., fost magistrat, în prezenţa comisarului central din Nancy. Luasem un revolver şi câteva cartuşe. Pentru a nu da ideea unui joc pur şi simplu, persoanei cu care experimentam şi pe care am luat-o la întâmplare dintre hipnotizaţii care se găseau in ziua aceea la Doctorul Liébeault, încărcai unul din focurile revolverului şi il descărcai în grădină; intrai apoi, arătând asistenţilor un carton, pe care glonţul il perforase.

„În mai puțin de un sfert de minut, sugerez d-nei G... ideea de a ucide pe d-l P..., cu un glonț de revolver. Cu o inconștiență absolută și o perfectă docilitate, d-na G... înaintează și trage un foc de revolver. Întrebată imediat, de comisarul central, ea mărturisește crima ei, cu o întreagă indiferență. Ea a ucis pe d-l P... pentru că nu-i plăcea. Poate să fie arestată; ea știe ce o așteaptă; dacă va fi condamnată la moarte prin ghilotină, ea va pleca în lumea cealaltă, ca și victima ei pe care o vede întinsă la pământ, scăldată în sânge. Este întrebată, dacă nu sunt eu, care i-am sugerat ideea crimei pe care a făcut-o; ea afirmă că nu, a făcut-o din voința ei spontană și singură ea este vinovată".

Iată cum hipnotizatul este automatul inconștient al hipnotizatorului.

„Domnișoara A... e adormită prin hipnotism. Profesorul Doctor Richet îi spune: „Când te vei deștepta, vei lua această carte, care este pe masă, îi vei citi titlul și o vei duce în biblioteca mea". A... este deșteptată, își freacă ochii, privește în jurul ei cu un aer mirat, își pune pălăria pentru a pleca, apoi aruncă o privire pe masă, vede cartea, citește titlul. „Ah! Dumneavoastră citiți pe Montaigne, o să duc cartea la locul ei", și ea o pune în bibliotecă Profesorul o întreabă: „pentru ce ai făcut asta"? Întrebarea o miră și răspunde: „Nu puteam să privesc această carte". Iată un act, zice Richet, executat fără motiv cunoscut de ea, rezultatul direct al sugestiei.

Voința hipnotizatorului se impune spiritului exteriorizat al hipnotizatului. Una din dovezile exteriorizării o face insensibilitatea completă a hipnotizatului.

Când hipnotizatorul spune hipnotizatului, că e frig mare, hipnotizatul începe să tremure și să clănțăne din dinți. Când i se spune din contră că e cald tare, începe să se dezbrace și chiar să asude. Dacă i se spune că e pe bicicletă, începe să dea din picioare ca și cum ar pedala efectiv pe bicicletă. Profesorul Richet relatează cazul următor: „Iată că ești bătrână" — am sugerat unei tinere femei hipnotizate și imediat mersul, sentimentele exprimate sunt acelea ale unei bătrâne.

Se poate transforma o hipnotizată în țărancă, în actriță, în general. Iată cum e relatat de Richet cazul, când

hipnotizatei i se sugerează că este general: „Dă-mi un binoclu, zise ea. Unde este comandantul regimentului? Acolo sunt Grumiri, îi văd cum urcă dealul. Comandant, ia o companie și atacă pe acei oameni. Să se ia și o baterie de campanie. Sunt bravi Zuavii, uite-i cum urcă de bine. Unde mi-e calul, unde mi-e sabia? (Ea face gestul de a-și atașa sabia la centură). Să înaintăm! Ah! Sunt rănită".

Tot Richet afirmă că, într-o zi hipnotizând un prieten, i-a sugerat ideea că este capră și imediat s-a urcat pe canapea și vroia să se urce apoi pe bibliotecă; iar altă dată, hipnotizând pe unul din prietenii săi, i-a zis „Iată-te schimbat în papagal, sărmanul meu băiat". După un moment de ezitare, acesta răspunde: „trebuie să mănânc sămânța de cânepă care este in colivia mea?"

În hipnotism se poate demonstra perfect transmiterea gândirii. Doctorul Gibier scrie: „Iată o probă, pe care am încercat-o de mai multe ori și care constă în a zice subiectului adormit: „Te vei deștepta când vei simți că vreau eu să te deștepți", și mă apucam să redijez observația ședinței, pe care o avusesem cu persoana hipno-magnetizată, mă adăposteam îndărătul unei grămezi de cărți, ca subiectul, care vedea cu toate că avea un bandou pe ochi să nu-mi vadă fața. La un moment dat gândeam sau scriam pe hârtie, „vreau să te deștepți, deșteaptă-te"! Și redeșteptarea nu întârzia mai mult de 40 până la 60 secunde. Alte ori când deșteptarea avusese loc, reîncepeam să scriu și voiam în gând ca hipnoza să se reproducă. Când această experiență reușea, reușea numai pe jumătate, căci auzeam subiectul zicând imediat: „Pentru ce căutați să mă adormiți din nou"? Și atunci subiectul se scula, se mișca și întrebuința un mijloc, învățat de mine, pentru a rezista somnului magnetic, in cazul când cineva ar fi voit să-l adoarmă contra voinței lui".

Gândirea este o vibrație a fluidului sufletului, care se transmite prin intermediul corpului său eteric, materiei elementare primitive, eterul cosmic din aer, care la rândul său impresionează prin vibrațiile sale corpul eteric exteriorizat al hipnotizatului și reproduce in spiritul său, vibrația emisă de hipnotizator, dând naștere ideii transmise.

Savantul matematician E. Jouffret pătrunsese cu mintea sa genială aceste vibrații și scrisese: „Cele mai secrete cugetări ale noastre, prin mișcările pe care le

produc în moleculele creierului nostru, sunt resimțite de Universul întreg, care le conservă".

Aceste vibrații transmise prin unde psihice sunt astăzi demonstrate științific de Cazzamali de la Universitatea din Milan, de „Institutul Kaiser Wilhelm" din Berlin și de fizicianul elvețian R. Müller (Cronica științifică, „Universul" din 2 Mai 1933).

Și atunci se înțelege ușor cum Dumnezeu, Care este Spirit, ia cunoștință de cele mai intime gânduri ale noastre.

Că spiritul omului lucrează asupra materiei corpului, se dovedește prin articolul d-lui Victor Meunier, fost redactor științific al ziarului „Le Rappel", care în numărul din 23 Iulie 1886, al acelui ziar, a publicat următoarea „Convorbire științifică" :

„D-l doctor Liébeault ne trimite procesul-verbal al unei foarte curioase experiențe de sugestie hipnotică, făcută în ziua de 9 a acestei luni, la Nancy.

„Ea are drept autor pe Focachon, farmacistul din Gharmes (Meurthe și Moselle), deja cunoscut de cititorii noștri, și ca martori, pe lângă preasavantul și foarte onoratul corespondent citat (Dr. Liébeault) pe Liégeois, profesor la facultatea de drept din Nancy, Fevre, fost notar, și doctorul Brulard, care au urmărit-o de la început până la sfârșit și se fac chezași și garanții ei.

„Cititorii își amintesc că pentru a se ști, dacă pretinsa minune a stigmatizării (faceri de răni, sau vânătăi pe piele, prin intermediul numai al voinței) nu depinde cumva de fenomenul hipnotic, Focachon a experimentat cu o domnișoară Eliza... ca subiect, experiență care i-a permis să producă arsuri și vezicație prin simplă sugestie, ceea ce a fost constatat de profesorii Beaunis și Bernheim de la facultatea de medicină din Nancy și Liégeois de la facultatea de drept, doctorii Brulard și Liébeault și în sfârșit de D. Laurent, arhitect statuar, și Simon. „Le Rappel" a raportat aceste experiențe anul trecut.

„Ori, după ce au obținut vezicație, fără substanță vezicantă, Focachon a fost curios să vadă dacă efectul invers o să-i reușească, adică, dacă tot prin sugestie n-ar împiedica o substanță vezicantă să-și producă efectul. De această experiență este vorba în acest articol.

„Experienţa a reuşit. Dintr-o bucată de pânză vezicatoare Albespeyres s-au făcut trei părţi. Două au fost aplicate pe cele două braţe ale Elizei ; pentru una din vezicatoare s-a sugerat d-rei că este o materie inertă : pentru cealaltă nu s-a făcut nici o sugestie, pentru ca vezicatoarea să-şi producă efectele obişnuite. Al treilea fragment din vezicatoare a fost aplicat pe un bolnav, care avea nevoie de vezicaţie, pentru controlul eficacităţii vezicatoarei. Prin aceste dispoziţiuni se vede că toţi termenii de comparaţie şi mijloacele de control relative la calitatea vezicatoarei, cum şi rolul sugestiei pentru a modifica calitatea vezicatoarei, au fost luate.

„Aşa s-a procedat. D-ra Eliza fiind adormită, un prim patrat din vezicatoare de 5 centimetri pe latură a fost pus pe faţa anterioară a antebraţului ei stâng, la reunirea terţului superior cu treimea medie ; al doilea patrat din vezicatoare, numai de 2 centimetri pe latură, a fost pus pe locul corespunzător al antebraţului drept. În acelaşi timp ultima porţiune din vezicatoare a fost aplicată de doctorul Brulard, la spitalul civil, pe partea anterioară şi superioară a pieptului unui ftizic.

„Revenim la Eliza. Abia îi sunt aplicate vezicatoarele şi Focachon, cu energie, face Elizei, în stare hipnotică, această declaraţie : „Vezicatoarea aplicată pe antebraţul stâng (vezicatoare de 5 centimetri pe latură) nu va produce nici un efect". De la inceputul experienţei — zece ore şi 25 minute dimineaţa — şi până seara tânăra n-a fost lăsată singură o secundă. La 8 seara, reveniţi şi reuniţi lângă ea, martorii mai sus citaţi, după ce s-au asigurat prin starea pansamentului că nu fusese deranjat, l-au luat şi au constatat următoarele :

„Antebraţul stâng, adică acela unde a fost aplicată cea mai mare vezicatoare şi al cărui efect sugestia trebuia să-l anuleze : „Pielea este intactă. Revulzivul n-a avut efect". Sugestia a reuşit pe deplin. Numai — citim în procesul-verbal, — era roşeaţă in jurul unei înţepături de ac, neobservat in momentul pansamentului, şi având loc într-un punct al pielei, care era ocupat de marginea externă a vezicatoarei.

„Antebraţul drept, acela unde se pusese cea mai mică vezicatoare, care nu fusese obiectul unei sugestii : vezicatoarea determinase o roşeaţă mare e epidermului, cu mici

vezicule, și Eliza acuza o senzație dureroasă. Atât de iminentă părea vezicația, încât, martorii hotărîră să prelungească experiența și rugară pe d-l Focachon să pună cele două vezicatoare la loc. Patruzeci și cinci minute mai târziu : erau la dreapta două bășici — flictene — bine marcate, din care una fiind înțepată de noi, lăsa să se scurgă serozitate. A doua zi dimineața, d-l Liébault primea de la d-l Focachon, inapoiat în Charmes, o carte poștală, prin care comunica, că vezicatoarea mică producea o scurgere abundentă, însoțită de o mare inflamație. Cât despre vezicatoarea pusă de doctorul Brulard pe bolnavul de la spitalul civil produsese în opt ore, o bulă mare.

„Prin urmare, când semnatarii procesului-verbal conchid astfel : „Din ceea ce precede rezultă pentru noi, că prin sugestie în stare hipnotică se pot neutraliza efectele unei vezicatoare cantharidiene", concluzia lor este absolut inatacabilă, căci ea nu este decât formula faptului ce le-a fost dat să observe".

Se vede din acest articol că sugestia, că ideea, că spiritul poate anula efectul unui medicament, care lucrează asupra pielei în mod normal și că tot spiritul poate produce echimoze (vânătăi), arsuri, răniri ale pielei mai mult sau mai puțin întinse, care s-au denumit cu numele de stigmatizație.

Pentru a se lămuri cititorii asupra acestui subiect voi cita în rezumat un caz actual de stigmatizație, publicat în „Presse Medicale" Nr. 42 din 24 mai 1930.

„O tânără fată, născută în 1898, suferă între 1918 și 1925 de diverse boli : paralizii, ulcere, orbire, apendicită etc. Toate aceste boli se termină prin vindecări extraordinar de rapide, însoțite de împrejurări, care fac să se bănuiască un „miracol". Iată că în 1926 domnișoara Neumann are dese extaze, în cursul cărora mâinile sale, picioarele și o latură a coapsei sale prezintă regulat, de joi seara pină vineri după amiază, stigmate sângeroase. Hemoragia este abundentă, durerea pare considerabilă, spectatorii cred că asistă la suferințele lui Hristos. De atunci primii martori ai misterului văd mărindu-se continuu numărul lor cu un val de specialiști de tot felul : ziariști, magistrați, psihologi și mai ales medici. Un teolog, Monsenior Geiger, din Bamberg (Bavaria) in „Münch ner Kat-

hol Kirchen Zeitung" din 5 ianuarie 1930, notează că valul vizitatorilor a devenit enorm.

„Detaliul stigmatizaţiilor d-rei Tereza Neumann, din Konnersreuth, sediul lor, durata lor, datele lor, metodele de control şi de verificare, care au fost întrebuinţate în observarea fenomenului, au luat un mare caracter de precizlune, într-o carte voluminoasă, care nu este semnată dealtfel nici de un medic, nici de un teolog, ci de un protestant a cărui conştiinţă face autoritate; autorul Fritz Gerlich (Die Stigmatisierte Therese Neumann von Konnersreuth, Ed. Joseph Kösel şi Fr. Puslet, München 1929) se bucură de o reputaţie ştiinţifică recunoscută şi cartea sa, zice el: „este rezultatul muncii celei mai arzătoare şi mai asidue". Din cartea sa, cineva îşi poate da seama de minuţiozitatea mărturiei sale, de apariţia spontanee a stigmatelor, de dimensiunea rănilor, de instantaneitatea închiderii lor, cum şi de apariţia rănilor fără traumatism (fără vreo lovire); se scurge din răni sânge normal, foarte curat, care curge picătură cu picătură şi uneori ţâşneşte, murdărind de singe mâinile, pămintul, rufăria, fără infecţie a rănilor; orice pansament, balsam sau spălare este deopotrivă ineficace şi dureroasă

„Alte fenomene se adaugă la cele de stigmatizaţie, unul din ele este postul. De la Crăciunul 1926 Tereza Neumann declară că n-ar fi mâncat nimic; iar din septembrie 1927, că n-a băut nimic, nici chiar apă; totuşi n-a murit, nici n-a slăbit, deşi a sângerat de nenumărate ori. Ipoteza fraudei este greu de împăcat cu condiţiunile de control, oficial şi public; este după cum se vede un fapt incompatibil cu legile fiziologice. Urina a fost culeasă în cantităţi neînsemnate, iar evacuările intestinale constau dintr-un mucus intermitent şi rar. Ceea ce este neobişnuit ca fenomene psihologice este că d-na Neumann emite în timpul stigmatizaţiei cuvinte care se referă la drama Calvarului, pronunţate într-o limbă pe care stigmatizata n-a putut şi n-a avut de unde s-o înveţe. Astfel când ea citează cuvintele pe care le aude şi care sunt atribuite de ea martorilor suferinţelor lui Hristos pe cruce, sunt cuvinte arameene, câteodată conforme cu textele Scripturii, câteodată inedite. Profesorul Bauer, de la Universitatea din Halle, spune formal: „Este incontestabil că este vorba de ade-

vărata limbă arameană, din timpul lui Iisus Hristos". Alți filologi, savantul iezuit LEIBEN, doctorul KIEFER au exprimat aceeași părere. Profesorul WUTZ prepară o întreagă carte asupra acestui subiect.

Mai mulți medici au asistat la această reproducere a gesturilor, a suferințelor, a atitudinilor, a hemoragiilor. D-rul HINEK declară că n-a văzut nimic mai impresionant".

Iată o domnișoară care declară că martorii suferințelor Divinului Iisus îi produc stigmatizațiile în fiecare Vineri; transmite în limba arameană cuvintele pronunțate de Mântuitor în timpul suferințelor pe cruce.

Dacă sugestia hipnotizatorului poate produce stigmatizări hipnotizatului, ca echimoze si arsuri, se poate pricepe cum sugestia martorilor suferințelor Mântuitorului pe cruce produce stigmatizări domnișoarei NEUMANN, in extaz ? Nimic nu pledează contra unei sănătoase judecăți, în a admite ca exacte afirmările tinerei din Konnersreuth. Din contra totul este în concordanță cu ideile și concluziile, la care vom ajunge în volumul de față. De altfel și Saint François d'Assise a avut aceleași stigmatizări în aceleași locuri doi ani (1224, septembrie — 1226, octombrie 4, data morții sale).

Acum se poate înțelege ce putere, ce forță extraordinară reprezintă credința, nu numai în vindecarea bolilor, dar în toate acțiunile noastre. „Omul întrebuințează în general numai o mică parte din forțele care sunt in el. Acțiunea credinței a fost prea de multe ori constatată pentru a putea fi negată astăzi", scrie însuși savantul materialist Gustave le Bon.

Faptele expuse până aici permit a stabili următoarele caractere ale hipnotismului :

a) Insensibilitatea pielei (prin exteriorizarea sensibilității) ;

b) Uitarea a tot ce a avut loc în timpul hipnotizării, după deșteptare ;

c) Spiritul hipnotizatului devine un simplu reflex psihic al operatorului. Hipnotizatul vede, aude, simte și face ceea ce îi sugerează hipnotizatorul ;

d) Identificarea totală a personalității cu personalitatea sugerată, fie ea umană sau animală.

e) Producerea de stigmatizări pe piele, sau anularea efectelor unor medicamente, care obișnuit au acțiune asupra pielei, prin sugestia operatorului;

f) Factorul principal al hipnozei este sugestia operatorului, datorată forței sale psihice.

Toate aceste fenomene sunt datorate ușoarei exteriorizări a spiritului și corpului său eteric.

„Când ne găsim în întuneric complet, lângă o persoană hipnotizată, la care exteriorizarea forței animice este mai mare, se poate vedea aceată forță flotând pe vestmintele individului, din care emană și mai ales la nivelul regiunii epigastrice sau a marilor trunchiuri arteriale de la gât, sub formă de materie vaporoasă și luminoasă — scrie doctorul Gibier.

În această stare de ușoară exteriorizare spiritul se lasă terorizat și înșelat de cel care a provocat exteriorizarea. Faptul că spiritul chiar integrat poate îndeplini mai tirziu, când este în stare normală, peste câteva ore sau peste câteva zile un act, de a cărei sugestie nu are nici o ideie, dovedește că spiritul hipnotizatului este un simplu reflex psihic al ideii emise de operator, dovedește, că ideea impregnată în spirit, prin nervii senzitivi ai urechii sale psihice, se transformă reflex în motricitate, la timpul și ora ordonate, fără ca actul să mai fie, în prealabil, supus vreunui examen mintal sau vreunui raționament; dovedesc apoi puritatea sărmanului suflet omenesc.

4. STAREA CATALEPTICĂ SAU CATALEPSIA este caracterizată prin suspendarea manifestărilor intelectuale voluntare și mai ales prin contractarea mușchilor. Sunt cataleptici, care ore întregi iau atitudinile cele mai incomode, asemnea unor statui, fără să pară a resimți cea mai mică oboseală. Este o imobilizare și o inerție, care atinge pe subiecți. Astfel au fost: a) fetița lui Tissot, care, izbită de faptul că un obiect dorit îi scăpase, a rămas imobilizată o oră, în catalepsie, cu mâna întinsă spre acel obiect; b) militarul lui Henri François, care într-o ceartă a luat o sticlă să lovească și a rămas nemișcat cu brațul în aer; c) în fine, cităm pe magistratul de Fehr, care, insultat în mijlocul rechizitorului său, a rămas mut, cu gura deschisă, cu ochii deschiși și amenințători și cu pumnul imobilizat către cel care îl insultase.

Aceste crize de catalepsie pot surveni, deci, pe neașteptate și în timp normal.

În afară de această stare cataleptică — extraordinar de rară, — care survine în plină sănătate, este o stare cataleptică care se poate manifesta la hipnotizat, prin voința hipnotizatorului. Un exemplu : un hipnotizat este pus cu vîrful capului pe un scaun, iar cu călcâile picioarelor pe un alt scaun, așa încît restul corpului întreg rămâne în aer. Operatorul spune atunci hipnotizatului : „Mușchii ți se întăresc, corpul ți se îndreaptă așa că face o bară dreaptă, oasele și încheieturile se întăresc și ele în așa fel că pe corpul tău vei putea permite cu ușurință să se așeze două (altă dată trei) persoane, fără să simți nimic". Și, în adevăr, corpul devine inert, ca o bară dreaptă, și două persoane se pot așeza, fără ca să se observe cea mai mică îndoire a corpului cataleptícului.

În 1875 profesorul doctor Charcot și doctorii Bourneville, Regnard și Paul Richer, elevii săi, au studiat stările psihice numite catalepsie și hipnotism pe isterice. Iată pe scurt rezultatul la care au ajuns :

1. „Bolnava pusă înaintea focarului unei lămpi sau în fața unui arc voltaic este rugată să fixeze ochii pe această lumină vie și după un timp mai mult sau mai puțin lung, care poate varia de la câteva secunde până la câteva minute, ea intră în stare cataleptică, caracterizată prin simptomele următoare : „Ochiul este fix, tare deschis, corpul într-o insensibilitate completă și membrele conservă atitudinea pe care vrei să le-o dai. Orice comunicare cu lumea exterioară este interceptată, ea nu vede și nu aude nimic. Fizionomia reproduce fidel expresia gestului. Dacă se dă corpului o atitudine tragică, îndată figura ia o expresie aspră ; dacă, din contra, se apropie amîndouă mâinile de gură așa ca pentru a trimite o sărutare, subiectul ia imediat o atitudine surâzătoare. Această stare cataleptică durează atât, cât retina e influențată de razele luminoase".

2. „Dacă se suprimă brusc focarul de lumină, fie stingându-l, fie interpunând un ecran între subiect și lampă, fie închizând pleoapele subiectului, se constată imediat o schimbare în starea hipnotizatei. Catalepsia încetează, și dacă hipnotizata e în picioare, cade jos, într-o stare de somnolență particulară, (pe care Charcot a nu-

mit-o letargie și care nu e altceva decât un adevărat somnambulism). Înțepeneala membrelor a dispărut, ochii sunt închiși. În afară de insensibilitate, care continuă a fi întreagă, nici unul din caracterele catalepsiei nu mai există. Dacă experimentatorul îl cheamă, subiectul se dirijează către el. Subiectul poate fi pus să citească, să scrie, să coasă cu ochii închiși. În această stare subiectul răspunde cu mai multă precizie decât în timpul ordinar, la întrebările care îi sunt puse ; inteligența pare mai vie decât în viața obișnuită. Această stare hiptonică, care a urmat catalepsiei, încetează imediat ce se suflă pe fruntea hipnotizatului.

„Se poate după voință, să treci bolnava din stare letargică în stare cataleptică ; pentru aceasta este de ajuns, să-i deschizi pleoapele ca lumina să impresioneze retina. Pentru a obține aceste schimbări trebuie ca lumina sau întunericul să fie produse brusc, fără de care subiectul rămâne in faza în care se găsea".

Cititorul va pricepe acum și adevărul cazului de catalepsie din Scriptură (1 Regi 13—4-6).

„Când a auzit împăratul cuvântul pe care-l strigase omul lui Dumnezeu împotriva altarului din Betel, a întins mâna de pe altar, zicând : „Prinde-ți-l !" Și mâna pe care o întinsese Ieroboam împotriva lui, s-a uscat (înțepenit) și n-a putut s-o întoarcă înapoi.

„Atunci împăratul a luat cuvântul și a zis omului lui Dumnezeu : „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău și cere-i să-mi pot trage mâna înapoi". Omul lui Dumnezeu s-a rugat Domnului și împăratul a putut să-și tragă înapoi mâna, care s-a făcut sănătoasă ca mai înainte".

Dumnezeu a trecut pe Ieroboam în catalepsie, fără să-l fi trecut în transă.

Un frumos caz de producere prin voința omenească a catalepsiei este relatat de Jacolliot in experiențele ce le-a făcut cu fachirul Covindasami.

„Putea să fie cam zece ceasuri de dimineață. Lumina și căldura începeau să joace pe apa Gangelui. La stânga noastră era o grădină destul de întinsă, in mijlocul căreia un argat scotea alene apă dintr-un puț, vărsând-o într-o teică de bambu, pe care o ducea într-o sală de baie. Covindasami întinse mâinile spre puț și numaidecât bietul

servitor începu să tragă cu furie de frânghie, care nu mai voia să alunece pe scripete.

„De îndată ce, din vreo pricină oarecare, un Indian e împiedicat de la lucrul său, cauza o atribuie vreunui duh rău și începe numaidecât să cânte tot șirul de descântece magice, pe care le-a învățat de la vrăjitori. Omul nostru nu dădu greș și făcu și el tot așa; de abia începu însă să îngâne câteva cuvinte pe tonul acela ascuțit și fonf, pe nas, cu care tot răsăritul și mai cu seamă extremul răsărit ne sparg urechile, sub cuvânt că e muzică. Și atât vorbele, cât și glasul i se opriră în gât, fără să-i fie cu putință, cu toate strâmbăturile lui caraghioase, să rostească o singură vorbă. După câteva minute fachirul își plecă mâinile în jos și priveliștea aceasta curioasă încetă, argatul își recapătă glasul și funia începu să meargă".

Jacolliot ne arată aceste fenomene de catalepsie — contractarea mușchilor ambelor membre superioare și apoi contractarea mușchilor care prezidează la articularea cuvintelor cu glas tare — au fost produse de fachir prin întinderea mâinilor, dar fachirul făcuse alte experiențe înainte și era în ușoară transă, adică în ușoară exteriorizare a spiritului său.

În posesiunea acestor cunoștințe este ușor de înțeles taina adâncă și Adevărul absolut al versetelor 8 și 9 cap. 9 din Faptele Apostolilor: „Saul s-a sculat de la pământ și măcar că ochii îi erau deschiși, nu vedea nimic. L-au luat de mâini și l-au dus la Damasc. Trei zile n-a mai văzut, n-a mâncat și n-a băut nimic". Cititorul să nu se lase rătăcit. Orbirea lui Saul de Verbul Întrupat a avut un scop divin: Creștinarea lui Saul și transformarea lui în apostol al lui Hristos.

Caracterele stării cataleptice sunt, deci:

a) Insensibilitatea pielei (consecutivă exteriorizării sensibilității);

b) Suspendarea manifestărilor intelectuale și voluntare;

c) Ochii deschiși, ficși și imobili;

d) Inerția corpului intr-o atitudine voită de operator, însoțită de o expresie a figurii corespunzătoare atitudinii

Este bine să se remarce că și în somnul normal, în unele visuri, mușchii dau impresia că nu vor să execute mișcările ce dorim.

5. STAREA DE SOMN ARTIFICIAL, DE SOMN PROVOCAT, DENUMITĂ STAREA SOMNAMBULICĂ pare a se confunda cu starea de somn artificial, denumită starea letargică. Ele par a diferi foarte puţin între ele, atât din punct de vedere al profundităţii somnului, cât şi din punct de vedere al exteriorizării spiritului. Facultăţile spiritului în aceste stări de exteriorizare pot fi exprimate prin următoarele caracterizări :

a) Insensibilitatea pielei ;

b) Amintirea în somnul hipnotic nu numai a celor petrecute în alte somnuri hipnotice, ci încă a tot ce s-a petrecut în stare de veghere, precum şi în somnul obişnuit bunăoară visele sale, ba chiar amintirea celor petrecute în traiul obişnuit este mult mai exactă ;

c) Neamintirea întregii activităţi a spiritului din această stare, la deşteptarea din somnul hipnotic ;

d) O mai clară vedere, deşi cu ochii închişi. Subiecţii puşi în aceste stări citesc, scriu, cos, trec firul prin urechea acului ;

e) Inteligenţa pare mai vie decât în viaţa obişnuită.

6. STAREA DE SOMN ARTIFICIAL, provocat prin ceea ce s-a numit **MAGNETISM, STAREA ZISĂ DE SOMNAMBULISM LUCID** este caracterizată printr-o mai mare insensibilitate a pielei.

Adormitul artificial prin hipnotism poate fi înţepat, ciupit, ars, el nu se deşteaptă şi nu dă nici un semn de suferinţă. Amoniacul concentrat, dus prin respiraţie, de cel adormit, în căile aeriene, în bronhii şi pulmoni, nu determină nici cea mai mică schimbare şi ceea ce in stare normală ar putea produce moartea, rămâne fără efect in acest fel de somnambulism. Funcţiunea auzului e suspendată. Nici un zgomot nu poate fi auzit de cel adormit ; vocea, căderea sau agitarea corpurilor sonore nu comunică nici un sunet nervilor acustici ; lovituri de pistol la orificiul conductului auditiv fac să se creadă în lipsa simţului auzului.

În schimb magnetizorul are o mare influenţă asupra celui adormit. Cele mai slabe modulaţii ale vocii magnetizorului, şoaptele lui sunt auzite de la distanţe, de la care nimeni nu le-ar putea auzi şi n-ar putea nici măcar să vadă mişcarea buzelor.

Numeroase experienţe au fost făcute de baronul du Potet în 1820 la spitalul Hotel-Dieu din Paris. El le relatează astfel:

„Ştiţi (vorbeşte elevilor) că somnambulismul artificial a fost observat şi studiat de mine şi că un mare număr de medici increduli, atraşi de noutatea spectacolului, au fost martori şi au cerut să se asigure prin ei înşişi de adevărul celor ce le spuneam. I-am lăsat să facă ce au vrut, căci pentru fenomene extraordinare nu trebuie să crezi decât ce constaţi cu simţurile tale. Prezenţa a numeroase persoane n-a împiedicat producerea somnambulismului artificial şi odată această stare produsă, asistenţii au încercat totul pentru a constata nesensibilitatea magnetizaţilor. La început i-au atins cu pene pe buze şi aripele nasului; apoi i-au ciupit de piele, aşa încât le-au făcut echimoze, apoi le-au introdus fum în fosele nazale; au pus picioarele unui somnambul într-o baie de muştar tare sinapizată, a cărei apă era la un foarte înalt grad de temperatură. Nici unul din aceste mijloace n-a determinat nici cea mai mică sensibilitate, nici cea mai mică suferinţă. Pulsul nu arăta nici o schimbare. La deşteptare însă toate durerile, care trebuiau să fie urmarea acestor experienţe, au fost viu simţite şi adormiţii s-au indignat de tratamentul la care au fost supuşi".

Iată un proces-verbal semnat de doctorul Roboam:

„Subsemnatul certific că la 8 Ianuarie 1821, la rugămintea d-lui Récamier, am pus în somn magnetic pe numita Le Roy (Lise), culcată la patul nr. 22 al sălii Sainte-Agnès; el o ameninţase cu aplicarea unei moxa, dacă se va lăsa adormită. Contra voinţei bolnavei, eu, Roboam, am făcut-o să treacă în somn magnetic, în timpul căruia d-l Gilbert a ars agaric la deschiderea foselor nazale ale magnetizatei şi acest fum dezagreabil n-a produs nimic remarcabil; în urmă d-l Récamier a aplicat el insuşi pe regiunea epigastrică deasupra ombilicului, o moxa, care a produs o escară (arsură) de 15/9 cm. şi în timpul aplicării, cea adormită n-a dat semne de nici o durere nici prin ţipete, nici prin mişcări, nici prin variaţii de puls; a rămas într-o stare de insensibilitate perfectă. Ieşită din somn, a început să se plângă de dureri.

Erau prezenţi la această şedinţă d-nii Gilbert, Crequi etc.

„Semnat : Roboam, doctor în medicină".

Doctorul Esquirol a permis să se facă experienţe analoage şi la spitalul Salpetriera din Paris. Asupra mai multor adormite magnetic s-a încercat influenţa amoniacului concentrat în respiraţie. S-a repetat de mai multe ori această experienţă şi observatorii n-au putut surprinde umbra unei manifestaţii de jenă sau greutate în respiraţie ; un doctor mai incredul decât ceilalţi a vrut să se asigure prin el însuşi, dacă vasul conţinea în adevăr amoniac şi, apropiindu-se spre a-l mirosi, era să plătească cu viaţa această imprudentă curiozitate. Faptele au fost confirmate de Husson, Boichetoau, Delens **şi o mulţime de alţi medici. Procesele-verbale ale acestor experienţe au fost depuse la d-l Dubois, notar din Paris, iar copia a fost publicată.**

Celelalte caractere ale somnambulismului magnetic sau ale transei sunt următoarele :

a) Simte mai bine decât în stare normală, care este partea din corpul său, care este bolnavă ; adormitul, prin acest procedeu, vede partea afectată din corpul său şi uneori spune singur remediul convenabil pentru vindecarea sa ;

b) Într-un grad mai înalt vede anatomia sa şi puterea lui se întinde până a citi în cugetarea acelora, care sunt puşi în raport cu el. Un alt semn caracteristic al acestui somnambulism este uitarea la deşteptare a tot ce s-a petrecut ;

c) Aceşti somnambuli prezintă încă ceea ce s-a numit transpunerea simţurilor : văd fără ochi (fiind închişi), miros fără simţul olfactiv şi aud fără ca urechea să audă.

Rostan în articolul „Magnetism" **din dicţionarul ştiinţelor medicale scrie :**

Experienţa I. **„Iată o experienţă pe care am repetat-o de mai multe ori şi am făcut-o in prezenţa d-lui Ferus. Am pus un ceasornic la ceafa unei adormite la o distanţă de 6—7 cm, şi am întrebat ce vede. —** „Văd ceva ce străluceşte, dar îmi face rău". **Fizionomia ei exprima durere. „Priveşte bine".** „Nu pot spune ce este — aşteaptă : e un ceasornic".

— Ce oră arată ?

— O, nu ; e prea greu.

— Fii atentă.

— Aşteaptă, o să încerc, o să spun ora, dar nu voi putea vedea minutele. E opt fără zece minute". Ceea ce era exact. Am întors de mai multe ori acele ceasornicului şi i-am prezentat ceasornicul, fără să-l fi privit eu. Somnambula nu s-a înşelat niciodată".

Doctorul Despines, medic şef al stabilimentului din Aix, scrie despre o asemenea somnambulă: „Nu numai bolnava noastră auzea prin palma mâinii, dar am auzit-o citind, fără ajutorul ochilor, numai cu extremitatea degetelor, pe care ea le agita cu repeziciune, deasupra paginii, pe care vroia s-o citească, fără să o atingă, citind astfel o pagină întreagă dintr-un roman la modă".

Experienţa II făcută de doctorul Gibier şi pe care el o descrie astfel:

Subiectul era o femeie tânără de 20 ani. I-am pus, după adormire, câte un tampon de vată, pe fiecare ochi, pe care le-am menţinut peste ochi, prin legătura unei feşi, care era înnodată la ceafă. Prima dată când am încercat această experienţă, am rămas mirat de succesul ei. Am luat din bibliotecă, prima carte care mi-a căzut sub mână, am deschis-o la întâmplare deasupra capului adormitei, fără să ştiu eu însumi titlul cărţii şi am ţinut textul la doi centimetri de părul tinerei femei hipnomagnetizată. Am comandat acesteia să citească prima linie a paginii, care se găsea la stânga ei şi după un moment de aşteptare, ea zise: „da, da, văd, aşteptaţi". Apoi continuă: „Identitatea readuce încă la unitate, căci dacă sufletul... „Ea se opri şi zise apoi: „Nu mai pot, e destul, mă oboseşte". Nu insistai; întorsei cartea, (era o carte de filozofie) şi prima linie, mai puţin două cuvinte, fusese perfect văzută şi citită de invizibilul exteriorizat al adormitei mele cu ochii bandajaţi.

Dacă se scria cu cretă pe parchet, de o a treia persoană, şi aduceam pe adormită din o cameră vecină, cu ochii bandajaţi, cum am spus, ea citea fără să se înşele niciodată, cuvântul scris, îndată ce punea picioarele deasupra cuvintelor şi totdeauna ea făcea câte o reflexiune, care era justă, de exemplu: „Ce rău este scris... este d-andoaselea" şi ea se întorcea ca să poată citi; sau: „ei, este numele cutăruia cu o linie dedesubt".

Experienţa III. Doctorul Charpignon, din Orleans, a scris cele ce urmează în urma experienţelor sale:

Într-o seară, aveam la noi două somnambule și într-o casă vecină se dădea un bal. Abia orchestra începuse și una spuse că aude sunetul instrumentelor. Îndată, a doua somnambulă auzi și ea și amândouă înțeleseră că era un bal.

— Vreți să-l vedeți ? le întrebai.

— Desigur, ziseră ele.

Și imediat, fetele începură să râdă și să vorbească de atitudinea dansatorilor și costumele dansatoarelor.

— Uite, domnișoarele cu rochiile bleu, cum dansează de rău, și tatăl lor care balansează pe mireasă. Ah ! doamna aceea se plânge că paharul ei de apă nu este destul de zaharat și cere zahăr. Și tânărul acela cu haina roșie ! În viața noastră n-am văzut spectacol mai agreabil și mai curios.

Două persoane prezente, îndoindu-se de adevărul viziunii lor, s-au dus in sala balului și au fost mirate văzând domnișoarele cu rochiile bleu, pe tânărul cu haina roșie și pe dansatorul miresei, pe care somnambulele îl numiseră".

„Nu este aceasta o probă de exteriorizare a spiritului, care se deplasează în sala de bal ?!

O altă dată, continuă doctorul Charpignon, una din somnambulele noastre, dori, într-unul din somnambulismele sale, să meargă la Blois, să vadă pe sora ei. Ea cunoștea drumul și îl urmă mental.

— Iată strigă ea, unde merge Domnul Jonanneau ?

— Unde ești acum ?

Sunt la Meung și întîlnesc pe Domnul Jonanneau îmbrăcat de gală, mergând fără îndoială să ia masa de seară, în „vreun castel".

„Cum d-l Jonanneau locuia cu adevărat în Meung, i se scrise imediat pentru a se vedea dacă în adevăr era in plimbare la locul hotărît, la ora indicată. Răspunsul a confirmat întocmai ce spusese d-ra Celina. Corpul d-rei era în Orleans, și ea vedea în Meung pe d-l Jonanneau, cu ochii închiși. Cine vedea ? Spiritul exteriorizat care voiaja, dar era încă în legătură fluidică cu corpul".

Experiența IV. Doctorul în medicină Maxvell și avocat general pe lângă Curtea de Apel din Bordeaux, care a făcut multe experiențe în domeniul psihic și a scris

cartea „Les phenomènes psichiques“, scrie la pagina 192 a acestei cărţi :

Am adormit pe d-na Agullana, în scopul de a face pe d-l D... să vadă efectele somnului profund. Am prelungit pasele mele făcute longitudinal, de la frunte la epigastru, mai mult de douăzeci şi cinci de minute. Întrebam la fiecare 7 sau 8 minute pe d-na Agullana, cum o cheamă. Ea îmi spunea numele. Iată că veni un moment când păru că şi-a pierdut personalitatea. Făcui încă câteva pase şi spusei şi dovedii d-lui B... că dacă d-na A... părea că are insensibilitatea pielei, ea totuşi percepea înţepăturile la doi, sau trei centimetri departe de piele. Pasele fură continuate aproape un sfert de oră. În acest moment d-na Agullana păru că prezintă următoarele două particularităţi :

1. Sensibilitatea era localizată la aproape un metru înapoi de ea, şi la 60 centimetri deasupra nivelului capului. Ea tresărea când, luând toată precauţiunea ca ea să nu observe, se ciupea aerul la distanţa mai sus arătată ;

2. Numai persoanele în raport cu ea — în sensul dat acestor cuvinte de De Rochas (numai magnetizorul) putea s-o impresioneze ; contactul şi ciupirea aerului de alte persoane nu erau percepute.

Apoi fenomenele se dezvoltară ; D-na Agullana pretindea că e afară din casă.

Eu îi spun atunci să meargă să vadă ce făcea unul din prietenii mei, d-l B . . . bine cunoscut de ea. Erau zece ore şi 20 de minute seara. Mediul, adică adormita magnetic, spre marea noastră surpriză, ne spune că vedea pe d-l B. pe jumătate îmbrăcat, plimbându-se cu picioarele goale pe piatră. Acest lucru mi s-a părut că n-are nici un sens. Am avut ocazia să-l văd a doua zi. D-l B. se arătă foarte mirat de povestirea mea şi-mi spuse textual: „Ieri seara nu eram bine ; unul din prietenii mei, M. S., care locuieşte la mine, m-a consiliat să încerc metoda Kneip şi m-a presat cu atâta insistenţă, că pentru a-i da satisfacţie am încercat pentru prima oară ieri seara, să mă plimb cu picioarele goale pe piatra rece; eram, în adevăr, pe jumătate dezbrăcat, când am făcut această încercare. Era 10 ore şi 20 de minute şi m-am plimbat câtva timp pe primele trepte ale scării, care este de piatră“.

Experiența V. D-l De Lisle, experimentator în psihism, avea în casa sa ca locatar cu titlul caritabil — scrie doctorul Joire în cartea sa „Les phenomènes psichiques" la pagina 280 — un fost învățător de școală, atunci funcționar la lucrările Arsenalului din Toulon, numit Lorgeril. Acest domn Lorgeril, a avut într-o zi ideea să ceară în căsătorie o persoană care locuia în orașul Hyères, la aproape 20 kilometri de Toulon, și a cerut permisiunea să meargă acolo spre a stabili condițiunile căsătoriei, dacă va fi posibil.

De Lisle, după plecarea lui Lorgeril, a avut ideea originală să cunoască prin bona sa, tânăra Tereza, adormind-o, ce făcea Lorgeril în cursul voiajului și rezultatul demersurilor lui matrimoniale. A adormit-o deci pe Tereza.

Trebuie spus că d-l De Lisle cunoștea orașul Hyères, dar nu cunoștea strada și casa logodnicei lui Lorgeril, iar Tereza nu cunoștea nici orașul, nici drumul de urmat până la Hyères.

Odată adormită, așa că putea să vadă, dl De Lisle îi zice : „Vreau să te duci la Hyères".

Ea răspunse : „Dar, domnule, cum să fac, nu știu drumul.

— Vreau să te duci, caută-l. L-ai găsit ?

— Da, domnule.

— Ei bine, mergi.

— Merg, dar e departe, și n-am ajuns.

— Ai ajuns ?

— Da, domnule, ajung. Văd un loc unde sunt mulți palmieri.

— Ei bine, acum caută casa unde este Lorgeril.

— Ah, domnule, nu știu unde este casa.

— Caut-o !

— Da, uite strada ; trebuie să urc o stradă în pantă.

— Ai ajuns ?

— Da, sunt la poarta casei, dar nu îndrăznesc să intru.

— Vreau să intri ; intră !

— Ei, dar sunt o mulțime de scări înainte de a ajunge în cameră.

— Ai ajuns ?

— Da.

— Ei bine, acum sună, să-ți deschidă.

În acel moment, ea era aproape de sobă, și face o mișcare ca și cum ar fi voit să bată, dar mâna ei se oprește ca la un centimetru de marginea sobei, fără să o atingă.

— Ai intrat ?

— Da, văd foarte bine pe Lorgeril și persoana în chestiune ; ei sunt împreună, dar nu prea au aerul că se înțeleg și cred că nunta n-o să se facă.

În acel moment, De Lisle, fără să vorbească adormitei, formula în gând această întrebare indiscretă : „o să se culce la noapte acolo ?".

O, nu domnule, este sigur că nu, răspunde ea imediat.

— Ce vezi în cameră ?

— Se scoală de la masă, au terminat de mâncat.

— Ce au mâncat ?

— Nu știu. S-a strâns de la masă.

— Asta nu face nimic, trebuie să mai fi rămas ceva în farfurii.

— Ah, da, au mâncat un cotlet de vițel și o salată de portocale. Văd încă pe etajeră trei portocale pe care Lorgeril le-a cumpărat ca să le aducă mâine la Toulon, să le dea celor trei copii ai d-voastră. Lorgeril va pleca mâine și va ajunge aici la 4 ore seara.

— Asta nu e posibil, zise De Lisle, fiindcă el lucrează în port și trebuie să fie mâine dimineață prezent.

— Nu domnule, vă asigur, vine mâine la 4 ceasuri.

A doua zi, întocmai cum prezisese hipnotizata, Lorgeril a venit la 4 ore la Toulon. De Lisle care-l aștepta, îl primi cu următoarele cuvinte : „Ei bine, Lorgeril, afacerile tale amoroase n-au mers bine. E păcat ; altfel te-a primit bine, cu cotlete de vițel și salată de portocale. Lorgeril deschise ochii mari, mirați : Domnule... cum... cum ?

În sfârșit, De Lisle, puse vârf mirării lui Lorgeril zicându-i : Haide, Lorgeril, scoate și dă-mi cele 3 portocale, ce ai adus pentru copii. Lorgeril aruncă pe nisipul aleei grădinii cele trei portocale și fugi în camera sa speriat : „Domnule De Lisle, dumneata lucrezi cu... dracul !"

Experiența VI. Tot doctorul Paul Joire, profesor la institutul psiho-fiziologic din Paris, descrie fenomenele de luciditate observate de Leopold Dauvil în experiențele sale de hipnotism, publicate de Dauvil în „Echo du Merveilleux" în 1908.

Printre numeroșii subiecți în număr de 42, mai mult sau mai puțin buni, pe care ii hipnotizasem, alesesem patru, cu care am experimentat la serata dată de consulul Engliterei, în octombrie 1884, unde era reunită toată societatea distinsă din Saint Denis, și dacă această carte va cădea sub ochii câtorva creoli, prezenți la acea reuniune, ei vor constata că am raportat faptele în toată simplitatea lor adevărată.

Subiecții cu care am experimentat erau: Domnii Cossé și Drau, scriitori: Domnișoara Loubelle și d-l Radigué ofițer de marină de o inteligență și știință întinse. Deci suntem la Lady Saint-John, în mijlocul a mai mult de 100 spectatori printre care d-l Beaucastel, medic șef și tot personalul său medical.

Adorm pe Cossé.

— Ați putea, întrebă doamna Saint-John, să rugați pe domnul, să meargă departe la Londra, Berlin, Paris, să vadă ceva și să ne descrie.

— Să încercăm, doamnă.

Cossé fiind adormit și așezat într-un fotoliu, o doamnă îl întrebă, dacă cunoaște orașul Bordeaux.

— Nu.

— Puteți să vă duceți în Bordeaux ?

— Da.

Medicul șef continuă atunci întrebările, pentru că eu lăsam subiectul complect independent.

— Camarade, îi zise el, debarcăm în gara Bordeaux, o vezi ?

— Da. E o gară nouă, frumoasă.

— În adevăr, este gara Saint-Jean.O vezi bine ?

— Perfect.

— Urmăm cheiurile.

— Le urmez, văd un pod splendid.

— Iată-ne pe cursul intendenței.

— Da îl văd.

Cerui să conduc eu pe adormit.

— Vezi, ce te-a rugat să privești, domnul medic șef ?

— Foarte bine.

— Ei bine, spune ce vezi acum.

Cu ochii deschiși, (Leopold Dauvil hipnotiza printr-un procedeu special), cu corpul imobil, Cossé părea că privește la dreapta și la stânga, ca în vid.

— Văd, zise el, case frumoase; la stânga o cafenea mare, mese de marmoră ,multă lume şezând la mese, consumatori, fără îndoială şi muzicanţi. Oh! ce frumoase lămpi, ce lumină strălucitoare.

— Şi la dreapta, înapoia ta ce vezi?

— Da, e teatrul cel mare.

Subiectul făcu o descripţie exactă: peristilul, scara cea mare cu 6 sau 8 trepte, candelabrul cu becuri de gaz.

— Toate acestea nu mă surprind, zise un tânăr medic, subiectul adormit citeşte în creierul magnetizatorului.

— Cum citea adineauri în al meu, răspunse medicul şef, şi toate astea nu vă surprind?... pe mine mă minunează, totuşi.

— Dar, zise un farmacist, d-l Cornuel, am putea să avem o probă de independenţa spiritului subiectului adormit. Nu spune el că teatrul din Bordeaux este iluminat?

— Da, zise Cossé tot adormit, da, în acest moment, multe persoane urcă scările.

— Ei bine: continuă farmacistul, spune ce se joacă astă seară şi convingerea noastră va fi făcută.

S-a petrecut atunci un fapt ciudat; subiectul se sculă brusc de pe fotoliul lui, traversă salonul, făcu mişcări ca şi cum ar fi urcat o scară, ridicînd o gambă după alta şi se îndoi spre un tablou.

— Ce priveşti? îl întrebai eu.

— Afişul.

— Ce afiş?

— Afişul care este în acest cadru, sub grilajul ăsta.

— Atunci spune ce vezi.

— Un afiş galben... Aşteptaţi.

— Şi, la 3.000 de leghe de teatrul din Bordeaux, acest tânăr citi în mijlocul tăcerii profunde a spectatorilor: „Marele teatru din Bordeaux. Astă seară sâmbătă 20 octombrie 1884, prima reprezentaţie „Aida", muzica de Verdi".

„Desigur aceasta nu era imprimat în creierul asistenţilor. Dar unde miraculosul se dovedi, a fost după 25 de zile, la sosirea vaporului din Franţa, când toată lumea alerga la poştă, unde unul din medici, care era din Bordeaux, deschise „Le journal de la Gironde", pe care il primea şi ne arătă că la data seratei consulului englez, se juca la teatrul din Bordeaux, „Aida", muzica de Verdi".

Vă prezint acum un al doilea subiect al meu, pe d-ra Louise Loubelle, tânără și frumoasă, de 19 ani atunci, care se magnetiza singură prin sistemul Braid, cu inelul său, — și care a binevoit să acorde o ședință la șeful jandarmeriei, Colonelul Moriali, în Saint-Denis, insula Reunion.

D-ra Louise, fiind în stare de somn, cu ochii tare deschiși, o doamnă, doamna Lidin, soția unui comisar general, întrebă surâzând dacă grațioasa domnișoară putea să meargă acasă la ea, la Albi, spre a-i da noutăți despre tatăl ei.

D-ra Loubelle, astăzi soția unui General, nu părăsise niciodată țărmurile insulei sale depărtate.

— Bucuros răspunse ea, și după puțin se văzu la Albi, pe o mare piață, pe care o descrise foarte exact, deși ziua era pe sfârșite, adăuga ea; ajunse înaintea casei desemnate, păru că se oprește și observă această locuință a cărei arhitectură o descrise, apoi făcu ca și cum ar fi urcat două trepte și trase orizontal un buton de sonerie; acest gest surprinse pe doamna Lidin care nu se gândise la această particularitate atât de însemnată. — Pentru ce mâna adormitei nu apăsase pe buton, sau de ce nu bătuse la ușă ?!

Ușa se dschise înaintea invizibilei vizitatoare, care spuse :

— Iată o servitoare in etate cam de 50 ani, cu un fular galben cu puncte, pe capul său; părul ei este cărunt, Intru, continuă ea: ușă la stânga, ușă la dreapta, mic coridor, scară în fund. Ușa din dreapta se deschide, văd un domn cu părul alb șezând înaintea unei mici sobe de faianță albă. — Sora d-vs., doamnă, nu poate fi decât sora d-voastră, fiindcă prea vă seamănă, este lângă tatăl d-voastră. Este blondă și frumoasă ca și d-voastră. — „Destul, destul !" strigă doamna Lidin care avea lacrimi în ochi. Mulțumesc. Cred. Este tatăl și sora mea cu bătrâna noastră Brigita. Sunt mulțumită, dar nu vreau ca să aflu mai mult.

Un comandant de batalion, din întâmplare tot din Albi, ca și doamna Lidin, și până atunci neîncredul, voi să mai întrebe ceva pe d-ra Loubelle, — care fusese deșteptată și care binevoi a fi adormită din nou.

Ea întrebă pe Maiorul Heral : Ce doriți ?

— Să faci cu mine înconjurul pieţei din Albi, domnişoară, şi să-mi spui ce vezi aşa de particular.

— Mărturisesc că nu văd clar; ba da, uite un om, care poartă foc la capătul unei prăjine şi care aprinde lămpile.

Acest fapt cere să fie explicat, căci este caracteristic. În acel moment, în insula Reunion, era 10 ore şi 20 minute seara: or longitudinea sa la răsărit de Albi fiind de 25° 50', dă o diferenţă de 3 ore şi 53'; adică era 10 ore şi 20 minute la Saint-Denis, nu era decât 6 ore şi 27 minute aproximativ la Albi, moment în care în luna septembrie, trebuiau să se aprindă becurile de gaz.

Citez alte două exemple:

Louis Cadiou, directorul Uzinei de la Grand-Palud, aproape de Landerneau, departamentul Finistère, dispărând la sfârşitul lui Decembrie 1913, n-au putut fi găsite nici urme de locul dispariţiei sale, cu toate cercetările minuţioase făcute. — Sondaje făcute în râul Elorn, nu dăduseră nici un rezultat.

O doamnă cu vedere psihică, locuind în oraşul Nancy, doamna Camille Hoffman, fiind consultată declară, în stare de somn magnetic, că vede cadavrul ascuns sub un strat de pământ, la marginea pădurii vecine cu uzina. — Fratele victimei, după aceste indicaţii descoperi corpul într-o situaţie identică aceleia pe care doamna Hoffman o descrisese. Toate ziarele franceze, între altele „Le Matin" din 3 februraie 1913, au relatat cu detalii această afacere Cadiou, pe care toată Franţa a urmărit-o cu un interes pasionat".

Cu aceste cunoştinţe cititorul va putea pricepe cazul din Scriptură (2 Regi cap. 6—8-13):

Împăratul Siriei era în război cu Israel. Şi într-un sfat, pe care l-a ţinut cu slujitorii săi, a zis: „Tabăra mea va fi în cutare loc".

Dar omul lui Dumnezeu (Elisei Profetul) a trimis să spună împăratului lui Israel: „Fereşte-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunşi Sirienii".

Şi împăratul lui Israel a trimis nişte oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese şi despre care îl înştiinţase omul lui Dumnezeu. — Aceasta s-a întâmplat nu odată, nici de două ori.

Impăratului Siriei i s-a turburat inima. — A chemat pe slujitorii săi şi le-a zis : „Nu voiţi să-mi spuneţi care din voi este pentru împăratul lui Israel ?".

Unul din slujitorii săi a răspuns : „Nimeni, împărate, Domnul meu ; dar proorocul Elisei, care este în Israel, spune „împăratului lui Israel cuvintele pe care le rosteşti în odaia ta de culcare".

VEDEREA SPIRITELOR. Cititorii, încredinţându-se de exteriorizarea spiritului, din corpul material, de exteriorizarea parţială a personalităţii psihice, vor înţelege uşor că în această stare, personalitatea psihică exteriorizată va putea vedea şi lua contact cu personalităţile psihice plecate dintre cei pământeni, ceea ce şi are loc în mod neîndoios.

Citez câteva experienţe din Cahagnet, Arcanes, tomul 2, pagina 94 şi următoarele :

1. Domnul B, hipnotizator, doreşte o şedinţă de apariţie; îndată ce Adela fu în stare de somnambulism, evocăm pe B . . . Ernest Paul, fratele d-lui B. Mama acestui domn este prezentă la această şedinţă. Adela spune : „Iată-l".

— Spune-ne semnalmentele lui.

— Are părul castaniu-deschis, fruntea frumoasă şi descoperită, ochii negri, gura mijlocie; are mustăţi mai deschise ca părul, tenul blond, palid şi delicat, bărbia rotundă ; boala l-a cam slăbit. Are un aer calm ; trebuie să fi suferit de inimă şi de piept ; era câteodată meditativ, se absorbea în idei negre ; era îndrăgostit, ceea ce-i cauza o parte din necazurile sale ; era foarte sensibil.

— Ce etate îţi pare să aibă ?

— Aproape 25 ani.

— De cine a fost primit ?

— De bunicul său.

— Unde a fost înmormântat ?

— La cimitirul „Père-Lachaise".

— A rămas în acelaşi mormânt ?

— Nu, a fost pus apoi împreună cu bunicul său.

Domnul B. este mirat de această experienţă. Fiul spunea mamei sale prin Adela, să nu mai plângă, căci el este mai fericit decât ea şi că a vizitat-o de mai multe ori pe când dormea, pentru a o consola. El a apărut şi fratelui său, pe când acesta dormea".

Cititorii se vor mira desigur și se vor întreba, cum se face că cel evocat apare imediat? Orice gând al nostru îi impresionează imediat prin eterul cosmic și răsună în ei, și ei se mișcă cu o viteză cu mult mai mare ca a luminii.

2. „Într-o altă ședință tot cu Adela în transă, adormită magnetic, a experimentat abatele Almignana, care evocase pe fratele său.

Abatele Almignana nepărând să fie convins de amănuntele ce-i dăduse Adela asupra apariției fratelui său, veni și-mi confirmă îndoielile sale în această privință, crezând că Adela ar fi putut fi sugestionată de abate însuși, fără voia lui. În acel moment, fiind ședință și Adela în somn profund, abatele îmi propusese să evoc pe sora femeii sale de serviciu, care se numea Antoaneta Carré, decedată de câțiva ani și de care abatele nu avea nici o cunoștință.

Evocai această persoană.

Adela zise: „Văd o femeie de talie mijlocie, cu părul castaniu-deschis, în etate de 45 ani, nu prea frumoasă, cu ochii verzi, nasul mare, tenul puțin galben, gâtul mare; îi lipsesc dinții din față, iar dinți care au rămas sunt negricioși; poartă un corsaj de o culoare închisă și o fustă scurtă cu dungi, șorț în jurul corpului, are o basma cu pătrățele pusă în jurul gâtului; mâinile ei au lucrat mult, căci lucra la câmp; avea un frate care a murit după ea, dar nu este în același loc cu ea, căci nu era prea astâmpărat. Această femeie îmi face impresia că ar fi fost foarte bună".

Abatele Almignana își însemnase detaliile date de Adela și mi-a răspuns în scris prin cuvintele următoare:

După ce am citit de patru ori Mariei-Françoise-Rosalie Carré semnalmentele de mai sus, aceasta a declarat că erau așa de exacte încât recunoștea pe sora-sa, în Antoaneta Carré, care apăruse somnambulei; cât despre fratele său, declară că a murit după sora-sa așa cum a spus Adela. Maria mai adaugă o întâmplare care îi atrage atenția: afirmă că a visat în noaptea de 30 spre 31 Ianuarie, ajunul ședinței, că se găsea lângă mormântul sorei sale și al fratelui său, dar că atenția îi era atrasă mai mult spre mormântul sorei sale, pe care nu o visase de la moartea ei niciodată.

Observ la rândul meu că în descrierea semnalmentelor Antoanetei Carré, n-a putut fi nici o comunicare de gândire, nici de la mine, nici de la abate şi nici de la nimeni, care participau la şedinţă, fiindcă nimeni nu o cunoştea.

Un ultim amănunt: abatele Almignana a venit la mine câteva zile după această şedinţă şi mi-a comunicat că femeia sa de serviciu, văzuse în ajun pe un om din satul ei, căruia ii citise semnalmentele date de Adela, care rămăseseră la ea, întrebându-l dacă cunoaşte persoana descrisă. Acest om îi răspunsese: „e sora ta care a murit, e figura ei, e imposibil să te poţi înşela".

3. Iată alt caz citat de Pastorul englez Walter Winn in cartea sa, „Ruppert trăieşte".

Domnul Vango inchise ochii (se adormea singur) işi trecu degetele prin păr şi se aşeză mai confortabil în scaun; în cinci minute păru că deveni altul, vocea, manierele lui, totul în el păru transformat. Ceea ce urmează este exact ceea ce mi s-a comunicat. Am scris „ipsisima verba" cu cea mai mare atenţie:

— Bună ziua, pronunţă el, sunt foarte mulţumit că vă văd. Sunt rugat să-ţi spun că mama d-tale, sora d-tale Emma, fratele John, sora Kate şi o altă soră mai mică sunt aici de faţă". (Rog pe cititor să observe că era imposibil ca domnul Vango să cunoască pe toate aceste persoane).

Efectul asupra mea fu mare, dar nu-l lăsai să pară.

— Vă mulţumesc, răspunsei simplu, aţi putea să-mi descrieţi aceste persoane?

— Desigur. Pe mama d-tale, cel puţin; ea pare a avea 70 ani, zveltă, brună, faţa lungă şi subţire, trăsături sbârcite, ochii înfundaţi, nasul drept, gura mică, oasele celor doi obraji sunt ieşite. Talie mijlocie. Părul cu cărare la mijloc, pe frunte. A fost multă vreme intr-o mare stare de slăbiciune înainte de a cădea definitiv la pat. Acum e încovoiată; îşi pune un şal pe umeri. Are o privire inteligentă, vie, dar suferea mult de ochi; către sfârşitul vieţii, cred că orbise. Spune că d-ta nu erai lângă ea în momentul morţii. Acum insă vede foarte bine. Lângă ea se află un bărbat de aproape 75 ani, rudă de aproape. Doamna spune foarte lămurit „Mamă". Ea îmi spune că a păstrat toată prezenţa de spirit până în ultimul moment. Adaugă că a fost trei ani bolnavă şi in sfârşit a trebuit să stea la pat. Este mama d-tale, o recunoşti?

— Răspunsei cu convingere : tot așa ca și cum ar fi în fața mea. Dar nu cumva i-ai fi văzut d-ta vreo fotografie ? adăugai eu.

— Nu, răspunse mediul surâzând. Eu o văd în acest moment pe doamna însăși, care este în picioare lângă d-ta.

— Cine este domnul de care spuneai că este împreună cu mama ?

— Eu cred că trebuie să fie tatăl d-tale, răspunse mediul, dar nu-l văd prea bine spre a-l putea descrie. Este împreună cu mama d-tale. Ajung să înțeleg că el se ocupă cu o lucrare. Aveai o soră Emma ?

— Da, dar ce etate îți pare să aibă ?

— Cincizeci și cinci sau 60 ani (ea a murit la 57 ani), dar e o altă soră încă, o fetiță mică. Mama d-tale îmi spune că d-ta n-ai cunoscut-o niciodată dar că ai auzit vorbindu-se de ea. Pe cealaltă soră Kate, cred că, o cunoști. Amândouă aduc pe John. Este fratele d-tale, dorește să-ți vorbească.

O lungă pauză.

D-l Vango are o contorsiune a trăsăturilor feței, ale corpului ca și cum ar suferi o durere vie. O tăcere adâncă. Așteptam aproape fără să respir. Un moment ; mediul pronunță : Da, îl văd acum. Este culcat colea singur. Dorește să afli următoarele : „Cer rugăciunile tale Wal". El îți zice „Wal" ; spune că cu numele acesta te-a chemat întotdeauna. A suferit mult, acum plânge, dar plânge de bucurie fiindcă vă revede. El spune mereu „Dumnezeu să binecuvânteze pe Wal. Am făcut rău ; iartă-mă ! N-aș putea să progresez, dacă nu mă ierți". Îmi întinde o scrisoare, pe care o scrisese, dar acum o rupe. Spune că e vinovat de o mare nedreptate. Te roagă să-l ierți și să uiți nedreptatea făcută. El simte că îl ierți. Nu știu ce a fost, dar a suferit mult. Astăzi recunoaște răul ce ți-a făcut. L-ai iertat ?

— Desigur, răspunsei eu.

— Ah, cât este de fericit !

(Numai după o gândire serioasă m-am decis să povestesc această ședință personală, ale cărei amănunte sunt cu totul exacte, dar o consider ca o probă absolut sigură a supraviețuirii omenești, ca să fi înlăturat această relatare. Fratele meu John a murit de moarte violentă. D-l

Vango a descris-o cu exactitate. Fratele meu a făcut multe lucruri rele, mai ales a scris scrisori, care au cauzat discuții între noi. Era un om de o inteligență remarcabilă și-l iubeam mult, dar, vai, se născuse sub o stea rea și de aici de pe pământ a plecat după multe necazuri și într-o stare de profundă oboseală morală. Sper să-l revăd).

Încă o lungă pauză. Apoi d-l Vango deschide ochii și-mi zice :

— Ai primit vreo comunicare ?

— Scumpe domnule, răspunsei, mă vezi mirat. Din ceea ce am auzit, îmi este imposibil să mă mai îndoiesc de puterea d-tale miraculoasă și de experiența vieții viitoare.

Cititorii să remarce că mă dusesem să evoc pe Rupert, fiul meu, dar se pare că el nu făcea parte din societate.

4. Conan Doyle, doctor în medicină și celebru scriitor, scrie în cartea sa intitulată „Message vital" :

„Este un mediu profesional căruia i-am trimis multe mame, care aveau nevoie de consolare. Cer totdeauna persoanelor acestea să-mi facă cunoscut rezultatul obținut și am sub ochi în acest moment scrisorile lor de surpriză și de gratitudine.

O d-nă scrie : „Mulțumesc pentru această frumoasă și interesantă experiență. Mediul n-a comis o singură eroare asupra numelor și tot ce a spus era exact". Doamna care îmi scrie această scrisoare avusese o neînțelegere cu soțul ei, dar mediul reuși fără nici un ajutor, să-l explice și să-l risipească ; el menționă exact împrejurările, numi toate persoanele în cauză, arătă motivele nesosirii unor scrisori, care provocaseră neînțelegerea.

Cazul următor privește de asemenea un soț și o soție, dar de astă dată este soțul care supraviețuiește. El scrie : „A fost o ședință foarte reușită. Între altele, cu am vorbit în limba daneză soției mele, care era de origine daneză și ea mi-a răspuns în englezește fără nici o ezitare".

Un alt caz este acela al unui domn care pierduse un foarte scump prieten. „Am avut astăzi cele mai miraculoase rezultate cu M. Nu vă pot descrie bucuria ce am resimțit-o. Mii de mulțumiri recunoscătoare pentru ajutorul ce mi-ați dat".

Altcineva îmi scrie: „Dacă oamenii ar ști, ce chinuri s-ar cruța". În acest caz, femeia fusese pusă în comunicare cu soțul ei și mediul menționase fără nici o eroare cinci rude moarte, care se găseau în compania lui.

O mamă îmi scrie: „Fiul meu mi-a reamintit o zi în care el semăna semințe de nap în grădină. Numai el putea să știe aceasta".

Sunt câteva extrase luate la întâmplare din scrisorile pe care le am în mare număr. Ele vin de la oamenii pierduți printre milioanele de ființe vii, care populează Londra și provincia și ale căror afaceri nu pot fi cunoscute de mediu prin nici un mijloc normal. Trebuie să spun însă că în masa de persoane trimise, câteva au avut un eșec complet, dar telefoanele engleze dau probabil o mult mai mare proporție de apeluri „inutile".

Este probabil o slăbiciune a mediului în unele zile și alteori mai probabil neprezentarea persoanelor invizibile invocate.

Țin să se știe că extrem de rar sunt persoane dotate de Dumnezeu, care par a avea chiar în stare normală spiritul incomplet interiorizat, sau mai bine, ușor exteriorizat, fiindcă ele au darul să vadă personalitățile psihice postume, fără să adoarmă.

Doctorul Geley a făcut o anchetă asupra rezultatelor obținute de anumite persoane în consultarea doamnei B., la Paris, care da consultații spirituale, fiind în stare normală, în stare de veghe. Iată unul din rapoartele făcute doctorului *Geley*.

Raportul doctorului Moutier.

„Doamna B., ședința de duminică 18 octombrie 1918.

După câteva observații banale, doamna B. îmi spune deodată:

— N-ați pierdut acum patru sau cinci ani pe unul din prietenii dvs.?

— Nu.

— Cum? Este un domn mai tânăr ca d-voastră, mare, blond, continuu râzând, cu părul dat înapoi și cu o mustață mică.

— Nu-l cunosc deloc.

— Are o manieră tinerească și foarte entuziastă când vorbește; el vă iubește mult.

— Nu știu cine poate să fie.

— Să vedem dacă ce vă voi spune poate să vă ajute să-l recunoașteți ; îmi arată cu amândouă mâinile inima lui.

— Dar nu-l cunosc deloc.

— Uite, își spune prenumele ; el scrie : Paul.

Observație : În acel moment am simțit imediat de cine putea fi vorba. Într-adevăr, unul din prietenii mei care se numea Paul a fost ucis cu un glonț în inimă la 24 august 1914 ; orificiul a fost foarte mic. Este de notat că descrierea lui Paul era perfect exactă, extraordinar de vie și că natura morții sale „prin inimă" mi-a fost precizată, înainte ca prenumele lui „să mă fi făcut brusc să-l recunosc".

Din rapoartele sosite doctorului Geley rezultă că doamna B. în 80 % din cazuri descrie perfect ființele psihice, fără ca persoanele prezente să se fi gândit la ele. Doamna B. însăși declară că în unele din ședințe nu știe de ce puterea ei de viziune pentru aceste personalități postume este mai slabă. Nu vede suficient.

Iată în această privință raportul d-lui Jean Lefebvre, făcut tot doctorului Geley :

„Sunt direct și indirect cu totul necunoscut d-nei B. După câteva minute, nevăzând pe nimeni în jurul meu, pe când se scuza că nu poate reuși astăzi, deodată strigă :

— Ah ! Uite, este cineva, o femeie tânără (descrierea tinerei femei) aproape de 35 ani — moartă de mai puțin de 1 an, după o operație la ficat, ca urmare a nașterii celui de-al 5-lea copil al său. N-are decât un singur băiat. Nu este sora d-voastră ?

— Nu este sora mea, ci cumnata mea moartă acum 11 luni. Portretul fizic și moral pe care mi l-a făcut d-na B., cele mai mici amănunte pe care mi le-a dat asupra ei, sunt de o exactitate riguroasă.

Cum spun d-nei B. că n-am soră, ea îmi răspunde : „Da, dar ea este sora d-voastră de spirit cât și a fratelui d-voastră Pierre pe care ar vrea să-l însoare. — Ea adora pe Josef, bărbatul ei, nu-i așa ? Dar cine este Suzana ? Ea dorea mult în timpul vieții să se mărite cu fratele d-voastră Pierre. — Spune și acum însă că Pierre nu trebuie să ia pe Suzana pentru motivele arătate etc.

Numele celor doi frați ai mei, numele acestei Suzane, preocupările cumnatei mele din timpul vieții, motivele date acum ca să împiedice căsătoria sunt de o precizie și de o exactitate extraordinară și eram departe de a mă gândi la aceste lucruri".

Pe baza acestor cunoștințe, cititorul va putea pricepe că și cele scrise în Scriptura Sfântă (1 Samuel 28—6-19), sunt un adevăr absolut.

„6. Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin prooroci.

7. Atunci Saul a zis slujitorilor lui : „Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc să o întreb". Slujitorii lui i-au zis : „Iată că în En-Dor este o femeie, care cheamă morții".

8. Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine și a plecat cu doi oameni. — A ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis : „Spune-mi viitorul, chemând un mort, și scoală-mi pe cine-ți voi spune".

9. Femeia i-a răspuns : „Știi ce a făcut Saul, cum a nimicit din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghicesc viitorul. Pentru ce, dar, întinzi o cursă vieții mele, ca să mă omori ?".

10. Saul i-a jurat pe Domnul și a zis : „Viu este Domnul, că nu ți se va întâmpla nici un rău pentru aceasta".

11. Femeia i-a zis : „Pe cine vrei să-ți scol ?". Și el a răspuns : „Scoală-mi pe Samuel".

12. Când a văzut femeia pe Samuel a scos un țipăt mare și a zis lui Saul : „Pentru ce m-ai înșelat ? Tu ești Saul".

13. Împăratul i-a zis : „Nu te teme de nimic, dar ce vezi ?". Femeia a zis lui Saul : „Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ".

14. El i-a zis : „Cum e la chip ?". Și ea a răspuns : „Este un bătrân, care se scoală și este învelit cu o mantie". Saul a înțeles că era Samuel și s-a închinat.

15. Samuel a zis lui Saul : „Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă ?". Saul a răspuns : „Sunt într-o mare strâmtorare : Filistenii îmi fac război și Dumnezeu s-a depărtat de la mine ; nu mi-a răspuns nici prin prooroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac".

16. Samuel a zis: „Pentru ce mă întrebi pe mine, când Domnul S-a depărtat de tine şi S-a făcut vrăjmaşul tău?

17. Domnul îţi face aşa cum îţi vestisem din partea Lui: Domnul a rupt împărăţia din mâinile tale şi a dat-o altuia, lui David.

18. N-ai ascultat de glasul Domnului şi n-ai făcut pe Amalec să simtă aprinderea mâniei Lui; de aceea îţi face Domnul aşa astăzi.

19. Şi chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile Filistenilor. Mâine, tu şi fiii tăi veţi fi împreună cu mine şi Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile Filistenilor".

Unii din cititori desigur ştiu din Scriptură că faptul s-a realizat întocmai.

Cititorii se vor întreba: cum se face că cei plecaţi dintre noi, cei morţi, se prezintă cu fizicul pe care îl aveau în viaţă? Ei îl reproduc exact prin forţa lor spirituală, spre a se face recunoscuţi de cei care îi cunoşteau. Se ştie că ei au putere asupra materiei. Nu insistăm mai mult acum asupra acestei chestiuni. Mai departe cititorii se vor lămuri mai bine.

Din cele arătate până acum se pot uşor defini facultăţile spiritului exteriorizat în somnambulismul lucid:

a) Profunda insensibilitate a pielei.

b) Amintirea celor petrecute în alte cazuri de somn hipnotic, o amintire mult mai întinsă a întregii stări de conştiinţă normală a vieţii obişnuite şi chiar a viselor din somnul normal.

c) Neamintirea, la deşteptare, de acţiunea spiritului din somnul hipnotic.

d) Marea exteriorizare şi chiar deplasarea spiritului, cu care ocazie poate vedea şi descrie scene reale şi adevărate, care au loc la distanţe considerabile.

e) Vederea şi descrierea fiinţelor spirituale postume; auzirea cuvintelor ce ele exprimă.

7. STAREA DE SOMN ARTIFICIAL, PROVOCAT MAI ÎNTOTDEAUNA DE INTELIGENŢE INVIZIBILE, NUMITĂ STAREA DE EXTAZ, este de fapt o adevărată dedublare a persoanei, cu materializarea integrală. Spre a înţelege această stare extrem de rară, voi descrie următoarele observaţii.

Observaţia I, culeasă din volumul „Omenirea postumă" a lui Dassier.

„Stilling dă detalii interesante asupra unui om, care trăia în 1740, ducând o viaţă foarte retrasă, cu obiceiuri stranii şi care locuia in vecinătatea Philadelphiei, în Statele Unite. Acest om era socotit că posedă secrete extraordinare şi capabil să descopere lucrurile cele mai ascunse. Printre probele cele mai remarcabile, pe care le-a dat, de puterea sa, următoarea este privită de Stilling ca perfect dovedită:

Un căpitan de corabie plecase pentru o călătorie lungă in Europa şi în Africa; soţia sa, care nu primise de la el ştiri de multă vreme, fiind foarte neliniştită asupra soartei lui, primi sfatul să se adreseze acestui mare mag; el o rugă să-l scuze câteva minute, spre a se duce să ia informaţiile de care ea avea nevoie. Trecu într-o cameră vecină şi ea rămase aşteptând. Cum absenţa lui se prelungea, ea deveni nerăbdătoare şi crezu că el o uitase; se apropie încet de uşă, privi prin deschizătură şi fu mirată văzându-l culcat pe o sofa, fără mişcare, ca şi cum ar fi murit. Crezu că nu trebuie să-l scoale şi aşteptă intoarcerea lui.

El ii spuse apoi, când reveni, că soţul ei fusese in imposibilitate să scrie, pentru motivele pe care i le arătă cu amănunte; că soţul era în acel moment într-o cafenea din Londra şi că în curând se va inapoia acasă.

Înapoierea soţului a avut loc aşa cum fusese anunţată şi soţia întrebându-l de motivele tăcerii sale, el repetă precis motivele date de mag. Soţia voi să verifice şi restul indicaţiilor sale. Spre mirarea ei, soţul declară după ce văzuse pe mag, că l-a văzut intr-o zi într-o cafenea din Londra, unde acest om ii spusese că soţia era neliniştită de soarta lui; că el ii spusese motivele pentru care nu putuse să-i scrie şi adăugase, că a doua zi se va îmbarca pentru America. Apoi căpitanul îl pierduse din vedere pe acest străin, care se confundase în mulţime".

Observaţia II este dată de „L'Histoire générale de L'Eglise", scrisă de Baronul Henrion.

„În dimineaţa de 21 septembrie 1774, Alfons, după ce oficiase leturghia, se aruncă in fotoliul său, abătut şi taciturn şi fără să facă cea mai mică mişcare, fără să articuleze vreun cuvânt de rugăciune, nici să spună vreo

vorbă cuiva, rămase în această stare toată ziua şi toată noaptea următoare; în acest timp n-a luat nici o hrană şi nu a cerut nimic. Servitorii care văzuseră starea lui, stăteau la uşa camerei, dar nu îndrăzneau să intre.

La 22 septembrie dimineaţa, aceştia observară că nu-şi schimbase atitudinea şi nu mai ştiau ce să creadă; ei se temeau să nu fie altceva decât un extaz prelungit. Cu toate astea, peste câteva ore Liguori agită clopoţelul, pentru a anunţa că vrea să celebreze Sfânta Leturghie.

La acest semn nu numai fratele laic însărcinat să-l servească la altar, ci toate persoanele casei şi altele străine, alergară în grabă. Prelatul întrebă cu un aer de mirare, pentru ce atâta lume? I se răspunse că sunt 2 zile de când n-a vorbit şi n-a dat nici un semn de viaţă. „Este adevărat, răspunse el, dar nu ştiţi că am fost să asist pe Papa, care a murit ?".

O persoană care auzise acest răspuns se duse în aceeaşi zi să comunice sfintei Agata; ea se duse imediat la Arienzo, la locuinţa lui Alfons. Se crezu că nu era decât un vis, dar peste puţin se află ştirea oficială a morţii lui Clement al XIV, care trecuse la o altă viaţă, la 22 septembrie, precis la ora 7 dimineaţă. Istoricul Papilor, Novaès, atrage atenţia asupra acestei minuni, când povesteşte moartea lui Clement al XIV. Novaès spune că suveranul Pontif încetase din viaţă la 22 septembrie 1774, la ora 7 dimineaţa, asistat de generalii Augustinilor, de Dominicani, de Observatini şi Conventueli şi ceea ce este şi mai interesant, asistat miraculos de preafericitul Alfons de Liguori, deşi depărtat cu corpul, aşa cum rezultă din procesul juridic al zisului preafericit, aprobat de Congregaţia Sacrală a Riturilor".

Caracterizarea facultăţilor spiritului în stare de extaz este următoarea:

1. Insensibilitatea şi inerţia profundă a corpului.
2. Exteriorizarea, deplasarea şi materializarea spiritului la mare distanţă.
3. Amintirea acţiunii spiritului la deşteptare.

Cu aceasta am terminat studiul facultăţilor spiritului în timpul vieţii. Am terminat studiul „fratelui morţii", al somnului normal, al somnambulismului natural, dar

anormal, al somnului artificial provocat printr-o persoană străină (hipnotizator) sau direct și al diferitelor facultăți ale sufletului în aceste diferite stări de somn.

Vom trece acum la demonstrarea științifică a exteriorizării sufletului.

Doctorul în medicină Paul Joire a făcut următoarele experiențe asupra exteriorizării sensibilității, asupra hipnotizaților:

„Subiectul fiind în stare letargică, constat întîi insensibilitatea sa absolută; înțepând cu un ac, adânc, pielea, în diversele părți ale corpului, constat peste tot anestezie completă. Pun în mâinile adormitului un pahar plin cu apă, pe când o persoană acoperă cu mâinile ochii hipnotizatului. Înțep atunci suprafața apei din pahar și imediat adormitul acuză durere. Îl întreb ce simte și-mi răspunde: „Mă înțepați la mâna stângă". Înțep ușor și apoi mai tare paharul, hipnotizatul nu simte nimic. Înțep din nou apa din pahar, așa ca să nu vadă acțiunea acului intrând în apă; el iar răspunde: „Mă înțepați la mâna stângă".

„În altă ședință, subiectul fiind tot în somnambulism provocat, am luat cu însumi paharul cu apă, în care exteriorizasem sensibilitatea sa și l-am ținut la o mică distanță de subiect, dar fără să aibă nici un contact cu el și totuși a resimțit aceeași înțepătură, la înțepătura apei. Paharul de apă pus apoi pe o masă înaintea adormitului, rezultatele au fost identice.

„În aceeași ședință am făcut o nouă experiență: în loc să înțep apa cu acul, am ciupit apa (fără să fac zgomot) cu extremitatea degetului arătător, a degetului mare și a celui mijlociu. Subiectul a acuzat și atunci durere, dar cu diferența că întrebat asupra celor ce simte mi-a răspuns: „mă ciupiți", iar nu „mă înțepați", ca înainte. Subiectul acuza aceeași durere dacă făceam la aceeași distanță experiența cu o placă de sticlă, pe care o acopeream cu o bucățică de catifea sau o bucățică de lemn".

Doctorul Joire, temându-se că el transmite gândirea sa hipnotizatului și că astfel exteriorizarea sensibilității ar putea fi un efect al sugestiei sale involuntare, pentru ca să se convingă și din acest punct de vedere, a făcut

următoarea experienţă: Am dispus să se prepare, intr-o cameră alăturată, două sticle, una cu apă caldă şi alta cu apă rece. Fiecare din cele două sticle au fost legate cu câte o sfoară, permiţând experimentatorului să le ridice şi să le ţină fără să cunoască el insuşi, care era sticla caldă şi care era sticla rece.

Amândouă sticlele erau aduse astfel intr-o cutie şi nici una din persoanele care il inconjurau pe hipnotizat nu ştia care era sticla caldă şi care era sticla rece. Am luat atunci fiecare sticlă de sfoara ei, nesimţind deci temperatura lor şi le-am apropiat succesiv de hipnotizat. La aproape treizeci centimetri hipnotizatul declară fără să ezite şi fără să greşească că simţea căldură sau frig după sticla apropiată de el, dar fără să fie in contact cu el, intrucât sticlele pe rând erau la 30 centimetri depărtare de corpul său. Deşi la deşteptare, subiectul hipnotizat era neştiutor şi inconştient de tot ce se petrecuse in timpul somnului şi nici noi nu-i spuneam nimic relativ, totuşi el acuza durere consecutiv inţepăturilor din paharul cu apă, din catifea sau de pe placa de lemn, in locurile corespunzătoare din corp.

„Ajung — zice doctorul Joire — la o experienţă şi mai curioasă: subiectul fiind adormit şi pus ca de obicei in somnambulism are toată suprafaţa sa cutanată anesteziată (profund insensibilă). Atunci ii pun in faţă o altă persoană in stare normală, deci deşteaptă, faţă in faţă cu subiectul adormit, dar la distanţă unul de altul şi complet separaţi, adică fără nici un punct de contact.

Atunci, prin sugestie fac să treacă sensibilitatea hipnotizatului in persoana pusă in faţa lui. Am inţepat membrele persoanei normale deşteptate; subiectul adormit simţea înţepăturile ce făceam în membrele celui deşteptat, in membrele sale corespunzătoare; adică, dacă inţepam membrul drept al persoanei in stare normală, adormitul simţea durerile in membrul său stâng, căci, fiind faţă in faţă, membrul său stâng corespundea, membrului drept al persoanei normale. Dacă in loc să inţep ciupeam, hipnotizatul făcea foarte bine deosebirea intre cele două senzaţii şi zicea: „mă ciupiţi“ in loc de „mă inţepaţi“, cum zisese mai inainte“.

Exteriorizarea sufletului cu corpul eteric s-a dovedit

prin experienţele Colonelului de Rochas. Experienţele sale se pot rezuma in modul următor :

A. Exteriorizarea sensibilităţii. **„Să luăm un subiect B. prezentând în stare de veghe sensibilitatea cutanată normală şi să-l facem să treacă in stare de transă, de somnambulism provocat. De la inceputul acestei hipnoze, vom vedea sensibilitatea dispărând de la suprafaţa pielei. În acest moment un senzitiv A. va vedea razele care ies din ochi, din urechi, din extremităţile degetelor şi aura dezvoltându-se in atmosferă.**

Când somnul a devenit destul de profund, senzitivul A. vede formându-se la 3—4 centimetri de pielea subiectului B. un nor uşor, care puţin câte puţin se condensează, devenind strălucitor, aşa încát ia aparenţa unui strat foarte subţire continuu şi care la distanţa de 3—4 centimetri contureazǎ corpul. Dacă inţepăm sau ciupim acest contur, în aer, care se găseşte la distanţa indicată de corp, B. are aceleaşi senzaţii, ca şi cum i-am fi inţepat sau ciupit pielea şi el nu simte nimic, dacă lucrăm in altă parte decât pe acest strat.

Dacă se continuă pasele, A. va vedea formându-se intr-un mod analog in jurul lui B. o serie de straturi equidistante şi B. nu va simţi atingerile, arsurile, inţepăturile, decât dacă lucrăm asupra acestor straturi, care se succed până la o distanţă de mai mulţi metri. Sensibiiitatea descreşte proporţional cu depărtarea straturilor de corp.

După subiecţii senzitivi cu vedere psihică, care văd bine straturile, se poate reprezenta fenomenul din figura 1, unde intensitatea sensibilităţii este indicată prin intensitatea stratului, care pentru ei este o lumină vie.

Aceste straturi reprezintă maxime de sensibilitate, equidistante, care sunt de 7—8 centimetri, dar care variază cu starea de sănătate a subiectului şi cu profunzimea somnului".

B. Exteriorizarea corpului eteric. **„Continuând pasele, după un timp variabil, straturile a căror intensitate se dezvoltă mai ales pe laturile subiectului se coagulează, pentru a zice astfel, intr-un fel de fantomă albăstruie aşezată la dreapta sa, la distanţa de un metru. Această fantomă ia repede forma şi poziţia jumătăţii drepte a corpului şi nu mai simte decât acţiunile exersate pe porţiu-**

nea de spaţiu ocupat de această fantomă. Aceleaşi pase determină la stânga subiectului B. şi aproape la aceeaşi distanţă a unei a doua jumătăţi de fantomă, bucurându-se de aceleaşi proprietăţi ca şi cea dintâi, dar care este roşietică, in loc de a fi albăstruie.

După noi pase, senzitivul A. va vedea că cele două jumătăţi de fantome sunt puţin alungite de partea operatorului, emiţând flăcări mobile şi sfârşind prin a se reuni, aşa încât formează între operator şi subiectul B. o singură fantomă completă, asemănătoare cu forma corpului material, dar albăstruie, in jumătatea dreaptă şi roşie la cea stângă. Subiectul A. nu numai că vede acest corp eteric, dar poate să-l şi arate şi să-i recunoască toate formele cu mâna sa; iar subiectul B. simte toate atingerile sale. Impresia percepută de A. la palpare este aceea a unei senzaţii de răcoare, comparabilă cu un vânt uşor. In schimb, subiectul B. şi-a pierdut progresiv forţele. El nu mai poate in această stare să-şi mai mişte niciunul din membre prin voinţa sa. El e capabil din contra să-şi mişte corpul eteric, de a-l face să traverseze zidurile şi să vadă ce se petrece într-o cameră vecină".

Corpul eteric obţinut experimental de de Rochas nu e vizibil de toţi spectatorii, ci numai de un senzitiv sau văzător cu vedere psihică. Cu toate astea, fiindcă toată sensibilitatea subiectului in transă este concentrată in corpul său eteric, este posibil să se constate prezenţa sa, intr-un punct al spaţiului, ciupindu-l sau înţepându-l. De Rochas ordonă subiectului B. să-şi trimită dublul său eteric pe perete, unde de Rochas a aplicat o hârtie mare şi înţepând in mai multe puncte hârtia a putut să găsească punctele sensibile ale periferiei corpului eteric. Reunind punctele sensibile, a obţinut silueta dublului, care are forma exactă a corpului subiectului B. Acesta este un alt mod de constatare al corpului eteric diferit de acela al vederii de către cei cu vedere psihică.

De Rochas a constatat că:

Pe măsură ce corpul eteric se exteriorizează, subiectul adormit simte că se videază, se goleşte.

Corpul eteric se depărtează sau se apropie după voinţa subiectului adormit.

Corpul eteric este asemenea unei nebuloase, unui nor luminos, care pare a lumina obiectele pe care se aşază.

Câteodată tremură slab, ca o flacără de gaz".

Doctorul Gibier a avut de multe ori ocazia să vadă la subiecții bine dotați degajarea corpului eteric și condensarea sa în plină zi, sub o formă sau alta. El caracterizează aspectul corpului eteric comparându-l cu starea vesiculară, care precede starea lichidă a gazului acid carbonic, când acesta e lichefiat sub presiune, într-un tub de sticlă. **Doctorul Gibier mai adaugă că în timpul degajării, se observă o atmosferă rece, o vie impresie de răcoare.**

Uneori acest corp eteric emite raze, care pot să impresioneze placa sensibilă și poate fi fotografiat.

De Rochas a fotografiat jumătatea dreaptă, albăstruie a corpului eteric a unei tinere femei cu ajutorul unei poze de un sfert de oră, într-un cabinet complet obscur. Obiectivul era dirijat la un metru la dreapta femeii și fotografia a dat exact ceea ce subiectul zicea că vede în acel loc : partea dreaptă a figurii ei și radierea picioarelor sale. Fotografia dublului eteric exteriorizat s-a mai făcut de Humber, **de judecătorul englez Carter** și **de** Glaudinnin.

O placă de porțelan acoperită de negru de fum de de Rochas **și pusă în dublul eteric s-a roșit pe o parte din întinderea ei.**

Când ieșirea materiei radio-electrice a corpului eteric se face brusc, se produce un vânt capabil să deschidă și să închidă ușile.

W. Crookes, **ilustrul savant englez, a scris : „Toate aceste fenomene sunt în general precedate de o răcire a aerului,** care ajunge uneori să fie un adevărat vânt bine simțit. Sub influența sa am văzut foi de hârtie zburând **și termometrul scăzând cu mai multe grade".**

Armstrong, **în Anglia, a făcut experiențe relative la pierderea de greutate pe care o suferă subiectul care își exteriorizează corpul eteric. Cu** balanța lui Blackburn **a constatat că atunci, când corpul eteric este exteriorizat, subiectul a pierdut sensibil din greutate ; după interiorizarea sau reintrarea înăuntru a corpului eteric subiectul a câștigat în greutate, totuși greutatea sa este mai mică decât înainte de exteriorizare. Această pierdere**

reprezintă cantitatea de materie emisă în spaţiu, în timpul exteriorizării.

. . . .

Fiinţa omenească se compune din trei părţi distincte: Corpul material, sufletul şi corpul eteric.

Corpul material, trupul, făcut din carne şi oase, vizibil şi palpabil, este o aglomeraţie de celule variate ca formă, complexitate şi perfecţiune, formând un întreg ale cărui părţi concură toate unele cu altele, în vederea aceluiaşi scop : întreţinerea şi conservarea fiinţei. Trupul nu este decât expresia materială a sufletului şi a corpului eteric ; el exprimă exact forma corpului eteric.

Conştiinţa permanenţei sufletului, a spiritului, este ceea ce în filosofie se numeşte sentimentul identităţii personale sau sentimentul eului.

Substanţa corpului este în continuă schimbare, este fără încetare distrusă şi reînnoită. Cu toate aceste schimbări neîncetate, omul normal conservă de la leagăn până la mormânt conştiinţa identităţii sale personale, conservă eul său neschimbat ; ceea ce nu se schimbă este sufletul cu corpul său eteric.

Corpul material este pătruns peste tot de corpul eteric. Materia corpului fizic se grupează în jurul atomilor diferenţiaţi ai corpului eteric. Acest corp eteric radiază electricitate din diferitele părţi ale fiinţei vii, prin materia corpului fizic. Observaţia raportată de Féré la Societatea de biologie din Paris, în şedinţa din 4 ianuarie 1886, o dovedeşte :

„Doamna U. este o nevropată, care din copilărie a prezentat diverse accidente de natură nervoasă. Pe când era fată observase să părul ei degaja scântei în întuneric. De atunci acest fenomen a devenit din ce în ce mai evident şi permanent, afară de timpurile umede şi când bate vântul de sud. Doamna U. mai observă că degetele sale atrag corpurile uşoare. Când veştmintele i se apropie de piele, se produce o crepitaţie luminoasă. Tensiunea electrică şi intensitatea descărcărilor se măresc încă sub influenţa emoţiilor morale. Unul din primele fapte, care au fost observate, este că crepitaţia se exagera în urma audiţiei câtorva bucăţi de muzică, care aducea o mare excitaţie generală".

Această degajare electrică a fost constatată de Puyfontaine, care a repetat experienţele lui Du Bois Raymond şi ale lui Buff cu ajutorul unui galvanometru cu fir de argint, care e mai bun conducător decât cuprul. Degajarea de electricitate este mai mult sau mai puţin activă, după starea generală în care se găseşte organismul şi în special după starea nervoasă.

Această degajare electro-fluidică formează adevărate raze materiale în jurul corpului, care a luat numele de „Aura".

Spiritul este producătorul tuturor fenomenelor psihice şi intelectuale. El reprezintă eul, voinţa, memoria, personalitatea şi inteligenţa. El continuă a trăi după moartea corpului, cu corpul său eteric. În evoluţia lui are ca teatru de acţiune succesivă lumea materială terestră şi lumea spirituală din spaţiu. El este acela care are liberul arbitru. Responsabilitatea sa depinde de avansarea sa morală şi intelectuală.

Corpul eteric sau psihic însoţeşte şi urmează sufletul căruia îi este ataşat. Format dintr-o materie de o subtilitate extremă, acest corp psihic invizibil pentru noi în stare normală, există şi în timpul vieţii terestre. El este intermediarul prin care trec senzaţiile fizice percepute de eu şi prin acest intermediar, spiritul poate să-şi manifeste în exterior starea sa mintală.

Corpul psihic face parte integrantă din suflet, dar corpul eteric nu este sufletul, după cum corpul fizic face parte din om, dar nu el singur este omul. Corpul eteric nu gândeşte, nu cugetă, nu lucrează singur; el este instrumentul, agentul acţiunii sufletului sau spiritului.

De altfel simpla judecată a unui spirit luminat poate deduce aceasta.

Omul n-are decât să-şi vadă natura sa proprie, să s-asculte trăind şi să se analizeze el însuşi pe sine — zice doctorul Gibier — şi atunci va constata următoarele:

El vede întâi un corp făcut din materie împrumutată din materia înconjurătoare. Acest corp împrumutat nu este deci al lui. Într-o zi îl va reda pământului, din care l-a luat şi l-a format.

În urmă, el vede că acest corp se mişcă. Această mişcare este o manifestare a energiei, transmisă de suflet prin corpul eteric.

Până acum el a înțeles că este făcut din materie și din energie. Dar cu ce a înțeles el aceste lucruri, cu materia sau cu energia? Sau cu amândouă? Atunci ar însemna că toată materia și toată energia universului sunt inteligente? Văzând însă efectele morții și inerția, nemișcarea unui cadavru, el pricepe că materia nu înțelege și nici nu gândește.

Analizând varietățile de energie și văzând că ele nu servesc decât să întrețină funcțiunile materiei sale organizate sau să execute ordinele voinței sale conștiente și inteligente, el conchide că a înțeles ce voia să înțeleagă cu ceva, care nu este nici materia sa, nici energia sa și el dă acestui ceva numele de „spirit".

Cunoscând și înțelegând aceasta, el își zice atunci: materia e luată din univers, în special din pământ; energia e luată din spațiu, energia fiind de natură eterică; iar spiritul e luat cu siguranță din Spiritul Suprem al universului, din Dumnezeu.

Și astfel omul, luminat de logica spiritului său, înțelege că spiritul lucrează asupra materiei prin corpul său eteric și ajunge să se cunoască și pe el și să recunoască și pe Dumnezeu.

Cine, Doamne! a pus acest gros strat de materie pe ochii muritorilor, pentru ca ei să confunde continuu realitatea cu iluzia și minciuna?.

Constituția corpului eteric îi permite să traverseze toate corpurile. Din punctul de vedere al traversării corpurilor, nu suferă nici o comparație cu lumina, care nu traversează decât unele corpuri, sau cu razele X, care nu traversează oasele sau metalele. Corpul psihic traversează toate corpurile materiale. Mai mult încă, sufletul cu corpul său psihic, când voiește, poate să dematerializeze obiectele, să le facă în acest mod să poată și ele traversa materia și apoi după voință să le rematerializeze.

Viteza de deplasare a spiritului este superioară aceleia a razei luminoase și diferă de asemenea de lumină prin faptul că nu e oprit de nimic. Deplasarea sa se face din proprie voință și efort. Organismul corpului eteric fiind foarte rarefiat și rezistența mediului fiind ca și nulă, cea mai fină acțiune fizică îi permite cu cea mai mare ușurință mișcarea în spațiu.

Corpul eteric este imponderabil pentru instrumentele noastre fizice. Dar totuşi acest corp eteric este material, pentru că el poate fi văzut în anumite condiţiuni, poate fi atins şi chiar poate fi fotografiat.

Religia, şi ea în contradicţie cu ştiinţa materialistă, dar de acord cu ştiinţa psihică, afirmă sus şi tare existenţa sufletului. Biserica face chiar servicii religioase, la moartea adepţilor ei, înălţând rugăciuni lui Dumnezeu pentru odihna sufletului celui plecat.

Cuvântul Întrupat, Iisus. Lumina lumii, Lumină din Lumină, mărturiseşte foarte clar şi lămurit: „Spiritul e acela care dă viaţa, carnea nu e nimic". Deci în spirit stă viaţa, corpul material nu este decât o îmbrăcăminte trecătoare.

Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din „spirit este spirit". Diferenţa între corpul material şi spirit este perfect evidentă pentru cel ce are urechi de auzit.

Apostolul Pavel zice şi el: „Dacă este un corp material, este şi un corp spiritual".

CAPITOLUL II

MOARTEA

Se cunoaşte părerea ştiinţei materialiste în această chestiune. După moarte: neantul; după moarte: nimic; somn fără vise şi fără deşteptare.

Încetarea funcţiunilor organelor, care au dat naştere şi au întreţinut viaţa şi psihismul ei, aduce o dispariţie totală a fiinţei, e eului, a spiritului, a personalităţii, a memoriei, a conştiinţei şi a tot ce constituia fiinţa.

Urmează implicit că nu este nici responsabilitate morală, nu este nici bine, nici rău, nici ideea de dreptate, nici virtute, nici viciu; omorul, jaful, hoţia, dacă nu sunt descoperite de oameni şi autorităţi, sunt admise. Iubirea de Dumnezeu, de părinţi, fraţi, surori, copii, iubirea aproapelui sunt simple stupidităţi emanate din materie. Minciuna, răul, ura, nedreptatea sunt permise pentru a trăi bine.

Dar omul simte, chiar dacă e ateu că iubirea de oameni, virtutea, adevărul, sentimentul de dreptate și de milă sunt postulate divine, sădite in noi transcendental și nu sunt reflexe ale materiei.

Pentru știința psihică moartea este separarea definitivă a spiritului și a corpului său eteric de materie și călătoria sufletului din lumea materială în cea spirituală.

Doctorul in medicină Andreev Jackson Davis, care putea să se pună singur în stare de transă și prin aceasta era in posesiunea unei vederi psihice deosebite, pe care n-o au ceilalți oameni, descrie separarea definitivă a spiritului și a corpului său eteric de materie, în cartea sa: „Moartea și viața după moarte", în modul următor:

„Și acum o să vă spun ceea ce am văzut. Descripția acestui fenomen nu este nici imaginație, nici febră cerebrală. Nu știu, dacă este necesar să se știe, că de cincisprezece ani am avut darul de a vedea prin corpul omenesc. Nu este de asemenea inutil să se știe că în acești doisprezece ani din urmă, prin intrebuințarea acestei facultăți, am cules un mare învățământ. M-am găsit la capul multor agonizanți, dar o descripție a ceea ce am văzut intr-o zi poate servi pentru toate celelalte cazuri".

Davis a fost odată la capul patului unei bătrâne, care murea, și, a descris procesul morții, așa cum s-a arătat vederii lui psihice.

Am văzut că organismul de carne nu ar mai putea multă vreme să execute ordinele date de principiul spiritual. Organele corpului păreau că se opun separării sufletului, care le insufla viață; sistemul muscular lupta să-și conserve capacitatea sa locomotoare; sistemul nervos se lupta să conserve impresia și creierul se silea să fixeze inteligența și conștiința. Corpul și sufletul păreau doi amici, care simțeau că în scurt timp trebuiau să se separe pentru totdeauna.

Aceste dificultăți interioare se traduceau pentru simțurile exterioare intr-un fel de chin. Dar sunt recunoscător și fericit că am constatat că acest eveniment nu era semnul durerii și al nenorocirii, ci că sufletul era in cazul de a părăsi pentru totdeauna vestmântul de carne.

Capul era inconjurat de o atmosferă de o frumoasă lumină albă și în același timp am văzut creierul și cerebelul lărgind părțile lor constitutive, sfărâmând propriile

lor funcțiuni galvanice; am observat apoi că aceste organe cerebrale se saturau de fluidul vital și al magnetismului vital, care aparțineau organelor subalterne. Creierul apăru deodată de zece ori mai magnetizat decât când corpul era în bună stare. Acest fenomen precede regulat separația psihică.

Procesul morții începuse. Creierul atrase la el puțin câte puțin fluidul vital al diferitelor părți ale corpului și în timp ce extremitățile se răceau, creierul părea clar și radiant. Am văzut în această dulce atmosferă spirituală, care emana din corpul muribundei, cum se formau liniile exterioare nedecise ale unui alt cap, cum acesta puțin câte puțin se dezvolta, cum la sfârșit era radios și compact, așa încât nu mai puteam să văd prin el. Pe când acest cap era format și organizat deasupra capului material, vedeam cum atmosfera luminoasă, care emana din cap, era animată de o mișcare rapidă și pe măsură ce noul cap devenea mai distinct și mai perfect, atmosfera strălucitoare dispărea puțin câte puțin.

Plin de mirare și respect, observam cu atenție misteriosul fenomen, care avea loc sub ochii mei. Mai târziu, am văzut formându-se ceafa, umerii, pieptul și întreg organismul omenesc. Simțeam de asemenea calitățile spirituale ale noului corp.

În timp ce se dezvolta acest corp spiritual, corpul pământesc manifesta multe simptome de durere în fața persoanelor prezente. Aceste semne erau înșelătoare, erau determinate numai de depărtarea fluidului vital din membre în direcția creierului și din creier în noul organism prin radiere.

Acum corpul spiritual se ridica vertical deasupra capului corpului părăsit. Dar, înainte de ruptura definitivă a legăturii, care reunise aceste două corpuri, în timp de așa numeroși ani, am văzut ceva foarte particular: un fluid de lumină, de electricitate vitală într-o vie mișcare, care mergea de la corpul fizic, întins în pat, în picioarele corpului spiritual care era atunci vertical.

Toate acestea m-au învățat că ceea ce se numește moarte nu este decât o naștere a sufletului la o nouă viață, pe o scară mai înaltă a existenței.

Corpul spiritual intrase în posesiunea de organe care în fiecare sens corespundeau acelora ale corpului pământ-

tesc, dar înnobilate și înfrumusețate. Acest corp spiritual atât semăna bietului cu încât dacă foștii lui prieteni l-ar fi văzut astfel ar fi zis cu siguranță: „Bine, dar tu ai aerul de a fi foarte sănătos. Ce mult te-ai schimbat în bine!".

Această transformare durase două ore jumătate, dar nu este desigur nici o durată precisă pentru moarte. Îndată ce forma de lumină se obișnuise cu elementele care o înconjurau, descinse din locul ei înalt și ieși pe ușa deschisă a camerei, unde fusese atât de mult timp culcată și bolnavă. Cum era vară și ferestrele deschise, am văzut-o cum înainta cu ușurință; ea mergea prin aer întocmai cum noi mergem pe pământ. Ieșită din casă, două spirite amice o întâlniră și împreună dispărură în aer.

Revenit în stare normală, în loc de tânăra și frumoasa formă pe care o văzusem dispărând, vedeam cadavrul neînsuflețit, rece, chrisalida de unde fluturele zburase".

La moarte, trupul vizibil devine inert și inconștient, iar Eul, invizibil, pleacă și continuă a viețui în lumea spirituală.

Știința psihică, grație lui Dumnezeu, a ajuns să demonstreze științific, că moartea nu este neant, că ceea ce se numește moarte este trecerea de la o formă a existenței la o alta, este o renaștere.

Până când și de ce nu pot înțelege oamenii acest fenomen biologic, această lege a vieții?-Eul nu face excepție de la legea universală, care afirmă că: „nimic nu piere în univers, ci numai se transformă". „Eul" nu devine și nu poate deveni „non Eu".

Dar de ce are omul două stări? Una în trup, pe pământ, și alta fără trup material, în ceea ce numim „lumea cealaltă"?

Abatele Moreux, fost director al observatorului astronomic din Bourges, în cartea sa: „La science misterieuse des Pharaons", scrie: Toată lumea cunoaște istoria păcatului strămoșesc, povestită de primele capitole ale „Genezei": arborele oprit, tentația, căderea. Ori această tradiție se găsește în stare de deformație la mai toate popoarele vechi.

În India, Brahma, după ce a făcut pe om, l-a pus în țara binelui, unde creștea un arbore, al cărui fruct comu-

nica nemurirea; zeii mici descoperind acest arbore i-au mâncat fructele, spre a nu muri. Şarpele păzitor al arborelui vieţii, a răspândit atunci pe tot pământul veninul său, l-a pervertit şi orice fiinţă vie ar fi pierit, dacă zeul Siva n-ar fi luat formă omenească şi nu ar fi absorbit tot acest venin. Femeia cu şarpele se găseşte în monumentele mexicane cele mai vechi. Egiptul este aproape mut asupra faptului istoric, dar reamintim că şarpele a jucat totdeauna un rol important. Arborele vieţii este reprezentat pe un mare număr de stele funerare egiptene.

Dar mai ales pe monumentele asiriene şi babiloniene, arborele sfânt al vieţii este cel mai adesea desenat şi sculptat. Numeroase cilindre ne arată un arbore cu ramurile întinse orizontal, de care ţin fructe mari, înaintea cărora stau faţă în faţă un bărbat şi o femeie, iar îndărătul femeii se găseşte şarpele.

O tradiţie analoagă se găseşte la perşi, iranieni, sabieni etc. Comunitatea de origine nu poate fi negată. Suntem în faţa unei tradiţii generale mai mult sau mai puţin deformată după popoare, regiuni, clime şi revenim la aceeaşi concluzie misterioasă: la baza acestor tradiţii este un fapt, unic şi comun, care nu poate fi negat".

Acest fapt constituie pentru noi un adevăr absolut, descoperit nouă de Dumnezeu, în Scriptură (Biblie), care este cuvântul lui Dumnezeu.

Interpretarea păcatului strămoşesc este următoarea: Dumnezeu a creat pe om „după chipul şi asemănarea Sa": „Suflet viu" în trup nestricăcios; iar păcatul constă în: Neascultarea Cuvântului, de aceea moartea e plata păcatului. Primii oameni ştiau că continuă a trăi după moarte şi că moartea nu era decât pedeapsa pentru păcatul neascultării cuvântului divin în Eden. Omul, tentat de duhul rău, voind să cunoască totul: binele şi răul, viaţa şi moartea, a călcat cuvântul şi rupând legătura cu Tatăl, obârşia şi izvorul primordial al spiritualităţii, luminii şi vieţii, a căzut în materialitate, întunecic spiritual, bestialitate şi moarte, nemaigăsindu-şi explicaţia nici de unde vine, nici ce caută pe pământ, nici de ce moare şi unde se duce când moare.

Păcatul adamic este triumful satanei asupra omului, triumful materiei asupra spiritului şi al morţii asupra vieţii. Va rămâne Dumnezeu indiferent? Va tolera El aceas-

tă nelegiuire a satanei? Va permite El ca cel creat după chipul şi asemănarea sa, înşelat de aparenţa că moartea pune capăt definitiv vieţii, să rămână veşnic rob duhului rău? Nu. Desigur. De aceea Dumnezeu, imediat după tentaţia şi căderea omului, anunţă victoria „Fiului Omului" asupra satanei, zicând satanei: „Fiindcă tu ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vieţuitoarele. Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie; între tine şi sămânţa ei (între tine şi Hristos). Acesta îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul" (Geneza, 3—14, 15). „Fiul Omului" care a învins pe satana este dezrobitorul oamenilor de păcate şi moarte, este „Mântuitorul Lumii". Prin Hristos, toţi cei care voiesc, redevin fii ai lui Dumnezeu, nemuritori în slavă. De la Învierea Domnului, duhul rău este îngenunchiat, rob al „Fiului Omului" până la propovăduirea cuvântului mântuirii — Evanghelia — tuturor oamenilor. Atunci satana va fi zdrobit şi moartea nu va mai exista.

Şi Mântuirea de păcate şi de moarte era cunoscută în mod vag de mai toate popoarele vechi.

Perşii aşteptau venirea lui Saosiant, care avea să nască dintr-o fecioară şi să ajute pe zeul binelui Ahura-Mazda să biruie pe zeul răului Ahriman, care necăjeşte omenirea.

Egiptenii credeau că zeul Horus se va pogorî din cer să zdrobească pe Seth, zeul cel rău, cu chip de şarpe, care a adus oamenilor toate nenorocirile.

Indienii aveau credinţa că un zeu al lor, numit Siva, se va întrupa, ca să nimicească capul şarpelui Calia, duşmanul neamului omenesc.

La greci ideea venirii Mântuitorului se păstra în legenda lui Prometeu, care, călcând porunca lui Zeus prin furtul focului din cer, pe care l-a adus pe pământ, a fost ţintuit ca pedeapsă pe o stâncă, unde un vultur îi sfâşia inima. Atunci zeul Hermes a spus lui Prometeu: „Suferinţa ta se va sfârşi când un zeu va „lua asupra lui osânda ta" şi atenienii pe timpul apostolului Pavel ridicaseră chiar un templu acestui „zeu necunoscut", pe care îl aşteptau.

Mântuirea, în mod desăvârşit, a fost descoperită de Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, proorocilor evrei, în Sfânta Scriptură. Vechiul Testament este plin de profeţii cu pri-

viro la venirea Mântuitorului. Iacob, Moise, David, Isaia, Ieremia, Daniel și ceilalți prooroci, toți Îl prezic arătând locul unde se va naște (Bethleem); familia din care se va naște (David); timpul în care se va naște (70 de săptămâni de ani — 490 ani) de la rezidirea Ierusalimului.

Prezic apoi că se va naște dintr-o fecioară (Isaia 7—11).

— Sf. Fecioară este mama celor ce așteaptă slava prin credința în Mântuitorul.

Că va lua suferințele și durerile noastre asupra Lui, Domnul făcând să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tutror; că Își va da viața jertfă pentru păcat și va lua asupra Lui povara nelegiuirii multor oameni (Isaia 53).

Că va fi Lumina neamurilor și va aduce mântuirea până la marginile pământului (Isaia 49—6).

Că va face prin Mesia un nou legământ și că cel vechi va fi înlăturat (Ieremia 31—31, 34).

Că stăpânirea Lui va fi veșnică, nu va fi nimicită niciodată, dându-i-se stăpânire, slavă și putere împărătească ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile (Daniel 7—14).

Că va învia a treia zi (Osea 6—2) și se va înălța la Cer ca să șadă la dreapta lui Dumnezeu (Ps. 109—1).

Israel, poporul ales, în așteptarea acestui eveniment extraordinar, dusese faima lui și printre păgâni. Istoricul roman Suetoniu scria: „Percrebuerat oriente toto vetus et constans opinio esse in fatis ut eo tempore Judaea profecti rerum potirentur". (Suetoniu Vespas C. IV): „o veche și constantă opinie — scrie Suetoniu — era răspândită în orient, că un om se va ridica din Iudeea și va obține domnia universului".

Tacit, istoricul roman, scria mai târziu aceleași lucruri aproape cu aceleași cuvinte: „Pluribus persuasio inerat antiquis sacerdotum litteris continerri eo ipso tempore fore ut valesceret oriens, profetique Judaea rerum potrentur: adică: „Cea mai mare parte din evrei erau convinși, după o profeție conservată în vechile cărți ale preoților, că în timpul acela (a lui Vespasian, 69—79 după Hristos). Orientul va birui și că un oarecare ieșit din Iudeea va stăpâni lumea".

Iar istoricul evreu Iosif Flaviu scria, vorbind de dărâmarea Ierusalimului (la 70 d. Hr.): „Evreii au fost împinşi la revoltă de o profeţie care le anunţa, că în acea epocă un om s-ar ridica dintre ei şi ar supune universul".

Profeţia care a făcut pe poporul iudeu să creadă că Mântuitorul va fi un Împărat pământesc, care va supune toate neamurile pământului la picioarele poporului ales ca el să le stăpânească veşnic, este profeţia lui Daniel (7—13, 14 şi 2—44):

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte şi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un Fiu al Omului, a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui.

I s-a dat stăpânire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum şi împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.

În vremea acestor împăraţi **(romani)** Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea altui popor. Ea va nimici toate împărăţiile şi ea însăşi va dăinui veşnic".

Dumnezeu, prin profetul Ieremia (13—17, 20, 21), zice: „David nu va fi lipsit niciodată de un urmaş, care să stea pe scaunul de domnie al lui Israel" şi „dacă puteţi să rupeţi legământul cu ziua şi legământul meu cu noaptea, aşa încât ziua şi noaptea să nu mai fie la vremea lor, atunci se va putea rupe şi legământul meu cu robul meu David".

Ori, noi ştim că Evreii de pe vremea lui Irod, care era Idumeu, nu au împărat din David, ba încă nu au împărat de loc. Atunci din două una: sau Iisus, întrupat din David, este împăratul veşnic, în cer, cel profetizat prin David, Daniel şi Ezechiel şi în acest caz Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu, cum şi este, sau toată Scriptura cade şi cu Scriptura cad deodată religia mozaică şi religia creştină, nemaiavând nici un sprijin ştiinţific. **Din această dilemă nu se poate ieşi.**

Apoi, cum poate să se acorde cuvântul mai sus citat al profetului Ieremia cu textul profetului Osea (3—4), care zice: „Căci fiii lui Israel vor rămâne multă vreme fără

împărat, fără căpetenie, fără jertfă, fără chip de idol și fără preot"?

Aceste două texte contradictorii se acordă în modul următor: Hristos din David este împărat veșnic în cer, pe scaunul de domnie al lui Israel, iar pe pământ urmașii lui Israel au rămas fără împărat, fără căpetenie, fără preot și fără jertfă (căci jertfa nu se putea aduce decât în templul unic din Ierusalim). Dacă nu se admite acest acord, întreaga Scriptură cade, ceea ce este imposibil și de neadmis, în ea este nezdruncinat și absolut cuvântul lui Dumnezeu, după cum voi dovedi în alt capitol (10). Iată de ce Duhul Sfânt prin Isaia (29—11) spune că Scriptura, în care este descoperirea dumnezeiască, este o carte pecetluită".

Dar poate va zice cineva că poporul ales n-a mai avut împărat pe scaunul lui David de la ducerea în robia Babilonului. Este adevărat, dar acest lucru fusese anunțat prin proorocul Ezechiel (21—13, 27): „Și ce va fi dacă toiagul acesta de cârmuire, care nesocotește totul, va fi nimicit? Zice Domnul Dumnezeu: Voi da jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost, voi da jos cununa, o voi da jos până la venirea Aceluia care are drept la ea și Căruia I-o voi încredința". Căci: via voastră avea mlădițe așa de tari că se putea face din ele toiege de cârmuitori; dar acum nu mai are ramuri tari, bune pentru un toiag de cârmuitor (sceptru de împărat). Aceasta e o cântare de jale și va servi drept cântare de jale" (Ezechiel, 19—10, 11, 14). „Pe viața mea zice Domnul Dumnezeu, Eu Însumi voi fi împărat peste voi cu mâna tare și braț întins și vărsându-Mi urgia" (Ezechiel, 20—33).

Absolut sigur, Iisus este Mântuitorul lumii. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți". El este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii". Ca Dumnezeu întrupat, El a arătat oamenilor prin cuvântul Său calea care duce la mântuire și slavă, iar ca Om, prin fapta Sa, învingând păcatul, suferind lipsurile, batjocura, loviturile și răstignirea pe cruce, a luat prin sângele Său păcatele oamenilor asupra Sa și prin înviere, a devenit Mântuitorul lor din robirea satanei și judecătorul lor.

„El poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cel ce se apropie de Dumnezeu, prin El". **Dar va ierta El pe păcătosul nepocăit? Va mântui El pe nelegiuiţi, răufăcători şi pe cei ce urăsc pe Dumnezeu şi nu se pocăiesc? Este cu neputinţă ca în împărăţia lui Dumnezeu nelegiuirea şi păcatul să scape de osândă.**

Dumnezeu, este adevărat, „vrea ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă", **iartă pe cei nepocăiţi, care apoi păzesc cuvântul Lui.** „Adevărat, adevărat Vă spun, dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, în veci nu va vedea moartea" **dar** „Oricine trăieşte în păcat, este rob Satanei".

Să nu se înşele oamenii nici asupra morţii socotind-o neant, nici asupra ideii de mântuire, nici asupra divinităţii lui Iisus. Dumnezeu este Duhul; Duhul — din Duhul—Întrupat este Hristos şi Duhul sălăşluind în oameni e Duhul Sfânt.

Cuvintele „Dumnezeului Întrupat" spuse de trei ori: „stăpânitorul lumii acesteia" **(Ioan 12—31, 14—30, 16—11) arată că domnitorul duhurilor rele ar fi fost stăpânitorul lumii acesteia, însă de la răstignirea şi învierea Mântuitorului a fost dat jos (dar totuşi nu nimicit), pentru că a făcut pe oameni să nu asculte de Dumnezeu şi să cadă astfel în păcat. Dumnezeu il descrie astfel pe prinţul întunericului, prin Ezechiel (28—13,17):**

„Ajunseseşi la cea mai înaltă desăvârşire, erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe. Stăteai în Eden şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe; timpanele şi flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu. Aj fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Ai păcătuit. Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale, ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ şi te voi nimici, heruvim ocrotitor".

A nu crede în spiritele răului este a nu crede în Dumnezeu şi în cuvântul Lui. Este a nu avea nici o cunoştinţă de invizibil. Este adevărat că cei care n-au nici o noţiune de epignoză, cred că „cel rău" sau „cel viclean" nu există. Se înşală. Satana se poate dovedi şi pe cale experimentală. Când cineva e stăpânit de el şi săvârşeşte

un păcat de câteva ori, trebuie să ducă o adevărată luptă ca să-l învingă. Câtă vreme se lasă în voia lui, nu se naşte nici o luptă; îndată însă ce se împotriveşte, lupta începe cu această fiinţă invizibilă, care îşi desfăşoară puterea fără ca măcar omul s-o bănuiască.

Puterea lui asupra noastră vine din necredinţa noastră şi din mirajele materiei şi ale nevoilor noastre de materie. „Îngrijorările veacului acestuia şi înşelăciunea bogăţiilor îneacă cuvântul (divin) şi-l face neroditor" — zice Mântuitorul în pilda semănătorului. Iar apostolul Pavel adaugă: „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor din văzduh" (Efeseni 6—11, 12). Numeroşi acoliţi ai domnitorului duhurilor rele, mai inteligenţi şi mai puternici decât noi şi invizibili, lucrează asupra noastră sugerându-ne necredinţa, căreia îi urmează în mod automat păcatele şi robirea noastră chiar dincolo de mormânt.

Când omul era în Eden, unde totul era numai viaţă, Dumnezeu îi vorbea de moarte, căci i-a zis: „Din pomul cunoştinţei binelui şi al răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mînca din el vei muri negreşit". Şi omul n-a vrut s-asculte şi a cunoscut moartea. Astăzi, când omul e supus morţii, Dumnezeu îi vorbeşte de viaţă veşnică şi slavă şi iar nu vrea s-asculte. În Eden şarpele i-a zis: „Hotărât că nu vei muri". Astăzi când Hristos îi spune: „Cine crede în Mine este nemuritor", ispititorul îi suflă din nou în cap: „Hotărât că nu e viaţă după moarte şi Hristos nu era Dumnezeu, ci numai om". Hristos îi repetă mereu: „Adevărat, adevărat Vă spun, cine păzeşte cuvântul Meu, în veci nu va vedea moartea". Şi omul nu vrea s-asculte. Dacă omul nu vrea să creadă, va răspunde de necredinţa lui. Materialiştii cred în materie ca origine, în plăceri şi bogăţii ca scop şi în neant ca sfârşit. Se înşeală; vor vedea că supravieţuiesc după moarte „şi ce vor folosi să câştige toată lumea, dacă îşi vor pierde sufletul?".

Să nu ne credem ştiutori şi înţelepţi. Căci tocmai ce trebuie să ştim, nu vrem să ştim. Şi nu e de mirare că tocmai pretinşi ştiutori sunt necredincioşi. Misterul e explicabil: „Te laud, Tată Doamne, că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit prun-

cilor (spirituali). Da, Tată, Te laud că așa ai găsit Tu cu cale".

Necredința a oprit pe Moise și Aron să intre în Canaan.

„Domnul a zis lui Moise și Aron: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea fiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau" (Numeri 20—12).

Hristos era și este Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu Însuși, când Îl anunța prin prooroci, Îl numea Dumnezeu. Uneori Îl anunța ca om, ca să nu se creadă că, fiind Dumnezeu, va avea cine știe ce formă. Îl anunța venind odată cu Ioan Botezătorul, dar pe Ioan Botezătorul Îl anunța foarte misterios. Venirea lui Ioan Botezătorul a anunțat-o de 2 ori:

1. „Iată trimit înaintea feții Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea, înaintea Ta și deodată va intra în Templul Său Domnul pe Care Îl căutați, Mesia legământului pe care Îl doriți, iată că vine, zice Domnul Atotputernic". (Maleahi 3—1). Iar prin Isaia pe Ioan Botezătorul îl numește tot misterios: „Glasul care strigă în pustie"; dar de asemenea îl arată ca venind în același timp cu Domnul.

2. Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul Nostru. Atunci se va descoperi Slava Domnului și în clipa aceea orice făptură O va vedea, căci gura Domnului a vorbit" (Isaia 40—3, 5).

Mântuitorul a confirmat citatul relativ la Ioan Botezătorul din Maleahi (Matei 11—10) și Ioan Botezătorul a confirmat citatul din Isaia, zicând celor ce veniseră să-l întrebe cine este El, zicând: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului", cum a zis proorocul Isaia" (Ioan 1—23).

3. „Fiți tari și nu vă temeți: Iată Dumnezeul vostru, El Însuși va veni și vă va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie" (Isaia 35—4, 5).

Când Ioan Botezătorul, din închisoare, pentru a convinge pe ucenicii săi, i-a trimis să întrebe ei înșiși pe Iisus dacă El este cel așteptat sau să aștepte pe altul, drept

răspuns Iisus le-a arătat semnele din Scriptura, după care Îl pot recunoaşte, zicând: „Duceţi-vă de spuneţi lui Ioan ce auziţi şi ce vedeţi: „Orbii îşi capătă vederea, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii inviază şi săracilor li se propovăduieşte Evanghelia" (Matei 11—4, 5).

4. Suie-te pe un munte înalt ca să vesteşti Sionului vestea cea bună, înalţă-ţi glasul, cu putere, ca să vesteşti Ierusalimului vestea cea mare, înalţă-ţi glasul, nu te teme şi supune cetăţilor lui Iuda: •

Iată Dumnezeul vostru, iată Domnul Dumnezeu vine cu putere. El îşi va paşte turma ca un păstor, va lua mieii în braţe şi îi va duce la sânul Lui" **(Isaia 40—9, 11). Iar Mântuitorul zice:** „Eu sunt Păstorul cel Bun. Păstorul **cel** Bun îşi dă viaţa pentru oi" **(Ioan 10—11).**

„Domnul este Păstorul meu". **(David Psalmi 22—1).**

5. Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă fără păcat care va împărăţi. Numele lui **va** fi: **„DOMNUL, MÂNTUIREA NOASTRĂ" (Ieremia 23—5, 6 şi 33 — 15, 16). Aici Cuvântul arată lămurit că Hristos era om şi Dumnezeu deplin.**

6. „Scaunul Tău de domnie, **Dumnezeule,** este veşnic. Tu iubeşti neprihănirea şi urăşti păcatul. De aceea, **Dumnezeule,** Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn **de** bucurie, (cu Duhul Sfânt) mai presus decât pe părtaşii Tăi" **(Psalm 44—7, 8).**

7. „Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat **şi** domnia va fi pe umărul Lui. Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, **Dumnezeu Tare,** Părintele veciniciilor, Domnul păcii" **(Isaia 9—6).**

8. „El se va înfăţişa şi **va cârmui cu puterea Domnului şi cu măreţia numelui Domnului Dumnezeului Său.** El va fi proslăvit până la marginile pământului" **(Mica 5—4).**

9. **„Iată acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui, acesta este Domnul, în care ne încredeam;** acum să ne veselim şi să ne bucurăm **de** mântuirea Lui" **(Isaia 25—9).**

Că era una cu Tatăl se vede clar, pentru cel ce meditează, din Ezechiel (34—8, 10, 11, 12, 15, 23):

„Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, pentru **că** oile mele au ajuns de jaf, din lipsă de păstor; pentru **că**

păstorii Mei n-au nici-o grijă de oile Mele, ci se pasc numai pe ei înșiși și nu pasc oile Mele. Iată Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele și le voi cerceta. Eu Însumi îmi voi paște oile. Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul. Voi pune peste ele un singur Păstor, care le va paște și anume pe Robul Meu David. El le va paște, El va fi Păstorul lor, Eu Domnul voi fi Dumnezeul lor și Robul Meu David va fi Voievod în mijlocul lor. Eu Domnul am vorbit".

Numai cine reține nașterea Sa din Sf. Fecioară și Duhul Sfânt poate să priceapă pe Dumnezeu-Fiul. „El este pus spre căderea și înălțarea multora". **Cei ce văd în El un om se prăbușesc, cei ce văd în El pe Dumnezeu se înalță.**

Că era Fiul lui Dumnezeu o dovedesc cuvintele din Scriptură (2 Samuel 7—12, 13, 14 și 1 Cronici 17—11, 12, 13, 14), adresate lui David :

„Când ți se vor sfârși zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș, după tine, care va ieși din trupul tău și îi voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă (Biserica) și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției Lui.

Eu îi voi fi Tată și El Îmi va fi Fiu".

Aceste cuvinte nu se referă la Solomon, fiindcă Solomon a păcătuit, călcând cuvântul scris : „Să n'aibă prea multe neveste" **(Deut. 17—17). și a avut o mie ;** „să nu ia în căsătorie femei din neamuri străine" **(Deuter 7—3, 4)** și **a luat nenumărate ;** „să nu se închine la idoli" și **s-a închinat lor — păcate pentru care nu erau jertfe pentru ispășire în vechea Lege ; păcătuise cu voia,** „hulise deci pe Domnul" **(Numeri 15—30) și nu putea fi fiul lui Dumnezeu. Pentru a lămuri tuturor că nu Solomon este fiul Său. Dumnezeu nu numai că nu i-a întărit pe vecie scaunul de domnie, dar i l-a slăbit grozav, lăsând în stăpânirea urmașilor săi în locul celor 12 seminții numai o seminție în afară de seminția lui Iudă. Dumnezeu a zis lui Solomon :** „Fiindcă n-ai păzit legământul Meu și legile Mele pe care ți le-am dat, voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău. Numai nu voi face lucrul acesta în timpul vieții tale, pentru tatăl tău David. Ci din mâna fiului tău o voi rupe. Nu voi rupe însă

toată împărăția; voi lăsa o seminție fiului tău, din pricina robului meu David și din pricina Ierusalimului, pe care l-am ales" (1 — **Regi 11—11, 12, 13**).

Este adevărat că Dumnezeu a zis lui David:

„Fiul tău Solomon Îmi va zidi casa și curțile, căci l-am ales ca fiu al Meu și îi voi fi Tată și îi voi întări împărăția pe vecie, dacă se va ține ca astăzi de împlinirea poruncilor și rânduelilor Mele". **Dar David a adăugat lui Solomon:** „dacă Îl vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie" (**1 Cronici 28—6, 7, 9**).

Din aceasta se vede că infierea lui Solomon și întărirea pe vecie a împărăției lui erau condiționate de păzirea poruncilor divine. Ori Solomon s-a închinat idolilor, căci „Solomon s-a dus după Astarteia, zeița Sidonienilor, și după Milcom, idolul Amoniților, și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului și n-a urmat în totul pe Domnul, ca tatăl său David. Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemos, idolul Moabului, și pentru Milcom, idolul fiilor lui Amon" (**1 Regi 11—5, 6, 7**). **Separarea în două a împărăției și reducerea împărăției lui Iuda la o durată de 392 ani, dovedesc că nu Solomon era fiul lui Dumnezeu.**

Și afară de toate acestea se vede lămurit din locul citat (2 Samuel 7—12, 13, 14) că „Fiul lui Dumnezeu" **urma să iasă din trupul lui David, după sfârșitul zilelor lui David; după ce acesta va fi murit, căci Cuvântul zice:** „Când ți se vor sfârși zilele și vei fi culcat cu părinții tăi. Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău. El va zidi Numelui Meu o casă (Biserica) și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției Lui. Eu Îi voi fi Tată și El îmi va fi Fiu".

Că nu templul era adevărata „Casă a Domnului" și că **adevăratul templu urma să fie zidit de Hristos, Fiul lui Dumnezeu, o dovedesc cuvintele din Zaharia, (6—12, 13), spuse de Duhul Sfânt prin acest prooroc, după înapoierea din robia babiloneană când era în construcție, de Zorobabel și Iosua, al doilea templu (cel dintâi fiind distrus):**

Așa vorbește Domnul: „Iată că un om, al cărui nume este Odrasla (Hristos), va odrăsli din locul Său și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta cununa împărătească, va ședea și va stăpâni pe

scaunul Lui de domnie şi va fi preot pe scaunul Lui de domnie şi o desăvârşită unire va domni între Ei amândoi" (între Tatăl şi Fiul).

Că Iisus va invia a treia zi, Dumnezeu le spusese prin Osea (6—2) : „El ne va da iarăşi viaţa (pe Hristos, care este Viaţa) in două zile. A treia zi ne va scula (ne va invia prin El) şi vom fi nemuritori înaintea Lui". **Iar prin David (psalmul 2) zisese** : „Domnul Mi-a zis : Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut". **Acelaşi lucru l-a spus prin Isaia 53—10** : „Dar după ce-Şi va da viaţa ca jertfă pentru păcat, va trăi multe zile şi lucrarea Domnului va propăşi in mâinile Lui".

Dumnezeu Şi-a acoperit Dumnezeirea cu invelişul omenesc, iar strălucirea de împărat veşnic, cu care se credea că va veni să întunece slava tuturor împăraţilor lumii, şi-a îmbrăcat-o în umilinţă, smerenie şi ascultare de rob de cuvântul lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu il numeşte şi rob zicând : „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte de glasul Robului Său" **(Isaia 50—10).**

Trebuia să se implinească Scriptura. .

Că trebuia să sufere şi să Se aducă jertfă pentru păcatele oamenilor — o arată cuvintele anunţate prin Isaia:

„Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, şi obrajii inaintea celor ce-MI smulgeau barba ; nu Mi-am ascuns faţa de ocări şi de scuipări. Dar Dumnezeu M-a ajutat ; de aceea nu M-am ruşinat, de aceea Mi-am făcut faţa ca o cremene, ştiind că nu voi fi dat de ruşine" **(Isaia 50—6, 7).**

Şi apoi :

„Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit, că îţi întorceai faţa de la El şi noi nu L-am băgat în seamă. Totuşi El suferinţele noastre le-a purtat şi boalele noastre le-a luat asupra lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare işi vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura de loc, ca un miel pe care il duci la junghiere şi ca o oaie mută înaintea celor ce o

tund : n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată ; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului Meu ? Groapa Lui a fost pusă între cei răi **(răstignit între doi tâlhari) și mormântul Lui la un loc cu cel bogat,** măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsise nici un vicleșug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar după ce-Și va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui **și** se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel fără păcat va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor" **(Isaia 53—3-11).**

Că acum este la Tatăl, șade la dreapta Lui, o arată cuvintele :

„Căpetenia și Stăpânitorul lui **(Israel)** va ieși din mijlocul lui și va veni la Mine, căci cine ar îndrăzni să se apropie din capul lui de Mine, zice Domnul" **(Ieremia 20—21)** și „Domnul a zis Domnului Meu : „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale". **(Psalm 109—1).**

De la începutul lumii, de la Cain și Abel, oamenii au adus lui Dumnezeu ca jertfă pentru răscumpărarea păcatelor și vieții lor viața animalelor. Trebuia însă o jertfă desăvârșită, fără păcat adamic, care să le răscumpere pe amândouă. Numai Iisus Fiul lui Dumnezeu, putea s-o facă aceasta. El era viața divină întrupată, era Cuvântul Întrupat, „nu născut în păcat și nici zămislit în fărădelege". El a zis : „Eu sunt Viața" **(Ioan 11—25** și **14—6)** „Eu sunt Învierea și Viața și cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi și oricine trăiește și crede în Mine va fi nemuritor".

El S-a întrupat **acum** aproape 2.000 de ani, **trimis de Cel de Sus, după cum promisese poporului Său, să semene pe pământ cuvântul Tatălui Ceresc,** vestea **cea mare a nemuririi.**

El a venit să împlinească Legea veche.

El a venit să desăvârșească Legea dată de **Dumnezeu prin fericitul Moise, înlocuind** dreptatea : **„Moarte pentru moarte, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte"**

prin iubire: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc". El Însuşi răstignit pe Cruce, ca mare preot veşnic S-a rugat pentru cei ce Îl răstigniseră, zicând: „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac".

Dumnezeu a luat trup şi a venit ca să poată fi văzut de oameni şi să dea un model de viaţă: „Am venit să dau o pildă, ca ceea ce am făcut Eu să faceţi şi voi".

El a venit să Se aducă jertfă, să ia păcatele şi moartea noastră asupra lui şi să dea viaţă nemuritoare în slavă celor, care se pocăiesc şi apoi păzesc cuvântul Lui: „Adevărat, adevărat vă spun: dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, în veci nu va vadea moartea".

El a venit să asigure pe toţi că Cuvântul scris este Cuvântul lui Dumnezeu. El a zis: „Scriptura nu poate fi desfiinţată" (Ioan 10—35).

El a venit să mântuiască lumea: „Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea".

El a venit să nască din nou pe oameni din Spiritul Divin, spre a-i face biruitori asupra păcatului, înălţându-i astfel la starea glorioasă de făpturi divine nemuritoare.

El a venit să facă un nou legământ cu oamenii.

El a venit să asigure pe oameni că sufletul nu moare: „Nu vă temeţi de cei ce ucid, trupul, căci sufletul nu pot să-l ucidă, căci viaţa e în spirit".

El a venit să convingă în mod nezguduit pe oameni de existenţa lumii spirituale, care este adevărata patrie a omului: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta": „Eu sunt de sus"; „Eu nu sunt din lumea asta".

El a venit să dovedească supravieţuirea după moarte. După cum făgăduise în timpul vieţii. El s-a arătat viu, a treia zi după moarte. Mariei şi apostolilor Lui şi de mai multe ori, după aceea, ucenicilor, vorbind şi mâncând cu ei punându-i să-l palpeze rănile din mâini şi coastă, spre a le întări credinţa în El şi în cuvintele Lui. Altă dată s-a arătat celui mai mare prigonitor al Lui, lui Saul, care numai după ce L-a văzut viu, după moarte, şi a vorbit cu El, s-a convins de Divinitatea Lui şi a devenit apostolul şi propagatorul cuvintelor Lui în lumea largă şi astfel a renăscut în Sfântul Pavel.

El a redeschis oamenilor cerul, inchis de la căderea omului. Iisus este „Acelaşi ieri, azi şi în veci" şi cuvintele

Lui : „Voi fi cu voi (prin Duhul Sfânt) până la sfârşitul lumii" sunt un adevăr absolut, de care se vor convinge toţi, căci : „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece".

El cât a fost pe pământ a dominat materia şi păcatul. El comanda forţele naturii fizice. Privirea Lui citea gândurile şi conştiinţele. El vindeca bolnavii şi învia morţii cu un cuvânt, cu un semn, punând mâinile, sau numai prin prezenţa Sa. Viaţa emana din fiinţa Sa şi din ordinul Lui spiritele rele se depărtau din oameni. El comunica după voinţă cu puterile cereşti ; pe muntele Tabor, Petre, Iacov şi Ioan, ucenicii Săi, speriaţi, L-au văzut stând de vorbă cu Moise şi Ilie, morţi cu secole mai înainte.

Pentru cei ce cred în El moartea nu există. „Cine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată". **Crucea de pe un mormânt este mărturia, că acela, al cărui trup odihneşte sub Cruce, este viu, căci prin Cruce a fost distrusă moartea şi prin ea ni s-a redat nemurirea.**

Repet : Hristos este Dumnezeu, „pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile, care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute. Toate au fost făcute prin El şi pentru El". „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel dintâi născut din toată zidirea". „El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El" **(Coloseni 1—14, 15, 16, 17).**

Nici un om cu judecată, care crede că Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai poate aştepta un alt Mesia, fiindcă au trecut de multe veacuri cele 70 săptămâni de ani (490 ani) de la zidirea din nou a Ierusalimului (Daniel 9—24, 25), a trecut imperiul roman (Daniel 2—40, 44, 45) şi a fost distrus şi al doilea templu în timpul căruia trebuia să vie şi a venit Mesia (Hagai 2—9). Şi cine ar mai putea recunoaşte azi familia lui David, când seminţiile s-au amestecat ?! Nimeni.

Nu vă îndoiţi. „Eu sunt Cel dintâiu şi Cel de pe urmă. Cel viu. Am fost mort şi iată sunt viu în vecii vecilor. Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul : Care este, Care a fost şi Care va fi. Atotputernicul". **(Apoc. 1—17, 18, 8).**

PARTEA II

OBSERVAŢII ŞI EXPERIENŢE

CAPITOLUL I

Morţii işi dovedesc supravieţuirea, arătându-se, vorbind sau scriind în faţa noastră, complet materializaţi.

Adevăr absolut. **Mântuitorul, prin arătările Sale după moarte, a vrut să dovedească în mod absolut, prin fapte, biruinţa Sa asupra morţii şi nemurirea oamenilor, ca dar al mântuirii săvârşită de El prin sângele de pe Cruce.**

Sfântul Evanghelist Ioan, care a trăit trei ani 1/2 cu Spiritul Divin, mărturiseşte în Evanghelia sa : „Marja Magdalena, venind în ziua întâia a săptămânii, disdedimineaţă, la mormânt şi văzând că piatra fusese luată, plângea. După aceea s-a întors şi a văzut pe Iisus stând acolo în picioare, dar nu ştia că este Iisus".

„Femeie ! — i-a zis Iisus : de ce plângi ? Pe cine cauţi ?".

Ea a crezut că este grădinarul şi i-a zis : „Domnule, dacă L-ai luat spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau".

Iisus i-a zis : „Marie !". **Ea s-a întors şi i-a zis în evreieşte :** „Rabi", adică : „Învăţătorule".

„Nu mă ţinea" **i-a zis Iisus :** „că încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la fraţii Mei şi spune-le, că **Mă**

sui la. Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru".

Maria Magdalena s-a dus şi a vestit ucenicilor, că a văzut pe Domnul şi că i-a spus aceste lucruri".

„În seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate de frica Iudeilor, a venit Iisus, a stătut în mijlocul lor şi le-a zis : „Pace vouă !". Şi după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul. Iisus le-a zis din nou : „Pace vouă ! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi". După aceste vorbe a suflat peste ei şi le-a zis : „Luaţi Duh Sfânt ! Celor ce veţi ierta păcatele vor fi iertate şi celor ce veţi ţinea vor fi ţinute".

Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece nu era cu ei când a venit Iisus. Ceilalţi ucenici i-au zis, deci : „Am văzut pe Domnul". Dar el le-a răspuns : „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede". După opt zile ucenicii lui Iisus erau iarăşi în casă, şi era şi Toma împreună cu ei. Pe când erau uşile încuiate, a venit Iisus, a stătut în mijloc şi le-a zis : „Pace vouă !".

Apoi a zis lui Toma : „Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele ; şi adu-ţi mâna ta şi pune-o în coasta Mea : şi nu fii necredincios, ci credincios".

Drept răspuns Toma i-a zis : „Domnul meu şi Dumnezeul meu".

„Tomo !" i-a zis Iisus : „pentru că M-ai văzut ai crezut, ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut !".

După aceea Iisus S-a mai arătat ucenicilor Săi la marea Tiberiadei. Iată cum S-a arătat :

„Simon Petru, Toma, zis Geamăn, Natanael din Cana Galileei, fiii lui Zebedeau şi alţi doi din ucenicii lui Iisus, erau împreună. Simon Petru le-a zis : „Mă duc să prind peşte". „Mergem şi noi cu tine" i-au zis ei. Au ieşit şi au intrat într-o corabie ; şi n-au prins nimic în noaptea aceea.

Dimineaţa, Iisus stătea pe ţărm, dar ucenicii nu ştiau că este Iisus.

„Copii" le-a zis Iisus : „n-aveţi nimic de mâncare ?". Ei I-au răspuns : „Nu". El le-a zis : „Aruncaţi mreaja în

partea dreaptă a corăbiei şi veţi găsi". Au aruncat-o deci, şi n-o mai puteau trage de mulţimea peştilor. Atunci ucenicul pe care-l iubea Iisus a zis lui Petru : „Este Domnul". Când a auzit Petru că este Domnul şi-a pus haina pe el, şi s-a încins, căci era dezbrăcat şi s-a aruncat în mare. Ceilalţi ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu peştii, pentru că nu erau departe de ţărm, decât ca la două sute de coţi.

Când s-au pogorât pe ţărm, au văzut acolo jăratec de cărbuni, peşte pus deasupra şi pâine. Iisus le-a zis : „Aduceţi din peştele pe care l-aţi prins acuma".

„Simon Petru s-a suit în corăbioară şi a tras mreaja la ţărm plină cu o sută cincizeci şi trei de peşti mari şi, măcar că erau atâţia, nu s-a rupt mreaja.

„Veniţi de prânziţi" — le-a zis Iisus. Şi nici unul din ucenici nu cuteza să-L întrebe „Cine eşti", căci ştiau că este Domnul.

Iisus S-a apropiat, a luat pâinea şi le-a dat ; tot aşa a făcut şi cu peştele. Aceasta este a treia oară când se arăta ucenicilor săi, după ce înviase din morţi.

După ce au prânzit, Iisus a zis lui Simon Petru : „Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia ?". „Da, Doamne, — i-a răspuns Petru : Ştii că Te iubesc". Iisus i-a zis : „Paşte mieluşeii Mei".

I-a zis a doua oară : „Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti ?". „Da, Doamne, — i-a răspuns Petru : Ştii că Te iubesc". Iisus i-a zis : „Paşte oile Mele".

A treia oară i-a zis Iisus : „Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti ?". Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară „Mă iubeşti" şi i-a răspuns : „Doamne, Tu toate le ştii ; ştii că Te iubesc". Iisus i-a zis : „Paşte oile Mele".

Evanghelistul Luca, unul din cei 70 ucenici, mărturiseşte :

În aceeaşi zi (Duminica Învierii) iată doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de şasezeci de stadii de Ierusalim ; şi vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau şi se întrebau, Iisus S-a apropiat şi mergea pe drum împreună cu ei.

Dar ochii lor erau împiedicaţi să-L cunoască. El le-a zis : „Ce vorbe sunt acestea, pe care le schimbaţi între voi, pe drum ?" Şi ei s-au oprit uitându-se trişti.

Drept răspuns unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?"

„Ce?" le-a zis El. Și ei I-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit. Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întîmplat aceste lucruri. Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire; ele s-au dus disdedimineață la mormânt, nu I-au găsit trupul și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de înger, care zicea că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi, s-au dus la mormânt, și au găsit așa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut.

Atunci Iisus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?" Și a inceput de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tălmăcit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.

Când s-au apropiat de satul în care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El și au zis: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut". Și a intrat să rămână cu ei. Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea și după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o.

Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?"

S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc și zicând: „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon". Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum, și cum L-au cunoscut la frângerea pâinii".

Sfântul Pavel mărturisește și el următoarele: „Dar Saul sufla încă amenințarea și uciderea împotriva uceni-

cilor Domnului. S-a dus la marele preot şi i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, că, dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinţei, atât bărbaţi, cât şi femei, să-i aducă legaţi la Ierusalim.

Pe drum când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din Cer, în jurul lui. El a căzut la pământ şi a auzit un glas care-i zicea : „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti ?".

„Cine eşti tu Doamne" a răspuns el şi Domnul a zis : „Eu sunt Iisus pe care-L prigoneşti".

Tremurând şi plin de frică, el a zis : „Doamne, ce vrei să fac ?" „Scoală-te" — i-a zis Domnul : intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci".

Acestea sunt adevăruri absolute. Dacă Mântuitonul nu S-ar fi arătat ucenicilor şi sfântului Pavel după moarte, creştinismul nu ar fi luat naştere, fiindcă numai astfel ucenicii Săi s-au încredinţat în mod absolut, că El era Fiul lui Dumnezeu. Numai astfel Saul, care era un duşman neimpăcat al credincioşilor lui Iisus, a devenit unul din întemeietorii creştinismului.

Divinitatea lui Iisus se dovedeşte din aceea că El ştia că va invia şi spusese ucenicilor săi în timpul vieţii, că li se va arăta după înviere.

„Mă vor omorî, dar a treia zi voi învia".

„Peste puţină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea, pentru că Eu trăiesc şi voi veţi trăi".

„În ziua aceea, veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteţi în Mine şi că Eu sunt în voi".

„Acum sunteţi plini de întristare : dar Eu vă voi vedea iarăşi, inima vi se va bucura şi nimeni nu vă va răpi bucuria voastră".

„Dumnezeul Întrupat" hotărâse înainte de a trece prin moarte, să se arate ucenicilor săi după înviere ca să creadă, în mod absolut, în El. Ştia că fără aceste probe, ei vor pierde credinţa în El şi de aceea le-o şi anunţase.

El ştia că numai prin aceste arătări, după moartea prin răstignire, se va putea împlini prezicerea Sa :

„Voi veţi fi mărturiile mele".

De la creaţiunea omului până la sfârşitul veacului nu a fost şi nu va fi sub soare eveniment mai mare ca Învierea Domnului.

El se arată şi azi acelora cărora El vrea să le arate harul Său. Iată mărturisirile indianului Sundar Singh, făcute în predicile sale, ţinute în limba engleză, în Elveţia : în Bieme, în Tavanes, în Geneva, în Berna şi în alte oraşe din această ţară, în Martie 1922. (Traducere M. Ionescu şi Pr. N. Bănăteanu).

„N-am găsit nimic în filozofia hinduistă, ci numai în Iisus Hristos, pe care Îl uram altădată. Am fost orb cu sufletul, dar numai în El eu am găsit aceea ce am căutat atâta timp. Nu voi uita niciodată ziua de 16 Decembrie 1904, când am ars Biblia şi când tatăl meu mi-a spus : „Pentru ce ai făcut tu un lucru atât de urât ?" Şi eu am răspuns : „Religia creştină este falsă şi noi trebuie să o desfiinţăm". Astfel am ars Biblia, gândind că mi-am făcut datoria şi trei zile în urmă, am văzut puterea lui Hristos cel viu. În acea zi pornisem să mă omor, pentru că nu mai aveam un pic de linişte în sufletul meu. Mă deşteptasem de dimineaţă şi deşi iarnă, am făcut o baie rece. Apoi începui a mă ruga, dar nu lui Hristos al creştinilor, căci uram pe creştini. M-am rugat ca un necredincios, căci pierdusem credinţa în Dumnezeu. Îmi ziceam: „Dacă este Dumnezeu, să-mi arate drumul mântuirii şi eu Îl voi sluji toată viaţa mea ; dacă nu, mă voi omorî". De la ora 3 la 41/2 dimineaţa m-am rugat fără încetare. Eram hotărît să mă omor, la ora 5 dimineaţă, la trecerea trenului, punându-mi capul pe şine, astfel că nu mai aveam decât o jumătate de oră. Eram la ultima mea rugăciune. „Dacă este Dumnezeu, să-mi arate drumul mântuirii".

„Atunci se întâmplă ceva neaşteptat. Camera se umplu de o minunată, de o măreaţă lumină şi văzui un om strălucitor, stând în picioare înaintea mea.

„Am crezut că este Buda, Krişna sau un altul dintre sfinţi, ce adoram şi eram gata să îngenunchi înaintea lui, când spre adânca mea uimire, aud aceste cuvinte : „Cât timp încă tu mă vei prigoni ? Eu am murit pentru tine, pentru tine Eu mi-am dat viaţa Mea".

„Neînţelegând aceasta, nu am putut scoate nici un singur cuvânt. Atunci am văzut rănile vindecate, semnele rănilor lui Hristos cel viu, acel Hristos pe care eu Îl credeam doar un om mare, care trăise în Palestina şi murise de foarte mult timp... şi am descoperit că El este viu, Hristos în viaţă, iar nu un Hristos mort şi dispărut. Fui

gata să-L ador. Am văzut fața Sa strălucind de iubire. Cu toate că eu arsesem Biblia cu două zile mai înainte, El nu era supărat. Am fost cu totul prefăcut sufletește, căci L-am văzut viu pe Hristos, Mântuitorul lumii, și inima mea s-a umplut de liniște și o bucurie ce nu v-o pot arăta. Când m-am sculat, El dispăruse. M-am dus să spun tatălui meu întâmplarea, dar nu m-a crezut: „Alaltăieri tu ai ars Biblia! Cum se poate ca tu să fii acum creștin?". Pentru că am văzut puterea sa, Hristos este viu, trăiește, e în viață.

Părinții mei și prietenii căutară a-mi pune aceeași întrebare. „Am prigonit pe Hristos, zic eu, pentru că nu-L cunoșteam. Acum Îl cunosc; nu vă vorbesc de cineva, pe care nu-L cunosc". Tatăl meu mi-a mai zis: „Dar tu te-ai dus să te sinucizi!"

M-am sinucis; acel Sundar Singh a murit; eu sunt alt om nou.

Este foarte greu în India, pentru un om dintr-o castă înaltă, să se facă creștin. El este numaidecât gonit de acasă și despoiat de tot avutul. Tatăl meu socotea ca o mare necinste pentru familie, creștinarea mea. Mi-au luat hainele; gol și gonit din casa părintească, pe o noapte friguroasă, am stat sub un arbore până dimineață. Nu cunoșteam suferința, căci fusesem crescut în lux și bogăție.

„Într-o zi, mulți ani mai târziu, tatăl meu mă întrebă: „Cum aș putea să cunosc și eu pe Hristos"? I-am răspuns: „Dacă vrei să știi cine este Iisus, citește Biblia; iar dacă vrei să-L cunoști în persoană, roagă-te". Tatăl meu făcu așa și după câtva timp, am avut bucuria să-l aud zicându-mi: „Am găsit pe Mântuitorul tău; El a devenit și Mântuitorul meu". Și tatăl meu a devenit creștin".

Cuvântul Întrupat a zis: „Eu sunt Adevărul" (Ioan 14—6) și „Cine caută găsește" (Matei 7—8). Iată un om care caută adevărul și-L găsește.

Bernadette din Lourdes în extaz a văzut pe Sfânta Fecioară apărându-i de mai multe ori.

Sfânta Tereza în rugăciuni nesfârșite, la picioarele altarului, a văzut pe Iisus.

Sfântul Anton din Padua a primit în brațele sale, de asemenea, pe copilul divin Iisus.

EXPERIENȚE

Fakirii indieni, adoratori ai zeului Siva, unul din zeii Treimii indiene, ceilalți fiind Brahma și Vișnu, prin inițiere în templul lui Siva, dar mai ales prin rugăciuni, care durează uneori de la un răsărit de soare până la celălalt răsărit de soare, prin hrană numai vegetală, prin posturi, prin evitarea băuturilor alcoolice și neprihănirea trupului, devin ceea ce se numesc medii prodigioase, putând cu mare ușurință să dezechilibreze platoul corpului lor material în profitul corpului spiritual, pe care îl face să se exteriorizeze cu o iuțeală extraordinară, punând astfel forța lor psihică la dispoziția ființelor spirituale.

I. Experiența lui Louis Jacolliot, fost președinte al tribunalului din Sandernagor, vechiul oraș francez de pe malul Gangelui, care în anul 1867 și-a petrecut o parte din vacanța judecătorească, care începea la sfârșitul lui Decembrie, în orașul Benares, orașul sfânt al Brahmanilor. În această Mecă brahmană, el a fost găzduit în casa rajahului Peșva, a cărui cunoștiință o făcuse la rajahul din Sandernagor. În timpul șederii sale in acest oraș, el afirmă in cartea sa tradusă în românește cu titlul: „În țara Fakirilor", de Biblioteca Minerva, că a putut vedea pe fakirul cel mai extraordinar din câți a intâlnit in India.

„Acest fakir — spune Jacolliot, — venise din Trivanderam, aproape de capul Comorin, de la marginea de miazăzi a Industanului și fusese însărcinat să aducă rămășițele pământești ale unui bogat Malabar, din casta negustorilor. Peșva, a cărui familie se trăgea din miazăzi și avea ca datină găzduirea in aripile palatului, a hagiilor din Travencor, din Maisur, din Tangiaor și din fosta țară a Mahraților, dăduse poruncă să-l lase să locuiască într-o colibă, chiar pe malul fluviului, unde trebuia timp de 21 zile să facă rugăciuni și seara și dimineața. Îl chema „Covindasami".

După ce mă incredințai de bunăvoința lui, trimisei, într-o zi să-l aducă in apartamentul meu, cam pe la amiază, in timpul când toți lucrătorii palatului, ca să scape de căldură, își făceau tabietul. Camera in care il primii dădea pe o terasă, afară, spre Gange, care era apărată de

arşiţa soarelui printr-un cort mişcător, făcut din fire de vetiver.

— N-aş putea, îi spusei eu, după ce se stârci pe vine, să-ţi pun o întrebare?

— Te ascult.

— Ştii tu dacă vreo putere se naşte în tine, când îndeplineşti aceste fenomene? Ai simţit vreodată făcându-se vreo schimbare în creierul sau în muşchii tăi?

— Eu nu sunt decât o unealtă.

— Ştii ce este magnetismul?

— Nu.

— Nu produci dar fenomene de voinţă?

— Eu numai cât chem sufletele strămoşilor, ele singure îşi arată puterea.

Am întrebat o mulţime de fakiri asupra aceluiaşi lucru şi toţi mi-au dat aproape acelaşi răspuns. N-am să mă fac chezaş de buna lor credinţă; toţi însă pretind că nu sunt decât nişte mijlocitori între lumea asta şi spiritele nevăzute.

În altă zi de vizită a adoratorului lui Siva (după ce fakirul îi produsese în vizitele anterioare, fenomene minunate, care contraziceau toate legile fizice cunoscute şi care pentru Jacolliot erau complet neexplicabile), îl întâmpin cu următoarele cuvinte:

— Dacă spiritele sunt slobode să vină sau nu, ce mai e nevoie de descântece magice? Dorinţa de a le vedea ivindu-se, trebuie să fie deajuns.

— Fakirul spune rugăciunile şi duhurile se arată, dacă vor.

Cu neputinţă să-i scot o vorbă mai mult.

Într-o altă zi de vizită a fakirului, acesta intră zicând:

— Salut, stăpâne, îmi zice el intrând, mâine fakirul se întoarce în ţara strămoşilor lui.

— Urările mele de bine te vor însoţi, îi răspunsei, fie ca spiritele rele să-ţi fi respectat locuinţa, în lipsa ta.

— Fie vorba ta ascultată de duhurile care mă ocrotesc şi care apără pe părinţii fakirului.

— Ai lăsat poate copilaşi acasă?

— Fakirul nu-i însurat.

— Pentru ce ai fugit de dulcile bucurii ale familiei?

— Siva ne opreşte.

— Cum ?... Dumnezeul vostru...

— Da, el oprește pe acei, cărora le dă puterea de a vorbi limba ce o înțeleg duhurile, să se îndeletnicească cu alte griji care i-ar abate de la misiunea ce au primit.

— Așa dar tu crezi că Siva însuși te-a însărcinat să-i răspândești cultul ?

— Da ; el m-a însărcinat apoi să atrag la mine pe toți care suferă, pe toți care sunt în nevoie, pe toți câți nu cred în arătările duhurilor, pornite din puterea superioară ; să mângâi pe unii, să convertesc pe alții. Familia mea e Universul.

— Înțeleg că ți-i oprit să descoperi formulele magice, descântecele și farmecele pe care le-ai învățat. N-ai putea însă să-mi spui prin ce mijloace, unii din voi pot să cază într-un fel de letargie și să stea luni întregi fără să mănânce ?

— Prin mijlocirea duhurilor.

— Mulțumesc, fakire, îi răspunsei auzind această explicație ; asta e tot ce vroiam să știu.

„Înțelesesem că la toate întrebările mele Covindasami are să răspundă în același chip și prin urmare era de prisos să mai lungim vorba".

Fakirul, în timp de 8 zile consecutive, în plină zi, la lumina soarelui, produsese o mulțime de fenomene de care vom vorbi ulterior. Voi lăsa pe Jacolliot să descrie fenomenele produse de fakir, în ultima zi de ședere a fakirului în Benares ; dar trebuie remarcat că aceste fenomene a căror descripție va urma, fakirul le-a produs noaptea, la lumina lămpii, nu ziua.

La ceasul invoit, își face intrarea lui tăcută în apartamentul meu.

— Fakirul nu-i obosit de cele douăzeci și una de zile de post și rugăciuni ? — îl întrebai, salutându-l prietenește.

— Trupul fakirului nu obosește niciodată.

— Cu toate acestea trebuie să simți și tu, ca ceilalți oameni, trebuințele obișnuite ale vieții.

— Trebuințele sunt la porunca fakirului, nu fakirul la porunca trebuințelor.

— Mă miră. Nu mânânci şi nu bei când simţi nevoia ?

— Foamea şi setea nu există pentru slujitorii duhurilor.

— Da ; ştiu că sunteţi în stare să ţineţi posturi lungi.

— Trupul e un rob ; trebuie să asculte. Acum... sunt la poruncile tale.

Înainte de a intra în casă, lăsase afară pe una din treptele scării fâşia de pânză, lată ca de o palmă, care alcătuia de obicei tot vestmântul lui. Intră cu desăvârşire gol ; beţişorul lui cu şapte noduri, era legat de o şuviţă lungă de păr.

— Nimic prihănit, îmi zise dânsul, nu trebuie să atingă trupul fakirului, dacă vrea să-şi păstreze toată puterea de legătură cu duhurile.

Odaia mea de culcare dădea de-a dreptul pe terasă ; hotării să întrebuinţez amândouă încăperile acestea pentru experienţă şi închisei cu îngrijire toate uşile care dădeau afară, în celelalte camere. Terasa învelită pe de-a'ntregul de acoperişul ei mişcător şi de perdelele de rogojini de vetiver, n-avea nici o comunicaţie cu celelalte încăperi şi nu puteai intra aici decât prin camera mea de culcare. În mijlocul fiecărei odăi o lampă de cocleină, înconjurată de un glob de cristal, se legăna la capătul unui lanţ de bronz şi răspândea peste tot o lumină dulce, îndestulătoare spre a îngădui citirea celor mai mici litere, chiar în colţurile cele mai depărtate ale odăii.

În orice casă indiană găseşti nişte căţui mici de bronz, în care se află totdeauna cărbuni, spre a arde din când în când câteva fire de pulbere parfumată, compusă din santal, rădăcini de stânjenel, tămâie şi smirnă. Fakirul puse o căţuie în mijlocul terasei, iar alături aşeză un vas de aramă, plin cu pulbere mirositoare. După asta se puse turceşte, în poziţia lui favorită şi cu braţele cruce pe piept, începu un lung descântec într-o limbă ciudată, care trebuie să fi aparţinând formulelor magice. După ce-şi isprăvi descântecele, rămase neclintit în această poziţie, cu mâna stângă pe inimă, iar cu dreapta sprijinit pe beţişorul lui cu 7 noduri".

Imediat s-au produs fenomene, pe care le vom aminti mai târziu.

După aceste fenomene, urmară alte două şi mai uimitoare.

Abia trecu un moment şi în timp ce fakirul îşi continua şi mai cu zor descântecele, un nor, care avea o nuanţă colorată, veni şi începu să plutească pe lângă căţuie, pe care, după vrerea fakirului, o umplusem cu jăratec. Puţin câte puţin norul căpătă o formă cu totul omenească şi desluşii foarte bine umbra sau întruchiparea, — nu ştiu nici eu cum să-i spun — a unui bătrân brahman jertfitor, îngenunchiat lângă căţuie.

Purta pe frunte semnele consacrate lui Vişnu şi în jurul trupului o întreită cingătoare, semnul iniţiaţilor din casta preoţilor. Îşi împreună mâinile deasupra capului ca în timpul jertfelor şi buzele i se mişcară, ca şi cum ar fi rostit rugăciuni.

La un moment dat luă între trei degete puţină pulbere parfumată şi o aruncă în căţuie. Doza trebuie să fi fost cam mare, căci numaidecât să produse un fum des, care umplu amândouă camerele. După ce fumul se risipi, văzui vedenia la doi paşi departe de mine, întinzându-mi mâna sa descărnată; o luai într-a mea făcându-i o plecăciune şi fusei foarte mirat simţind-o, deşi tare şi osoasă, caldă şi vie.

— Eşti tu într-adevăr, îi spusei atunci cu voce tare, un fost locuitor de pe pământ ?

Nu isprăvisem întrebarea şi cuvântul „da", apărea şi dispărea numaidecât pe pieptul bătrânului brahman, printr-un efect care semăna foarte mult cu acel ce ar produce un cuvânt scris la întuneric cu ajutorul unei bucăţi de fosfor.

— N-ai putea să-mi laşi ceva ca semn de trecerea ta pe aici ?... continuai eu.

Spiritul îşi rupse întreita cingătoare, compusă din trei fire de bumbac, care îi legau şoldurile, mi le dete şi se topi la picioarele mele.

Credeam că şedinţa se isprăvise şi mă gândeam să ridic una din perdelele mişcătoare ale terasei, ca să intre puţin aer înăuntru, deoarece mă înăbuşeam de-a binelea, când băgai de seamă că fakirul nici nu se gândea să se urnească din loc. În acelaşi timp auzii deodată o ciudată melodie, cântată de un instrument, care mi se părea că e armonica gazdei mele. Lucrul acesta nu-mi prea părea

cu putință, deoarece Peșva mi-o ceruse din ajun, așa încât nu se mai găsea acum în camera mea. Sunetele, depărtate mai întâi, se apropiară așa de mult, încât păreau că pornesc din odaia de alături. În curând mi se păru că le aud chiar în camera mea de culcare și zării alunecând de-a lungul zidului, arătarea unui cântăreț de pagodă, care scotea dintr-o armonică niște sunete plângătoare și monotone, așa cum sunt toate cântările religioase din India. După ce făcu ocolul odăii mele și a terasei, pieri. Găsii instrumentul de care se servise chiar în locul unde se mistuise cu o clipă mai înainte. Era într-adevăr armonica rajahului. Cercetai ușile: toate erau închise și încuiate, iar cheile la mine în buzunar.

Atunci Covindasami se sculă: sudoarea îi curgea pâraie pe tot trupul; nenorocitul era istovit de puteri și cu toate acestea trebuia să pornească la drum peste câteva ceasuri.

— Mulțumesc, Malabare, îi spusei dându-i numele, care făcea să-i bată inima, deoarece îi aducea aminte de țara lui... Fie ca Acela, în a cărui stăpânire sunt cele trei puteri (Treimea indiană: Brahma, Vișnu, Siva), să te ocrotească în drumul tău spre frumoasa țară de la miazăzi; fie ca, întorcându-te acasă, să găsești că bucuria și fericirea au sălășluit în bordeiul tău. Fraza aceasta e de regulă în India, între oameni care au să se despartă și aș fi jignit pe bietul fakir, întrebuințând termeni mai simpli, care ar fi arătat, după dânsul, o nepăsare din partea mea.

El îmi răspunse pe același ton, ba încă cu și mai multă exagerare și după ce luă, fără măcar să-l privească, fără să se coboare pentru a-mi mulțumi, darul ce-i întindeam, îmi spuse cu melancolie cel din urmă rămas bun și dispăru fără zgomot pe după covorul, care ascundea ușa de ieșire din apartamentul meu.

Chemai numaidecât pe servitor, îl pusei să ridice toate perdelele și toate rogojinile de pe terasă, spre a lăsa să intre aerul răcoros al dimineții.

Noaptea pălea. Gangele rostogolea valuri de argint; în depărtare, o ușoară dungă roșie arăta că razele soarelui au să lumineze în curând zarea. Observând un punct negru pe fluviu, care părea că se mișcă spre malul din fața Benaresului, îndreptai spre dânsul un ochean

de noapte. Era fakirul, care, credincios pământului său, deșteptase un luntraș și trecea Gangele, ca să apuce drumul Trivanderamului. Avea să revadă oceanul acela cu valuri albastre, cocotierii și bordeiul lui, de care vorbea așa de des.

Mă aruncai pentru câteva ceasuri în patul meu spânzurat. Când mă deșteptai, aducându-mi aminte de scenele care se petrecuseră sub ochii mei, mi se părea că fusesem victima unei închipuiri. Cu toate acestea armonica era colea și-mi era peste putință să aflu cine o adusese. Florile stăteau încă presărate pe cimentul terasei. Coroana de nemuritoare era pe un divan; iar cuvintele pe care le scrisesem, când le vedeam ivindu-se în aer, nu dispăruseră din carnetul meu". (Mai departe vom descrie, după Jacolliot, fenomenele produse de fakir, care vor explica prezența florilor și a coroanei de nemuritoare, de care se vorbește aici, fenomene produse în aceeași seară).

Acestea sunt fenomenele produse de fakir, în ultimul ceas de ședere a lui în Benares, în fața lui Louis Jacolliot. Trebuie să adaug că Jacolliot era un ateu și deci materialist integral, întrucât la pagina 16 a citatei cărți el scrie: „Visurile acestei secte (a fakirilor) sunt tot atât de vechi, ca și lumea; toți întemeietorii de religii de la Crișna, în India, până la Apostoli și la Mahomed au pretins, că sunt călăuziți de spirite superioare: nebunia religioasă e moștenită în omenire".

Liber cugetătorii pozitiviști nu vor putea cu nici un chip să spună că materializările integrale produse au fost halucinații, căci Jacolliot afirmă că a pus mâna sa pe mâna brahmanului și a constatat că: mâna brahmanului „deși tare și osoasă, era caldă și vie". De asemenea nu vor putea zice că Jacolliot a fost hipnotizat și i s-a ordonat să vadă cele dorite de fakir, întrucât a fost continuu cu conștiința normală, deștept și a luat note în carnet chiar în timpul ședinței; iar a doua zi de dimineață să găseau în camera sa și pe terasă florile, coroana de nemuritoare și armonica, care fusese adusă de cântărețul de pagodă din camera rajahului.

Tot ce descrie Jacolliot au fost realități adevărate, de care materialiștii vor trebui să se convingă; ei vor trebui să înțeleagă, dacă au puțină judecată, că dacă Ja-

colliot a constatat că mâna brahmanului era tare şi osoasă, caldă şi vie, apoi şi apostolul Toma a putut pune mâna pe rănile cuielor din mâini şi pe coasta Mântuitorului.

Atrag atenţia cititorului că spiritul se prezintă la început sub formă de nor.

Aceste experienţe au fost făcute şi de alţii în Europa şi America şi încă unele mult mai reuşite decât ale fakirului.

II. Experienţele lui Lombroso. În opera sa „Hipnotism şi Spiritism" Lombroso, celebrul profesor de la Universitatea din Turin, a descris materializarea obţinută cu renumitul mediu italian Eusapia Palladino. El se exprimă astfel:

„Am avut eu însumi o apariţie foarte emoţionantă. A avut loc la Genoa în anul 1882. Eusapia, în acel moment, nu părea să dea mare lucru. Rugând-o la început să facă să se mişte în plină lumină o călimară grea, ea îmi răspunde în limbajul ei vulgar: „La ce bun aceste bagatele; sunt capabilă să-ţi arăt pe mama ta". Puţin după aceea în semiobscuritatea unei lămpi cu sticla roşie, văd detaşându-se dintre perdele o siluetă voalată, aşa mică cum era sărmana mea mamă. Ea face înconjurul complet al mesei până la mine, surâzându-mi şi spunându-mi cuvinte, pe care ceilalţi le aud, dar pe care eu nu le prind din cauza surdităţii mele. Emoţionat tare, o rog să repete şi ea zice: „Cezare, fio mio", ceea ce mărturisesc mă surprinde, căci ea avea mai mult obiceiul să zică în limbajul său veneţian: „mio fiol". Apoi la rugăciunea mea, ea face din nou înconjurul mesei şi îmi trimite o sărutare. În acel moment, Eusapia era tare ţinută de cei doi vecini ai săi şi de altfel talia ei întrecea cu cel puţin 10 centimetri talia mamei. Mama mi-a apărut din nou, mai puţin distinct, trimiţându-mi sărutări şi vorbindu-mi în alte 8 şedinţe în 1906 şi 1907 la Milano şi Torino".

A nega cineva buna credinţă a lui Lombroso, om de ştiinţă, este rea voinţă.

III. Experienţele lui Georges Larsen. Într-o scrisoare adresată jurnalului suedez „Eko" în 1901, Larsen descrie apariţia soţiei sale Ana, decedată la 24 martie 1899. Fenomenul a avut loc la Berlin, în 1901, în prezenţa prinţesei Caragea, a contesei de Moltke şi a altor persoane.

Un proces-verbal s-a făcut in scris şi a fost semnat de toţi asistenţii.

Larsen se exprimă astfel: „Perdelele se desfăcură, descoperind un spectacol miraculos. Văzurăm o femeie elansată, îmbrăcată ca o mireasă, cu un lung voal alb căzând de la cap la picioare, dar ce voal! Părea ţesut din raze aeriene luminoase. Cum îi recunoşteam faţa!

Acum doisprezece ani duceam la altar această femeie, vie atunci! Cât era de frumoasă cu voalul pe părul său negru şi steaua strălucitoare deasupra capului. Auzii in jurul meu exclamaţii de mirare. Ochii imi rămaseră fixaţi asupra figurii iubite, până ce perdelele se inchiseră din nou.

Un moment după aceea ea reapăru, aşa cum era în casa noastră, se apropie mai mult de mine şi se ţinu cu braţele intinse şi ridicate. Părul său negru făcea cel mai frumos cadru in jurul feţei sale; avea acum braţele goale; corpul zvelt era drapat într-o rochie lungă de un alb ca zăpada. Ea mă privea cu ochii ei negri luminoşi; eu vedeam expresia ei afectuoasă, atitudinea ei. Era soţia mea vie, dar apariţia întreagă avea o frumuseţe şi o armonie aleasă, un ansamblu idealizat, pe care nu-l are nici o fiinţă de pe pământ. Murmurai numele ei. Sentimentul unei fericiri de neexprimat il aveam atunci. Ea alunecă tăcută în cabinet, ale cărui perdele se inchiseră. Camera era bine luminată. Asistenţii erau calmi şi serioşi; mediul a fost vizibil pe scaunul lui tot timpul apariţiei. (După cererea lui Larsen, o bucăţică de voal i-a fost lăsată ca semn de amintire).

Acest voal — zice el — a fost ţesut cu aceeaşi materie, pe care spiritul o întrebuinţează pentru a se face vizibil şi care îşi are originea in radiaţiile corpului omenesc".

IV. Experienţă. Descrierea materializării următoare se poate găsi detaliată în „The Spiritual Magazine" din 1861 sau în broşura „Spiritualism in America", Londra 1861.

„Materializarea aceleiaşi figuri a continuat in timp de 5 ani, de la 1861 la 1866, in timpul cărora d-l Livermore a avut 388 şedinţe cu mediul Kate Fox şi ale cărei detalii au fost inregistrate de Livermore într-un jurnal. Ele au avut loc într-o completă obscuritate. Li-

vermore era cel mai adesea singur cu mediul, ale cărei două mâini le ţinea el în timpul întregii şedinţe. Mediul era tot timpul în stare normală, martor conştient de tot ce se petrecea.

Materializarea vizibilă a figurii Estelei (fosta sa soţie, moartă) a fost progresivă; numai la a 43-a şedinţă a putut s-o recunoască printr-o lumină intensă, de sursă misterioasă, depinzând de materializarea însăşi şi în ge**nere sub direcţia unei alte figuri, care îşi dădea numele de Franklin şi care însoţea pe Estela şi o ajuta în manifestarea sa". (Rog pe cititor să reţină lumina intensă revărsată de spirit odată cu materializarea).**

De atunci apariţia Estelei a devenit din ce în ce mai perfectă şi a putut să suporte chiar lumina unei lămpi aduse de Livermore. Figura totuşi n-a putut vorbi decât câteva cuvinte, dar toată latura intelectuală a manifestaţiei a îmbrăcat o formă, care a lăsat urme neşterse".

În schimb Estela a scris de nenumărate ori, ea însăşi; toate scrierile au fost în număr de o sută, pe cărţi de vizită mari, pe care le aducea şi le marca d-l Livermore, ţinând mâinile lui Kate Fox şi văzând perfect mâna şi toată figura Estelei, care scria.

„Scrierea acestor comunicări este o perfectă reproducere a scrierii d-nei Livermore când era vie".

Într-o scrisoare a d-lui Livermore către d-l B. Coleman din Londra, a cărui cunoştinţă o făcuse în America, citim:

„Am obţinut scrisori datate. Prima de acest gen, de vineri 3 mai 1861, era scrisă foarte îngrijit şi foarte corect şi identitatea scrierii soţiei mele a putut fi stabilită în mod categoric, prin comparaţii minuţioase; stilul şi scrierea Estelei sunt pentru mine probe pozitive ale identităţii autorului, chiar dacă se lasă de o parte celelalte probe pe care le-am obţinut".

Mai târziu, într-o altă scrisoare, Livermore adaugă:

„Identitatea sa a fost stabilită aşa, ca să nu se lase nici o îndoială: întâi prin apariţia sa, al doilea prin scrierea sa şi al treilea prin individualitatea sa mintală, fără să vorbesc de celelalte numeroase probe, care ar fi decisive în cazurile ordinare, dar de care n-am ţinut cont, decât ca probe în sprijin".

Specimene de scriere a Estelei în timpul vieţii şi de scriere după moarte au fost publicate în Spiritual Magazine din 1861. Scrierea este o probă absolută şi decisivă a identităţii fiinţei, care se materializează, căci e un fel de fotografie a personalităţii. Pe lângă această probă materială şi intelectuală, găsim încă una, în mai multe comunicări scrise de Estela în limba franceză, limbă complet necunoscută de mediu. Iată în această privinţă mărturia decisivă a lui Livermore :

„O carte de vizită, pe care o adusesem eu însumi, a fost luată din mâna mea şi după câteva secunde, ea mi-a fost dată de Estela. Am citit un mesaj admirabil scris în limba franceză. Soţia mea cunoştea perfect limba franceză, pe când d-ra Fox, mediul, nu avea idee de această limbă".

Mărturia lui Livermore a fost întărită de mărturia lui Coleman, pentru unele din ele.

În experienţele făcute de Livermore cu acelaşi mediu, s-a materializat şi doctorul Franklin, care dirija materializarea Estelei. Iată cum o relatează Livermore :

„Şedinţa nr. 179. În salonul meu. Îmi procurasem o lanternă surdă, prevăzută cu o valvă, care putea, la o distanţă de 10 picioare, să proiecteze pe zid o suprafaţă luminată de două picioare diametru.

Am pus această lanternă aprinsă pe masă şi am luat amândouă mâinile mediului, într-o mână a mea. Imediat lanterna fu ridicată în aer şi o voce ne spuse s-o urmăm. O formă o ţinea. Se vedea perfect în toate detaliile fantoma, ale cărei vestminte albe trenau pe parchet. Lanterna fu pusă pe un birou şi noi (eu şi mediul) ne oprisem înaintea unei ferestre situată între acest birou şi o mare oglindă.

Lanterna fu luată din nou şi rămase suspendată în aer la 5 picioare de parchet, între birou şi oglindă. Graţie luminii, puturăm să vedem forma lui Franklin şezând în marele meu fotoliu, înaintea ferestrei, pe care o masca o mare perdea. Odată lumina lanternei a rămas fixată pe faţa lui Franklin, timp de 10 minute, lăsându-ne facultatea să-i examinăm în voie şi faţa şi corpul. La început figura părea constituită de adevărată carne vie, părul părea real şi ochii strălucitori arătau aşa de bine detaliile lor, încât se distingea albul ochilor. Dar observai

îndată că toată apariţia şi ochii se ştergeau înaintea luminii de natură pământească şi înceta să prezinte acea aparenţă de vitalitate văzută la început şi pe care o conservase un timp, destul de lung. În mai multe rânduri, am primit ordinul să mişc valva lanternei, aşa ca să varieze intensitatea luminii. Am mişcat valva lanternei în timpul cât lanterna era ţinută în aer de Franklin.

La sfârşitul şedinţei, găsirăm aceste cuvinte scrise pe o carte de vizită mare:

„— Fiule, doresc ca lumea să tragă profit din toate acestea. În acest scop am venit".

Livermore ştia din alte şedinţe, în care mai apăruse materializat doctorul Franklin, că această formă materializată în şedinţa nr. 179, pe care am descris-o, era d-rul Franklin.

Prea este veche această descripţie de materializare — vor zice unii. Se vor vedea mai departe alte materializări obţinute acum câţiva ani.

De ce sunt aşa de rare aceste materializări? — se vor întreba alţii. Pentru că mediile prin care se pot obţine materializările integrale sunt extrem de rare atât în Europa, cât şi în America.

Dar de ce sunt aşa de rare? Fiindcă trebuie să îndeplinească următoarea condiţiune: trebuie să-şi exteriorizeze cu uşurinţă corpul eteric şi să aibă o mare forţă psihică disponibilă şi pentru aceasta se cere pregătire, exerciţiu, o anumită alimentaţie, de preferinţă vegetală, evitarea băuturilor alcoolice şi pe deasupra un dar de Sus, cum este talentul poeziei, al muzicii, al picturii, al matematicilor. Nu-l are toată lumea acest dar.

Materializările integrale, se fac numai cu medii extraordinare şi pentru un timp de câteva secunde sau câteva minute. Materializările sunt gradate la infinit. Morţii condensează formele lor foarte slab, aşa că la început sunt văzute numai de mediile cu vedere psihică. Acestea descriu fizionomia celor ce se materializează şi descrierea lor o confirmă fotografia la lumina magneziului, fiindcă placa sensibilă e mai impresionabilă decât ochiul omenesc. Într-un grad superior de condensare al persoanei spirituale, materializarea se completează şi atunci ea devine vizibilă pentru toţi asistenţii. În acest caz persoana spirituală materializată se lasă să fie cântărită, a-

tinsă, ea poate da bucățele din țesuturile în care s-a materializat, din părul său; membrele sale pot lăsa amprente, mulaje în substanțe moi ca parafina, argila muiată, ghips etc.

V. Experiențele academicianului englez Russel Wallace. „Experimentând în propria mea casă, cu persoane din familia mea, am luat o fotografie a spiritului mamei mele, fotografie care arăta net deviația buzei acesteia și care constituia proba convingătoare a identității ei".

Cititorii se vor întreba, cum se face că corpul spiritual păstrează defectele fizice din timpul vieții? Este sigur că urmele rămân, dovadă semnele rănilor Mântuitorului.

Aceste materializări se constituie sub ochii experimentatorilor. Se distinge întâi un punct nebulos strălucitor și mobil, care se întinde și se lungește în forma unei coloane; apoi, e un profil de femeie voalată. Cu voalul, persoana spirituală își ascunde în genere părțile nematerializate. În fine, o încântătoare figură de fată zveltă, delicată, se desenează, se condensează. Ea se plimbă prin adunarea celor ce asistă, salută, strânge mâinile întinse către ea sau ale celor pe care voiește ea să le strângă, vorbește și vorbele se aud departe. După asta, apariția se topește ca un castel de cărți de joc. Un moment se poate vedea uneori încă deasupra pardoselei un punct luminos și totul dispare.

Despre țesuturile în care aparițiile sunt îmbrăcate, ele spun singure că le produc din vestmintele mediului, dematerializate în parte. Într-o ședință o personalitate postumă care afirma că se numește Lelia, prin suflare în palma unui asistent, a format un țesut ușor de gaz alb care s-a întins și a acoperit toate persoanele prezente la acea ședință.

Acestea nu sunt basme, sunt experiențe făcute de doctorul în medicină Paul Gibier, fost Director al Institutului Pasteur din New-York, în laboratorul său cu asistenți și persoane din anturajul său.

E un exemplu de creare prin voință a forței lor spirituale.

VI. Experiența lui Vassalo, directorul ziarului „Secolo XIX", sceptic materialist, cu puternicul mediu psihic Eusapia Palladino, descrisă în ziarul său în 1902:

„Fenomenul durează prea mult timp pentru ca să poată fi chestiune de halucinaţie parţială sau colectivă. Deasupra capului mediului se arată o mână albă, care salută pe toţi asistenţii. Pentru a dezvolta fenomenul, se stinge lumina care împiedică materializarea. Imediat simt înapoia mea contactul sigur al unei persoane; două braţe mă înconjoară cu pasiune şi tandreţe; două mici mâini fluente, proporţionale cu mâna întrevăzută, îmi iau capul mângâindu-l. O lumină misterioasă mă cuprinde şi primesc lungi şi numeroase sărutări, auzite de toţi din sală. Nu poate fi decât fiul meu decedat, Naldino şi îndată ce se aprinde o lumânare, o siluetă se desenează lângă mine, vizibilă pentru toţi şi reprezentând exact liniile băiatului meu defunct; **această formă rămâne imobilă timp de câteva secunde.**

A patra şedinţă ne arată fenomenul la punctul culminant. Naldino apare din nou. Întâi, o lungă îmbrăţişare, în timpul căreia simt o formă fină de băiat lipindu-se de mine. Apoi o mulţime de sărutări, auzite de toţi şi cuvinte exprimate în dialectul genovez — mediul nu **vorbeşte** decât dialectul napolitan — pe care toţi le aud şi care au un timbru particular, pe care îl cunosc bine.

„Papa mio! Papa caro", **amestecate cu expresii de** bucurie „o Dio!".

Deodată contactul cu invizibilul şi cu toate acestea perfect vizibil, pare că vrea să sfârşească; pare că se evaporă; apoi o nouă îmbrăţişare. Primesc trei lungi şi pasionate sărutări şi vocea îmi zice: „Acestea sunt pentru mama" **(Questo e per la mamma).**

Ni se spune să aprindem lumina electrică **şi ca şi cum invizibilul ar voi să ne dea o ultimă probă de prezenţa sa, un fenomen văzut de profesorul Lombroso într-o şedinţă precedentă, se reinnoieşte.** Zărim cu toţii o formă omenească având asemănarea cu Naldino, înaintând către mine, deschizând braţele şi înconjurându-mă. Una din mâinile sale ţine mâna mea dreaptă, pe când cu mâna stângă eu ţin mediul, care, după cum văd toţi cei din sală, e pe scaunul ei, într-o hipnoză profundă".

Materializarea lui Naldino n-a fost văzută numai de Vassalo, ci de toţi asistenţii la şedinţă; vocea lui n-a

fost auzită numai de tatăl lui Naldino, ci de toţi cei prezenţi.

Identitatea, Naldino şi-a probat-o prin trăsăturile feţei, prin timbrul vocii, prin îmbrăţişările care le-a dat numai unei singure persoane: tatălui său.

Cu medii antrenate şi având mari puteri psihice, materializările reuşesc aproape ca o experienţă de laborator. Totul este a se avea mediul. Vom vedea mai departe de ce e absolută nevoie de mediu.

VII. Experienţele lui Leon Denis. Apostolul spiritualismului scrie în cartea sa, intitulată „Dans l'Invisible":

„Am asistat la mai multe materializări în condiţii de control absolut. Cea mai remarcabilă a fost aceea a spiritului lui „Rose Debrus, decedată la Valencia la etatea de 12 ani. Tatăl său şi mama sa veniseră să mă vadă la Paris şi într-o seară am obţinut într-o lumină nu prea mare, în strada Courcelles, un fenomen impresionant.

Mediul, bărbat corpolent, de vreo cincizeci de ani, era aşezat intr-un cabinet format de perdele. Noi eram aşezaţi, d-l, d-na Debrus şi eu la stânga deschiderii. Apariţia trecu prin stofa perdelei şi se arătă deasupra noastră. Era forma unei fete tinere, zveltă, elansată, care întinse frumosul ei braţ gol asupra capetelor noastre, pronunţând aceste cuvinte foarte distinct: „Tată, mamă, R..oza". Tatăl strigă: „Fata mea, fata mea, este ea, o recunosc dintr-o mie". Apoi apariţia se topi. Mediul pe care îl vedeam printre draperiile cabinetului nu se mişcase".

Doamna Fl. Marryat, face raportul unei şedinţe, care a avut loc în apartamentul mediului Eglinton, la Londra, la 5 septembrie 1884, în prezenţa coloneilor Stewart.. şi Leon, a d-lui şi d-rei Russel-Davies, a lui Morgan şi a ei, în care spiritele au arătat experimentatorilor unul din modurile întrebuinţate de ei spre a-şi construi un corp din corpul mediului.

Eglinton se arătă întâi în plină transă în mijlocul nostru: intră de-a-ndaratele cu ochii închişi, respiraţia grea, părând că luptă contra forţei, care îl împingea către noi. Aşezat pe scaun se văzu ieşind din flancul său stâng un fel de aburi, masă noroasă ca fumul. Membrele lui inferioare de la genunchi în jos erau luminate de lumini, care le parcurgeau în toate sensurile. Un voal

alb se întindea deasupra capului mediului și a umerilor săi. Masa vaporoasă mergea mărindu-se și opresiunea, înnăbușirea mediului, devenea mai intensă, pe când mâini invizibile, trăgând din flancul mediului valuri de un fel de gaze ușoare, le îngrămădea pe jos in straturi suprapuse. Urmam cu o atenție pasionată progresele acestei manifestări. Deodată masa se evaporă și într-o clipă, o persoană spirituală „perfect formată se văzu alături de mediul Eglinton. Nimeni nu putea spune, nici cum, nici de unde venise între noi, dar ea exista și era în realitate".

Nu numai împrumuturi considerabile de materie sunt făcute din corpul mediului, dar în unele cazuri, mediul e supus la o dezagregare foarte mare. În experiențele făcute de Assakof cu d-na Esperance, ca mediu, la Gothenburg, s-a constatat un lucru stupefiant. Corpul mediului, izolat în cabinetul negru, dispăruse pe jumătate. Dezagregate și făcute nevăzute de o putere misterioasă, elementele sale serviseră la materializările spiritelor Jollanda, Ana și Leila.

VIII. Experiențele lui Nielsson. Haraldur Nielsson, profesor al facultății de Teologie din Reykjavik, din Islanda, în cartea sa „Experiențele mele personale în spiritualism experimental", publicată în 1929, în care el expune rezultatele experiențelor și cercetărilor sale științifice în această chestiune, făcute timp de 17 ani, citează și el materializări ale inteligențelor postume.

Mediul său, Indridi Indridason, fiu de țăran islandez, care venise la Reykjavik, pentru a se face ucenic la tipografie, a fost un mediu cu adevărat extraordinar. Iată experiențele sale:

„Spiritele directoare părură foarte satisfăcute de acest rezultat. Ele credeau cu siguranță că Indridason era un mediu de materializare și Jensen (spiritul unui fost fabricant din Copenhaga), pretindea că va fi capabil să ni se arate în mai puțin de trei luni, — dacă experiențele ar fi dirijate în acest sens. Dar n-a fost așa. Mediul a căzut subit bolnav și încercările de materializare au trebuit să fie amânate pe mai târziu. În toamna următoare experiențele au fost reluate și au cerut multă răbdare, atât din partea experimentatorilor, cât și din partea inteligențelor invizibile. La Crăciun 1906, am

avut în sfârşit un rezultat. Întrebuinţam atunci două camere pe care le închiriasem în casa lui Einar H. Kvaran. Noi eram aşezaţi cu mediul într-o cameră destul de spaţioasă şi alături se găsea o cameră mai mică, pe care spiritele controloare, ne declarau că o întrebuinţează pentru ei în acelaşi scop. Puţină vreme înainte de Crăciun, această cameră mai mică, începu a se umple de o foarte mare lumină albă şi în această lumină apăru o formă, care pretindea a fi Jensen dezincarnat. El se arătă întâi între cele două perdele ale uşii, care separau cele două camere şi strigă cu adevăratul accent ce se vorbeşte în Copenhaga: „Puteţi să mă vedeţi ?".

După anul nou el se arătă în camera unde şedeam noi, cu mediul între noi, ceea ce nu trebuie uitat; şi mediul era bineînţeles în transă profundă. Noul vizitator purta un veştmânt alb şi foarte fin, care cădea în cute numeroase până la podele şi lumina radia din el. Îl văzurăm în mai multe locuri ale camerei. Odată a stat în picioare pe o sofa şi îndărătul lui era o lumină roşie, care părea ca un soare mic, din care radia lumină albă. Nu voi uita niciodată acest spectacol miraculos. Adesea oaspetele nou reuşea să se arate în aceeaşi şedinţă de şapte sau opt ori, în diferite locuri ale camerei. De nenumărate ori am văzut distinct mediul şi forma materializată în acelaşi timp. Dar vizitatorul miraculos nu putea fi vizibil decât câteva secunde. Când încetase de a se arăta vizibil, atingea pe unii din asistenţi cu mâna, piciorul sau braţul lui şi el ne-a permis totdeauna să-i palpăm corpul efemer, înainte de a se dematerializa.

Mi-am permis, scrie el, să traduc din limba islandeză în limba daneză un mic pasaj din jurnalul meu relativ la şedinţa din 4 februarie 1907, la ora opt seara, aşa cum l-am rescris a doua zi dimineaţă, între orele 11 şi 12 ziua:

Jensen apăru întâi de 3 ori, în poziţia pe care el o ocupa aşezat pe scaunul mediului, pe spetează. Eu şedeam în primul rând al asistenţilor şi i-am văzut distinct pe amândoi, în special cele două capete ale lor şi braţele lui Jensen. În urmă el s-a arătat într-un colţ lângă uşa care unea cele două camere. El era îmbrăcat în veştmântul său alb, cu braţele alungite de zid şi vedeam braţele distinct. El s-a arătat în urmă mult mai

bine lângă sobă ; apoi foarte bine pe sofa. Apoi încă extraordinar de bine lângă fereastră, la celălalt capăt al camerei şi imediat lângă vara mea, d-ra Sigridur Bjornsson. În fine se arătă înapoia scaunului mediului, aşa încât de astă dată atingea aproape tavanul. O altă formă apăru după asta în întredeschiderea uşii, numai partea superioară a corpului era vizibilă, dar am văzut foarte distinct voalurile sale albe. Diferiţi asistenţi au fost apoi atinşi. Am mai simţit că un picior gol atingea genunchiul meu, era puţin rece. Am luat piciorul şi i-am pălpat degetele şi am recunoscut degetul mare şi unghia lui. Piciorul s-a ridicat apoi în aer şi l-am urmărit cu mâna atâta timp cât poziţia mea şezând mi-a permis. Câteva secunde după asta am pus amândouă mâinile mele pe genunchii mei. Atunci un picior s-a materializat deasupra. Piciorul era gol, puţin rece şi umed. La sfârşit am simţit mângâindu-mi-se obrazul de o mână şi mi s-a părut că amândouă degetele atingeau pomeţii mei.

După un ordin al persoanei spirituale, controlor principal, am invitat, la şedinţa următoare, trei martori care nu aparţineau societăţii noastre. Unii dintre noi, care constituisem cercul de la începutul său, posedam o cultură academică şi am ţinut mult ca cei trei observatori să fie persoane de încredere, pe mărturia cărora să ne putem baza cu siguranţă. Alegerea noastră a căzut pe Episcop, pe Primarul oraşului şi pe Consulul britanic din Reykjavik. Primarul a examinat cu tot amănuntul cele două camere şi pe mediu, înainte şi după şedinţă, ca să se convingă că nu e vreo fraudă.

În seara convenită, toţi membrii societăţii au dorit să fie prezenţi la şedinţă. Dar camera nu putea conţine mai mult de patruzeci de persoane şi mulţi au trebuit să stea în picioare în timpul experienţelor. Dar toate aceste patruzeci de persoane, printre care se găseau şi cei trei martori invitaţi, care erau aşezaţi în cele mai bune locuri din primul rând de scaune, au văzut pe Jensen apărând de unsprezece ori în timpul serii. El se arăta într-o lumină strălucitoare. Un tânăr scriitor care locuieşte acum în Copenhaga, care a asistat la şedinţă, mi-a spus de curând : „Şedinţa în care patruzeci de persoane au văzut materializarea strălucitoare, este pentru mine în veci neuitată. În ciuda scepticismului meu di-

nainte și după, cred că in fond ceea ce s-a petrecut in seara aceea atestă că e ceva in spiritualism.

Unul din martori, Episcopul Hallgrimur Sveinsson, nu mai este din lumea noastră acum. S-a dus dincolo. Dar ceilalți doi trăiesc încă la Reykjavik și pot fi intrebați. Primarul este astăzi unul din cei cinci judecători, care constituie cea mai inaltă jurisdicție a țării. Episcopul de altminteri a organizat multe ședințe la Episcopat și niciodată n-am obținut așa excelente rezultate ca la el. El era complet convins de realitatea fenomenelor și intr-o zi mi-a spus: „Numai acum ințeleg multe lucruri din Noul Testament, pe care nu le ințelesesem niciodată bine, altădată".

Materialiștii vor ințelege încă o dată că dacă profesorul Haraldur Nielsson a pus mâna pe piciorul lui Jensen, a putut și sfântul apostol Toma să pună degetele pe semnul cuielor din mâinile Domnului și mâna în Coasta Divină și că tot ce mărturisesc Evangheliile este adevărul pur și absolut.

Fenomenele de materializare sunt cele mai sigure și cele mai imposibile de combătut, demonstrații experimentale de supraviețuirea după moarte și de imortalitatea sufletului. A vedea o ființă defunctă inaintea asistenților cu o formă corporală, a o auzi vorbind, a o vedea mergând, a o vedea scriind și apoi a o vedea dispărând, fie instantaneu, fie gradat, sub ochii observatorilor, este desigur cel mai captivant și cel mai emoționant dintre spectacole. Pentru un incredul asta intrece marginile posibilității. Și cu toate acestea experiențele sunt fără replică și fără posibilitate de tăgadă.

IX. Experiență. Următoarea scrisoare a fost adresată de Teinde, comandantul vasului „La Flore", directorului periodicului francez „Revue Spirite", care a apărut sub titlul de „Phenomenalité Spirite à New-York":

„Eu sunt continuu la bordul vasului „La Flore" și in radă la New-York, de unde am scris la „Bauuer Of Ligt", cerându-i adresa unui mediu remarcabil. Acest jurnal mă prezentă d-lui Henry Lacroix, ofițer canadian in retragere, 16 Clinton, Piața New-York, care, la rândul lui, mă conduse la d-l și doamna Coffray, medium de materializare. Puteam deci, de visu, să-mi dau cont

de aceste fenomene supunându-le la o investigație serioasă, a mea, pe care contez mult.

Eram patrusprezece persoane la această ședință, într-o cameră mare, ornată simplu, având ca mobilă scaunul mediului, pe care, se așază în timpul experiențelor, două canapele, o mică masă ceruită, o umbreluță chinezească suspendată oblic prin bățul ei de zidul opus peretelui la care era așezat scaunul mediului. Patru globuri de gaz, erau suspendate de tavan. Am palpat toate lucrurile cu îngrijire și minuțios. Am constatat că persoanele prezente erau serioase, de o virstă deja matură, cu un aer distins și am rămas convins, după un lung examen, că nici o fraudă n-avea loc, rezervându-mă să supun totul controlului rațiunii.

Lampa din umbreluța chinezească a fost aprinsă și s-au stins becurile cu gaz. Noi ne-am așezat în potcoavă, făcând față scaunului pe care s-a așezat Miss. Coffray. Soțul ei era în mijlocul nostru. Lumina se slăbi în umbreluță, semn de prezența forțelor invizibile, care o reglau ele însele și după aceea apariția unei femei cu talia mică inferioară aceleia a mediului, se prezentă îmbrăcată în alb, ieșind de lângă scaunul pe care sta mediul, ea merse până în mijlocul cercului nostru și în fața noastră dispăru după ce ne salutase. Lumina care se modifica, era deseori destul de intensă pentru a distinge culoarea ochilor, a feței, a părului, a asistenților și a aparițiilor, cum și albeața dinților lor și continua a ne lumina destul de bine, ca să nu pierdem din vedere nici scaunul unde se găsea mediul, nici mișcările spectatorilor.

O altă apariție, mai mare ca cea dintâi, se dirijă către o doamnă șezând lângă noi, o îmbrățișă și vorbi cu ea : era fiica defunctă a acestei doamne ; se îndreptă apoi către mediu și dispăru.

Un tânăr se prezentă îmbrăcat în gri, se îndreptă către tatăl său, prezent printre noi, apoi se topi pentru a face loc altora.

Domnul Lacroix a avut materializarea fratelui său, apoi a soției sale, care a vrut să-mi strângă mâna. Am fost foarte emoționat și surprins văzând această față albă, omenească, a cărei mână era rece și umedă. Ea schim-

bă câteva cuvinte cu soțul ei, apoi zise : „Good Bye" și dispăru.

Una din aceste personalități invizibile ne-a arătat cum se materializa : Am văzut un punct alb, foarte mic, care se mări puțin câte puțin și atinse mărimea unui fular obișnuit ; un suflu îl agită, îl ridică în mijloc, ceea ce îl lărgi, dându-i dimensiunea unui voal foarte mare: acest voal se ridică și dedesubt se găsi o femeie, care putu să ne vorbească, ne oferi flori naturale și apoi se dematerializă astfel : vestmintele sale și voalul său căzură jos, în bucăți detașate net, se reduseră într-un voal larg cât două mâini, care deveni un punct imperceptibil și totul dispăru.

Șase doamne sau domnișoare, patru bărbați, trei copii și un indian, ne-au apărut în această ședință și ne-au oferit flori luate din grădini, după cele spuse de asistenți sau fabricate de aceste ființe ciudate : Florile reale ne-au rămas în mîini. **Inspectasem la început pardoseala, scaunul mediului, fiecare mobilă a camerei, ușile, asupra cărora ochii mei se uitau mereu, n-au fost deloc deschise și am vedere bună.**

Tânăr și voinic, de loc credul, investigator, am fost convins că ce se petrecea înaintea mea nu era un truc, cu atât mai mult că toți asistenții vedeau ceea ce palparea mea, urechile mele și ochii mei constatau că e realitate. D-l I. Coffray este un bărbat de treizeci de ani; soția sa, care posedă o așa frumoasă facultate, are douăzeci și cinci ani ; ei par amândoi plini de sinceritate și fizionomia lor poartă pecetea serioasă a unor oameni, care nu fac numai acest meșteșug".

X. Experiențele de la Vila Carmen, **proprietatea doamnei general Noel, au fost studiate și relatate de inginerul Gabriel Delanne și de profesorul doctor Richet, fost profesor de fiziologie la Facultatea de medicină din Paris. Vila Carmen era în Algeria. Mediul era o tânără fată, domnișoara Marta B., care a fost logodită cu fiul generalului Noel. D-ra Marta B. era de 18 ani și venea familiar la vila Carmen, însoțită de surorile ei, Paulette de 16 ani și Marie de 14 ani.**

În primele experiențe, pe lângă d-ra Marta B., intra în cabinet și o dătătoare de cărți, numită Ninon ; ea intra în cabinet, ca să ajute cu fluidele ei pe d-ra

Marta, în materializările ce apăreau. Mai târziu Ninon a fost înlocuită printr-o negresă cu numele de Aișa.

Toate ședințele au avut loc la lumină roșie, provenind dintr-o lanternă cu pereții de sticlă roșie, în care ardea o lumânare cu o flacără suficientă ca să se distingă persoanele și ora, la un ceas de buzunar.

Delanne scrie: „Persoanele care nu sunt la curent cu aceste experiențe pot crede că se obțin ușor cu un bun mediu, fenomenele de materializare. Realitatea este alta. Ședințele bune sunt din contra, relativ rare, fie din cauza dispoziției mediului, fie din cauza asistenților, care nu aduc totdeauna elementele fluidice identice, mai ales când membrii noi sunt introduși sau numai din cauza oboselii lor corporale și mentale.

Condițiile atmosferice: prea mare căldură, furtunile, ploile persistente etc. par a avea și ele un rol necunoscut, dar sigur. Trebuie deci răbdare în aceste experiențe și trebuie să nu descurajeze pe experimentatori numeroase insuccese uneori.

Numai după o lună de ședere la vila Carmen, a fost o ședință bună la 29 iulie 1905. Abia în această ședință am putut să mă conving de independența formei materializate, care afirma că se numește Bien Boa și de prezența și independența mediului. După o vizită minuțioasă a sălii și a cabinetului, când toți asistenții se așezaseră în jurul mesei, apariția se arătă între perdelele cabinetului, în timp de aproape un sfert de oră. Capul apariției era acoperit cu un turban, brațele erau goale, fața albă. Fantoma se mișcă spre stânga, ca să fie văzută d-ra Marta, care în această ședință este singură în cabinet. D-ra Marta stă pe fotoliu, cu mâna stângă sub cap, iar mâna ei dreaptă stând pe rochia neagră. În același timp văd apariția, la stânga mediului, pe jumătate ascunsă de perdea. Apoi spiritul iese afară din perdele. Îi văd figura, nasul este drept, mustața și ochii lui sunt negri. Vestmântul său alb are mișcări ondulate.

Întorcându-se, intră pe jumătate în cabinet și cu mâna lui stângă ia mâna dreaptă a d-rei Marta, o ridică și o lasă să cadă liber pe rochie. Perdelele se închid.

La sfârșitul ședinței, fiind lângă mediu, care își revenea la normal încet, constat că rochia sa e colată pe corp și nu poate să aibă ceva ascuns. Ar fi fost imposi-

bil să ascundă tot ce ar fi trebuit pentru materializare ; vestmântul alb, mască, mustăţi, barba şi în plus mâini artificiale şi a doua mască, căci, dacă ea s-ar transforma in fantomă, ar trebui să lase pe scaun această a doua mască şi vestminte, în sfârşit ceva care să imite relieful corpului ei, figura ei, mâinile şi picioarele ei.

Apariţia nu era un manechin, pentru că am văzut-o cu toţii deplasându-se, pe când mediul era nemişcat. După fiecare şedinţă sala şi cabinetul erau inspectate şi controlate riguros, ca şi înainte de şedinţă, aşa că este sigur că n-a fost halucinaţie şi nici nimeni n-a intrat, nici n-a ieşit în timpul şedinţei din sală.

. . . .

Joi 3 august 1905, d-ra Marta fiind tot singură în cabinet, acelaşi fenomen s-a reprodus. Bien Boa — persoana spirituală materializată — ia mâna mediului şi o agită. Văd braţul rotund al mediului îndoindu-se ; mâneca deci nu era goală. Fantoma iese din cabinet, sărută pe d-na Noel, pe când mediul se vede în cabinet.

Iată acum un fenomen nou :

După un timp scurt, fantoma îndepărtează perdeaua din stânga (în raport cu noi) îşi arată capul şi partea stângă a corpului său.

Deodată talia sa se micşorează, capul rămâne drept şi repede toată partea inferioară a corpului său se topeşte şi capul pare că ajunge pe pământ, unde dispare subit fără să lase urme. Apoi din nou forma întreagă se arată reconstituită şi de cinci ori reîncepe acelaşi exerciţiu, pe când se vede foarte bine partea dreaptă a corpului mediului, braţul ei şi mâna ei. Vertical fantoma se înfundă în parchet. Simularea unui asemenea fenomen îmi pare dificilă, încât pardoseala este intactă şi nu prezintă nici o soluţie de continuitate. Apariţia lui Bien Boa a fost fotografiată.

De la sosirea profesorului Richet, în luna august, tentativele pentru a fotografia apariţia, au fost reluate. Trei aparate au fost dispuse, aşa ca imaginile fantomei să fie luate sub unghiuri diferite. Două din aceste aparate, al meu şi al profesorului Richet erau stereoscopice, al treilea aparţinând d-nei X era un Kodak 9×12. În unele cazuri am luat 5 clişee simultane, produse de un singur fulger de magneziu, ceea ce elimina ipoteza unei fraude fotografice.

Prima fotografie reușită a avut loc la 26 august 1905, când Bien Boa s-a materializat cu fruntea inconjurată de o placă ce strălucește ca aurul și acoperită în parte de un turban.

Iată descrierea profesorului doctor Charles Richet :

„Fenomenul următor mi s-a părut de o importanță primordială. Experiența a fost făcută în aceleași condiții ca celelalte, cu singura diferență că doamna X nu era prezentă. Fie A, B, C triunghiul reprezentând cabinetul și unde sunt așezate Marta in M și Alșa in N. Fie A și B perdelele cu o deschizătură în O, pe unde poate să iasă și să intre forma Bien Boa.

Bien Boa incepe prin a apărea in deschizătura perdelelor, apoi el intră din nou în cabinet. Dar abia Bien Boa a reintrat prin O și imediat văd, fără ca perdelele să se fi deplasat, o lumină albă în X — pe pământ (parchet) in afară de perdele, între masa noastră și perdea. Mă scol pentru a privi peste masă. Văd ca o bulă albă, luminoasă, care pâlpâie pe parchet și ale cărei contururi sunt nedecise. Apoi prin transformarea acestei luminozității alburii înălțându-se drept, foarte repede, ca ieșind dintr-o gaură, apare Bien Boa, nu de prea mare talie imi pare. El are o draperie și cred că este un caftan cu o centură la talie. El se găsește atunci între masă și perdea (în afară de cabinet), fiind născut, pentru a zice astfel, din pardoseală în afară de perdea, care n-a mișcat deloc. Perdeaua în tot lungul unghiului B, este bătută in cuie in zid, așa încât un individ viu, pentru a ieși din cabinet pe acolo, n-ar fi avut alt mijloc decât să se târască pe pardoseală și să treacă sub perdea. Dar ieșirea a fost subită și pata luminoasă a precedat apariția lui Bien Boa, în afară de perdele și el s-a înălțat perfect drept, vertical (dezvoltând repede forma sa, într-un mod rectiliniu). Atunci Bien Boa caută să vină, pe cât imi pare, printre noi, dar are un mers șchiopătând, ezitant. La un moment se clatină, ca și cum ar fi fost să cadă ! șchiopătând cu o gambă, care pare că nu mai poate să-l susțină (eu dau impresia mea). Apoi merge spre deschizătura perdelelor, deodată se turtește, dispare pe pardoseală și în acelaș timp se aude un zgomot de clac, clac, ca zgomotul unui corp care este aruncat pe pământ. Foarte puțin timp după aceasta (două, trei sau patru mi-

nute), chiar la picioarele generalului în despicătura perdelelor se vede încă bula albă (capul său?) apărând la nivelul pardoselii; apoi un corp se formează care se înalţă repede, drept, atinge înălţimea unui om, apoi deodată se topeşte pe pardoseală cu acelaşi zgomot de clac, clac al unui corp, care cade pe pardoseală. Generalul a simţit lovitura membrelor, care aruncându-se pe pardoseală, au izbit gamba sa cu oarecare violenţă.

Îmi pare că această experienţă este decisivă, căci formaţiunea unei pete luminoase pe pardoseală, care să se schimbe în urmă într-o fiinţă vie, care merge, nu poate fi, se pare, obţinută prin nici un truc. A presupune că târându-se pe sub perdele şi apoi ridicându-se, Marta, deghizată în Bien Boa, a putut să dea apariţia unei pete albe înălţându-se în linie dreaptă, asta îmi pare imposibil".

XI. Doctorul Gibier, în experienţele sale, descrise în volumul „Matérialisations des fantômes", pentru a elimina posibilităţile de fraudă pentru mediu, a construit pentru acesta o colivie cu cadrul de lemn şi sârmă de fier galvanizată, în grosime de un milimetru jumătate. Înălţimea coliviei avea 2,04 m, 0,94 m adâncime, lărgimea uşii 0,87 m. Odată uşa închisă cu cheie şi cu lacăt separat, era imposibil chiar unui om robust să iasă numai cu ajutorul mâinilor. Perdele mari, impermeabile luminii, erau puse înaintea coliviei mediului, care acopereau complet colivia, căci zice doctorul Gibier, „nu trebuie să pătrundă nici o rază luminoasă în interiorul cabinetului".

Mediul introdus în interiorul coliviei, unde se găsea un scaun ordinar, uşa coliviei a fost apoi încuiată cu lacătul şi pecetluită. Două mărci poştale au fost lipite la 0,40 m. deasupra şi dedesubtul lacătului, pe locurile care unesc marginile uşii cu pervazul uşii.

Sala unde stăteau spectatorii era luminată de o lanternă de sticlă albastră, pusă aproape de tavan, pe peretele din spatele spectatorilor. Mediul era doamna Salmon, ale cărei vestminte erau examinate de doamnele spectatoare înainte de şedinţă. Doctorul Gibier spune că deşi doamna Salmon era un bun mediu de materializări, totuşi vreo câteva şedinţe, în timp de o lună, nici o materializare n-a avut loc.

Gibier descrie astfel una din ședințele reușite, cu mediul închis în colivie :

„Voci diferite se aud, nu în colivie, ci în afară, adică în cabinet, care era mai mare decât colivia. Întâi se aude o voce de fetiță, care ne zice : „bună seara". Era unul din conducătorii mediului, care spunea că se numește Maudy. Apoi o voce de bas ne salută, tot din cabinet : era vocea lui Ellan, alt conducător. Auzeam cuvintele, fără să vedem pe cei care le pronunțau. Ellan ne ține un mic discurs, insistând asupra precauțiunilor pe care trebuia să le luăm noi, pentru a produce fenomenele de materializare și a da astfel proba „acestui adevăr splendid : supraviețuirea spiritului după moartea corpului".

După descrierea de materializări parțiale de mâini sau mâini cu brațe cu tot, Gibier urmează astfel :

1. „O formă feminină îmbrăcată în alb, având cel puțin 16 centimetri înălțime mai mare ca a mediului, desparte perdelele cabinetului și iese înaintea perdelelor — apoi dispare, rămânând ceva în partea de jos a corpului pe parchetul pardoselei, apoi dispare totul.

2. O altă formă feminină, de talie mai mică, purtând o coroană și un brâu luminos, iese brusc dintre perdele. Fața ei nu seamănă cu a celei precedente, ea este mai brună, veștmintele au culoare mai închisă, murmură câteva cuvinte, pe care nu le înțelegem și intră în cabinet.

3. După câteva minute, în timpul cărora asistenții cântau cu vocea pe jumătate (ceea ce mărește posibilitatea materializărilor), perdelele se agită ; cântecul încetează. Ceva alb se arată între perdele și un bărbat de talie supra-mijlocie apare între perdele. El intră înapoi în cabinet, fără să zică vreun cuvânt.

Maudy ne anunță din cabinet, cu vocea ei de fetiță, că am văzut pe Ellan și adaugă că va încerca și ea să se arate, dacă o putea lua destulă forță din mediu.

4. Perdelele sunt date la o parte și o formă de copil mic iese și se agită, făcându-ne să auzim o voce de bebe, care ieșea din gura lui însuși. Pronunța : ta, tta, tata. Forma dispare. Din cabinet ni se spune că am văzut și auzit pe un copil de câteva luni, mort de curând.

5. Ellan apare între perdelele cabinetului, înaintează către noi şi ne vorbeşte foarte distinct, cu aceeaşi voce pe care o auzeam din cabinet înainte; el vine în faţa noastră şi eu îi cer permisiunea să-i strâng mâna. El îmi întinde mâna lui, mă ridic (o voce din cabinet îmi recomandă să umblu uşor), m-apropii de el, îi iau mâna lui dreaptă în dreapta mea. Îi strâng mâna, el strânge mâna mea. Mâna pe care o strâng este călduţă, largă, tare, osoasă, o mână de lucrător. **Constat că el este mai înalt ca mine cu o jumătate de cap (mediul este mai mic decât mine cu o jumătate de cap), este îmbrăcat în negru, plastronul alb al cămăşii lui se distinge clar de haina lui neagră. Părul şi barba castaniu închis, ochii căprui (ochii mediului sunt albaştri);** pare **de treizeci şi cinci până la patruzeci de ani. El** mă salută: **„Good bye" şi se retrage în cabinet.**

6. Câteva momente mai târziu auzii vocea lui Maudy din cabinet şi un cap de fetiţă ştrengăriţă de aproape 8 ani se arată între perdele, spunându-ne: „Good evening, buga boo!" **(Bună seara, moşule)**; apoi depărtează perdelele şi se pune să alerge în spaţiul de 1 metru 50 cm, care separă cabinetul de o doamnă prezentă, căreia ea îi ia mâinile. Ea nu stă decât un moment, apoi se întoarce alergând către cabinet unde dispare.

7. Mai multe apariţii se arată apoi, între acestea o femeie, care pretinde că şi-a pierdut viaţa într-un naufragiu recent şi care spune că vine cu veştmintele muiate. Mai mulţi dintre noi, care o atingeam, avem mâinile pline de apă. Ea se stinge şi dispare chiar în mijlocul nostru într-o apariţie; în alta, dispare după ce intră în cabinet. Această formă feminină se exprimă în limba franceză **(celelalte toate în limba engleză).**

8. O altă formă feminină, care apare la toate şedinţele reuşite ale d-nei Salmon, zicând că se numeşte Musiquita şi are aerul unei gitane, cere întotdeauna chitară. Când acest instrument i se dă, ea îl ia şi cu unghia arătătorului face să vibreze coardele timp de cincisprezece sau douăzeci de secunde şi apoi dispare, luând chitara în cabinet sau depunând-o la intrare.

Şedinţa durează două ore şi deodată vocea lui Maudy se auzi din interiorul coliviei, spunându-ne că forţele mediului erau istovite şi că materializările trebuiau

să înceteze. Îndată ce Maudy încetase de a vorbi, vocea de bas a lui Ellan, adresându-mi-se mie, îmi zise: „Veniți de luați în primire mediul, care o să iasă și are trebuință de îngrijirile voastre". Vrând să aprind mai multă lumină, Ellan îmi zice: „Nu aprindeți înainte de a fi ieșit mediul". Înaintai să deschid ușa coliviei, dar văzui perdelele umflându-se ca sub presiunea unui corp voluminos. Apucai prin perdele masa de carne ce se prezenta înaintea mea și fusei surprins văzând că țin în mâini o femeie leșinată. Ridicai perdelele care o acopereau și d-na Salmon — căci ea era — ar fi căzut la pământ dacă n-aș fi ținut-o. O așezai pe un scaun, unde doamnele prezente îi deteră ajutorul lor ca să-și revie.

Fără să pierd un minut, în timp ce unul din ajutoarele mele aprindea luminile mari în sală, palpai colivia și în special ușa, unde nu văzui nimic particular. Cu luminile aprinse examinarăm perdelele și le văzurăm în aceeași stare ca la începutul experienței. Ușa coliviei și fiecare fir de sârmă fură inspectate, totul era intact. De asemenea timbrele lipite și pecetea pusă pe lacăt, erau la locurile lor, neatinse, așa cum le lipisem înainte de a fi închis pe mediu; lacătul și broasca închise. Luai cheia din buzunar și deschisei; lacătul și broasca erau închise și cedau cheii, cum era normal. Acest fenomen de ieșire a mediului din colivie, totul fiind intact, l-am văzut de două ori în laboratorul meu la câteva zile de interval și a treia oară într-un alt loc diferit.

Doamna Salmon fiind bolnavă, nu s-a mai pretat la experiențele cu colivia.

Atunci am construit un cabinet de lemn într-un colț al camerei unde se făceau experiențele. Acest cabinet este închis de toate laturile, afară de o deschizătură de 1,88 m. înălțime, pe 0,51 m. lărgime, făcând față lanternei pusă la cealaltă extremitate a camerei, la cinci metri aproape de cabinet. Acesta este căptușit în interior cu o stofă închisă și o mare portieră compusă din două perdele, putând să se deschidă la mijloc, închide deschizătura. În acest mod, întunericul e complet în cabinet. În sala asistenților este o lumină suficientă a vedea bine ora pe cadranul unui ceasornic de buzunar. Lanterna cu lumina din sală este astfel aranjată printr-un

dispozitiv, încât ea poate fi mărită sau micșorată de conducătorii (personalitățile spirituale) mediului.

Ședința din 16 decembrie 1898, ora opt și jumătate, seara. Prezente : șapte persoane.

Mediul este astfel legat în cabinet încât orice mișcare a sa se poate constata prin capătul legăturii, care este în apropiere de doctorul Gibier.

La începutul ședinței apar mâini. După câteva minute se aude vocea lui Maudy, care după ce ne face în cuvinte salutările ei obișnuite, spune că ei magnetizează căptușelile și cabinetul, pentru a ușura manifestările.

1. O formă albă nedefinită apare în intredeschiderea perdelelor, pe care le deschide și apoi le închide imediat.

Din nou apoi se aude din cabinet vocea lui Maudy, rugând pe d-na D., care este în centru, să schimbe locul cu ginerele său d-l B. care este la extremitatea dreaptă. „Aceasta, îi spune ea, va ușura fenomenele, căci dvoastră sunteți mediu — (ceea ce doctorul Gibier confirmă, adăugând că d-na D. nu este mediu profesional) — și forța d-voastră ne va ajuta". Schimbarea se face.

2. După câteva minute un obiect alb se arată în jurul perdelelor, care rămân închise. Acest obiect întâi mare cât un ou, se dezvoltă repede în sensul înălțimii. Seamănă cu partea de jos a unei rochii. În acest moment, perdelele se desfac brusc și o formă de femeie, toată îmbrăcată în alb, iese din cabinet și înaintează către d-nele : D și B, care strigă în același timp: «Blanșa, Blanșa». Apariția se aruncă în brațele d-nei D. zicându-i în franțuzește : «Ma tante, ma tante, je suis si heureuse de vous voir» (Tușico, tușico, sunt atât de fericită că te văd) și întorcându-se către d-na B. „et toi aussi, Victoria" (și pe tine la fel, Victoria). Aceste doamne, foarte emoționate, răspund apariției cu vorbe afectuoase, o sărută și sunt sărutate de ea ca și d-l B. (vărul său prin alianță). Autorizat de Blanșa d-l T. S. artist, înaintează și îi ia mâna ; el pare tulburat, declarând că are impresia completă că ține mâna unei persoane vii și că temperatura mâinii este normală.

Apariția a stat aproape două minute cu noi, făcându-ne față tot acest timp. Eu o examinez cu atenție, are cel puțin 10 centimetri mai mult ca mediul. Mediul nu știe două vorbe în franceză. Apariția are un voal alb pe cap, dar fața este descoperită, figura îi este plină și fra-

gedă, pare a avea 20 până la 25 ani şi n-are nici o asemănare cu mediul.

În sfârşit se dirijează către deschizătura cabinetului, dă la o parte perdelele şi îndărătul lor dispare. **Ating legătura mediului şi văd că nu e nimic schimbat.**

3. **Puţin după aceasta,** apare între perdele o fetiţă cam de un metru înaltă, îmbrăcată într-o rochiţă deschisă, dar nu albă, care ne vorbeşte. Recunoaştem pe Maudy ; ea vine la doamna D, ca pentru a o săruta şi se întoarce repede în cabinet, fără să răspundă invitaţiei mele de a veni să-mi strângă mâna. Ea îmi răspunde : „Nu iubesc decât pe domnii tineri", **îmi spune ea în englezeşte. „Asta nu este măgulitor" îi răspund eu şi râdem împreună din toată inima.**

4. **Câteva secunde mai târziu** apare Musiquita, dă perdelele la o parte şi vine spre noi îmbrăcată în corsaj alb şi foi de culoare închisă. Ne priveşte pe toţi şi zice: „Sunt Musiquita". **Cum astă seară nu avem chitara,** Musiquita se întoarce şi dispare în invizibil.

5. **După un destul de lung interval, nenotat, perdelele se dau la o parte** şi Maudy ni se arată din nou, râzând cu râsul unui copil ştrengar. Ea se retrage pentru a lăsa să treacă o formă puţin mai înaltă decât Maudy, care iese afară din cabinet, cântând, cu vocea pe jumătate a unei soprane, o melodie. **Această formă nu rămâne decât câteva secunde ; ea este foarte nedecisă, îmbrăcată în alb, dar pare nedefinită. Ea dispare înaintea perdelelor, care rămân nemişcate.**

6. **În timp de 109 secunde — nimic.** Apoi o formă iese din cabinet, mai mare decât toate câte s-au arătat astă seară şi este îmbrăcată în veştmânt de culoare închisă. Ea îşi dă numele de „Eva" şi vorbeşte cu o voce lentă, **într-o limbă** care ne este necunoscută. **Are faţa palidă, ochi mari, pierduţi ; exprimă tristeţea şi suferinţa. Ne simţim uşuraţi când dispare în deschizătura perdelelor.**

7. **Maudy îşi arată faţa şi ne spune :** „Ellan este în Mexic ; este acolo cineva care ne interesează de aproape şi care este foarte grav bolnav". **(Doctorul Gibier afirmă că era fata mediului, a d-nei Salmon, care domicilia în Mexic şi suferea de septicemie, dar d-na Salmon nu ştia încă nimic).**

8. **După puţin, totuşi, perdelele sunt date la o parte**

și apare Ellan: „Bună seara, prietenilor, încântat că vă văd". Vine în fața noastră; este îmbrăcat tot în negru cu plastronul alb. Părul, sprâncenele, barba sunt castanii închise. Îi răspundem salutului său și îi cer voie să-i strâng mâna; e de acord. Mă scol, îi întind mâna, o iau și îi strâng bine mâna, dar și el îmi întoarce destul de tare strângerea de mână. Mâna este moderat caldă. **Domnul T. S. se scoală vroind să strângă și el mâna lui Ellan. În acest moment, mâna pe care continui s-o țin alunecă (nu îndrăznesc să zic că se topește)** și Ellan în parte dezagregat se dirijă către deschizătura cabinetului, se strecoară între perdele și dispare în cabinet.

9. **Trec 52 secunde.** Apariția între perdele a unei forme feminine, îmbrăcată în alb, care deschide și închide perdelele, rămâne invizibilă zece secunde, se arată din nou și dispare definitiv.

Vocea lui Ellan se aude în cabinet, el ne dă instrucțiuni pentru a asigura o mai bună dispoziție a cabinetului, unde mediul este realmente înăbușit.

10. Trec 6 secunde. Un punct alb se arată pe parchet la piciorul cabinetului. În două sau trei secunde devine ca un ou și se agită. Repede se alungește, devine de un metru și zece centimetri diametru, apoi 1,50 m, și in fine ia forma unui T. În sfârșit devine formă albă a unei femei voalate. Două brațe albe ies de sub voal, care aruncă voalul înapoi. Voalul dispare de la sine însuși și vedem figura unei fete de talie zveltă, elansată, de 1,60 m înălțime aproximativ, care ne spune numele: Lucia. **Stă înaintea noastră, rochia e albă, mânecile deasupra coatelor, brațele sunt fine și goale. Părul negru aranjat în ondulații mari de fiecare parte a capului. (Mediul are părul blond).** Lucia se deplasează către extremitatea stângă a cercului asistenților, către doamna D. și se apleacă spre ea, îi ia mâinile, le întoarce cu fața palmară în sus și suflă în ele; atunci sub influența magică a acestui suflu, un val de dantelă sau de tulle, se ridică din mâinile d-nei D., se urcă și se întinde deasupra capetelor noastre în timp ce noi auzim suflul tare, regulat, continuu, cu ușoare întăriri, dând urechii impresia că vine dintr-o mașină sau dintr-o forjă, durând fără întrerupere treizeci de secunde. **Doamna D. ne spune că simte suflul pe mâini și față.** Lucia ia acest voal în mâinile ei, îl ridică deasupra capului ei, poziție în

care pare că se condensează, apoi îl întinde și ne acoperă complet cu acest nor ondulat de țesut ușor. În acest moment, mă scol și mă pun în linie cu fața anterioară a cabinetului, pe când doctorul L. și d-nul T. S. ridicându-se și ei în același timp, înaintează și ei către Lucia; în acest moment Lucia atrage brusc la ea toată stofa desfășurată pe genunchii asistenților, se stinge la picioarele noastre ca un castel de cărți de joc, în momentul când pun mâinile s-o ating și în mijlocul nostru dispare progresiv, în două secunde cel mult, cum venise. Eu stau înaintea ușii cabinetului și ea n-ar fi putut trece în cabinet fără să mă găsească în drumul ei. În momentul când ultimul punct alb, urmă a acestei forme, se stinge pe parchet, mă aplec să pun mâna pe el, dar nu găsesc nimic.

Vocea lui Maudy ne spune să dezlegăm mediul. Aprindem toate lămpile; toate legăturile care fixau mediul erau intacte. Mediul se deștepta din transă".

Doctorul Gibier, care cunoștea din alte materializări pe Maudy, punându-i întrebări asupra morții, ea i-a răspuns că nu era moartă și că numai schimbase condiția de viață.

Ellan declarase, de asemenea, în urma unei întrebări, doctorului Gibier, că dacă mediul (d-na Salmon) ar muri sau ar înceta să fie mediu, misiunea lui și a lui Maudy ar fi terminate și el n-ar mai avea să se ocupe de asemenea experiențe la care participă; alte ocupații de un ordin mai înalt i-ar fi atribuite.

De asemenea, doctorul Gibier a întrebat într-o altă ședință pe Ellan următoarele:

— Tu ai făcut să iasă mediul din colivie?

— Eu și celelalte spirite, care mă ajută în aceste experiențe.

— Cum ai făcut?

— Noi descompunem materia și o recompunem instantaneu.

— Materia mediului ai dematerializat-o și rematerializat-o sau a ușii?

— Oh, natural a ușii. Materia vie nu poate fi dematerializată, pe când ne este ușor să dematerializăm și să reconstituim ușa coliviei.

— Eşti sigur că materia vie nu poate fi dematerializată? Eu cunosc cazuri când asemenea fapte s-au produs.

— Aveţi fără îndoială dreptate, dar eu nu ştiam asta. Noi, dezincarnaţii, suntem fericiţi să învăţăm de la voi încarnaţii. (N-am văzut cea mai mică ironie în tonul acestui răspuns).

Altă dată Gibier i-a pus alte întrebări:

„Ellan a fost mult mai puţin rezervat când l-am întrebat, dacă nu era o a doua personalitate sau o personificare provenind din subconştientul mediului, de unde ar proveni şi toate celelalte materializări. El îmi declară emfatic, că el, ca şi celelalte „spirite", care se manifestă cu ajutorul instrumentului lor (medium-ul), sunt personalităţi distincte, spirite dezincarnate, a căror misiune este să ne demonstreze existenţa vieţii celeilalte. El adaugă că numai cu ajutorul forţelor materiale, emanând din mediu, ei reuşesc să se manifeste pe planul nostru".

Doamna Leonie de Bussac, în cartea sa „Les Materialisations du Chateau de la Rouselle", afirmă că a spus într-o şedinţă spiritului Jean — dezincarnat, materializat — „Lumea cam are frică de voi pe pământ; se zice că voi sunteţi morţi". Jean a răspuns: „Voi sunteţi morţi", cu un ton înţepat, dispărând subit.

Într-o altă şedinţă am întrebat pe spiritul Ivonne (fostă rudă a d-nei Bussac), dacă în noua ei viaţă are amici. Ea răspunse afirmativ.

— Şi cum vă arătaţi voi afecţiunea voastră?

— Ne mângâiem, ne sărutăm.

Citez şi două observaţii de materializare acceptate de Biserica Catolică.

Neapărat, observaţiile nu sunt decât vag detaliate, totuşi le expun pentru cunoştinţă.

Observaţia I. „Un gentilom polonez, plecat de câţiva ani dintre cei vii, a fost evocat de sfântul Stanislas, episcop de Cracovia, ca să depună mărturie într-un proces. Spectatorii îi puneau întrebări asupra ce se petrece în eternitate, dar el se mulţumi să răspundă: că nu venise să reveleze secretele vieţii celeilalte. Întrebat fiind de episcop dacă i-ar plăcea să rămână pe pământ, el răspunse că: deşi nu era încă cu Domnul, prefera să se

înapoieze acolo. Faptul este scris în „Breviarul român" şi relatat fără nici o restricţie de savanţii bolandişti. Este un fapt de materializare cu probă de identitate. Ribet în mistica lui îi atribuie un caracter de veridicitate şi siguranţă istorică.

Observaţia II. Don Baltazar, fiul lui Filip al IV-lea, regele Spaniei, a apărut materializat maicii Maria de Agreda, rugând-o să facă rugăciuni pentru el şi promiţându-i din partea lui să-i facă revelaţii. Trei săptămâni de la moarte, el s-a prezentat sub forma lui omenească sfintei şi i-a vorbit de minciunile de pe pământ şi spunând că îngerul lui păzitor îl iniţia în noi lumini:

„Soră Marie — zicea el — Dumnezeu vrea să profite de moartea mea pentru a revela adevărata ştiinţă".

În a doua vizită el i-a comunicat următoarele:

„Maică, Prea Înaltul vrea să te facă să auzi, prin cuvântul meu de copil, adevărata ştiinţă şi adevărata prudenţă. Când trăiam în îmbrăcămintea muritoare, nu cunoşteam această ştiinţă divină, pentru că materia corpului şi corupţia fac să se nască în suflete întunericul. Îndată ce am lepădat corpul muritor, m-am văzut într-o nouă lumină, pe care n-o cunoşteam încă şi îngerul meu însuşi mă iniţiază în multe lucruri, pe care ţi le voi face cunoscute. Te asigur, maică, că această ştiinţă mi-a venit şi din cauza erorilor şi înşelătoriilor, pe care le cunosc acum; n-aş vrea să revin la viaţa, pe care am părăsit-o".

XII. Experienţele lui Crookes. Cea mai interesantă dintre toate materializările obţinute în ultimii optzeci de ani, de când se fac experienţe spre a limpezi şi rezolva definitiv misterul morţii, a fost obţinută în Anglia de celebrul fizician englez Sir William Crookes, renumit om de ştiinţă pentru că a descoperit corpul simplu thalium, a făcut cunoscută starea radiantă a materiei, a inventat radiometrul, a experimentat razele catodice şi a uşurat studiul razelor X prin crearea tuburilor sale, „tuburile lui Crookes".

Mediul lui Crookes, d-ra Cook, în 1872 avea 16 ani. Din copilărie ea vedea inteligenţe invizibile şi auzea voci, dar fiindcă numai ea constata aceste fapte, părinţii ei n-aveau nici o încredere în cele ce afirma ea. După ce a asistat la câteva şedinţe spiritualiste, s-a observat că

tânăra fată era medium şi că cu ea s-ar putea obţine cele mai sigure manifestări. D-l şi d-na Cook, părinţii ei, s-au opus la inceput. Cu toate acestea, in cele din urmă s-au decis să o lase, să se experimenteze cu ea.

Urmărind mersul mediumnităţii d-şoarei Cook, se asistă la dezvoltarea unei intregi serii de fenomene, care se produceau progresiv, pentru a sfârşi la materializarea lui Katie.

Iată prima şedinţă unde s-a arătat tânăra Katie.

„Până atunci şedinţele avuseseră loc in obscuritate. D-l Harrison, experimentatorul, vru să remedieze această stare de lucruri şi făcu mai multe incercări la d-l Cook acasă, cu lumini diferite. El obţinu o lumină fosforescentă cu ajutorul unei sticle incălzite, căptuşită pe dinăuntru cu fosfor, amestecat cu ulei de cuişoare. Graţie acestei lămpi speciale se putea vedea bine ce se petrecea în timpul şedinţei.

La 22 mai 1872 soţii Cook, copiii, mătuşa copiilor şi bona se reuniră şi Katie King se materializă parţial. D-ra Cook nu dormea, după cum rezultă din scrisoarea adresată de ea a doua zi d-lui Harrison, experimentatorul :

«Ieri după amiază, Katie King mi-a spus că o să încerce să producă câteva fenomene, dacă vom consimţi să facem un cabinet obscur cu ajutorul perdelelor. Ea adăugă că trebuia să-i dau o sticlă cu ulei fosforescent, pentru că ea nu putea să ia fosforul necesar din mine, din cauza puţinei dezvoltări a mediumnităţii mele ; ea dorea să lumineze figura ei pentru a se face vizibilă.

Încântată de idee, am făcut pregătirile necesare ; totul era gata la ora 8 şi jumătate, ieri seara ; mama mea, mătuşa mea, copiii şi bona au luat loc afară din cabinet. M-au lăsat singură in sufragerie. Nu eram mândră, fiindcă eram cam speriată.

Katie se arătă intre perdele, buzele ei se agitară ; şi în sfârşit putu să vorbească. Ea conversă cu mama timp de câteva minute : toată lumea a putut vedea mişcarea buzelor ei. Cum eu nu o vedeam bine din locul meu, o rugai să se intoarcă către mine. Katie imi răspunse : „Bine, iată". Atunci văzui că numai partea de sus a corpului ei era formată până la bust, restul apariţiei era ca un nor vag luminos.

Spiritul Katie începu după câteva secunde de așteptare, să aducă câteva foi proaspete de iederă; nu erau asemenea frunze în grădina noastră. Apoi se văzu afară din perdea un braț și o mână ținând sticla luminoasă. O figură se arătă cu capul acoperit de o cantitate de voaluri albe. Katie apropie sticla de figura ei și noi o văzurăm toți distinct. Rămase ca 2 minute și dispăru. Figura era ovală, nasul acvilin, ochii vii și gura foarte frumoasă.

Katie spuse mamei s-o privească bine, căci ea știa că mama avea un aer speriat. Din parte-mi eram foarte impresionată când spiritul se apropie de mine. Eram emoționată că nu puteam vorbi sau face vreun gest. Ultima dată când s-a arătat a rămas ca cinci minute și a însărcinat pe mama să vă cheme aici într-o zi din săptămâna asta. Katie King a terminat ședința, rugând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra noastră. Ea și-a manifestat bucuria de a se fi putut arăta ochilor noștri".

Domnul Harrison a răspuns invitației lui Katie la 25 mai; a doua ședință de materializare a avut loc înaintea lui. El a luat note pe care le-a publicat în jurnalul „The Spiritualist". Iată extrasul:

„Mărturia domnului Harrison". O ședință a avut loc la 25 mai la d-nul Cook acasă în prezența mea. Mediul, d-ra Cook, era așezată într-un cabinet obscur. Se auzea din când în când foșnind; spiritul Katie ținea un țesut ușor, pe care ea îl fabricase, cu care ea se silea să recolteze în jurul mediului, fluidele necesare, pentru a se materializa complet. Ea freca deci mediul cu țesutul pe care îl ținea. Conversația următoare cu voce înceată avea loc între Katie și medium, în cabinet, fără ca spiritul Katie să fie văzut.

Domnișoara Cook: Lasă-mă Katie, nu-mi place să fiu fricționată așa.

Katie: Nu fii neliniștită, ridică ce ai pe cap și privește-mă.

D-ra Cook: Nu vreau, lasă-mă, Katie. Nu-mi place. Îmi faci frică.

Katie: Cât ești de... (Katie freca tot timpul).

D-ra Cook: Nu vreau să mă pretez la toate astea, nu-mi place; lasă-mă în pace.

Katie : Nu ești decât mediul meu și un mediu e o simplă mașină, de care se servesc spiritele.

D-ra Cook : Dacă nu sunt decât o mașină, nu vreau să fiu speriată. Du-te.

Katie : Nu fii fricoasă.

Se vede din această conversație că apariția nu e dublul mediului, pentru că voința conștientă a mediului este în opoziție absolută cu aceea a fantomei, care este înaintea ei. De altfel d-na d'Esperance, alt mediu celebru, reușise, fără să cadă în transă, să producă materializări, ceea ce arată independența individualității sale psihice în timpul manifestărilor.

Harrison a putut să vadă fenomenul dezvoltându-se în alte ședințe. El face mărturisirea următoare : „Figura lui Katie ne-a apărut cu capul în întregime învăluit în alb, pentru că, zicea ea : «să împiedice fluidul să se risipească prea repede». Ea ne declară că numai fața îi era materializată ; toată lumea a putut vedea distinct liniile feței sale. S-a arătat în timp de o jumătate de minut, apoi a dispărut. După asta ea îmi spuse : «Willie, privește-mă surâzând, privește-mă vorbind» ; atunci ea strigă : „Cook, mărește lumina". Cook se grăbi să i se supună și fiecare a putut să vadă figura lui Katie King, perfect luminată. Ea avea o figură tânără, frumoasă, fericită, ochii vii, puțin malițioși. Fața ei nu mai era mată și nedeterminată, ca în timpul primei sale apariți la 22 mai, pentru că — zicea Katie : «Știu mai bine cum să fac». În plină lumină, obrajii săi păreau colorați natural. Toți asistenții strigară : „Te vedem perfect acum". Katie se bucură, întinzând brațul ei afară din perdele și lovind zidul cu un evantai, pe care îl găsise la îndemână".

Ședințele au continuat cu succes. Forțele lui Katie s-au mărit din ce în ce, dar mult timp ea nu a permis decât o lumină slabă, când se materializa. Capul ei era întotdeauna înconjurat de voaluri albe, pentru că nu-l forma în mod complet, ca să întrebuințeze mai puțin fluid și să nu obosească mediul.

După un bun număr de ședințe, Katie reuși să se arate în plină lumină, cu figura descoperită, cu brațele și mâinile goale.

„În acea epocă, miss Cook era aproape totdeauna trează în timpul prezenței lui Katie, dar câteodată d-ra

Cook era adormită de Katie. Mai târziu Katie n-a mai apărut fără ca mediul să fie în transă.

Câteva ședințe au avut loc pentru a obține alte spirite; dar a trebuit mai puțină lumină și aparițiile au fost mai puțin perfecte.

Într-o ședință în 20 ianuarie 1873, la Hackney, Katie, pentru a arăta că mâinile ei nu erau mișcate mecanic, a făcut iute o cusătură la perdeaua care se rupsese.

În ședința din 2 martie mâinile mediului, d-ra Cook, au fost legate cu o legătură, pe care s-au pus peceți de ceară. Katie King s-a arătat atunci la oarecare distanță înaintea perdelelor, cu mâinile complet libere.

Numai în urma unor lungi experiențe, foarte imperfecte la început și completându-se succesiv, personalitatea invizibilă a lui Katie a câștigat dezvoltarea, care i-a permis să se manifeste liber, în plină lumină, sub o formă omenească, în afară și înaintea cabinetului obscur, în fața unui cerc de spectatori mirați.

Din acest moment, controale foarte severe au fost organizate și numai după ce se studiase, cu toată rigoarea posibilă, faptul, d-nii Benjamin Coleman, doctorul Gully, doctorul Senton proclamară realitatea acestor manifestări postume. Mai multe fotografii ale lui Katie King au fost luate la lumina magneziului. Ea era complet materializată, în picioare, în sală, în condiții de control foarte severe. De la începutul mediumnității d-rei Cook, d-l Ch. Blackburn, din Manchester, i-a făcut o donație importantă, care a asigurat existența ei. El a făcut aceasta pentru progresul științei. Toate ședințele d-șoarei Cook au fost date gratuit după aceasta.

În primăvara anului 1873, mai multe ședințe au avut loc, în scopul de a obține fotografii ale lui Katie King. La 7 mai patru fotografii au fost luate cu succes.

Experiențele fotografice sunt bine descrise în procesul-verbal, care a fost întocmit după o ședință și semnat de persoanele următoare: Amelia Corner, Carolina Corner, M. Luxmore, G. Tapp și W. Harrison. Iată precauțiile care fuseseră luate la începutul ședinței. Doamna Corner și fiica sa însoțiseră pe d-ra Cook în camera sa, în care o rugaseră să se dezbrace, pentru a examina bine veșmintele sale. Au rugat-o să pună un mare mantou de postav gri în locul rochiei sale, pe care a scos-o; apoi

a fost condusă în sala de ședințe; pumnii ei au fost legați solid cu o panglică. Nodurile au fost examinate de asistență și peceți au fost puse pe capetele panglicii. Cabinetul a fost examinat în toate sensurile, apoi d-ra Cook, mediul, s-a așezat. Panglica care o lega a fost trecută într-un inel fixat la parchet, apoi sub perdea și capătul panglicii a fost legat de un scaun, în afară de cabinet. În felul acesta, dacă mediul ar fi mișcat, s-ar fi putut observa imediat.

·Ședința a început la ora 6 seara și a durat aproape două ore, cu un interval de o jumătate de oră. Mediul a adormit aproape imediat ce a fost instalat în cabinet și câteva secunde după aceasta Katie a apărut și a înaintat în cameră. **Doamna Cook asista împreună cu cei doi copii ai săi la ședință;** copiii se amuzau mult să vorbească cu Katie.

Katie era îmbrăcată în alb; în seara aceea, rochia sa era decoltată și mânecile rochiei foarte scurte, așa că se putea admira gâtul său miraculos și frumoasele sale brațe. Turbanul de voal, care îl acoperea totdeauna capul, era ușor dat înapoi și lăsa să se vadă părul ei castaniu. Ochii ei erau mari, albaștri închiși. Ea avea tenul clar și roz, buzele erau colorate. Katie părea absolut vie. **Văzând plăcerea noastră de a o contempla, Katie își indoi puterile spre a avea o ședință bună.** Apoi, când a încetat să pozeze înaintea aparatului, ea s-a plimbat vorbind cu toată lumea, criticând pe asistenți și pe fotograf cu aranjamentele lui. Puțin câte puțin a înaintat către noi și Katie s-a rezemat pe umărul d-lui Luxmore, în timp ce o fotografia: odată a ținut chiar ea lampa pentru a-și lumina mai bine fața.

Ea a permis d-lui Luxmore și d-nei Corner să treacă mâinile lor pe rochia ei, pentru a se asigura că ea nu purta decât un veștmânt. Apoi Katie s-a amuzat să tachineze pe d-l Luxmore, l-a atins cu mâna pe obraz, l-a luat de păr si i-a luat ochelarii să privească persoanele din cameră. **Fotografiile au fost luate la lumina magneziului; restul timpului luminatul consta într-o lumânare sau o lampă mică.**

Un lucru curios s-a petrecut în seara aceea: în momentul când Katie stătea pe loc înaintea cabinetului, așteptând să pozeze, s-a văzut apărând la deschiderea su-

perjoară a perdelelor. un braț de bărbat, gol până la umăr și care agita degetele. Katie s-a întors, a făcut reproșuri intrusului, zicând că era foarte rău din partea unui alt spirit să vină să deranjeze totul, când ea poza pentru portretul ei și îi ordonă să se retragă imediat.

Pe la sfârșitul ședinței, Katie declară că forțele ei dispăreau și că se va topi. **Puterea ei era așa de slăbită, că lumina care pătrundea în cabinet unde se retrăsese, păru că o dizolvă. Am văzut-o topindu-se, nemaiavând corp deloc. Mediul era legat ca la început.**

Într-o zi Katie King a fost întrebată, pentru ce nu putea să se arate cu o lumină mare, căci ea nu permitea decât un singur bec de gaz și încă trebuia să fie lumina mică. Ea ne răspunse:

„Nu știu pentru ce, asta mi-e imposibil și dacă vă îndoiți de cuvintele mele, aprindeți pretutindeni și o să vedeți ce-o să se întâmple".

Persoanele prezente se consultară și deciseră să încerce. Voiam să tranșăm definitiv chestiunea de a ști dacă lumina mare jena materializarea. Katie fu avizată și consimți să încerce. Mai târziu ne-a spus că a suferit. Katie s-a așezat în dreptul peretelui salonului și a întins brațele în cruce, așteptând topirea ei. Am aprins cele trei becuri de gaz. Efectul produs asupra lui Katie a fost extraordinar. Ea n-a rezistat decât o secundă și am văzut-o topindu-se sub ochii noștri, ca o păpușă de ceară la un foc mare. Ochii i se înfundară în orbite, nasul dispăru, fruntea păru că intră în cap, membrele dispărură și corpul întreg nu mai era".

Se înțelege ușor că aceste fenomene, atât de extraordinare, au fost negate de cei ce nu le văzuseră, ca imposibile. Polemici aprinse au început chiar între spiritualiști, din punctul de vedere al duratei apariției și atunci a fost însărcinat William Crookes să studieze problema Katie King. Acest savant, în urma experiențelor făcute cu mediul d-ra Cook, a arătat rezultatele experiențelor sale într-o carte intitulată „Cercetări asupra spiritualismului modern" și tradusă în limba franceză sub titlul: „Recherches sur les phénomènes du spiritualisme".

Vom reproduce o mică parte din cartea sa. Aceste experiențe ale lui William Crookes au stabilit precis că

corpul eteric reproduce nu numai exteriorul unei persoane, dar şi toate părţile interioare ale corpului său.

„Una din fotografiile cele mai interesante — scrie savantul Crookes este aceea unde eu sunt alături de Katie ; ea are piciorul ei gol pe un punct particular al pardoselei. Am îmbrăcat în urmă pe d-ra Cook ca pe Katie ; ea şi cu ne-am pus exact în aceeaşi poziţie şi am fost fotografiaţi de aceleaşi obiective, aşezaţi absolut ca în cealaltă experienţă şi luminaţi de aceeaşi lumină. Când aceste două desene au fost puse unul peste altul, cele două fotografii ale mele au coincis exact ca talie, dar Katie este mai mare cu o jumătate de cap decât d-şoara Cook şi pe lângă ea Katie pare o femeie mai grasă. În multe fotografii, lărgimea feţei şi grosimea corpului lui Katie diferă esenţial de faţa şi corpul mediului şi fotografiile dovedesc mai multe alte puncte de neasemănare".

Aceasta răspunde obiecţiei, făcută în şedinţele de materializare, că apariţiile ce se materializează şi se fotografiază sunt datorate dedublării mediului.

„Am văzut atât de bine de curând pe Katie, când era luminată de lumina electrică, încât am posibilitatea să adaug câteva linii diferenţelor pe care le-am stabilit în precedentul articol între Katie şi mediu. Am siguranţa absolută, că miss Cook şi Katie sunt două individualităţi distincte, cel puţin în ce priveşte corpul lor. Mai multe mici semne care se găsesc pe faţa lui Katie. Părul d-rei Cook este atât de brun că pare negru ; o buclă din părul lui Katie care a rămas sub ochii mei, şi pe care Katie mi-a permis să i-o tai, este castaniu aurie.

Într-o seară număram pulsaţiile lui Katie, pulsul ei bătea regulat 75, pe când pulsul d-rei Cook, câteva secunde mai târziu, arăta 90, cifra pulsului ei obişnuit. Aplicând urechea mea pe pieptul lui Katie, puteam să aud inima ei bătând în interior şi pulsaţiile ei erau mai regulate ca acelea ale inimii d-rei Cook, când după şedinţă, ea îmi permitea aceeaşi experienţă. Examinaţi în acelaşi mod plămânii lui Katie, păreau mai sănătoşi decât aceia ai mediului, căci în momentul când făceam experienţa, d-ra Cook urma un tratament medical, pentru un guturai tare.

Trec acum la şedinţa ţinută ieri seară la Hackney. Niciodată Katie n-a apărut cu o aşa mare perfecţiune.

Timp de aproape două ore, ea s-a plimbat în cameră, conversând familiar cu aceia care erau prezenţi. De mai multe ori m-a luat de braţ mergând şi impresia resimţită de conştiinţa mea era că eram luat la braţ de o femeie vie şi că Katie nu era o vizitatoare din lumea cealaltă; această impresie era aşa de mare încât fusei tentat să încerc o experienţă.

Ii cerui permisiunea de a o lua în braţe, ca să pot verifica interesantele observaţii pe care un experimentator îndrăzneţ le făcuse şi le descrisese intr-un mod prolix. Dându-mi-se această permisiune, am uzat de ea ca un om bine crescut şi am luat-o în braţe. D-l Volckman va fi încântat să afle că eu pot să întăresc afirmaţia sa că „fantoma", care de altminteri nu a opus nici o rezistenţă, era o fiinţă tot atât de materială, ca şi d-ra Cook.

Iată ultima oară când Katie a mai apărut. Printre spectatori eram: Crookes, doamna Florence Marryat, domnul Tapp şi fata de serviciu Mary. Ultima şedinţă a apariţiei lui Katie King, s-a desfăşurat astfel: la ora 7 şi 23 minute seara, d-l Crookes, trimise pe miss Cook în cabinetul obscur, unde ea se întinse pe şol, cu capul rezemat pe o pernă. La ora 7 şi 28 minute Katie vorbi pentru prima oară şi la ora 7 şi 30 minute, ea se arătă în afara perdelelor şi în toată forma ei. Era îmbrăcată in alb, mânecile scurte şi gâtul gol. Avea păr mare, şaten deschis, de culoare aurie, căzând în bucle de ambele părţi ale capului şi în lungul spatelui până la talie. Ea purta un lung voal alb care nu a fost lăsat în jos pe faţa ei, decât odată în timpul şedinţei.

Mediul avea o rochie bleu deschisă, de merinos. Aproape întreaga şedinţă Katie a rămas în picioare înaintea noastră, perdeaua era dată la o parte şi toţi puteau să vadă distinct mediul adormit. Mediul nu părăsise prima ei poziţie de la inceputul şedinţei, în timpul căreia lumina răspândea o vie claritate. Katie vorbi de plecarea ei apropiată şi primi un buchet, pe care d-l Tapp il adusese şi câţiva crini legati împreună şi oferiţi de d-l Crookes. Katie rugă pe d-l Tapp să dezlege buchetul şi să pună florile înaintea ei pe pardoseală. Ea se aşeză turceşte jos şi ne rugă să facem la fel. Ea împărţi florile şi făcu un buchețel, pe care îl legă cu o panglică bleu.

Ea scrise mici scrisori de adio unora din amicii ei, semnându-le : «Annie Owen Morgan», spunând că acesta era adevăratul ei nume în timpul vieţii pământeşti. Ea scrise o mică scrisoare mediului său şi alese pentru el un trandafir, ca semn de adio. Katie luă atunci foarfecele, tăie o bucăţică de păr şi dete fiecăruia câte o şuviţă. Luă cu mâna braţul d-lui Crookes, făcu înconjurul camerei şi strânse mâna fiecăruia din cei prezenţi. Katie se aşeză din nou, tăie mai multe bucăţi din rochia sa şi voalul său, din care făcu cadouri. **Văzând aşa mari găuri la rochia sa, pe când şedea între d-l Crookes şi d-l Tapp, fu întrebată dacă ar putea repara rupturile, cum făcuse în alte ocazii.** Ea prezentă atunci partea tăiată la lumină, dete o lovitură deasupra şi, la moment, această parte ruptă fu imediat tot aşa completă ca mai înainte. **Acei care erau lângă ea examinară şi întinseră stofa, cu permisiunea ei şi afirmară că nu era nici lipsă, nici cusătură, acolo unde înainte văzuseră lipsuri destul de mari.**

Ea păru atunci ostenită şi spuse trist că trebuia să plece, că forţa ei dispărea. Spuse tuturor „adio" foarte afectuos. **Asistenţii, îi mulţumiră pentru manifestările miraculoase, ce ea le acordase.**

Pe când ea îndrepta către prietenii săi o ultimă privire gravă şi gânditoare, lăsă să cadă perdeaua şi dispăru. O auzirăm deşteptând mediul, care o rugă, vărsând lacrimi, să mai rămână puţin. Katie răspunse : „Nu pot. Misiunea mea e împlinită. Dumnezeu să te binecuvânteze" şi **auzirăm** sărutul ei de adio. **Mediul se prezentă apoi în mijlocul nostru complet epuizat şi profund consternat.**

Se vede cum miss Cook se ataşase de amica sa. Katie spusese că de acum nu se va mai putea arăta ; că, împlinind timp de 3 ani aceste manifestări fizice, ea dusese o viaţă penibilă pentru a şterge greşelile ei — că era hotărâtă să se ridice la un grad superior al vieţii spirituale ; că **numai la lungi intervale ar putea corespunde prin scris cu mediul ei, dar că mediul ar putea totdeauna s-o vadă când va fi în luciditate magnetică". (Ultima şedinţă : 21 mai 1874).**

Poate se va întreba cineva de ce este nevoie în aceste materializări de un cabinet obscur, despărţit prin per-

dele de asistenţii din sală, unde lumina trebuie să fie relativ slabă. Trebuie ştiut că materializarea e condiţionată de întuneric. Chiar în mod natural, materializarea începe şi se continuă un timp la întuneric. Embrionul uman se materializează în 9 luni în întuneric în sânul mamei. Numai după aceea iese la lumină. Sământa încolţeşte la început sub pământ la întuneric, apoi după un timp scurt iese la lumină. Oul este pus sub cloşcă, care îl acoperă cu aripile sale, ţinându-l la întuneric un timp determinat. Se vede că este o lege a naturii, ca materia să nască în obscuritate.

Sir Arthur Connan Doyle spune în cartea sa intitulată „Mesage Vital", că trebuie să fie cineva deranjat la cap, ca să nu creadă în experienţele lui Crookes şi să creadă cineva că Crookes ar putea să relateze altceva decât adevărul curat al experienţelor sale.

Este adevărat că durata apariţiei lui Katie a fost ceva mai lungă decât cele obişnuite, dar desigur aceasta se datoreşte în mare parte sforţărilor lui Katie, voinţei ei şi experienţei pe care o căpătase ea însăşi, materializându-se de atâtea ori, în timp de trei ani, şi în mare parte şi forţei psihice a mediului.

Cu toate atacurile la care a fost supus în timp de nenumăraţi ani savantul Crookes, pe tema acestei experienţe, totuşi el a ripostat continuu, afirmând că luase absolut toate măsurile de precauţiune, că nu a putut avea loc nici o fraudă, nici o înşelătorie, că este absolut convins de realitatea fenomenelor raportate şi că n-a spus decât adevărul şi numai adevărul curat.

La congresul pentru înaintarea ştiinţelor (Britisch Asociation), ţinut la Bristol în 1904 şi unde fusese ales preşedinte, el a repetat :

„Treizeci de ani au trecut de când am publicat procesele-verbale ale şedinţelor tinzând să demonstreze că, în afară de cunoştinţele noastre ştiinţifice, există o forţă, pusă în acţiune de inteligenţe, care diferă de inteligenţa comună a muritorilor. Nu am nimic de retractat. Menţin constatările mele publicate. Pot chiar să adaug multe altele".

„Revue Scientifique et morale du Spiritisme" din luna Mai 1914, anul morţii sale, publica scrisoarea următoare a savantului Sir W. Crookes :

„Răspund întrebării domniei-voastre. Nu văd nici o obiecţie să stabilesc poziţia mea în privinţa aceea ce se cheamă fenomene psihice şi să afirm din nou, ca acum patruzeci de ani, când am întreprins ancheta mea, că rămân credincios în cele ce am scris şi nu am nimic de retractat. După părerea mea aceste fenomene dau încă mai multă forţă opiniilor celor mai mulţi din colegii mei şi amicii de la „Societatea pentru cercetări psihice' care văd în aceste fapte „proba că o existenţă de o altă ordine urmează existenţei omului şi că în anumite împrejurări comunicări pot să existe între lumea noastră şi cealaltă'.

În 1897, la 29 ianuarie, în discursul ţinut înaintea „Societăţii pentru cercetări psihice", el zicea: „Mă voi adresa întâi acelora care, ca şi mine, cred că individualitatea omenească continuă a trăi şi după moarte. Creierul este un organ, prin intermediul căruia o voinţă inteligentă distinctă poate lucra asupra materiei. Când fiinţele spirituale se fac vizibile privirii noastre fizice, scopul pe care şi-l propun nu ar fi atins, dacă n-ar apărea sub o formă care să permită să-l recunoaştem. Pentru asta ele iau forma corpului şi veştminte cu care noi suntem obişnuiţi".

Doamna Marryat Fl., care a asistat la experienţele lui Crookes, a scris: „Am văzut pe Florence Cook pe o balanţă construită special de d-l Crookes; ea era înapoia perdelelor când balanţa rămânea vizibilă. În aceste condiţii mediul, care cântărea 80 livre în starea ei normală, cântărea abia 40 când forma lui Katie era complet materializată".

Aş fi putut cita şi alte experienţe de materializări, dar dacă este cineva, care încă nu s-a convins până acum, este greu să fie convins de acum încolo, cu oricâte alte asemenea experienţe aş cita.

În adevăr, Dumnezeu, în mila şi harul său, a dat oamenilor posibilitatea ca, prin experienţe ştiinţifice, să se convingă de supravieţuirea după moarte, deşi ar fi trebuit să le fie deajuns Cuvântul Evangheliei. Dumnezeu a dat posibilitatea oamenilor să se convingă de acest adevăr în mod absolut, prin ochiul, prin auzul şi prin pipăitul lor. Dumnezeu a permis oamenilor să-şi

vadă pe foștii morți; să le vadă fața și corpul; să-i vadă cu ochii; mergând, să-i atingă cu degetele lor și să constate astfel că au pentru un moment oase, carne, organe ca în timpul vieții și să-i audă cu urechile lor vorbind.

Cine totuși nu crede că Hristos s-a arătat Mariei, discipolilor săi în timpul celor 40 zile de după moartea Sa și apostolului Pavel și că în 1904 s-a putut arăta indianul Sundar Sing; cine nu crede în adevărul experiențelor citate, făcute de oamenii de știință, lasă să se vadă adevărul tainic al cuvintelor pronunțate de Dumnezeul Întrupat în pilda bogatului nemilostiv (Luca 16—31), că „nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți".

În schimb cel ce s-a pătruns de adevărul supraviețuirii va înțelege ușor adevărul relatat de Evanghelie, al înălțării Mântuitorului pe muntele Măslinilor: **Materializat înaintea discipolilor Săi pe acest munte, în plin aer, le-a zis (Faptele 1—8 și 9):**

„Și voi veți primi o putere, când se va pogorâ Duhul Sfânt peste voi și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului"

„După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la EL, s-a înălțat în cer și un nor l-a ascuns din ochii lor".

Adevărul este absolut. Dematerializarea s-a făcut treptat, și pe măsura dematerializării pierzând din greutate, s-a înălțat spre cer. Știința o dovedește.

De asemenea se va pricepe și pătrunde adevărul absolut, scris în trei din Evangheliile Noului Testament și cunoscut în genere sub numele de Schimbarea la față **sau Cuvântul de pe muntele Tabor sau Hermon.**

Mântuitorul spusese apostolilor Săi: „Unii dintre voi nu vor muri fără să fi văzut pe Fiul Omului din Împărăția Sa, fără să fi văzut Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere".

Opt zile după ce El pronunțase aceste cuvinte, Petre, Ioan și Iacob au asistat la transfigurarea Lui. El a luat cu El pe muntele Tabor pe cei trei discipoli care au văzut fața Domnului radiând ca soarele; veșmintele Lui devenind de o albeață supranaturală și strălucind ca lumina, și pe cei doi morți materializați,

Pe Moise, robul lui Dumnezeu transmițătorul acelui luminos far al omenirii numit Decalog, scris de Dumnezeu pe cele două table de piatră și pe Ilie, marele profet, care de secole părăsise pământul.

Moise și Ilie s-au intreținut cu Mântuitorul despre jertfa ce El trebuia să îndeplinească în curând la Ierusalim. La vederea minunii, o atât de mare fericire cuprinde pe discipoli, încât Petre „fără să știe ce spune", zice: „Doamne, este bine să rămânem aici; dacă Tu vrei, eu voi face trei corturi, unul pentru Tine, altul pentru Moise și unul pentru Ilie".

Cei trei apostoli aud apoi Vocea Divină zicând din norul luminos: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în Care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați' și când in fine singuri din nou cu Domnul, ei coboară de pe munte și Mântuitorul le dă porunca să nu vorbească nimic de această vedenie, până ce El nu va fi inviat din morți, ei nu înțeleg nimic și se intreabă intre ei: „ce înseamnă a invia din morți ?'

Cei luminați vor pricepe acum și adevărul absolut al locului din Scriptură (Numerele 9—15): „În ziua când a fost așezat cortul, norul a acoperit cortul întâlnirii; și de seara până dimineața deasupra cortului era ca înfățișarea unui foc. Totdeauna era așa: ziua norul acoperea cortul, iar noaptea avea înfățișarea unui foc. Când se ridica norul de pe cort porneau și copiii lui Israel și unde se oprea norul, se opreau și tăbărau și fiii lui Israel".

CAPITOLUL II

Morții își dovedesc supraviețuirea, arătându-se pe neașteptate in corpul lor eteric, ușor condensat și uneori vorbind

Spiritul poate, in unele cazuri, să acționeze asupra corpului eteric, vaporos și transparent ca aerul și deci invizibil. să-l condenseze și să-l facă momentan vizibil, întocmai cum vaporii de apă rarefiați, care nu se văd, pot fi văzuți când se condensează formând nori. Astfel

se produc apariţiile, care, ca toate fenomenele, nu sunt in afară de legile naturii.

Condensarea corpului eteric variază de intensitate. Slab condensat, apariţia este vagă şi vaporoasă; alteori este bine definită. Uneori are toate aparenţele materiei tangibile; apariţia în fine poate merge până acolo încât să aibă o tangibilitate reală.

Apariţiile vaporoase sunt frecvente şi în genere astfel se prezintă după moarte, aceste personalităţi invizibile, persoanelor pe care le-au iubit. Apariţiile tangibile sunt mai rare.

Dacă aceste personalităţi invizibile vor să se facă cunoscute, ele reproduc şi imbracă toate semnele exterioare pe care le-au avut in timpul vieţii; fac aceasta prin forţa lor spirituală care pare foarte mare, deşi nu ne este total cunoscută.

Apariţiile tangibile nu au decât aparenţele materiei, dar nu şi calităţile ei. Ele se formează instantaneu şi dispar la fel. Cei care văd aceste apariţii, nu ştiu nici de unde, nici cum au venit, nici unde se duc. Nu pot fi nici ţinute, nici incarcerate, nici ucise, pentru că nu au corp de carne.

Aceste apariţii nu sunt vizibile, indiferent, de toată lumea. Aceste personalităţi invizibile nu se arată decât dacă vor, pot şi au voie. Ele pot apărea intr-o adunare de mai multe persoane şi să nu fie văzute decât de unele, şi de altele nu. Aceasta provine din faptul că atare vizibilitate se face cu vederea spirituală, nu cu cea materială; şi vederea spirituală nu e dată la toată lumea. Corpul eteric condensat nu are vizibilitatea materiei obişnuite, altfel ar fi văzut de toţi asistenţii prezenţi.

Observaţii spontanee.

Numărul cazurilor de apariţii autentice se citează cu sutele de Flammarion, savantul astronom francez, şi de „Societatea de cercetări psihice" din Anglia, in volumele lor şi chiar de unii autori răsleţi. Nu voi da decât câteva observaţii, spre a nu lungi prea mult acest volum.

18 Ianuarie 1884.

Observaţia I. „Când aveam aproape 15 ani, eram în vizită la Doctorul M. G... la Twyford Hants. Acolo

am legat prietenie cu vărul gazdei mele, un băiat de 17 ani. Devenisem inseparabil, ne plimbam cu barca împreună, făceam cavalcade împreună și împărtășeam aceleași distracții ca frate și soră. El avea o sănătate delicată; aveam grijă de el, vegheam asupra lui, așa că rar eram departe unul de altul.

„Într-o noapte, M. G. fu chemat pentru a vedea pe vărul său, care căzuse grav bolnav de plămâni. Nu mi se spusese cât de grav era bolnav, nu știam pericolul, în care se găsea și nu mă neliniștcam deloc de el. Noaptea în care a murit, M. G. și sora sa s-au dus la casa mătușei lor, lăsându-mă singură în salon. Era un foc bun în sobă și ca multe fete, îmi plăcea să stau, să citesc la gura sobei. Neștiind că prietenul meu era în pericol, eram liniștită; îmi părea numai rău că nu putea veni să mă vadă și mă simțeam singură. Citeam liniștită, când ușa se deschise și Bertie, amicul meu, intră. Mă ridicai brusc pentru a-i trage un scaun aproape de foc, căci părea că-i înfrigurat, și n-avea palton, deși ningea. Îl dojenii că ieșise așa subțire îmbrăcat. În loc să răspundă, el puse mâna pe piept și mișcă capul, ceea după mine însemna că nu îi era frig, dar că suferea de piept și pierduse vocea, ceea ce i se întâmpla câteodată. Îi reproșai din nou imprudența lui.

„Vorbeam încet, când d-nul M. G., intră și mă întrebă cui vorbesc. Eu îi răspunsei: „Uite acest plicticos băiat, fără palton și cu un așa tare guturai că nu poate vorbi, dați-i un palton să se ducă acasă".

„Niciodată nu voi uita uimirea și stupoarea intipărite pe fața bunului doctor, căci el știa (ceea ce eu nu știam), că sărmanul băiat murise de o jumătate de oră, și el venise să-mi anunțe trista noutate. Prima lui impresie fu că eu o aflasem și că asta mă făcuse să-mi pierd mintea. Nu puteam înțelege pentru ce îmi spusese să ies din cameră, vorbindu-mi ca unui copil. Câteva momente schimbarăm cuvinte indiferente, și în urmă îmi spuse că eu avusesem o iluzie optică. El nu negă că văzusem pe Bertie, dar îmi dete o explicație științifică a acestei viziuni, temându-se să nu mă sperie sau să-mi lase o impresie supărătoare.

„Până azi n-am vorbit nimic de acest eveniment; întâi pentru că e pentru mine o tristă amintire și pentru că m-am temut să nu fiu luată drept un spirit himeric și să nu fiu crezută. Mama mi-a spus că visasem; eu citeam o carte intitulată M. Verdant Green; cartea aceea nu antrenează la somn și îmi amintesc perfect că râdeam din toată inima de oarecare absurditate a eroului, în momentul exact al deschiderii ușii".

Această observație arată că fata era în plină conștiință că apariția a fost reală; corpul eteric al lui Bertie era destul de condensat pentru a i se oferi chiar un scaun; apoi că Bertie a făcut mișcări, arătând pieptul cu mâna și mișcând capul; dispariția a fost bruscă.

Observația II. „Doamna Bishop, născută Bird, voiajoarea și scriitoarea bine cunoscută, afirmă că voiajând în Munții Stâncoși, pe când era d-șoara Bird, nemăritată, făcuse cunoștința unui indian corcitură, M. Nugent, cunoscut sub numele de „Montain Jini" și că ea avea asupra lui o influență considerabilă".

„În ziua când mă despărții de Jini, el era foarte emoționat și excitat. Avusesem cu el o lungă conversație asupra vieții muritoare și asupra nemuririi, conversație pe care o terminasem prin câteva cuvinte din Biblie. El era foarte impresionat și zise: Multe voi mai vedea în această viață, dar te voi vedea când voi muri. Îl dojenii puțin din cauza violenței lui, dar el repetă același lucru cu mai multă energie, adăugând:

„Nu voi uita niciodată aceste cuvinte pe care mi le-ai spus și jur că te voi revedea când voi muri". Ne-am separat cu această frază.

„Câtva timp am avut noutăți despre el. Aflasem că se purta rău, pentru că recăzuse în obiceiurile sălbatice și mai târziu aflasem că era foarte bolnav de o rană, pe care o primise într-o bătaie; apoi că era hotărât să se răzbune. Ultima oară când am primit noutăți despre el, eram la Hotel, la Interlaken în Elveția, cu d-ra Clayson și familia Ker. În septembrie 1874, eram întinsă pe patul meu, într-o dimineață pe la ora 6. Eram ocupată să scriu o scrisoare sorei mele, când ridicând ochii, văd pe Montain Jini în picioare

înaintea mea. Ochii lui erau fixaţi asupra mea şi când îl privii, el îmi zise cu voce înceată dar foarte distinct: „Am venit cum promisesem. Apoi îmi făcu semn cu mâna şi adăugă „Adio".

„Când d-ra Bessie Ker veni să-mi aducă dejunul, luarăm „notă de eveniment, indicând data şi ora. Nuvela morţii lui Montain Jini sosi mai târziu şi data, dacă se ţine cont de longitudine, coincidea cu aceea a apariţiei sale".

În realitate studiul autorilor revistei „Halucinations telepathiques" a dovedit că apariţia a avut loc cu opt ore după moarte.

Această observaţie arată că distanţa nu este un obstacol, pentru că Jini poate să se arate în Europa, foarte puţin timp după moartea sa în America. În această observaţie, condensarea e mai puternică ca în cazul precedent, pentru că Jini a putut vorbi şi fi auzit, deci condensase bine larinxul şi muşchii necesari articulaţiei cuvintelor.

Observaţia III. Următoarea scrisoare a fost primită la 25 aprilie 1921 de Flammarion, care s-a ocupat mult cu studiul acestor apariţii pe care le-a descris în volumul „Après la mort".

„Scumpe şi domnule maestru,

Permiteţi-mi să vă declar, întâi că în tinereţea mea (ea este departe) râdeam din toată inima când din întâmplare împrejurul meu se vorbea de manifestaţiile lumii celeilalte: aveam scepticismul — trebuie s-o spun — al imbecilităţii.

„Tinereţea a trecut, maturitatea a venit şi printre persoanele care agitau aceste chestiuni eu nu mai râdeam, dar nici nu credeam. Era progres. Ori iată ce mi s-a întâmplat mie însumi".

„Într-o seară de toamnă, temperatura fiind rece, şedeam aproape de gura sobei, unde ardeau câţiva tăciuni. Înaintea mea soţia mea, într-un fotoliu, stătea cu spatele la fereastră care dădea într-o galerie, care deserveşte camerele primului etaj ale locuinţei mele. Nu visam, vă asigur, căci parcurgeam un tratat de „Transformatori electrici", care nu protează deloc la visuri. Eram deci cu totul departe de a gândi la fenomene extraterestre, când câinele meu, un lulu pomeranian, culcat înaintea sobei, se sculă şi începu să la-

tre privind fereastra, apoi veni și se culcă mârâind lângă scaunul meu.

Privii bine fereastra și văzui silueta unei umbre, cu contururi albe, nedecise, care s-ar fi putut spune că era estompată de Henner, dirijându-se către ușa camerei mele. Nu putui să rețin o exclamație. Această umbră, care era ușor traversată de lumina unui bec de gaz, destul de depărtat, avansa încet; mersul ei indica o ușoară șchiopătare și, fără voia mea, strigai : „uite, tata".

Era într-adevăr conturul corporal și mersul tatălui soției mele, decedat doi ani înainte. Era el. Mă sculai în grabă, ducându-mă către ușă, o deschisei și... nimic.

Nu putea fi halucinație; cartea, pe care o citisem și care era încă în mâna mea, nu preta deloc la așa ceva; apoi soția mea la strigătul meu, se întorsese brusc și văzuse și ea, ca și mine, umbra a cărei amintire îi era scumpă.

Când mă înapoiai în cameră, câinele meu fugise sub pat și continua să mârâie.

De atunci n-am mai văzut nimic.

Binevoiți a primi, domnule și scump maestru, omagiul admirației mele.

Ballet-Galifet
12 Montée du Greillon, à Lyon".

Flammarion, după primirea acestei scrisori, a rugat pe d-na Rougier, colega sa de la „Societatea astronomică a Franței", cu domiciliul la Lyon, să viziteze pe autorul scrisorii de mai sus, să aducă vorba asupra acestui subiect și să noteze cât o putea mai bine descrierea personală a autorului. D-na Rougier a trimis lui Flammarion o nouă descriere, care seamănă cu cea de mai sus, întărind-o din nou.

În această observație se descrie condensarea mai slabă a corpului eteric. Personalitatea postumă se mișcă, se face recunoscută prin șchiopătarea, pe care o avusese în timpul vieții, dar nu vorbește, nici nu face vreun semn deosebit. Deși așa slab condensat, încât corpul eteric era traversat de lumina becului de gaz, totuși el era perfect vizibil, întrucât a fost văzut de d-l Ballet-Galifet, de soția sa și de câine.

Observaţia IV. Luată de Flammarion din cartea „Human Personality" de Myers (tomul 2, pagina 27):

„Naratorul spune că sora sa, femeie tânără de 18 ani, murise de holeră la Saint-Louis în 1876. Nouă ani după moarte, era într-o zi ocupat în camera sa, pe la amiază, să scrie ordine, fumând o ţigară, când el crezu că vede pe cineva care sta la stânga sa cu un braţ rezemat pe masă. Se întoarce imediat de partea aceea şi vede pe sora sa; momentan simte o senzaţie de bucurie, căci el o iubea şi o regretase mult. Dar ea dispăru imediat. Se întrebă, dacă visase; dar ţigara din gură şi tocul din mână, cerneala udă de pe hârtie îi probau că era treaz de-a binelea. Ea îi păruse complet vie, ochii ei privindu-l cu un mare calm.

Această viziune îl mişcase aşa de tare, că luă imediat trenul pentru a spune aceasta familiei lui. Tatăl său îl luă în râs, tratându-l de halucinat şi nu fu ascultat decât cu neîncredere şi scepticism.

Dar descriind vedenia aşa cum o văzuse, el menţionă existenţa, pe latura dreaptă a feţei, a unei zgârieturi, care îi păruse proaspătă şi recentă. Acest detaliu izbi atât de tare pe mama sa, încât căzu leşinată. Când îşi veni în cunoştinţă, le declară că ea făcuse această zgârietură feţei sale, ocupându-se cu toaleta ei funebră şi că o ascunsese în urmă acoperind-o cu pudră şi că nimeni din lume nu ştia aceasta. Viziunea fiului său era deci o probă incontestabilă de autenticitatea apariţiei".

În această observaţie condensarea corpului eteric este de asemenea slabă. Personalitatea postumă stă liniştită cu un braţ pe masă, nu face nici o mişcare, nu vorbeşte şi dispare. Semnul de pe obraz, deşi făcut după moarte, după declaraţia mamei, personalitatea invizibilă l-a reprodus, probabil, ca să fie recunoscută de mama ei.

Observaţia V. Lordul Bronghan şi-a scris autobiografia şi a publicat extrasul următor în 1862.

„Timpul era rece. Ajuns la Gothenburg, într-un hotel de bună aparenţă, am cerut o baie de apă caldă şi acolo am fost obiectul unei aventuri atât de curioase, încât vreau s-o povestesc de la început.

Avusesem ca prieten de colegiu, la High School,

pe numitul G., pe care îl iubeam și îl stimam mult. Vorbeam des de nemurirea sufletului. Într-o zi am avut amândoi nebunia să redactăm un contract scris cu sângele nostru, afirmând, că oricare din noi va muri întâiul să se arate celuilalt, pentru a risipi indoiala, pe care am fi putut s-o avem asupra continuării vieții după moarte. G. a plecat în India și uitasem aproape că există.

Eram deci, după cum am spus, în baie, bucurându-mă delicios de căldura care încălzea membrele mele obosite, când, hotărându-mă să ies din baie, aruncai ochii pe scaunul pe care pusesem hainele mele și mare fu stupoarea mea văzând pe scaun pe prietenul meu G., care mă privea liniștit.

Cum am ieșit din baie nu știu, căci când am luat cunoștință de mine eram întins pe jos pe scânduri. Apariția sau oricare ar fi fost fenomenul, care reprezenta pe amicul meu, dispăruse. Am fost așa de tare impresionat, încât am scris imediat toate detaliile cu data, care era 19 decembrie".

Lord Brongham adaugă că mai târziu, la inapoierea sa la Edinburg, a găsit o scrisoare din India, anunțându-se moartea care avusese loc la 19 decembrie.

Autenticitatea și veridicitatea acestei descrieri nu poate fi negată. Lordul nu se rușinează să scrie că a leșinat la vederea apariției. Condensarea corpului eteric al lui G. era slabă, nu vorbea, nu făcea nici o mișcare, numai privea. Și aici se vede repeziciunea transportării din India în Anglia, a personalității postume, pentru ei distanța neexistând.

Observația VI. Sub titlul: „Apariția reală a soției mele după moartea sa" (Chemnitz, 1804), doctorul Woetzel a publicat o carte, care a produs o destul de mare senzație în primii ani ai secolului trecut. Autorul a fost atacat în mai multe scrisori; Nieland mai ales l-a ridiculizat în Enthauesia.

În timpul bolii soției sale, Woetzel o rugase să se arate lui după moarte, dacă va muri; ea i-a promis, dar mai târziu, tot în timpul bolii, la rugăciunea ei, soțul a renunțat la aceasta. Cu toate acestea, câteva săptămâni după moartea ei un vânt a părut că suflă în cameră, deși inchisă, lumina a fost aproape stinsă; o fe-

reastră mică în alcov s-a deschis și, în slaba lumină care era, „Woetzel a văzut forma soției sale, care i-a zis cu o voce dulce: „Carol, sunt nemuritoare, într-o zi ne vom vedea". Apariția și cuvintele ei s-au reînnoit mai tîrziu încă o dată. Soția sa s-a arătat în rochie albă sub aspectul pe care îl avea înainte de a muri. Un câine care nu se mișcase întâia oară, a început să zburde și să descrie un cerc, ca împrejurul unei persoane cunoscute".

În a doua carte asupra aceluiași subiect (Leipzig, 1805), doctorul vorbește de invitațiile ce i s-au făcut să dezmintă ce scrisese și afirmase, „pentru că altfel mulți savanți ar fi forțați să renunțe la ceea ce până atunci crezuseră a fi opinii adevărate și juste și că superstiția ar găsi în scrierea sa un aliment". Dar el a rugat Consiliul Universității din Leipzig să-i permită să depună jurământul judiciar, cu privire la adevărul celor ce scrisese relativ la apariția soției sale. Autorul dezvoltă în cartea sa astfel teoria sa: „Sufletul după moarte este învelit într-un corp eteric, luminos, prin ajutorul căruia poate să se facă vizibil; sufletul poate pune alte veștminte pe deasupra corpului său eteric luminos". Apariția soției sale n-a lucrat asupra ideilor sale, ci numai asupra simțurilor sale exterioare: ochi și urechi.

Observația VII. Apariția postumă care face obiectul acestei observații a putut fi fotografiată, grație unei întâmplări fericite. La 15 decembrie 1915, pastorul englez Charles L. Tweedale dejuna cu soția și cu fiul lor. Deodată d-na Tweedale, care avea darul vederii psihice, strigă că vedea un bărbat stând în picioare la pian. Pastorul ieși imediat din cameră și reveni cu un aparat fotografic, pe care îl aranjă lângă fereastră și îl dirijă în direcția în care, după indicațiile date de soția sa, omul stătea încă, deși nu mai era așa net vizibil ca înainte. Luă imediat un clișeu și developă placa cât mai repede. Placa arăta o imagine care se potrivea exact cu descrierea făcută de soția sa. Pastorul a făcut imediat un raport asupra acestui fapt. S-a dus apoi cu soția sa și cu fiul lor la un judecător, înaintea căruia toți trei au depus jurământ, pentru a confirma procesul-verbal scris de pastor. Reproducerea fotografiei a fost apoi publicată.

Observaţia VIII. Renumitul ziarist englez Stead, care a murit pe bordul vasului transatlantic Titanic, în naufragiul vasului, în cartea sa „De unde ştiu că morţii trăiesc", dă un alt asemenea exemplu. Stead s-a dus într-o zi să vadă pe D. Boursnell, care era un mediu vizual şi auditiv, de profesie fotograf. Boursnell a văzut în spatele lui Stead un bătrân bur (Africa de Sud). După cererea lui Stead, fotograful a luat aparatul său; în acelaşi timp Stead l-a rugat — ştiindu-l mediu auditiv — să încerce să afle de la bătrânul bur, care era numele lui. Acesta a reuşit. Boursnell i-a spus că spiritul i-a pronunţat: „Piet Botha", ca nume. Stead ştia că exista un Filip, un Louis şi un Christ Botha, dar de un Piet Botha nu auzise niciodată vorbindu-se. Cu toate astea fotograful repetă: „El pretinde că ăsta e numele lui". Când placa a fost developată, s-a văzut îndărătul lui Stead o formă înaltă, bine făcută, care semăna cu un bur sau cu un ţăran rus. Când generalul Botha, la sfârşitul războiului, a venit la Londra, Stead i-a trimis clişeul fotografic prin d-nul Fisher, prim-ministru al statului liber Orange. A doua zi, unul din ceilalţi delegaţi din Africa de Sud sosea la biroul lui Stead, d-l Wessels, care a întrebat pe Stead, de unde luase această fotografie, pe care o trimisese prin Fisher. În acelaşi timp el spuse că niciodată acel om nu venise în Anglia şi „acest om nu vă cunoştea d-le Stead". Stead raportă atunci cum avusese loc fotografia. Dar Wessels nu vru să creadă în minunea spusă de Stead. Stead îl întrebă, la rândul lui, de ce se interesa atât de fotografia aceea. „Pentru că acest om îmi era rudă apropiată. Am fotografia sa agăţată pe zid la mine" — răspunse Wessels. „Cu adevărat, a murit?" — a întrebat Stead. „A fost primul ofiţer bur, care a căzut la asediul oraşului Kimberley" — „Cum se numea?". „Petru Johanes Botha — răspunse Wessels; dar noi îl numeam familiar „Piet Botha". O reproducere a acestei fotografii, astăzi celebră, a fost publicată. Ea este o probă de clar-viziune şi este confirmată şi prin clar-audiţie, căci nimeni nu ştia atunci în toată Anglia că există un „Piet Botha".

Mă opresc aici cu acest gen de observaţii, care ar obosi poate pe cititori. Ele sunt foarte numeroase şi cei care ar voi să ia cunoştinţă şi de altele pot citi pe Flam-

marion. În afară de aceasta, cei care nu se conving din aceste observații, nu se vor putea convinge nici citind o mie de altele asemănătoare.

Este deci de prisos să citez mai multe.

Cititorul însă convins de aceste observații veridice va înțelege ușor acum și adevărul din Evanghelia după Matei(27—52, 53): „Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților, care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea lui Iisus, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora".

CAPITOLUL III

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA, ARĂTÂNDU-SE ÎN CORPUL LOR ETERIC BOLNAVILOR, AL CĂROR CORP SPIRITUAL S-A DETAȘAT ÎN BUNĂ PARTE DE CORPUL LOR MATERIAL

Cititorii, care din studiul faptelor descrise în capitolele precedente s-au pătruns de posibilitățile de arătare a personalităților invizibile, vor înțelege ușor cum bolnavii, în anumite cazuri, pot vedea aceste ființe spirituale.

Într-adevăr, bolnavii, când sunt în apropiere de sfârșitul lor pământesc, dar totuși își păstrează conștiința, au spiritul și corpul lor eteric în mare parte detașat de corpul material; în această stare, mulți văd personalitățile spirituale, care au continuat să le poarte iubire și care vin să-i primească și să-i conducă.

Voi descrie câteva cazuri. Unii din cititori au, poate, cunoștință de asemenea fapte din auzite.

Observația I. Doctorul Wilson, din New-York, care a asistat la ultimele momente ale tenorului James Moore, a scris ce urmează:

„Era ora 4 și lumina zorilor, pe care el o asteptase cu nerăbdare, incepea să filtreze prin ferestre. Mă înclinai asupra lui și constatai că fața lui era calmă și privirea limpede. Sărmanul bolnav mă privi și luându-mi mâna în mâna sa, zise: „Ai fost un bun prieten pentru mine, doctore, nu m-ai părăsit". Atunci se petrecu un

fapt, pe care nu-l voi uita până în ultima zi a mea, ceva pe care condeiul meu nu-l poate descrie. Nu mă pot exprima altfel, decât spunând că atunci, când părea că conservă toată rațiunea sa, el fu transportat în lumea cealaltă și deși nu pot să-mi explic bine lucrul, sunt absolut convins că pătrunsese în lumea spirituală.

Într-adevăr, ridicând vocea, mai mult decât o făcuse până atunci, strigă: «Iată pe mama! Vii tu să mă vezi, mamă? Nu, nu; voi veni eu la tine. Așteaptă un moment, mamă, sunt aproape liber, vin, așteaptă un moment»,

Fața lui avea o expresie de fericire de nespus; modul în care vorbea îmi dete o impresie, pe care n-o avusesem niciodată; el a văzut pe mama sa și i-a vorbit. Sunt tot așa de convins de acest lucru, cum sunt convins că sunt aici în acest moment.

În acest scop, pentru a-mi fixa amintirile asupra celui mai extraordinar lucru la care asistasem vreodată, am înregistrat cuvânt cu cuvânt ceea ce auzisem. A fost cea mai frumoasă moarte la care am asistat vreodată". (Ligt, 1903, pag. 418).

Observația II. Comunicată de doctorul E. H. Pratt în „Journal of the S.A.P.R.", 1918, pag. 623.

„Sora mea Hattie, fu atinsă de difterie pe când se găsea la școală, în Caroll Seminary. Ea a fost imediat transportată acasă, pentru a fi încredințată îngrijirilor tatălui nostru, care n-a putut s-o salveze. După câteva zile de suferințe, frumosul ei suflet își luă zborul către plaja, care se pare așa de întunecoasă și de nepătruns, în imensitatea ei incomensurabilă.

Episodul care s-a produs la patul ei de moarte, a fost așa de miraculos și impresionant, încât, deși nu aveam atunci decât 10 ani, păstrez imprimată în memoria mea scena panoramică a evenimentului, ca și cum s-ar fi petrecut ieri.

Deși gâtul ei era prins de membrane difterice, spiritul ei părea mai net și mai rațional ca totdeauna.

Ea se știa pe punctul de a muri și spunea mamei ultimele ei dispoziții relativ la micile ei proprietăți personale, care trebuiau distribuite amicelor sale cu titlu de amintire; când deodată, ridică ochii în tavan, spre colțul cel mai depărtat al camerei, privi cu atenție ca

și cum ar fi ascultat pe cineva vorbind, în urmă făcând un gest de aprobare din cap ea zise: «Da, mamă-mare, vin, vin, așteaptă-mă numai un moment, te rog». Tatăl meu o întreabă: «Hattie, tu vezi pe bunica?» Ea păru surprinsă de această întrebare și răspunse imediat: „Dar, tată, tu nu o vezi? E colo, m-așteaptă". Zicând aceasta, arătă spre colțul unde privise. În urmă întorcându-se către mama, termină de dictat dispozițiile ei cu privire la împărțirea micilor ei lucrușoare prietenelor ei. După asta ea se întoarse încă, să asculte pe mama sa mare, care se vede o invita să vină cât mai repede. Vocea ei era slabă, dar plină de inteligență. Ne privi pe fiecare semnificativ, apoi se întoarse cu ochii către colțul viziunii ei și zise abia inteligibil: «Acum sunt gata mamă mare». Peste puțin se stinse.

Bunica sa murise cu câțiva ani înainte și o mare afecțiune lega pe una de alta. Episodul recunoașterii din partea lui Hattie, a fost așa de realist în toate detaliile sale, că nu-mi pare posibil să-l explic altfel, decât admițând prezența efectivă a mamei mare, într-o formă identică, cu cea pe care o avusese în viață. Episodul deci a fost autentic, indiscutabil real" (Semnat Doctor E. Pratt).

Observația III. Din Ligt, 1901, pag. 36:

„Eu sunt preot și acum câțiva ani, eram pastor într-un oraș din noua Anglie, unde am rămas în serviciu mai mulți ani. Printre membrii Congregației era o tânără femeie de aproape 30 ani, de o inteligență remarcabilă și de un caracter nobil; s-o numim Alisa.

Atinsă de o febră infecțioasă, care degenerase într-un abces lombar, a murit după mai multe săptămâni de suferință.

În noaptea care a precedat decesul său, ea m-a chemat către ora 2 dimineața. Erau în jurul ei trei doamne, care au părut că dau puțină atenție venirii mele. Luai loc lângă patul bolnavei și o întrebai cum se mai simțea. «Foarte slabă» — îmi răspunse ea. După schimbul acestor cuvinte, se făcu o tăcere care mă incurca. În sfârșit, una din doamne îmi spuse cu voce înceată: «Alisa a văzut un înger». Înțelesei atunci că tăcerea doamnelor era datorită temerii și respectului; ele simțeau că se găsesc în pragul lumii spirituale.

N-am răspuns imediat, așeptând să mă asigur dacă bolnava era în delir. În sfârșit, am rupt tăcerea întrebând: «Alisa, ai avut viziunea unui mesager spiritual?». Ea răspunse: «Da, în realitate». «Și când a avut loc această viziune?» «La miezul nopții». «Unde și cum l-ai văzut?» «Mi s-a părut că am câștigat facultăți vizuale noi și, pe când priveam departe, am văzut ca o luminozitate globală, care se deplasa către mine și în ea am zărit o formă spirituală omenească, care a venit în camera mea». «Cum era îmbrăcată?» «În alb imaculat». «Unde stătea?» «Între pat și pian».

În acel moment d-nele mi-au spus că în timpul viziunii bolnava conversase cu cineva. Am întrebat atunci: «Ce ți-a spus vizitatorul?» Ea a răspuns: «Între altele, o să vină să mă ia peste 24 ore».

Atunci am întrebat-o: «Știi tu ce zi a săptămânii este?» «Vineri», mi-a răspuns ea. (Era într-adevăr, vineri, ora 3 dimineața). Am mai întrebat-o: «Ai putea să-mi spui, ce zi a lunii este?» A spus ce dată a lunii era si a adăugat: «O, părinte, sunt în posesia tuturor facultăților și știu ce spun».

Peste puțin am plecat acasă. Noaptea la ora 12 frumosul suflet al Alisei părăsise corpul, pentru locașul nemuritor".

Observația IV. Luată de Flammarion din revista engleză „Ligt" din 1915, pagina 502.

„Tommy Brown era un copil de 12 ani, aparținând unei familii sărace și numeroase, bolnav într-un pat de spital. Tatăl său murise cu doi ani mai înainte, într-un pat vecin cu patul său din același spital.

Într-o noapte el zise mamei sale:

— Mamă, uite tata!

— Nu, dragul meu — răspunse mama: nu e nimeni.

— Ba da! Nu-l vezi, tu, lângă pat? Vorbește-i.

Ea nu vedea nimic și nici infirmiera de serviciu, care era lângă mama copilului.

— Ce face tatăl tău? — întrebă mama.

— El te privește — și după o secundă zise: acum mă privește pe mine și îmi face semn să mă duc la el, pentru a mă lua cu el.

Vorbind cu vecinii prezenți, mama le spuse că tatăl copilului murise cu doi ani înainte. Copilul auzi și replică:

— Ba nu, nu e mort, pentru că e acolo și îmi face semn cu mâna. Uite ! mă cheamă, mă cheamă.

Tot vorbind așa, copilul a pierdut mai târziu cunoștința și a murit câteva ore după asta".

Foarte numeroase asemenea observații sunt publicate în revistele de specialitate, după riguros control al bunei credințe. Eu termin cu aceasta.

Haraldur Nielsson, profesor de Teologie la facultatea din Islanda, despre a cărui carte am scris în alt capitol, scrie la pagina 167 următoarele :

„Una din cele mai frumoase cărți, pe care am citit-o, a fost scrisă de o doamnă englezoaică, cu vedere psihică ; cartea poartă titlul : «Ministry of Angels». Această doamnă, care se numește Joy Snell, a avut vedere psihică din copilăria ei, fără să fi făcut profesiunea de medium. Ea a fost douăzeci de ani infirmieră și a avut astfel ocazia să observe pe muribunzi. Cunosc personal pe această doamnă foarte cultivată. Nu m-am mulțumit să-i citesc cartea, m-am dus s-o văd în 1919 la Londra și am avut o mare bucurie cunoscând-o pe dânsa și pe soțul ei. Dacă ar trebui să arăt două persoane care ar putea fi demne de a fi apostoli ai lui Iisus, pe dânsa aș numi-o și pe pastorul G. Vale Owen. N-am văzut în viața mea mai adevărați discipoli ai lui Hristos ! N-am fost niciodată în contact cu o viață așa de simplă și așa de capabilă să iubească totul. Amiciția lor este ceea ce viața mi-a oferit mai măreț.

Această doamnă a descris în mica ei carte multe scene de agonie, la care a fost martoră și a observat, că bolnavul personal vedea unul sau mai mulți amici de dincolo, veniți să-l primească. Astfel ea citează cum un bătrân muribund a văzut pe fiul său înainte de a muri și a comunicat aceasta soției sale, care ședea la capul patului. Infirmiera spune că și ea a văzut pe frumosul băiat cu frumosul său păr. Ea l-a văzut așteptând pe tatăl său și ea termină descrierea ei prin aceste cuvinte: «Era într-adevăr un spectacol măreț. El făcea moartea, pe care cei mai multi o consideră ca ceva înspăimântător, ca un mister neînțeles ; acest spectacol făcea moartea în ochii mei frumoasă și plină de binecuvântări. Într-adevăr, ea e proba cea mai strălucitoare a bunătății infinite și a necunoscutei iubiri a Tatălui nostru ceresc.

Dacă n-ar fi trebuit să am oarecare atenţie pentru soţia în lacrimi, aş fi bătut din mâini şi aş fi cântat de bucurie»".

CAPITOLUL IV

MORŢII ÎŞI DOVEDESC SUPRAVIEŢUIREA PRIN MATERIALIZĂRI PARŢIALE: FAŢA ŞI CAPUL, MÂINILE SAU PICIOARELE

Experienţa I. Într-un capitol precedent am relatat că fakirul Covindasami, în ultima seară de şedere în Benares, înainte de a produce materializarea completă a preotului brahman şi a cântăreţului de pagodă, produsese alte fenomene şi că acele fenomene le voi descrie mai departe. Fenomenele produse de fakir, la care am făcut aluzie, au fost materializări parţiale ale fiinţelor invizibile şi în special materializări ale mâinilor lor.

Reproduc după Jacolliot :

„După asta se puse turceşte, în poziţia lui favorită şi cu braţele cruce pe piept începu un lung descântec, într-o limbă ciudată, care trebuie să fi aparţinând formulelor magice.

După ce-şi isprăvi descântecele, rămase neclintit în aceeaşi poziţie, cu mâna stângă pe inimă, iar cu dreapta pe beţişorul lui cu şapte noduri. Din când în când îşi ducea mâna la frunte şi părea că face mişcări spre a-şi dezlega mintea (se ştie că era lumină destul de mare).

Deodată, nu putui să mă împiedic, tresării. UN NOR UŞOR FOSFORESCENT se formase în mijlocul odăii şi din toate părţile acestui nor ieşeau şi intrau cu repeziciune nişte forme de mâini omeneşti. După câteva minute, câteva din mâinile acestea îşi pierdură înfăţişarea lor neguroasă şi semănau ca două picături de apă cu adevărate mâini de om, şi, lucru ciudat, în timp ce unele păreau că se materializează, altele deveneau şi mai luminoase. Unele se făceau aşa de opace, încât produceau umbră sub lumina lămpii ; altele căpătau o transparenţă care îngăduia să vezi lucrurile aşezate îndărătul lor. Numărai cam vreo cincisprezece.

Întrebând pe fakir — dacă nu cumva e cu putință să ating vreuna, nici nu-mi închegasem bine gândul și una dintre ele, desfăcându-se din mijlocul grupului, veni pe sus și-mi strânse mâna ce-i întindeam.

Era mânuța moale și jilavă, ca mânușița unei femei tinere.

— Duhul i-aici, deși numai mâna i se vede — îmi zise Covindasami: poți să-i vorbești, dacă ai dorință.

— Crezi că are să-mi răspundă?

— Stăpânul Franghi (francez) să încerce.

Întrebai atunci surâzând, dacă duhul căruia îi aparține această mână încântătoare n-ar vrea să-mi lase o amintire. Drept răspuns simții mânușița frământându-se într-a mea; mă uitai și o văzui cum zbura spre un buchet de flori, din care smulse un boboc de trandafir, pe care mi-l aruncă la picioare și dispăru.

Timp de două ceasuri fusei martor la o priveliște de mă trecură nădușelile. Când o mână venea și-mi atingea obrazul sau îmi făcea vânt cu evantaiul; când răspândea prin odaie o ploaie de flori sau scria în aer cu litere de foc cuvinte, ce se topeau de îndată ce era scrisă cea din urmă slovă.

Câteva din cuvintele acestea mă izbiră așa de tare, încât le scrisei repede cu creionul:

„Am îmbrăcat un corp fluidic".

Și numaidecât apoi mâna scria:

„Vei dobândi fericirea, izbăvindu-te de acest trup pieritor".

Și, în tot timpul acesta, adevărate fulgere brăzdau amândouă camerele. Încetul cu încetul însă, mâinile se topiră, norul din care păreau că ies dispăru și el pe măsură ce mâinile păreau că se mistuie. Chiar pe locul unde mâna cea din urmă pieri, găsirăm o coroană din florile acelea galbene de nemuritoare, cu parfumul pătrunzător, pe care indienii le întrebuințează în toate ceremoniile".

După aceste fenomene au urmat materializările complete ale preotului brahman și cântărețului de pagodă, descrise.

Nu se poate discuta teza că acestea au fost vedeniile false ale unui hipnotizat. Jacolliot declară că a luat note și era în stare de veghe.

Că aceste mâini aparţineau într-adevăr unor fiinţe spirituale, care nu puteau să-şi materializeze decât o porţiune din corpul lor invizibil, este uşor de văzut prin faptul că Jacolliot le întreabă şi ele răspund în mod foarte inteligent. Unele din răspunsuri care l-au emoţionat mai mult, Jacolliot le-a însemnat chiar atunci în carnet.

În afară de asta, când Jacolliot a cerut o amintire, mâna a zburat la buchetul de pe masa din odaie, a luat un boboc de trandafir şi i l-a azvârlit la picioare, pierind în acelaşi timp, nemaiavând forţa fluidică să i-l dea în mână.

Experienţa II. Marele savant William Crookes, în cartea sa: „Cercetări asupra fenomenelor spiritualismului — Noi experienţe asupra forţei psihice", la pagina 161, scrie:

„Voi alege numai câteva din cazurile numeroase, când am văzut aceste mâini în plină lumină. O mică mână de o formă foarte frumoasă, se ridică de pe o masă din sufragerie şi îmi dădu o floare, oferindu-mi toată posibilitatea de a mă convinge că această apariţie era tot aşa de reală ca şi mâna mea. Aceasta s-a petrecut la lumină, în propria mea cameră, picioarele şi mâinile mediului erau ţinute de mine în timpul acela.

Am văzut de mai multe ori, întâi ceva mişcându-se, apoi un nor luminos, care părea că se formează în jurul lui şi în fine norul condensându-se, luând o formă şi schimbându-se în o mână perfect formată. În acel moment, toate persoanele prezente vedeau mâna. Această mână nu este totdeauna o simplă formă. Câteodată, ea pare perfect animată şi foarte graţioasă; degetele se mişcă şi carnea pare a fi tot atât de omenească precum aceea a tuturor persoanelor prezente. La pumn sau la braţ, ea devine vaporoasă şi se pierde într-un nor luminos.

Am reţinut una din aceste mâini în a mea, hotărât să n-o las să scape. Nici o tentativă, nici un efort n-au fost făcute pentru a ieşi din mâna mea; puţin câte puţin, această mână păru că se topeşte în vapori şi astfel s-a degajat din strângerea mea".

Aceasta este depoziţia scrisă a marelui fizician, care a studiat fenomenul ca un adevărat om de ştiinţă şi

care n-a scris decât după ce s-a convins că ceea ce afirma era adevărul ştiinţific, curat şi necontestat.

Experienţa III. Fostul profesor de fiziologie, de la Facultatea de medicină din Paris, Charles Richet, care a voit să fie de douăzeci de ori sigur, atât îl izbiseră aceste fenomene, pe care le credea imposibile şi care a luat toate măsurile de precauţie posibile ca să nu fie înşelat, aşa încât în luarea acestor măsuri nici n-ar putea fi vreodată întrecut, după ce a constatat adevărul, după ce a constatat realitatea lor, a scris:

„Este clar că dacă zic o mână perfect distinctă, presupun că am fost capabil să mă gândesc la toate măsurile de fraudă posibile. Un contact vag nu este o mână. Senzaţia unui bont sau a unei palme nu este de ajuns. O mână perfect distinctă este o mână bine formată, ale cărei degete se văd şi se palpează, care este capabilă să ciupească braţul, de a trage de păr sau de barbă, de a simţi degetele sale, de a da într-un cuvânt senzaţia pe care numai mâna o poate da; şi apoi mâna trebuie să fie vie, animată, cu totul la fel cu mâna omenească.

Ei bine, această experienţă am făcut-o. Şi pentru a nu vorbi de experienţele din Roma, unde ea reuşise tot aşa de bine, în insula Roubaud, de patru ori ea a reuşit cu mine. Odată, între altele, eu ţineam cu o mână amândouă mâinile mediului Eusapia; ridic cealaltă mână a mea în aer, foarte sus, atunci mâna materializată îmi ia două degete ale mele, le trage cu forţa, şi, după ce le-a tras, îmi dă pe dosul mâinii mele o palmă destul de tare, ca toată lumea să audă.

Şi, nu numai eu — continuă Charles Richet — am fost atins de o mână distinctă, când eu ţineam amândouă mâinile Eusapiei. La 9 iulie, Ochorowicz este atins în spate de o mână distinctă, atunci când el ţinea amândouă mâinile Eusapiei.

La 21 iulie, Lodge, ţinând ambele mâini ale Eusapiei, este atins distinct de o mână la umăr".

Aceste relatări se referă la experienţele făcute în 1894 la Carqueranne şi insula Roubaud, de Charles Richet în timpul vacanţei. Asistau: d-l şi d-na Sigdwich, d-l şi d-na Lodge, M. I. Ochorowicz, F. Myers, baronul de Schrenck Notzing din München şi doctorul Segard, medic colonel din Marina franceză.

Experienţa IV. În iulie 1907 doctorul Venzano a scris : „Am reuşit eu însumi să apuc o mână în timpul unei şedinţe la d-l Avellino, în luna iunie 1901. Era o mână mai mult mare, reunind toate caracterele unei mâini masculine, deci, o strânsei tare, cu scopul s-o reţin cât mai mult în mâna mea. **După câtva timp, deşi nu încetasem s-o strâng, spre a nu o scăpa, mâna se retrase liber din mâna mea, la un moment dat, ca şi cum dimensiunile ei ar fi fost subit micşorate.**

Experienţa V. Leon de Bussac, în cartea sa **„Materializările de la Castelul de la Rouseille", la pag. 78, scrie : „La lumina brichetului, pe care îl luase fiinţa spirituală, văzurăm deasupra perdelelor, în afară de putinţa de ajungere a mediului şi a asistenţilor**, o mână care ţinea brichetul. Această mână era perfect formată, s-ar fi crezut în ceară. **Am avut timpul s-o observ cu atenţie, dar neapărat durata a fost limitată la resursa brichetului, care căzuse jos ca un lucru inert, din propria sa greutate.**

Mâna pierise . . .".

Experienta VI. **Reamintesc** din nou **materializările parţiale obţinute de profesorul de la Universitatea din** Islanda, Haraldur Nielsson :

„**Numai partea superioară a** corpului **era** vizibilă, **dar am** văzut **distinct hainele lui albe. Diferiţi asistenţi fură apoi atinşi.** Simţii că un picior gol atingea genunchiul meu. Era puţin rece, îl luai şi palpai degetele şi recunoscui degetul mare şi unghia sa. Piciorul se ridică apoi în aer, îl urmării cu mâna mea, atâta timp cât poziţia mea şezând pe scaun, îmi permise. **Puţin după asta pusei amândouă mâinile mele pe genunchii mei. Atunci** un picior se materializă deasupra. **Era** gol, puţin **rece şi umed".**

Experienţa VII. **Cititorii îşi amintesc că, în timpul când Katie King** voia **să pozeze spre a fi fotografiată de D. Harisson, se formase un braţ ; îl reamintim :**

„Un lucru curios se petrecu în seara aceea, în momentul când Katie se odihnea înaintea cabinetului, aşteptând să pozeze, se văzu apărând la **deschizătura superioară,** un mare braţ de bărbat, gol până la umăr şi care agita degetele. **Katie se întoarse, făcu reproşuri intrusului, care venise s-o deranjeze când ea poza pentru fotografia ei şi îi ordonă să se retragă".**

Experiența VIII. **Doctorul Paul Gibier, fost director al Institutului Pasteur din New-York, în experiențele de materializări, făcute cu mediul d-na Salmon, a obținut totdeauna la începutul ședințelor numai materializări parțiale. El descrie începutul ședinței raportate, când mediul era în colivie, în modul următor:**

„În mai multe rânduri, mâini albe și fine, câteodată mai mari, una diafană, abia vizibilă, însoțind o alta de o aparență mai materială **(nesemănând cu a mediului, care este scurtă și groasă)** alunecă de sus din cabinet, până către partea mijlocie.

Un braț și o mână goale și o altă mână se arată în mai multe rânduri, în același timp, la cele două extremități ale cabinetului-colivie, aproape la doi metri depărtare una de alta".

La începutul ședinței din 10 decembrie 1898, de asemenea descrisă în capitolul I, când mediul era pus legat în cabinetul de lemn, doctorul Gibier a obținut tot materializări parțiale, descrise astfel:

„24 secunde după ce am ocupat locurile noastre, **fără să mai fie nevoie să cântăm, tăcerea fiind completă, vedem lumini dând impresia de transparență în întredeschiderea perdelelor, pe când în partea de sus a cabinetului, la stânga sa (dreapta noastră) în afară, la mai mult de doi metri depărtare de cabinet,** vedem un mare antebraț și o mână stângă goale, albe ca zăpada și **perfect** distincte.

În timp de 63 secunde nimic nu se produce. După acest timp, o formă de mână și de antebraț, albă și **diafană**, alunecă în lungul deschizăturii perdelelor și **dispare**.

După câteva secunde, o mână diafană apare în **deschizătura** perdelelor și apoi dispare.

După 76 secunde, un braț, apoi partea de sus a bustului și fața, apărând incomplete, se arată, apoi dispar aproape imediat".

IX. Numeroasele experiențe ale doctorului în medicină Geley, **(director al Institutului Metapsihic internațional din Paris), de materializări parțiale, au fost publicate în cartea sa: „L'ectoplasmie et la clairvoyance".**

El spune la pagina 201: „Am văzut destul de des **reprezentări** complete ale unui organ; de exemplu, **ale unei fețe,** ale unei mâini sau ale unui deget.

In cazurile cele mai perfecte organul materializat are toate aparențele și proprietățile biologice ale unui organ viu. Am văzut degete admirabil modelate, cu unghiile lor, am văzut mâini complete, cu oase și articulații. Am văzut un craniu viu, căruia i-am palpat oasele, sub un abundent păr. Am văzut fețe bine formate, fețe vii, fețe omenești".

El a observat, cu mediul feminin Eva, ceea ce nu se mai observase până în 1918 și anume: materializările parțiale formându-se dintr-o substanță amorfă, gelatinoasă, de culoare albă, neagră sau gri, care ieșea din mediul Eva și pe care, el, cel dintâi, a numit-o: „ectoplasmă".

Abundența substanței exteriorizate este din cele mai variate, când infimă, când considerabilă. În unele cazuri această substanță acoperă mediul ca o manta. Substanța poate prezenta trei culori diferite: albă, neagră și gri. Culoarea albă este cea mai frecventă. Ea pare moale și elastică, când se etalează; dură, noduroasă sau fibroasă, când formează cordoane. Ea iese din orificiile naturale și din extremitățile corpului mediului, din vârful capului, din sâni, din extremitățile degetelor. Substanța este foarte sensibilă, orice atingere a acestei substanțe răsună dureros în mediu. O lumină bruscă și neașteptată provoacă o zguduire dureroasă în mediu. Uneori însă suportă lumina zilei".

După ce descrie cum se formează din substanța ectoplasmică a mediului materializarea parțială, el scrie: „Apare o mână perfect modelată. Ating această mână. Ea dă o senzație normală. Simt oasele, simt degetele cu unghiile lor. **Apoi mâna se retrage, se diminuează, dispare la capătul cordonului. Cordonul face încă câteva evoluții, se retrage și intră în gura mediului.**

„Se poate observa forma vaporoasă, de nor, a substanței, **pe care o întrebuințează și o extrag ființele invizibile din mediu, pentru a se materializa; ea iese, în acest caz, din suprafața corpului sub o formă invizibilă și impalpabilă, fără îndoială trece prin vestmintele mediului și se condensează la suprafața veșmântului. Atunci** se vede un nor, **care se aglomerează într-o pată pe haina neagră, la nivelul umărului, al pieptului sau genunchilor.** Pata se mărește, se etalează, apoi ia contu-

rurile unei mâini sau unei fețe. **Dar materializările se pot face și departe de mediu.**

Un cap apare deodată la 75 centimetri departe de capul Evei, deasupra ei și la dreapta ei. E un cap de bărbat, de dimensiuni normale, bine format, cu reliefurile sale obișnuite. Vârful craniului și fruntea sunt perfect materializate. Fruntea e largă și înaltă, părul tăiat în perie și abundent, castaniu aproape negru. **Dedesubtul arcadelor sprâncenelor, contururile se estompează, nu se vede bine decât fruntea și craniul.**

Capul trece înapoia perdelelor, apoi reapare în aceleași condiții, dar fața incomplet materializată este acoperită de o bandă de substanță albă. **Trec degetele mele prin păr și palpez oasele craniului. Un moment după asta totul a dispărut.**

Organele materializate nu sunt inerte, ci biologic vii. O mână bine constituită, de exemplu, are capacitățile funcționale ale unei mâini normale. **Am fost de multe ori cu intenție atins de o mână sau apucat de degete.**

Un fenomen tot așa de curios ca apariția, este dispariția lor. Uneori această dispariție este ca și instantanee".

Voi rezuma numai cinci din prea numeroasele experiențe, făcute de el cu mediul Eva.

„În ședința din 11 ianuarie 1918: **în mijlocul masei ectoplasmatice** apar două degete, indexul și mijlociul, bine formate, cu unghiile lor. Sunt din punct de vedere anatomic perfecte. Le ating cu precauție, sunt vii, execută mișcări de flexiune și extensiune.

În ședința din 15 ianuarie 1918 : văd formându-se trăsăturile unei fețe. **E plată și rău formată.** Numai fruntea, ochii și nasul pot fi recunoscute. Fața se deplasează.

În ședința din 12 februarie 1918 : un cap de femeie se arată. Materializarea acestui cap este perfectă. Este o față vie, de dimensiuni normale, cu ochii expresivi. Fața este foarte frumoasă și asistenții o contemplă, schimbând părerile lor cu voce înceată.

Apăs pe para de cauciuc, lumina apare și o fotografiez.

În ședința din 26 februarie o față apare la perdea, e de mărime naturală, **dar dispare imediat și nu pot s-o**

fotografiez. Apoi apare din nou ; vizibilitatea **se mărește;** o fotografiez.

În ședința din 8 martie 1918: **astfel constituită, fața** evoluează, se deplasează, dispare și reapare. **Văzând că mișcările perdelei nu pot fi produse de mediul Eva, m-am apropiat să văd ce este.** Am simțit un corp omenesc, care făcea să se onduleze perdeaua. Era de mărime naturală. I-am simțit bine umărul ; mâna mea coborând i-am palpat toracele și am ajuns la nivelul bazinului. În acel moment, o mână dinapoia perdelei, o dă înapoi pe a mea și un moment mai târziu un cap a apărut la perdea ; **l-am fotografiat imediat prin simpla apăsare pe para de cauciuc.**

Mai târziu doctorul Geley a făcut experiențe cu mediul Franck Kluski din Varșovia, bărbat de 50 ani. Experiențele au fost făcute în colaborare intimă cu profesorul Richet și A. de Gramont.

La pagina 229 doctorul Geley scrie :

„Astăzi se știe precis geneza materializărilor. Se știe că organele și țesuturile materializate se fac pe seama unei substanțe primordiale exteriorizată în mare parte de mediu și în mică parte de asistenți.

Substanța primordială se prezintă sub două aspecte principale : sbustanță solidă și substanță gazoasă. În experiențele noastre cu Eva, am notat că substanța solidă era predominantă și aproape exclusivă. Cu cea mai mare parte din mediumuri se constată contrariul : substanța primordială se degajă sub aparența de nor sau de vapori și substanța solidă este cu totul excepțională. Cu mediul Franck Kluski totdeauna materializările se făceau prin nori, prin vapori.

Se văd vapori ușori fosforescenți, un fel de nor fâlfâind în jurul mediului, mai ales deasupra capului său. Acest nor se înalță ca un fum. **În același timp apar lumini părând a fi focare de condensare. Aceste lumini erau în general numeroase, subțiri și efemere ; dar câteodată erau mai groase, mai durabile și în acest caz ele dădeau impresia a fi ca regiuni luminoase de organe invizibile, în special păreau extremități de degete sau fragmente de fețe.**

În sfârșit, când materializarea se sfârșea, se vedeau mâini sau fețe perfect formate.

Aceste mâini sau aceste fețe erau adesea luminoase prin ele însele, câteodată erau luminoase și țesuturile materializate.

Ședința din 14 noiembrie 1918 cu Kluski :

Lumini se produc și se măresc repede de intensitate. Ele sunt mai ales abundente aproape de profesorul Richet. Una din aceste lumini este foarte interesantă. Este ca o nebuloasă vag luminoasă, cred într-o față pe cale de materializare, căci are dimensiunile și forma unei **fețe. Această formă durează aproape o jumătate de minut. Ea își mărește și își scade vizibilitatea.**

În ședința din 17 decembrie : **luminile sunt așa cum au fost descrise în ședințele precedente : nebuloase, vapori fosforescenți, puncte luminoase foarte strălucitoare, mari bule luminoase. Am observat perfect că punctele luminoase erau adesea extremitățile degetelor. Un punct foarte luminos a flotat douăzeci secunde la vârful cabinetului negru, a cărui parte superioară o lumina. Apoi acest punct cobori în zig-zag până la capul contelui Potocki care zise imediat : «O mână mi-atinge capul».**

La Kluski — scrie doctorul Geley — n-am văzut niciodată ieșind cordoane solide din gura și degetele sale".

Trebuie să fie înțeles, odată pentru totdeauna, că dacă discutăm chestiunea fraudei, este mai ales pentru cititori. N-a fost fraudă, nici nu poate să fie fraudă. Asemenea fenomene sunt naturale. Și nu pot fi imitate de nici un prestidigitator.

El spune relativ la experiențele cu Kluski :

„Am putut constata materializarea de membre omenești prin vedere, prin contact și prin mulajul acestor membre.

În ședința din 20 noiembrie : am văzut întâi o mână lungă și fină la capătul unui braț, care s-a format sub ochii mei ; această mână a traversat cercul asistenților, a trecut înaintea mediului și s-a dus să atingă pe doamna Geley. Mâna, antebrațul și brațul erau vizibile. Era o mână de bărbat foarte frumoasă. Pumnul era fin. Antebrațul și brațul erau îmbrăcate într-un țesut de pânză albă, cu cute longitudinale foarte regulate. **(Mediul era îmbrăcat în negru). După contactul simțit de doamna Geley, mâna a dispărut.**

Contactul mâinilor materializate a fost fenomenul cel mai frecvent al exeprienţelor noastre cu Kluski. Ele dădeau impresia de mâini omeneşti, erau calde, ca temperatura normală a mâinilor vii. Ele atingeau sau mângâiau mâinile, braţele sau capul experimentatorilor".

În şedinţele anterioare din 8 noiembrie, din 11, din 13 noiembrie, din 15 noiembrie, experimentatorii, de asemenea, au luat contact cu mâini materializate.

La pagina 238 doctorul Geley scrie:

„Am putut obţine o probă obiectivă formală cu garanţii absolute de materializări de membre omeneşti, prin procedeul mulajelor în parafină.

Am luat un vas, care conţinea apă caldă şi parafină. Acest vas avea diametrul de 0,31 m. Un kilogram de parafină plutea la suprafaţa apei calde, ceea ce făcea un strat de 10 centimetri grosime.

Am obţinut 9 mulaje, din care şapte de mâini, un mulaj de picior, un mulaj de bărbie. Mulajele se făceau la cerere în timpul şedinţei. Operaţia începea, în general, după un timp de douăzeci de minute, în medie, şi era foarte rapidă (unul sau două minute, câteodată mai puţin). Această repeziciune ne-a surprins, căci parafina, la temperatura exterioară a aerului, nu se solidifică aşa repede. Pare, după cum afirmă mediul, că personalităţile invizibile, care operau, opt după voinţă să modifice temperatura membrului şi să-l răcească considerabil, pentru a grăbi prinderea parafinei la contactul lor.

Operaţia se făcea în doi sau trei timpi. Mâna care se materializa se scufunda în vas, ieşea şi venea, cu degetele impregnate de parafină caldă, să atingă mâinile celor care controlau, apoi iar se scufundau în vas.

În şedinţa din 15 noiembrie 1920. După un sfert de oră, un zgomot se aude în vasul cu parafină. Profesorul Richet simte pe mâna sa dreaptă degete impregnate de parafină caldă: o parte din parafină rămâne pe mâna sa. Măresc lumina roşie şi văd imprimată în parafină o mână de copil, mâna dreaptă cu arătătorul întins şi celelalte degete flexate. Mâna e completă până la pumn.

În şedinţa din 27 decembrie 1920. Mâna dreaptă a mediului ţinută de profesorul Richet, cea stângă de contele Potocki. Înainte de şedinţă profesorul Richet şi cu mine, adăugaserăm un colorant albastru parafinei, care

avea în masă o colorație albsătruie. Aceasta o făcusem în cel mai strict secret pentru a putea afirma că mulajele erau făcute de parafina din vas și nu erau cumva mulaje făcute dinainte de Kluski sau orice altă persoană și puse pe masă prin vreun joc oarecare, în ciuda celui mai desăvârșit control.

Durata operației : 1—2 minute.

S-au găsit două mulaje admirabile, de mână dreaptă și mână stângă, de dimensiunea mâinilor de copii de cinci până la șapte ani. Aceste mulaje erau în parafină albăstruie. Nuanța era riguros exactă a parafinei din vas

Ședința din 31 decembrie 1920. Se obține un mulaj de picior de copil, admirabil în contururile lui. Mulajul merge până la vârful tarsului. Al doilea mulaj este un mulaj al regiunii inferioare al unei fețe de adult, se distinge buza superioară, buza inferioară, foseta subiacentă și bărbia".

Noi mulaje au fost obținute de doctorul Geley cu Kluski la Varșovia, în timpul unui voiaj al lui Geley, in septembrie 1921, în acel oraș. Cele descrise până acum au fost obținute la Paris, în laboratorul Institutului metapsihic internațional.

El a obținut : „mulajul a două mâini reunite", fața dorsală și fața palmară a uneia și aceleiași mâini ; degetele și talpa unui picior ; mână ; mână de copil cu degetele flexate și arătătorul întins ; mână de copil.

Apoi tot doctorul Geley a obținut o nouă serie de mulaje în aprilie-mai 1922 cu mediul Kluski la Varșovia, cu ocazia unei noi călătorii a d-rului Geley în Varșovia. Toate mulajele au fost fotografiate.

Nu mai lungesc acest volum descriind alte experiențe, fiindcă toate se aseamănă.

Ele sunt absolut sigure, controlate perfect de oameni de știință.

Doctorul Geley a adus la câteva ședințe de materializări parțiale — pe care le-a obținut — pe Robert Houdin, regele prestidigitatorilor, care, după ce a asistat la mai multe ședințe și a rămas foarte impresionat, a certificat autenticitatea fenomenelor scriind : „Arta mea de prestidigitație este incapabilă să le reproducă".

Doctorul Geley adaugă încă :

„Experimentatorii și asistenții aveau toți un spirit

critic foarte ascuţit, dar metode de judecată diferite, după educaţia lor profesională şi specialitatea lor; erau profesori de medicină şi de drept; membri ai Academiei de ştiinţe şi ai Academiei franceze, medici, scriitori, ingineri, experţi de poliţie. Toţi nu aveau decât grija adevărului. Nu era vorba de nici un interes personal, de nici o credinţă sau părere filosofică. Grupul nostru cuprindea catolici, materialişti, spiritualişti, idealişti şi indiferenţi. Toţi au rămas convinşi, după luarea măsurilor de precauţie contra fraudei, că fenomenele erau adevărate şi reale".

Cu descrierea materializărilor complete de la cap. I şi a materializărilor parţiale din acest capitol, care sunt în afară de orice posibilitate de negare a existenţei personalităţilor spirituale, credem că nu poate rămâne nici o îndoială în spiritul cititorilor din acest punct de vedere.

Toate aceste personalităţi, care s-au materializat complet, au declarat să sunt fiinţe, care au trăit pe pământ; şi mulţi din asistenţi au recunoscut în aceste materializări pe unii din membri decedaţi din familia lor.

Dacă totuşi în unele spirite poate fi îndoială, n-au decât să repete experienţele care nu cer decât un bun mediu.

Acum cititorii, din cele descrise în acest capitol şi în special din experienţa lui Jacolliot, în care se spune că unele din mâinile materializate scriau cu litere de foc cuvinte ce se topeau de îndată ce era scrisă cea din urmă slovă, precum şi din capitolul VII, se vor convinge, cred, de adevărul absolut din Scriptură (Daniel 5—1, 6 şi 24, 30):

„Împăratul Baltazar a făcut un mare ospăţ celor a mie de mai mari ai lui şi a băut vin în cinstea lor.

Şi în cheful vinului, a poruncit să aducă vasele de aur şi de argint, pe care le luase tatăl său Nabucodonosor din templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul şi mai marii lui, nevestele şi ţiitoarele lui.

Au băut vin şi au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă şi de fier, de lemn şi de piatră.

În clipa aceea s-au arătat degetele unei mâini de om şi au scris, în faţa sfeşnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc, — împăratul a văzut această bucată de mână, care a scris.

Atunci împăratul a îngălbenit și gândurile atât l-au tulburat că i s-au slăbit încheieturile șoldurilor și genunchii i s-au izbit unul de altul.

Împăratul a strigat în gura mare să i se aducă cititorii în stele, chaldeii și ghicitorii.

Aceștia neputându-i descifra scrisul, a fost chemat profetul Daniel, care i-a zis :

«Te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor ; vasele din casa Lui au fost aduse înaintea ta și ați băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și țiitoarele tale ; ai lăudat pe Dumnezeii de argint, de aur și de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici nu aud, nici nu pricep nimic și n-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna Căruia este suflarea ta și toate căile tale.

De aceea a trimis El acest cap de mână, care a scris scrierea aceasta.

Iată însă scrierea care a fost scrisă : «Mane» — numărat ; «Tekel» — cântărit și «Fares» — împărțit. Și iată tâlcuirea acestor cuvinte : «Mane» înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt ; «Tekel» înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor ; «Fares» înseamnă că împărăția va fi împărțită și dată Mezilor și Perșilor».

Îndată Baltazar a dat poruncă și au îmbrăcat pe Daniel cu purpură, i-au pus un lănțișor de aur la gât și au dat de știre că va avea locul al 3-lea în cârmuirea împărăției.

Dar chiar în noaptea aceea, Baltazar, împăratul Chaldeilor, a fost omorât".

CAPITOLUL V

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN SCRISUL LOR PROPRIU ȘI DIRECT, FĂRĂ SĂ FIE VĂZUȚI

Scrierea proprie și directă a personalităților spirituale este o experiență sigură și ușor de controlat, fiindcă ea se poate produce în plină lumină a zilei. Mediul rămâne în starea sa normală, așa încât pare că nu joacă

nici un rol. Foi de hârtie și creioane sunt puse în cutii sau in cutii de mese închise cu cheia, sau se pun condeie de ardezie intre table de ardezie, pe care le intrebuințează copiii în clasa I primară, legate și pecetluite, și sunt găsite imediat acoperite de mesaje scrise și semnate cu numele persoanelor decedate.

In timpurile moderne, baronul Guldenstubbe a atras cel dintâi atenția publică asupra acestui gen de fapte, in cartea sa : „La réalité des Esprits et le phénomène de leur écriture directe", ediția Leymarie.

Fără concursul nici unei persoane, care lua parte la experiențe, fără nici un fel de fraudă posibilă, mediul însuși fiind în condiții foarte variate, el a obținut numeroase mesaje scrise. Experiențele sale cele mai remarcabile au avut loc la Luvru, la muzeul din Versailles, in biserica St. Denis, în biserica din Wesminster, la Britisch Museum și în mai multe biserici sau monumente ruinate din Franța, Germania și Anglia.

Printre martorii acestor experiențe el citează pe : Delamare, redactor șef la ziarul Patrie ; Croisselat, redactor al ziarului L'Univers ; Dale Owen Lacordaire, fratele marelui orator ; istoricul Bonnechose ; prințul Leonide Golitzin ; Preotul Monntfort etc.

Baronul punea foi din propriul său carnet în locuri ascunse cu creion. El se retrăgea la câțiva pași, fără să piardă din vedere un singur moment hârtia ascunsă, apoi o retrăgea și găsea scris mesaje foarte lămurite.

Volumul este însoțit de treizeci de facsimile de scriere directă obținute in acest mod și alese printre mai mult de 200 specimene scrise în 20 limbi diferite.

In unele cazuri foile de hârtie erau puse pe mese sau pe parchetul podelei sub ochii experimentatorilor și se vedea creionul ridicându-se, ca și cum ar fi fost ținut de o mână invizibilă și scriind.

Experiența I. In cartea sa : „Recherches sur les phénomènes du spiritualisme", pagina 163, W. Crookes citează un exemplu de scriere directă :

„Mă așezasem lângă mediul miss Fox și singurele persoane prezente erau soția mea și una din rudele ei. Țineam amândouă mâinile mediului in una din mâinile mele, iar picioarele ei erau puse pe picioarele mele. O

foaie de hârtie fusese pusă pe masă înaintea noastră și cu mâna mea liberă țineam un creion.

O mână luminoasă coborî din tavanul salonului și după ce fâlfâi câteva secunde lângă mine, îmi luă creionul din mână, scrise repede pe foaia de hârtie, aruncă creionul, apoi se ridică deasupra capetelor noastre și se pierdu în întuneric".

Această experiență s-a făcut în întuneric; aici se vede mâna materializată care scrie, dar Crookes nu spune ce se scrisese pe hârtie.

Al doilea exemplu — continuă Crookes: poate fi considerat ca un insucces. O nereușită învață adesea mai mult decât experiența cea mai reușită. Această manifestație a avut loc la lumină, în camera mea și numai în prezența mediului Home și a câtorva amici intimi. Exprimai dorința de a fi martor la un mesaj scris, așa cum auzisem înainte de la unul din prietenii mei.

Imediat ne fu dată prin masă comunicarea alfabetică următoare: «O să încercăm». Câteva foi de hârtie și un creion fuseseră puse pe o masă: atunci creionul se ridică pe vârful lui, înaintă spre hârtie și căzu. Apoi iar se ridică și căzu din nou. A treia oară se ridică, dar nu reuși. **Un mesaj alfabetic prin masă ne spuse: „Am încercat să satisfacem cererea voastră, dar nu putem".**

Mai departe vom vedea cum fac ființele spirituale comunicări prin masă.

Experiența II. **Iată un fapt obținut în satul Douchy (Nord) și raportat Congresului spiritualist din 1900, din Paris,** de doctorul Dusart :

„La 4 martie 1893, mediul Maria D., înconjurată de cinci persoane, arată un scaun gol, neocupat, pe care ea spunea că vede pe Agnès, vara sa, decedată de mai mulți ani, ocupată să scrie pe bucăți de hârtie tăiate în formă de inimă. Un moment mai târziu, toți asistenții văd o mână depunând pe masă un pachet cu 5 foi de hârtie în formă de inimă, pe una din ele este scrisă o scurtă rugăciune. D-l și d-na **N.**, părinții lui Agnès, recunosc scrisul fetei lor și îi trec lacrimile.

La o altă ședință se vede, în două rânduri, un creion pus pe masă, ridicându-se, scriind singur două linii și reluându-și locul".

În prima experiență a fost și o materializare de mâ-

nă și doctorul Dusart nu arată ce rugăciune a fost scrisă. În a doua experiență se spune, că au fost scrise două rânduri, de o mână invizibilă, dar nu se arată ce a fost scris. În aceste cazuri mediile par a nu procura destulă forță personalităților invizibile spre a putea scrie.

Experiența III. Sergent Cox, președintele Soicetății psihologice din Anglia, a obținut cu mediul Slade mai multe mesaje scrise pe ardezie. Iată un extras:

„Mâinile lui Slade stăteau pe masă și tot corpul lui era sub ochii mei, de la picioare până la cap. El luă tabla de ardezie, pe care o inspectasem cu îngrijire, pentru a mă asigura că nu era nici urmă de scriere, și, punând pe ea o bucățică de creion tot de ardezie, o lipi de fața inferioară a mesei. Imediat auzii un zgomot, ca și cum cineva ar fi scris pe ardezie.

După câteva lovituri, ce se auziră și care indicau că scrisul a fost terminat, ardezia fu pusă pe masă și citii următorul mesaj: „Scumpe Sergent, studiezi un subiect care merită toată atenția ta: omul care ajunge să creadă în acest adevăr devine mai bun în cea mai mare parte din cazuri. Acesta este scopul nostru, când revenim pe pământ, împinși de dorința de a face pe oameni mai înțelepți și mai puri".

Experiența IV. Preotul J. Savage, predicator renumit, citează mărturia unui rabin evreu, prieten al său, sceptic în privința posibilității de a comunica cu lumea cealaltă.

El (rabinul) se dusese să vadă un medium în Chicago, însoțit de un bilet pe care îl adresa tatălui său, decedat câțiva ani mai înainte în Germania și pe care îl scrisese în limba germană, dar cu litere ebraice, ca să împiedice pe medium, să descopere prin vreun mijloc oarecare, despre ce era scris în acel bilet. El puse biletul între cele două table de ardezie, pe care le legă împreună și le fixă pe o sfoară, care le ținea suspendate deasupra mesei, la care ei erau așezați. În aceste condiții desfăcând tablele de ardezie, după un moment, rabinul găsi răspuns la biletul său, semnat de tatăl său și scris și răspunsul în limba germană, dar cu litere ebraice".

Experiența V. Profesorul Nielsson, ale cărui o parte

din experienţe le-am citat, în cartea sa, la pagina 38, scrie :

„Într-o seară, pe când personalităţile spirituale care conduceau experienţele noastre, trebuiau să încerce producerea de scriere directă, rugai pe un medic, să mă ajute să supraveghez mediul. Noi ţineam amândoi genunchii şi braţele mediului şi în acelaşi timp ne observam unul pe altul. Lăsai medicului sceptic grija să supravegheze masa, pe care se pusese o bucată de hârtie şi un creion. Masa era aşa de departe de mediu, încât i-ar fi fost imposibil să o atingă cu braţul, chiar dacă mâinile sale ar fi fost libere. Cu toate aceste măsuri de control, puturăm toţi trei şi cele aproape 60 persoane, care erau dincolo de masă înapoia unei pânze de sârmă foarte deasă şi destul de groasă, care-i separa de masă şi de noi, puturăm — zic — să auzim bine creionul scriind pe hârtie. Puţin după aceasta foaia de hârtie zbură prin aer şi căzu pe capetele noastre. Lumina fu mărită şi mediul sceptic citi, în faţa tuturor, ceea ce fusese scris de o mână invizibilă. Era o scrisoare scurtă, dar amicală, care se afirma a fi fost scrisă de o tânără femeie din grupul dezîncarnaţilor. Această doamnă era prima care descoperise facultăţile mediului Indridasson şi care cea dintâi, după cum ne spusese ea, îl trecuse în transă. Doctorul sceptic îmi spuse după şedinţă că el auzise o voce slabă feminină, în acelaşi timp când creionul se ridica să scrie, o voce care spusese : «Chiar dacă este întuneric, eu tot văd».

De multe ori am spus mai târziu prietenului meu, doctorul : «Dacă scrierea directă, pe care am obţinut-o în seara aceea a fost produsă graţie fraudei sau vreunui truc, tu eşti atunci cel care ai fraudat».

De altminteri pot să vă încredinţez, că scurta scrisoare mi-a plăcut atât de mult, încât am fotografiat-o şi o păstrez".

Profesorul Nielsson, în cartea sa în care sunt tipărite trei conferinţe asupra experienţelor sale psihice, conferinţe pe care le-a ţinut la Copenhaga, nu arată conţinutul scrisorii. Dar se văd bine măsurile luate : deoparte mediul ţinut strâns de el şi de doctor, mai departe masa şi dincolo de masă, la oarecare distanţă, sârme de fier, groase, pe un cadru de lemn, care separau pe spectatori de masă şi de experimentatori.

Experienţa VI, cu fakirul. Jacolliot, în cartea sa, citată, descrie astfel experienţa de scriere directă ce i-a produs fakirul:

„Era ora 10 dimineaţa. Fakirul se puse numaidecât jos pe lespezi. Adusese cu dânsul un săculeţ plin cu nisip foarte mărunt, pe care îl deşertă pe lespezi şi-l netezi cu mâna, aşa încât se formase o suprafaţă întinsă, cam de cincisprezece centimetri pătraţi. După asta mă rugă să mă aşez în faţa lui la o masă cu o foaie de hârtie şi un creion. Cerându-mi o bucăţică de lemn, îi aruncai un beţişor, pe care îl aşeză cu îngrijire pe nisip.

— Ascultă — îmi zise el — am să chem duhurile. Când vei vedea lucrul ce-mi dăduşi adineauri (beţişorul) ridicându-se în sus, dar rămânând în atingere cu nisipul cu unul din capete, vei putea să tragi pe hârtie semnele ce-ţi vor plăcea; le vei vedea reproducându-se pe nisip.

Întinse atunci amândouă mâinile orizontal înaintea lui şi începu să murmure formulele tainice ale descântecelor.

După câteva clipe, beţişorul de lemn se ridică tocmai cum spusese fakirul şi în aceeaşi clipă începui şi eu să-mi plimb creionul pe foaia de hârtie de dinaintea mea, făcând la întâmplare figurile cele mai ciudate.

Văzui numaidecât beţişorul de lemn copiind întocmai toate mişcările mele şi arabescurile capricioase ce le desemnam, se desfăşurau numaidecât pe nisip. Când mă opream, creionul improvizat se oprea şi el; reîncepeam, mă urma.

Fakirul nu se clintise din loc şi nimic nu-l punea în atingere cu beţişorul de lemn, care se mişca singur.

Vroind să ştiu, dacă, din locul unde se afla, nu cumva putea să urmărească mişcările ce le făceam eu cu creionul pe hârtie, ceea ce n-ar fi explicat, totuşi, cum putea să transmită aceste semne, fără să fie în atingere cu suprafaţa nisipului, care le primea — mă sculai de la masă şi punându-mă într-o poziţie la fel cu a fakirului, mă putui convinge că-i era cu neputinţă să-şi dea socoteală de mişcările mele.

Controlai atunci semnele făcute de amândouă părţile; asemănarea era desăvârşită.

Fakirul netezi din nou toate părţile nisipului şi-mi zise:

— Gândeşte-te la un cuvânt în limba zeilor (sanscrită).

— Pentru ce numaidecât în limba asta?

— Pentru că duhurile se slujesc mai lesne de graiul acesta nemuritor, necunoscut celor prihăniţi.

Indianul intinse atunci mâinile după cum făcuse mai inainte; tocul magic se mişcă singur, se ridică şi scrise:

«Tatăl cerescc».

Erau intr-adevăr cuvintele la care mă gândisem.

— Gândeşte-te la o propoziţie întreagă, continuă fakirul.

Şi beţişorul singur scrise pe nisip cuvintele următoare:

Vişnu doarme pe muntele Siva.

— Duhul care te insuflă mi-ar putea spune versetul 243 din cartea a 4-a a lui Manu? — întrebai pe Covindasami.

Abia isprăvisem de formulat această dorinţă şi beţişorul, neatins de nimeni, începu numaidecât să scrie, literă cu literă, versetul următor (care era într-adevăr cel arătat), ce se desfăşură înaintea mea:

«Omul ale cărui fapte au drept ţintă virtutea şi ale cărui păcate au fost şterse prin fapte evlavioase şi prin jertfe, intră în locaşul ceresc, scânteietor de lumină şi înveşmântat intr-o formă spirituală».

Cu aceasta se termină partea întâia a şedinţei din ziua aceea".

Iată o experienţă de scriere directă, făcută ziua la ora 10 dimineaţa. Să se remarce că Covindasami atribuie această scriere nu lui, ci duhurilor. De altfel el nu atingea beţişorul.

VII. Doctorul Gibier, ale cărui experienţe le-am citat în parte, a experimentat mult, spre a se convinge de adevărul scrierii directe. În urma experienţelor sale, absolut convingătoare, el a scris cartea „Le spiritisme".

Trebuie să spunem că, în timpul când cartea sa era la tipar, unul din camarazii săi de internat al spitalelor din Paris, a venit şi i-a făcut vizită. Lăsăm cuvântul doctorului Gibier:

„Când puneam mâna pentru ultima oară pe această carte, primii,' într-o dimineaţă, vizita unuia din bunii

mei prieteni, doctorul X., unul din vechii colegi de internat al Spitalelor. După complimentele obișnuite, amicul meu X., care părea că mă examinează cu oarecare atenție neliniștită — ceea ce, între paranteze, mă încurca întrucâtva — îmi spuse, ab abrupto :

— Nu te ocupi de spiritualism ?

— O să vorbim imediat — îi răspunsei eu ; dar de ce mă întrebi ?

Micul următor dialog începu atunci între noi :

El. Pentru că am auzit vorbindu-se și după câte mi s-a spus, aș fi mirat să fie așa, fiindcă îmi pare, că un om de bun simț...

Eu. Mai curând e locul să mă mir eu de cuvintele tale, căci, în sfârșit, știi tu ce este spiritualismul ?

El. Cum ?... Dar este...

Aici, prietenul meu doctorul X., un savant pe care Facultatea de medicină se va onora să-l numere într-o zi printre cei mai străluciți profesori ai săi, îmi făcu, într-un discurs, proba că el nu cunoștea nici primul cuvânt relativ la chestiune. El avea intenția să-mi demonstreze altceva. De aceea fu foarte surprins când îi răspunsei : „Auzindu-te, n-ar mai fi fost până astăzi decât ignoranți, oameni străini de orice știință, printre persoanele care s-au ocupat de spiritualism. Află deci că savanții, ilustri printre iluștri, s-au pronunțat într-un mod complet afirmativ în ceea ce privește realitatea „fenomenelor spirituale". Îi pusei chiar probele sub ochi și, cum el nu este din acei care zic : «Chiar dacă mi s-ar proba, nu aș crede», el rămase mirat.

Totuși — îmi spuse el : în locul tău aș lăsa pe un altul să se compromită și eu nu m-aș ocupa de aceste lucruri. Tu te mărginești să probezi fapte pe care le constați. Știu, dar bunii prieteni vor zice de tine : «A ! da, d-l G., care se ocupă de spiritism...» și te vor face să treci drept un vizionar, un halucinat, știu eu ?

Eu. Ei bine, este posibil ca, lucrând așa cum lucrez, să-mi fac cel mai mare rău din punctul de vedere al profesiunii mele ; se poate încă să-mi închid drumul tuturor academiilor, mici și mari, dar din moment ce constat un fapt, nimic nu mă va împiedica să-l proclam, căci în speță, asta mi se pare de cea mai mare importanță : E pur si muove. Eu prefer fericirea de a căuta adevărul

onoarei de a face parte dintr-o societate, care ar închide ochii ca să nu vadă. Galvani s-a lăsat să fie oprit de batjocurile proștilor din epoca sa? Nicidecum.

«Eu sunt atacat, scria el, de două feluri de persoane foarte diferite. Și unele și altele râd de mine și mă numesc **profesorul de dans al broaștelor.** Ei bine!... Cu toate astea, eu cred că am descoperit una din cele mai mari forțe ale naturii».

Să fi avut el intuiția transmiterii forței la distanță prin electricitate, a luminii electrice și a altor lucruri mai colosale, pe care noi nu le cunoaștem încă?!

Pretențiile mele sunt mai puțin înalte; eu n-am descoperit nimic; eu nu fac decât să constat ceea ce o sută de mii de oameni au constatat înaintea mea; ceea ce am văzut eu, un număr de savanți distinși în Franța au văzut și ei. Unul din noi trebuie să riște, alții îl vor urma, mai curând sau mai târziu, mai ales dacă după afirmația lui William Crookes se poate zice despre fenomenele de care ne ocupăm: «nu că aceasta este posibil, ci aceasta este».

— Adio — îmi spuse X., părăsindu-mă: ai mult curaj".

Doctorul Gibier **și-a tipărit cartea sa** și **publicarea ei nu l-a împiedicat să devină directorul Institutului Pasteur din New-York și acolo să continue în orele libere experiențele** sale psihice și **să publice alte cărți asupra lor.**

Lăsăm din nou cuvântul doctorului Gibier **cu privire la experiențele de scriere directă, raportate în cartea citată.**

„Am experimentat, înconjurându-ne de toate precauțiile. Desfid orice prestidigitator de a putea produce cu ajutorul artei sale și în condiții identice, egale cu condițiile în care ne-am pus, scrierea pe table de ardezie, așa cum am obținut-o în experiențele noastre. După primele experiențe, pe care le-am avut cu mediul american Slade, deși nu puteam crede cu nici un chip într-un artificiu de prestidigitație, am chemat totuși și l-am consultat pe cel mai abil prestidigitator al teatrului lui Robert Houdin **din Paris, d-l J., care după ce a asistat la o ședință cu d-na J., a scris atestarea următoare:**

«Afirm, domnilor savanţi, eu prestidigitator, că şedinţa cu d-l Slade este adevărată, într-adevăr spiritualistă şi de neînţeles în afară de o manifestaţie ocultă. Şi din nou afirm.

J. de la Teatrul Houdin
Aprilie 1886»

Am văzut, mai mult de o sută de ori, litere, desene şi chiar fraze intregi scriindu-se cu ajutorul unui condei de ardezie, pe ardezii, pe care mediul Slade le ţinea şi chiar intre două ardezii, cu care el nu avea nici un contact; ardezii, care imi aparţineau şi pe care le cumpărasem noi din vreo librărie din Paris şi pe care le semnasem cu semnătura mea.

Nu voi cita decât un mic număr de aceste fapte interesante. Cum — mi se va spune — poţi d-ta să admiţi ca o scriere să se formeze spontan pe o ardezie sau alt obiect? Atunci d-ta crezi că Baltazar a văzut cu adevărat şi că beţia nu avea nici un rol când a văzut acel celebru: Mane-Tekel-Fares, pe care o mână de foc il scria pe zidul sălii de serbare?!... Voi răspunde la aceste obiecţii, nu că admit, ci constat.

Ce cauză atribui eu acestei scrieri? Eu afirm că scrierea directă sau spontanee pare a fi independentă de mediu şi că ea este inteligentă.

Experienţa I a doctorului Gibier. „La 29 aprilie 1886, la ora 11 dimineaţa, mă duc la Slade (mediu, bărbat de 50 ani, născut in America, care era mediu încă de când era copil, fiindcă la acea vârstă se produceau prin el zgomote, ciocănituri, ceea ce ii atrăgea pedepse la şcoală, fiind acuzat că face zgomot cu picioarele), cu unul din amicii mei, d-l A. Aduc mai multe ardezii marcate cu creion albastru. Inspectez camera unde trebuia să aibă loc experienţa. Examinez masa, mâinile lui Slade şi mânecile lui, căptuşeala hainei şi hainele, cum şi pantofii, pe care, la rugămintea mea ii descălţă.

La cererea lui Slade, scot din ghiozdanul, care nu m-a părăsit, două din ardeziile mele, fiecare înconjurată cu obişnuitul ei cadru de lemn, ardezii pe care le cumpărasem la Faber şi le pun pe masă, separate una de alta. Slade ia un mic condei de ardezie de 10 milimetri lungime şi il pune pe una din tablele de ardezie. A-

coperă apoi condeiul cu a doua ardezie, a cărei semnătură este în interior; ia cele două ardezii astfel reunite și le pune vertical pe antebrațul meu stâng. Nu am pierdut din vedere nici una din mișcările lui și nici ardeziile. În momentul când Slade așeza vertical ardeziile, aud condeiul alunecând în spațiul menajat între cele două suprafețe prin cadrele de lemn ale ardeziilor. Camera este luminată de lumina zilei.

Noi avem, toți trei, mâinile noastre pe masa goală. D-l A. este la dreapta mea și Slade la stânga mea. Am sub ochi mâinile lui Slade și gambele lui pe care le ține în afară de masă. Văd distinct pe antebrațul meu stâng cele două fețe ale ardeziilor lipite și mâna dreaptă a lui Slade care le ținea.

După douăzeci sau treizeci de secunde eu simt o presiune mare a ardeziilor pe antebrațul meu. Slade spune că simte „curentul" trecând în brațul lui; asta pare că îl face să sufere puțin.

Câteva lovituri surde sunt făcute în ardeziile mele și mâna lui Slade a rămas imobilă. Deodată scrierea pe ardezie se aude distinct; mâna lui Slade este imobilă, nici unul din degetele lui nu mișcă. Ascult ardeziile mele; nu este nici o îndoială, că în interiorul lor se petrece zgomotul, aud perfect zgomotul scrierii și punctuația. La început scrisul a fost făcut încet, apoi mai repede, apoi iar încet.

După un timp destul de lung, trei lovituri seci sunt auzite în ardezii; Slade le retrage, le pune pe masă, eu i le iau din mână fără să presez. Iată-le în mâinile mele. Ardezia pe care găsesc semnătura mea n-are nici un fel de scriere. Cealaltă care stătuse pe mâna mea stângă e acoperită. Semnătura mea pe care am văzut-o în timul cât a durat experiența, în parte acoperită de cutele hainei mele, este de cealaltă parte a ardeziei acoperită de scris.

Patru fraze separate prin trei linioare sunt scrise pe ardezia mea. O a patra liniuță se găsește înaintea semnăturii care termină totul. Două din aceste fraze, cea dintâi și cea de la urmă sunt scrise în englezește și semnate «W. Clark». Din celelalte două, una este scrisă în limba germană și cealaltă în limba franceză.

Prima frază scrisă în englezește suna:

„Many spirits are present and will say a few words to you. I am truly. W. Clark". — „Mai multe spirite sunt aici prezente şi vor să vă vorbească. Cu toată sinceritatea".

Fraza scrisă în limba germană era următoarea:

„Mein thueuer Herr. Empfangen Sie mein herr meine herzlichsten Grüsse. Jonh Stephens". — „Scumpul meu domn. Primeşte cele mai cordiale salutări".

Fraza scrisă în franţuzeşte este astfel concepută:

„En effet, votre idée est tres bonne. Votre bien devoué serviteur L. de M.". — „Într-adevăr, ideea voastră este foarte bună. Prea devotatul vostru servitor".

La începutul şedinţei spusesem că, dacă voi obţine rezultate, voi scrie o carte asupra lor. La această idee să se fi voit să se răspundă ?!

Ultima frază scrisă în englezeşte era:

„Dear Sir, we all join in the above. W. Clark". — „Scumpe domn, noi ne asociem toţi la ceea ce precede".

Planşele au fost reproduse prin fotogravură de d-l Arents, specialist distins din Paris, bine cunoscut de savanţi.

În concluzie, în această experienţă ardeziile mele au fost continuu supravegheate de trei din simţurile mele: vedere, tact şi auz".

Experienţa II a lui Gibier. **„La 12 mai 1886, la ora 11 dimineaţa, la Slade; totul se petrece la început ca în experienţa precedentă.**

Două ardezii Faber Nr. 7, aparţinându-mi şi marcate cu semnătura mea, sunt puse de mine pe masă. **Pun eu însumi de data asta un mic condei de cinci milimetri lungime, între cele două ardezii. Slade care n-a pus mâna până acum pe tablele de ardezie, pune acum numai extremitatea degetelor mâinii sale drepte deasupra, mâna sa stângă rămâne pe masă, cu mâinile mele şi ale unei a treia persoane. Suntem aşezaţi ca în experienţa nr. 1, descrisă anterior. Îmi reazem cotul meu stâng pe cele două ardezii şi după o secundă simt şi aud distinct scriind în interiorul lor. Observ că este întrerupere de scris, de fiecare dată când scot mâna mea din cercul pe care ea îl formează cu mâinile persoanei, care este la dreapta şi cu aceea a lui Slade. După câteva minute, trei sau**

patru mici lovituri seci sunt făcute sub cotul meu. «Este gata» — zice Slade în englezește, care își ia mâna sa dreaptă de pe ardezii. Iau tablele de ardezii, le deschid și găsesc că una din ele, pe care recunosc punctele mele de reper, este acoperită de scriere directă.

Micul condei pe care îl pusesem pe această ardezie, ale cărei frânturi erau nete, poartă la una din extremitățile lui semne de uzură neîndoioase.

— Ce scriitor a folosit acest condei și a scris cele trei fraze (în englezește, franțuzește și în limba germană), pe care le văd pe tăblița de ardezie?! Am pus chiar eu (eu însumi și nu altul) condeiul meu între cele două ardezii. N-am părăsit un singur moment din vedere aceste ardezii și nici mâinile lui Slade; mâna lui stângă era pe mâna mea stângă și mâna lui dreaptă era la treizeci centimetri de vederea mea, numai extremitatea degetelor lui stăteau pe ardezii, pe care le mențineam cu cotul meu.

Nici un mușchi al degetelor lui n-a mișcat; am auzit zgomotul scrierii; zgomotul se petrecea între ardezii; le-am deschis eu însumi; sunt sigur că nu mi le-a schimbat; nimeni nu le-a atins decât eu și extremitatea degetelor lui Slade în contact cu aceea din ardezii, pe ale cărei cele două fețe nici o literă n-a fost scrisă.

În această experiență, pe tabla de ardezie au fost scrise trei fraze: cea dintâi în englezește, a doua în limba franceză și a treia în limba germană.

Fraza scrisă în englezește era:

«Spiritualism inculcates a morality the most pure and elevated, and a state of the afections towards God, in the highest degree holy and spiritual. W. Clark» — «Spiritualismul învață morala cea mai pură și cea mai înaltă și o stare de iubire către Dumnezeu în cel mai înalt grad, sfânt și spiritual».

Fraza scrisă în franțuzește suna:

«Il n'est plus permis de concevoir le moindre doute. L. de Mond». — «Nu mai este permis să aveți cea mai mică îndoială».

Fraza scrisă în limba germană zicea:

«Ich danke ihnen für ihren lieben besuch. Ich muss jetzt gehen, wir mussen scheiden. John von Dyke». —

«Vă mulțumesc pentru amabila voastră vizită, acum eu trebuie să plec, trebuie să ne separăm».

Ce explicație să dăm acestor fapte?!

Aceea pe care o spun tablele noastre de ardezie.

Experiența III. **La 12 mai 1886, la ora opt și jumătate seara, la Slade, între alte manifestații zise spiritualiste, sub o tăbliță de ardezie, care îmi aparținea și care** era pe masă **sub brațul meu și pe care Slade n-a atins-o, simții** scriind **cu micul condei; operația terminată, găsii pe fața inferioară a ardeziei mele, pe care cu 2 minute mai înainte nu era scris nimic, o frază scrisă în englezește, a cărei traducere este următoarea:**
„Păstrează acestea pentru tine, ca probă a promisiunii noastre. Vom face mai mult pentru tine în viitor. W. Clark".

Ședința terminată, Slade luă una din tăblițele mele, puse un condei pe una din fețele ei în plină lumină și se pregăti s-o pună sub fața inferioară a mesei, dar mâna lui păru trasă de partea mea de o forță invizibilă — și tăblița de ardezie fu pusă pe capul meu; **simții și auzii** scriind; **un moment după asta, citii aceste două cuvinte — „Good bye" (adio). Observai că cuvântul începea de partea opusă mâinii lui Slade și că condeiul se oprise exact în dreptul sfârșitului cuvântului bye".**

Experiența IV. **„La 24 mai 1886. După amiază ședință la Slade. O ardezie identică cu precedentele (pe care o cumpărasem atunci nouă și pe care o marcasem cu semnătura mea, cu creion albastru), este pusă de mine pe masa goală, pe care am examinat-o cu atenție pe deasupra și pe dedesubt. Un mic condei este pus pe ardezia mea, pe care se citesc semnătura mea și marca A. W. Faber nr. 7.**

Iau ardezia cu mâna stângă, o pun sub colțul mesei lângă care sunt așezat. Mâna mea dreaptă este pe masă cu mâinile lui Slade și acelea ale d-lui A., care asistă și el la experiență. Slade este la stânga mea și A. la dreapta mea; după câteva minute de așteptare nici un zgomot nu se aude, pe ardezia pe care o țin; dar în mai multe rânduri, fără vreun contact aparent al vreunei persoane, simt că este împinsă spre mine. Mă aplec și nu văd nimic sub masă. Slade, ale cărui gambe n-au făcut nici o mișcare, are mâinile pe masă. La un moment

dat, simt că ardezia este trasă din mâna mea și trebuie s-o țin tare; mă uit sub masă: nimic. Examinez din nou ardezia pe care o ridic de sub masă; condeiul este la locul lui, nici o literă nu este scrisă.

Pun din nou ardezia mea sub masă și de această dată invit pe Slade să o țină și el în același timp cu mine. Fiecare din noi o ține în modul următor: ținem și ardezia și masa; degetele mari le ținem în contact cu masa, iar celelalte degete le ținem sub ardezie. Abia așezați în această poziție, auzim foarte bine condeiul alergând pe ardezie. Mă aplec să examinez degetele lui Slade, care erau libere. Mesajul trebuie să fie lung, căci așteptăm multe minute până ce zgomotul scrierii încetează. Trei mici lovituri seci se aud. Încerc să iau eu însumi ardezia, Slade retrăgându-și mâna lui, dar marcai o rezistență foarte apreciabilă, ceva comparabil cu ceea ce se simte când se ridică un clopot de sticlă, sub care s-a făcut un început de vid cu o pompă pneumatică. Constat că au fost scrise: patru fraze pe ardezia mea. Aceste patru fraze sunt scrise, prima în franțuzește, a doua în grecește, a treia în limba germană și a patra în englezește. Mediul nu știe nici o altă limbă decât englezește.

Fraza întâia în limba franceză era:

«Si ton bras, ô Démosthènes, avait égalé ton génie, jamais les Grecs n'eussent obei à l'épée macédonienne. F. Z.» — «Dacă brațul tău, o Demostene, ar fi fost egal cu geniul tău, niciodată Grecii nu s-ar fi supus sabiei macedonene».

Fraza a doua scrisă în grecește, care pare să fi vrut să traducă fraza precedentă, este compusă în mare parte din cuvinte trunchiate sau neciteţe.

Fraza scrisă în limba germană suna:

«Mit der ausgezeichnetsten hochachtung» (Semnătura indescifrabilă). — „Cu considerația cea mai distinsă».

Fraza scrisă în englezește spunea:

«This is a hard task for a spirit to perform at the first visit. W. Clark». — «Acesta este un lucru greu de făcut de un spirit, la prima lui vizită».

Experiența V. Această experiență a avut loc în apartamentul meu, în sufragerie, unde Slade intra pentru prima oară la 27 mai, ora 9 seara. Erau prezente cinci

persoane in total, două persoane din familia mea, un prieten, Slade și eu.

Luai două din ardeziile mele, curate, nescrise și puseì intre ele, un condei, ca de obicei. Trecui aceste ardezii lui Slade, care le luă în mâna lui dreaptă, fără să le desfacă și le rezemă pe umărul uneia din persoanele din familia mea. Aveam toți cei cinci prezenți, mâinile noastre pe masă, formând «cercul». Slade nu avea decât mâna stângă pe masă, fiindcă cu mâna dreaptă ținea tablele de ardezie. Câteva lovituri date în ardezie fură auzite, apoi se auzi zgomotul condeiului scriind în interiorul ardeziilor. Aceasta a durat ca treizeci de secunde: ardeziile depuse pe masă, imediat citirăm scrisă pe una din ele sentința următoare: „The truth will outshine error" — „Adevărul va eclipsa eroarea".

Experiența VI. În aceeași ședință, un fapt mai curios decât celelalte s-a produs. Luând una din ardezii, bine spălată pe ambele fețe, întreb pe Slade, dacă va putea obține un cuvânt pe care îl voi scrie eu, fără ca el să aibă cunoștință de ceea ce am scris.

Slade răspunzându-mi afirmativ, scrisei pe ardezia mea, departe de vederea lui Slade, numele fiului meu Louis; pun un condei pe fața opusă și trecând tăblița de ardezie pe masă, trec ardezia lui Slade, care, fără s-o privească, o pune sub marginea mesei mele, în așa fel încât o lasă vizibilă într-o mică porțiune din întinderea ei; prin urmare, vedeam toți câți eram la ședință mâna dreaptă a lui Slade. Mâna lui stângă, ca și ale noastre, era pe masă. Nu se scurseseră zece secunde și ardezia îmi era dată cu următoarea mențiune scrisă: „Louis is not here" (Louis nu este aici), ceea ce era adevărat: Această frază fusese scrisă pe fața opusă aceleia pe care eu scrisesem cuvântul „Louis".

Experiența VII. Atrag atenția cititorului asupra acestei experiențe.

30 iunie 1886. Am făcut astăzi la ora 5, la Slade, o observație mai curioasă decât celelalte, prin faptul că fenomenul scrierii directe s-a produs în două ardezii care îmi aparțineau și de care Slade nu s-a atins.

Adusesem mai multe ardezii, dintre care două; învelite în hârtie, legate împreună cu o sfoară, pecetluite și prinse între ele cu șuruburi.

Doream să obțin scrierea directă în aceste ardezii și întrebai pe Slade, dacă aceasta ar fi posibil. «Nu știu, imi răspunse el, o să intreb». Propusei atunci, să avem răspunsul in două ardezii noi, pe care le adusesem in ghiozdanul meu, ceea ce imi fu acordat de Slade.

Într-o ședință anterioară un vizitator venise la Slade și obținuse scriere directă in două ardezii, pe care Slade le ținea sub picioarele lui. Am cerut lui Slade și obținut permisia, după ce am pus condeiul tradițional între cele două ardezii, să stau eu pe ardezii. Punându-le, deci, pe scaunul meu, m-am așezat peste ele. Și eu și Slade am pus atunci fiecare amândouă mâinile noastre pe masă, după care am simțit și auzit foarte bine, că se scria pe ardezia cu care eram in contact.

Când se sfârșise de scris, mă sculai și luai eu insumi cele două ardezii și citii următoarele cuvinte, rău scrise de altminteri, dar scrise și bine vizibile:

«Ardeziile sunt dificile de influențat, vom face ce vom putea».

Slade nu atinse aceste ardezii".

Experiența VIII. „La 2 iulie 1886, la ora 5 seara, inainte de a face o experiență cu ardeziile mele, Slade, după obiceiul lui, făcu o încercare cu o ardezie adusă de el. Această proprietate, pe care pare că o are, de a provoca fenomenul scrierii directe, cât și celelalte fenomene ale «forței psihice», nu este permanentă la el, din contra este supusă la numeroase variații. Este deja un moment de când mâinile noastre sunt pe masă și nici o manifestare nu s-a produs. Slade pune ardezia lui pe masă; profit din nou de ocazie, pentru a o examina din nou; ardezia este foarte curată, pare să nu fi servit niciodată; in loc însă să fie încadrată în lemn tare (păr sau castan), cadrul ei este de brad. Pe una din fețele ei, acest cadru este marcat A. W. Faber nr. 7 și poartă o pată de cerneală de o formă caracteristică.

Slade reia ardezia sa și pune un mic condei pe fața corespunzătoare mărcilor mai sus arătate. O pune sub colțul mesei, inaintea căreia sunt așezat. Așteptăm scrierea. Slade scoate ardezia de sub masă, intinzând-o către mine in trei rânduri diferite și constat că nimic n-a fost scris. Cu toate acestea, puțin timp după ce a sco-

s-o pentru a treia oară, ardezia pe care n-o pierd din ochi, Slade afirmă că simte un curent în braţul său.

Îndată aud scriindu-se. Văd înaintea mea mâna lui Slade şi două din laturile cadrului ardeziei, laturi care nu sunt complet sub masă şi pe care disting marca şi pata de cerneală, de care am vorbit. Nimic anormal.

Spun lui Slade: «Dacă ni se scrie în englezeşte, ai putea să ceri să intercaleze un cuvânt german?» Cererea mea este transmisă de Slade «invizibilului» pe un ton politicos, dar fără afecţiune. Imediat aud scrierea schimbându-şi ritmul şi zgomotul unui fel de liniuţă se aude.

După aproape două minute, ardezia este scoasă de sub masă; am pus mâna deasupra îndată ce sfârşitul «mesajului» a fost anunţat. Văd, nu fără mirare o frază, scrisă în spirală; fraza este în englezeşte şi în loc de un cuvânt german pe care l-am cerut, fraza conţine o expresie germană în trei cuvinte. În centru se găseşte numele scriitorului obişnuit.

Următoarea frază era scrisă în englezeşte:

«My friends, There is something about your enclosed states that prevents us from using then, but what you have already (mein teuer Herr) received be the proof of our presence and power to write. I am William Clark» — «Amicii mei, este ceva în jurul ardeziilor voastre pecetluite, care ne împiedică să le întrebuinţăm. Ceea ce ai obţinut până acum (scumpul meu domn), să constituie dovada prezenţei noastre şi a puterii noastre de a scrie. Eu sunt William Clark»".

Experienţa IX, a doctorului Gibier. „Joi, 2 septembrie 1886, la ora 9 seara, în propriul meu apartament, a avut loc o şedinţă în care s-au produs două fenomene diferite: 1) Scrierea directă pe ardezii şi 2) transportul acelor ardezii fără contact aparent cu mâinile vreunei persoane prezente.

Participau la şedinţă:

Doctorul C., medic al spitalelor din Paris; Ch., redactor al unui mare ziar din Paris; M., inginer electrician; doamna F., Slade şi eu. Ne-am reunit în jurul unei mese de joc obişnuită. O lampă mare prevăzută cu abajur era pusă în mijloc; înapoia noastră o lampă la

fel își trimitea razele ei luminoase către noi, grație unui reflector parabolic.

Experiențele au avut loc cu ajutorul a două ardezii, din colecția mea, dar puțin mai mici decât acelea care au nr. 7 W. Faber.

Cercul odată format, auzirăm lovituri surde produse în masă.

Partea 1. Una din ardeziile mele, însoțită de condeiul ei de cinci milimetri lungime, este pusă de Slade sub marginea mesei înaintea domnului C., care poate să constate, ca și noi toți, că nici o urmă de scriere nu se vede pe nici una din fețele ardeziei. Auzim creionul zgâriind pe ardezie, care retrasă aproape imediat, conține câteva cuvinte în englezește: «Good evening at all» (Bună seara la toți).

Partea 2. În mai multe rânduri scrierea se făcu cu o ardezie; cuvintele erau rău scrise și nu aveau decât o semnificație banală. Într-un caz, zgomotul de condei se auzi foarte bine între cele două ardezii, pe care le examinasem cu un moment mai înainte și pe care nu constatasem nici urmă de scriere. Aceste ardezii erau ținute de Slade înaintea pieptului domnului C., și fără ca vreun moment să fi pierdut din vedere ardeziile și mâinile lui Slade. Am constatat cu toții, după câteva secunde, că mai multe cuvinte fuseseră scrise.

Partea 3. Într-un alt caz, una din ardezii a fost ținută de domnul Ch. singur, care era la dreapta lui Slade. Înainte de a o pune sub marginea mesei, domnul Ch. ne arătă și se asigură și el, că ardezia era perfect curată. Mâinile lui Slade se vedeau perfect pe masă, ca și ale noastre. Domnul Ch. abia pusese sub masă ardezia și auzirăm zgomotul scrierii și după câteva secunde, citirăm câteva cuvinte în englezește.

Partea 4. Ardeziile șterse și făcute curate sunt puse una peste alta. Am văzut toți cele două fețe ale fiecăreia din ele; un condei este pus între cele două ardezii. D-l Ch. le ia și, după invitația lui Slade, se așază deasupra lor.

Punem în același timp și noi și Slade, mâinile pe masă și un zgomot depărtat de condei scriind se aude. D-l Ch. retrage el însuși ardeziile, le desface cu preca-

uțiune; vedem toți mai multe cuvinte scrise tot în englezește, care traduse sunt:

„Sunteți convinși acum?"

Partea 5. După aceste câteva experiențe, făcând aluzie la curentul de aer rece, pe care l-am simțit de multe ori punând mâna mea sub masă, rog pe Slade să facă să se producă fenomenul acesta. Mâna mea este sub masă, Slade pune o ardezie sub fața inferioară a mesei, dar fără să o miște. Simt îndată un curent de aer sau mai curând o impresie de rece foarte sensibil, ceva analog cu ceea ce resimți când intri vara într-o ghețărie. Aceeași senzație este simțită de doctorul C. și inginerul M.

Partea 6. Cer lui Slade, care este tocmai în fața mea, să-mi treacă mie ardezia pe care o ține el.

Slade pune această ardezie sub marginea mesei, dar lasă să se vadă o parte din mâna sa; simt un curent de aer rece; comunic ce simt tuturor; fiecare din noi are ochii asupra mâinilor lui Slade și asupra gambelor sale, pe care el le ține afară din masă; pe când toți cred ardezia în mâna lui Slade, eu o simt ușor trecând în mâna mea, care era pe jumătate angajată sub masă. Slade n-a făcut nici o mișcare; el spune numai că a simțit că i se trăgea ardezia din mâna lui. Declar că eu n-am făcut nimic ca s-o trag la mine. Distanța între mâna mea și a lui Slade era de 90 centimetri.

Același fapt se repetă pentru inginerul M. și doctorul C.

Partea 7. La ora 10 și jumătate, ședința este terminată, după ce scriitorul invizibil ne-a scris pe ardezie: „Good bye".

Se va remarca — zice doctorul Gibier — că nu public numele confraților sau prietenilor care au asistat la aceste experiențe. Dacă însă cumva aș fi atacat, doctorul C., eminent medic al spitalelor din Paris și d-l M. inginer electrician și toți acei care ne-au asistat, n-ar ezita să ateste ceea ce au văzut.

Numai după ce am observat fenomenele scrierii directe de cel puțin cinci sute de ori, m-am decis să public cercetările mele"

Iată scrisoarea trimisă de unul din asistenți la una din experiențele doctorului Gibier.

Journal des Débats
politique et litteraire

Paris 21 noiembrie 1886

M-r le Docteur Paul Gibier, Paris.

Scumpe Doctore,

„Am asistat ieri seară cu d-nii Patinot, Andre Hallys și o **a patra persoană la experiențele lui Slade,** în condiții care depărtează orice idee de înșelătorie.

Pe când țineam ochii fixați asupra picioarelor mediului, am auzit și am simțit, în două rânduri, două lovituri date în piciorul scaunului meu.

D-l Slade a reînnoit cu succes experiența ardeziilor transparente sub masă. D-nii Patinot, Hallys și al patrulea spectator au simțit întâi un fel de suflu rece, apoi ardezia le-a fost adusă ușurel în mână.

D-l Slade a repetat în diferite feluri experiența scrierii între ardezii — Am rămas convinși că fenomenul era real. — **La un moment dat, Slade ținea ardezia sub masă, dar distanțată de masă cu 5 sau 6 centimetri și se auzea scriind. La un moment dat mediul înaintă ardezia sub ochii mei. În timpul acestei escapade, pe care o evaluez la două sau trei secunde,** am văzut condeiul singur alergând repede pe ardezie, scriind literele, **aproape valoarea a trei sau patru litere. Aproape imediat, trei lovituri erau date și Slade retrăgând ardezia, ne arată** cuvintele scrise.

Primiți etc... Harry Alis"

VIII. Exeriențele doctorului în medicină Nichols, **medic englez. El a scris în jurnalul „The spiritual Record", în 1884, următoarele :**

„Cunosc pe W. Eglinton de șapte ani, am avut cu el o sută de ședințe și am văzut în prezența sa adevărate minuni. El s-a pretat la toate condițiile de control posibil **și a știut să dovedească, acelora care au experimentat cu el,** întreaga lui bună **credință, realitatea și autenticitatea manifestărilor.** Niciodată n-a cerut plată.

La 24 ianuarie 1884, în Old Quebec Street 12, ne-am strâns câteva persoane la mediu. După examenul apartamentului ne-am așezat, în lumina plină a unei după amieze, **la** o **masă spre a obține scriere directă pe ardezii. Eram cinci : d-nul Ch. Blackburn, d-na Western, d-ra Kate Cook, Eglinton și eu.**

Patru ardezii obișnuite erau pe masă, au fost perfect spălate și șterse cu un șervet. Eglinton a pus o bucată de creion de ardezie pe una din ele și a ținut-o cu una din mâinile lui sub masă, cealaltă mână a lui și mâinile noastre erau pe masă. Auzirăm scriind și trei lovituri deteră semnalul că putem privi, totul fiind sfârșit de scris. Jocy (invizibil) anunțase prezența sa prin scrierea lui bine cunoscută și un spirit prieten al d-nei Western își semnase numele pentru această doamnă.

Eglinton n-ar fi putut să scrie cu mâna, care ținea ardezia, caracterele se găseau pe partea superioară a ardeziei, aceea care atingea fața inferioară a mesei.

Două alte ardezii fură curățate și spălate și puse pe masă în fața și vederea tuturor; un creion de ardezie, de un sfert din lungimea lui normală, fu pus între cele două ardezii. Noi făceam lanțul, ținându-ne reunite mâinile unuia cu celălalt și atenți să ascultăm și să privim. În câteva secunde, zgomotul creionului scriind repede era auzit distinct, apoi cele trei lovituri.

Luând ardezia superioară, se găsi un mesaj de cincisprezece linii, compus din 126 cuvinte, cu o scriere pe care o cunoșteam și diferită de a tuturor persoanelor prezente. Iat-o:

«Scumpul meu tată,

Nu pot să-ți spun cât sunt de fericită că pot să-ți adresez aceste cuvinte de salutare și afecțiune, după o așa lungă perioadă de tăcere. Tăcere cu toate astea din punct de vedere material, căci totdeauna cu spiritul am fost cu tine și cu scumpa mea mamă.

Ce favoare binecuvântată este această forță, forță venind de la Dumnezeu, care îmi permite să-ți spun aceasta eu însumi. Scumpă, scumpă mamă! Câte ceasuri m-am silit să o consolez în sforțările iubirii mele, fără să reușesc să o eliberez de durerea și de suferințele sale. Transmite-i tandra și constanta mea dragoste, fără a te uita pe tine, dragă tată. Sunt a voastră cu credință binecuvântată. Willie»

Era scrisul fiicei mele de 15 ani, care murise mai mult timp în urmă.

Dau — continuă el — reproducerea acestui mesaj

cu un specimen din scrisoarea sa din timpul când era cu noi și un facsimil al scrisorii lui Eglinton.

În plină lumină a zilei, noi toți cei 5 auzisem scriind pe această ardezie, care era sub ochii noștri".

Doctorița Gerda Walther a scris o dare de seamă în revista „Zeitschrift für parapsichologie" (Leipzig, pag. 241) asupra experiențelor făcute de Societatea norvegiană de studii psihice cu mediul d-na Linczegh Ignath, de naționalitate maghiară și relatate de toată presa scandinavă. Faptele, relatate și de ziarul norvegian „Tidens Tegn", in ziua de 20 noiembrie 1931, sunt următoarele:

Prezenți la experiență: Profesor Jaeger și profesor Wereide, de la Universitatea din Oslo; Doctorul Jörgen Bull, chimist expert din Oslo. Acesta din urmă a preparat șase tablete de ceară, pe care trebuia să se scrie de la distanță și fără contact vizibil prin mediul sus-numit. Spiritul conducător Nona a scris pe a 5-a tăbliță litera N, iar pe a șasea numele Nona, tăblițele fiind inchise intr-o cutie.

Voi da exemple de scriere directă, admise ca absolut adevărate de Biserica catolică, după cum se poate constata din „Dicționarul Misticii" de abatele Migne.

Au fost concilii care au asociat manifestațiile personalităților postume la deciziile lor; astfel, doi evlavioși episcopi Chrysantus și Mysonius, intâmplându-se să moară înainte de conciliu, au fost rugați să aprobe deciziile pecetluite ce au fost depuse în mormântul lor.

După o noapte intreagă petrecută în rugăciune, s-au rupt pecețile și s-au găsit cu semnăturile decedaților episcopi, în josul manuscrisului liniile următoare de scriere directă: «Noi, Chrysanthus și Mysonius, care am consimțit cu toți părinții la întâiul și sfântul Conciliu ecumenic, deși acum desfăcuți de corpul nostru, am subscris totuși, cu propria noastră mână, hotărârea lor». Biserica — adaugă Nicephor, care istorisește faptul după Grigorie din Cezareea — a considerat această manifestație ca un triumf extraordinar și pozitiv contra inamicilor săi".

Papa sfântul Leon a depus în mormântul sfântului Petru o scrisoare, pe care Papa o adresa lui Flavian, episcop de Constantinopol; apoi el se rugă și posti timp de patru zile. Prințul apostolilor ii zise: «Am citit și

am corijat». S-a deschis mormântul și s-a găsit în adevăr scrisoarea corijată".

Aceste mărturisiri sunt exacte și sigure, după cum s-a dovedit prin experiențele citate. Și acum întreb: De ce nu vor necredincioșii să creadă următorul stih din Exod (31—18): „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu".

Cititorule, crezi că Dumnezeu nu poate să scrie? **Sau** crezi că nu știe să scrie?

CAPITOLUL VI

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN ADUCEREA DE OBIECTE. DEMATERIALIZAREA ȘI REMATERIALIZAREA MATERIEI.

De multe ori, în sala în care se face experiența, personalitățile postume aduc și lasă (în sala de experiențe) obiecte, care nu fuseseră înainte și care în nici un caz nu au fost aduse de persoanele vii. În unele cazuri personalitățile postume aduc aceste obiecte atunci când se materializează integral sau incomplet, iar alteori le aduc fără să se arate, fără să fie vizibile. Experiențele și observațiile ce vor urma, vor lămuri aceste fenomene mai bine decât cuvintele.

Experiența I. **Cititorul își poate aminti că în experiențele făcute de Jacolliot cu fakirul Covindasami, în prima parte a ședinței din ultima seară de ședere a fakirului în Benares, au fost produse mâini materializate sau materializări parțiale ale personalităților postume. Una din aceste personalități a adus un obiect străin, care nu se găsea înainte în sala de experiență și care nu a fost adus nici de fakir, fiindcă, după cum cititorul își amintește, fakirul a intrat în sala de experiență complet gol. Reproducem din nou după Jacolliot:**

„Încetul cu încetul însă mâinile se topiră; norul din **care păreau că ies dispărea și el, pe măsură ce mâinile păreau că se mistuie.**

Chiar pe locul unde mâna cea din urmă pieri, găsirăm o coroană din florile acelea galbene de nemuritoare cu parfumul pătrunzător, pe care Indienii le intrebuințează în toate ceremoniile".

Din descrierea lui Jacolliot, care scrie: „găsirăm", reiese că acest obiect, această coroană nu existase înainte în camera lui Jacolliot, că el nu avea cunoștință de existența ei în camera lui.

Mai clar se vede faptul aducerii de obiecte din altă parte, in sala de experiență, în următoarea descriere a lui Jacolliot, de care cu siguranță cititorul își aduce ușor aminte, fiind descrisă la capitolul materializărilor integrale. Când preotul brahman materializat integral s-a apropiat de Jacolliot, acesta i-a zis:

„N-ai putea să-mi lași ceva ca semn de trecerea ta pe aici? — continuai eu.

Duhul își rupse întreita cingătoare, compusă din trei fire de bumbac, care îi legau șoldurile, mi le dete și se topi la picioarele mele".

Este adevărat că Jacolliot nu lămurește dacă intreita cingătoare, compusă din trei fire de bumbac, ce brahmanul i-a dat a rezistat sau nu; cu alte cuvinte dacă nu s-a dematerializat și ea odată cu brahmanul.

După aceasta se știe că Jacolliot continuă:

„În același timp auzii deodată o ciudată melodie, cântată pe un instrument, care mi se părea că este armonica gazdei mele.

Lucrul acesta nu-mi prea părea cu putință, deoarece Pesva mi-o ceruse din ajun, așa încât nu se mai găsea acum in camera mea. Sunetele depărtate mai intâi, se apropiară așa de mult, incât păreau că pornesc din odaia de alături. În curând mi se păru că le aud chiar în camera mea de culcare și zării alunecând de-a lungul zidurilor arătarea unui cântăreț de pagodă, care scotea dintr-o armonică niște sunete plângătoare și monotone, așa cum sunt toate cântările religioase din India. După ce făcu ocolul odăii mele și a terasei, pieri. Găsii instrumentul de care se servise, chiar în locul unde se mistuise c-o clipă mai înainte".

Aici descrierea este perfect clară. Jacolliot afirmă: 1) că armonica se auzea cântând inainte de a fi văzut arătarea cântărețului de pagodă; 2) că sunetele erau la

inceput depărtate, apoi se apropiau, așa că păreau că pornesc din camera alăturată; 3) aude sunetele în camera sa și in același timp vede arătarea cântărețului de pagodă; 4) armonica era într-adevăr armonica rajahului, pe care el o dăduse în ajun rajahului Peșva și care nu se mai găsea în camera sa; 5) ușile cercetate erau toate închise și încuiate și cheile la el (Jacolliot).

În această experiență, descrierea arată bine cum cântărețul de pagodă ia armonica din apartamentul rajahului Peșva, începe să cânte, traversează ușile închise, cu armonică cu tot și apoi apare cântând în camera lui Jacolliot.

Iată deci perfect dovedită aducerea de cântărețul de pagodă a armonicei rajahului, din apartamentul său, în camera lui Jacolliot.

Experiența II. Ea este scrisă de doctorul în medicină Billot, care începe astfel:

„Iau pe Dumnezeu de martor de adevărul conținutului observației, care va urma:

O doamnă atinsă de câtva timp de cecitate (orbire) incompletă, cerea somnambulilor noștri vreun ajutor pentru a opri progresul orbirii, care urma, în curând, să nu-i mai permită să distingă lumina de întuneric. Când într-o zi de ședință, 17 octombrie 1820, somnambula consultată zise: «O tânără fecioară îmi prezintă o plantă plină de flori... nu o cunosc... nu mi se spune numele... cu toate acestea, ea este folositoare doamnei».

— Unde s-o găsim? — îi zisei — căci nu avem nici o plantă înflorită la țară, în anotimpul rece, în care suntem. Trebuie să mergem departe de aici pentru a o găsi?

— Nu vă neliniștiți — răspunse somnambula — ni se va procura, dacă trebuie».

Și cum insistam să știm în ce loc tânăra fecioară ne-o va arăta, doamna oarbă, care se găsea în prezența somnambulei, strigă: «Doamne, simt o plantă cu flori pe șorțul meu, mi-a pus-o acum... Vezi, Virginia (așa o chema pe somnambulă), asta este planta ce ți-o arăta adineauri?» — «Da, doamnă, este chiar aceea, răspunse Virginia. Fiecare din noi să lăudăm și să binecuvântăm pe Dumnezeu de această favoare».

Examinez atunci planta. Era un arbust aproape ca

o plantă medie de thym. Florile labiate, în spice, dădeau un parfum delicios. Îmi păru că era thymul din Creta. De unde venea această plantă? Din țara ei natală sau din vreo seră caldă? Nu s-a știut. Dar ceea ce știu foarte bine, este că posed o ramură, pe care tânăra fecioară nu mi-a acordat-o decât după lungi insistențe".

Cum doctorul Billot jură că spune adevărul, trebuie crezut de toți. Aici ființa spirituală, care aduce această plantă, nu este vizibilă.

Experiența III. Dau această observație, fiindcă ea este însoțită și de o explicare relativă la producerea fenomenului.

Las cuvântul d-lui Vincent, care a studiat și experimentat fenomenul aducerii obiectelor de personalitățile invizibile.

„De câteva zile magnetizez pe mediu în toate serile. Spiritul, care vrea să producă aportul, mi-a făcut această recomandare: să dispun bine subiectul, pentru că acesta nu este un mediu cu efecte fizice destul de puternice, pentru ca să-i fie posibil, să obțină cu fluidele sale un asemenea fenomen. Magnetizez deci pe mediu multă vreme.

Îndată ce mediul este adormit, spiritul sosește și se manifestă în modul următor:

Îl întreb ca și cum aș vorbi unui individ incorporat în mediu. El mă aude și cugetarea lui formulează un răspuns, care atinge organele cerebrale ale mediului adormit. Acesta îmi transmite atunci cu voce tare, ca și cum ar fi emisă de propria lui cugetare, fraza pe care a auzit-o. Apoi pun o altă întrebare și întreținerea se continuă astfel, până ce spiritul, simțind mediul obosit, îmi spune să-l deștept.

— Este probabil — îmi spune el — că voi face aducerea mea mâine.

— Și ce ne veți aduce? — întreb eu.

— Am două obiecte în vedere, și unul, și altul sunt în Anglia, la Londra. Unul este o imagine ce eu dădusem sorei mele în secolul trecut. Sunt cuvinte englezești pe dos. Celălalt este un suvenir, pe care mediul l-a dat altă dată unei prietene a ei. Voi aduce unul sau altul, sau poate amândouă aceste obiecte.

— Atunci o să te duci în Anglia?

— Da. Acum trezește mediul. Pe mâine.

A doua zi, la 29 septembrie 1880, magnetizez pe mediu la ora 9 seara. Spiritul sosește și îmi spune c-o să producă fenomenul. După recomandațiile lui, culc mediul pe sol. Un moment după asta spiritul îmi spune să sting lumina. Pus lângă mediu, aud cele mai mici mișcări ce le face. Eu nu mișc. Aștept.

După două sau trei minute, mediul adormit îmi zice:

— El îmi prezintă ceva, dar nu pot să-l iau.

— Ce-ți prezintă ?

— El il pune lângă mine.

— Mă adresez atunci spiritului : — Ești aici ?

Cu o voce slabă, mediul răspunde :

— Da, voi veni mâine și-ți voi da detalii, deșteaptă mediul.

Aprind lampa și găsesc lângă mediu o imagine având aproape aspectul gravurilor pe care tinerele fete le au in cărțile lor pioase : de o parte este un desen reprezentând o roză colorată și inapoi se găsesc aceste cuvinte in englezește :

«For my dear Rika. October 1783».

Intr-o tăietură făcută acestei imagini, dedesubtul trandafirului, sunt trecute trei mici panglice albe, camforate. Pe una citesc aceste cuvinte, care au fost brodate : «Eu sunt pâinea vieții» ; pe alta aceasta : «God is love» și pe a treia : «Hristos este viața mea».

Repet că mediul n-a făcut nici o mișcare in timpul experienței și a fost ca leșinat pe pernele pe care l-am pus și am avut multă greutate să-l trezesc.

A doua zi, mediul a fost foarte obosit. Seara la ora 9 și jumătate magnetizez pe mediu. Spiritul sosește.

— Mediul a fost obosit — zice el — de acest aport. De aceea nu trebuie să prelungești mult somnul lui.

— Poți să-mi spui cum ai făcut ?

— Nu așa de bine, cum aș vrea. Printr-un fel de impregnație de fluid vital. Noi ne impregnăm de fluidele mediului.

— Aș vrea să te intreb, cum ai putut să traversezi aceste obiecte prin zid, căci camera in care am făcut experiența nu are sobă și ușa și fereastra erau inchise ?

— M-am dus să caut aceste obiecte ziua, cu fluidele pe care le luasem din mediu. Le-am dematerializat

in locurile în care se găseau, căci erau în două case diferite; apoi când au fost făcute fluidice prin această operaţie, le-am adus aici, făcându-le să traverseze zidul cum îl traversez şi eu. Le-am făcut apoi materiale cu alte fluide luate din mediul adormit de tine. Imaginea fusese dată altădată de mine sorei mele Frederica (Rika, prin abreviaţie), în epoca când noi locuiam la Londra, după ce părăsisem Germania. Cât despre cele trei mici panglici, mediul le-a dat acum 15 sau 16 ani unei prietene, moarte mai târziu la Londra. Şi acum deşteaptă mediul.

Îl deştept. Este ora 10 şi un sfert".

Experienţa IV. Iată, cu privire la acest gen de fenomene, ceea ce a scris savantul Crookes:

„D-ra Fox, mediu, îmi promisese să-mi dea o şedinţă la mine acasă, într-o seară de primăvară, anul trecut. Pe când o aşteptam, o doamnă, rudă cu noi şi cei doi băieţi ai mei, în vârstă, unul de 14 ani şi celălalt de 11 ani se găseau în sufragerie, unde totdeauna aveau loc şedinţele. Eu mă găseam singur în bibliotecă, ocupat să scriu. Auzind soneria, deschid d-rei Fox şi o conduc în sufragerie; eu puse pălăria şi şalul ei pe un scaun. Intru şi eu în sufragerie şi spun celor doi băieţi ai mei să treacă în bibliotecă şi să-şi inveţe lecţiile; trăsei uşa după ei, o închisei cu cheia, şi, după obiceiul meu în timpul şedinţelor, pusei cheia în buzunarul meu.

Ne aşezarăm. D-ra Fox era la dreapta mea şi cealaltă doamnă la stânga mea. Primirăm imediat un mesaj alfabetic, spunându-ne să stingem lampa. O stinserăm, rămânând în întuneric şi tot timpul cât ţinu întunericul am ţinut în una din mâinile mele amândouă mâinile d-rei Fox. Aproape imediat o comunicare ne fu dată în termenii următori:

«O să producem o manifestaţie, care vă va da proba puterii noastre» şi aproape imediat după asta auzirăm toţi sunetul unui clopoţel, nu staţionar, ci care venea şi mergea în toate direcţiile în camera în care eram, când aproape de zid, când într-un colţ depărtat al apartamentului, când atingându-mă la cap, când atingându-l de parchetul camerei. După ce a sunat aşa în sufragerie cel puţin 5 minute, acest clopoţel căzu pe masă, aproape de mâinile mele.

Tot timpul cât acest fenomen a avut loc, nimeni nu s-a mişcat şi mâinile d-rei Fox au stat perfect liniştite. Îmi închipuiam că nu putea să fie clopoţelul meu care sunase, căci îl lăsasem în bibliotecă (puţin înainte de a sosi d-ra Fox, avusesem nevoie de o carte, care se găsea la colţul unei etajere, clopoţelul era pe carte şi-l pusesem de o parte, pentru a lua cartea. Aceasta mă îndreptăţea să cred că clopoţelul era în bibliotecă). Gazul lumina viu coridorul, în care da uşa sufrageriei, aşa că această uşă a sufrageriei nu putea să se deschidă fără să lase să între lumina în sufragerie, unde ne aflam. Dealtminteri, pentru a o deschide, nu era decât o cheie şi eu o aveam în buzunar.

Aprinsei o lumânare. Era, neîndoios, clopoţelul meu cel care era acum pe masă înaintea mea. Mă dusei imediat în bibliotecă. Dintr-o aruncătură de ochi, văzui că clopoţelul nu mai era acolo, unde ar fi trebuit să se găsească. Întrebai pe fiul meu mai mare: «Ştii tu unde este clopoţelul meu?» — «Da, tată — răspunse el — iată-l» şi el arătă locul unde îl lăsasem. Pronunţând aceste cuvinte, el ridică ochii şi continuă: «Nu, nu mai este aici, dar era acum un moment». — «Ce vrei să zici? A venit cineva şi l-a luat?» — «Nu — zise el — n-a intrat nimeni, dar eu sunt sigur că era acolo, pentru că atunci, când am intrat în bibliotecă, J. (cel mai mic din băieţii mei) s-a pus şi l-a sunat aşa de tare, că nu puteam să învăţ şi i-am spus să înceteze».

J. confirmă aceste cuvinte şi adăugă că după ce a agitat clopoţelul, l-a pus la locul unde îl găsise".

Experienţa V. „Al doilea caz pe care o să-l raportez — continuă Crookes — a avut loc la lumină, într-o duminică seara, în prezenţa lui Home (mediul bărbat) şi numai a câtorva membri ai familiei mele. Soţia mea şi cu mine petrecusem ziua la ţară şi adusesem câteva flori, pe care le culesesem. Ajungând acasă, le dădusem unei servitoare, pentru a le pune în apă. După aceasta sosi *Home* şi toţi împreună intrarăm şi rămaserăm în sufragerie. După ce ne-am aşezat, servitoarea a adus florile, pe care le pusese într-un vas. Eu le pusei în mijlocul mesei, a cărei faţă de masă fusese luată. Era prima oară când Home vedea aceste flori.

După ce am obţinut mai multe manifestaţii, conversaţia căzu pe câteva fapte, care păreau că nu pot fi explicate, decât admiţând că materia putea realmente să treacă, să traverseze o substanţă solidă. Asupra acestei conversaţii mesajul care urmează ne fu dat alfabetic: «Este imposibil materiei să traverseze materia, dar noi o să arătăm ce putem face».

Aşteptarăm în tăcere. Îndată o apariţie luminoa**să** fu zărită planând pe buchetul de flori; **apoi în vederea tuturor celor prezenţi,** o ramură de iarbă de China, de 15 degete de lungă, care **făcea ornamentul centrului buchetului,** se ridică încet din mijlocul celorlalte flori şi în urmă coborî pe masă în **faţa vasului,** între acest vas şi Home. Ajunsă pe masă, această ramură de iarbă nu se opri acolo, ci ea trecu drept prin masă şi toţi o văzurăm bine, cum a traversat complet masa.

Îndată după dispariţia ierbii, soţia mea care şedea lângă Home, văzu, între ea şi Home, o mână care venea de sub masă şi care **ţinea ramura de iarbă, cu care o lovi de două sau trei ori pe umăr, cu un zgomot pe care toată lumea l-a auzit, apoi** depuse **iarba pe parchet şi dispăru. Numai două persoane au văzut mâna, dar toţi asistenţii au văzut mişcarea ierbii. În** timp ce se petreceau **toate acestea,** toată lumea putea vedea mâinile lui Home puse liniştit pe masă în faţa lui. **Iarba după trecere nu oferea nici cel mai uşor semn de presiune sau de eroziune".**

Experienţa VI. **Iată un alt fapt relatat în scris doctorului Gibier la 31 octombrie 1886 de** domnul C. Demole, **fost consul francez în Extremul Orient, domiciliat în 1886, 61 Rue Dauphine din Paris.**

„Am văzut în Indiile engleze, la Bombay, un indian, care ne-a angajat să ţinem (eram 5 persoane) între degetul mare şi arătător marginea unui vas de aramă lustruit, având 40 centimetri de diametru şi montat pe un picior. Eram într-un salon mediocru luminat. După o mulţime de gesturi şi de invocări lui Brahma, care au durat cam douăzeci şi cinci de minute, am văzut înmărmuriţi, că vasul dispăruse în timpul când noi îl vedeam şi îl atingeam cu degetele noastre. **Degetul mare şi arătătorul fiecăruia din noi erau parcă contractate şi insensibile la pipăit. Cum s-a petrecut acest fapt? N-am pu-**

tut să știu nimic, eu însumi am privit masa pe care se pusese vasul și nimic nu m-a făcut să presupun că era vreo deschizătură dedesubt, pe unde ar fi putut să treacă un obiect de această dimensiune și cu toate acestea am supravegheat cele mai mici mișcări ale fakirului.

Din acea perioadă am căutat totdeauna ocazia de a vedea asemenea exemple, dar în zadar".

Experiența VII. Citez încă următorul caz raportat de Leon de Bussac în cartea sa „Les materialisations du chateau de la Rousseille".

Îndoielile primelor zile au dispărut cu totul. Acum pot afirma că viața, care ne așteaptă după moarte nu este o himeră, ci o realitate tot așa de sigură, ca lumina soarelui, care luminează pământul. Am avut noi ședințe memorabile, în propria mea locuință cu un nou mediu și cu o asistență diferită și totuși aceleași personalități postume au apărut cu aceleași caractere de la început.

Personalitatea Jean reapare cu vocea lui joasă și exprimă «bună ziua» lui prietenească în aceiași termeni. Materializarea este mult mai dezvoltată ca la început, dar este aceeași personalitate; este o veche cunoștință gata să râdă și să se amuze.

El mă întreabă foarte gentil, ce vreau să-mi aducă.

— O bijuterie, o brățară — zic sceptic, râzând. Dar o să ai probabil greutate să ți-o procuri.

El promite caramele, lucruri de o importanță mai relativă. După câtva timp revine și auzim un zgomot de hârtie desfășurată și vedem în fața noastră, fiecare deodată, un bastonaș de caramel, pe care îl gustăm și-l găsim excelent.

Îl întreb, cum și-a procurat caramelele.

— Am un prieten, al cărui tată este cofetar la Perigneux — zice el — și care m-a autorizat să le iau.

Îi mulțumesc sincer, în fața acestei realități necunoscute".

Aici personalitatea care aduce caramelele este materializată și vorbește cu gura ei proprie.

Experiența VIII. Cele ce urmează sunt scrise de profesorul Haraldur Nielsson (în cartea sa citată, la pag. 34):

„Am obținut de mai multe ori acest fenomen: materie solidă traversând materie solidă (matter trough matter).

Voi da un exemplu. Era într-o seară când puterea mediului era extraordinar de mare. Spiritele conducătoare ale ședinței ne propuseră să încerce experiența următoare: să meargă să caute un obiect într-o casă din oraș și să-l aducă pe masă în sala de ședință prin acoperiș și ziduri. Când mediul căzuse în transă și era fără cunoștință, am ales casa de unde obiectul trebuia să fie adus, pentru ca să excludem ipoteza că mediul ar fi putut avea asupra lui acel obiect. Propuserăm spiritului conducător să aleagă între casa episcopului și casa unui medic, bine cunoscut. Spiritele directoare aleseră casa medicului, pentru că Indridason (mediul) fusese deseori la episcop. Imediat auzirăm lovituri bătute, cum niciodată nu auzisem înainte și cum n-am mai auzit de atunci.

După ce aceste lovituri au durat un moment, a fost o pauză, în timpul căreia spiritele directoare ne avizară că luaseră obiectul din casa medicului prin acoperiș. După pauză, loviturile bătute reîncepură și după un scurt moment trecut, fu depus pe masa noastră un mare borcan, în care erau mai multe păsări în alcool. Am telefonat imediat la doctor, pentru a ști, dacă acest borcan era al lui. El răspunse că nu. Mediul, care se deșteptase și care era în sală, fu adormit din nou și unul din spiritele conducătoare, declară cu o mare insistență, că era exact. El însuși luase borcanul dintr-un dulap cu haine, dulap vopsit galben, din camera doctorului, în care un domn bătrân stătea de vorbă cu alți doi domni. Se comunică aceasta doctorului și după ce acesta făcu cercetări, totul se găsi exact. Socrul doctorului ședea în camera unde se găsea dulapul, de vorbă cu doi străini. Borcanul aparținea nepotului doctorului și dispăruse din dulap.

Spiritele directoare ale ședinței îl luaseră — un corp solid — îl făcuseră să traverseze acoperișul și-l aduseseră pe masa noastră".

Experiența IX. Citez încă, pe scurt, una din experiențele făcute la Leipzig la inginerul Paul Horra. Ele sunt relatate detaliat în revista „Die Uebersinnliche Welt" din iulie 1906.

„Acest inginer a făcut o ședință cu faimosul mediu de aduceri de obiecte, Heinrich Meltzer din Dresda, care fusese, ca precauțiune, închis într-un sac prevăzut cu mâneci și o deschizătură pentru a introduce capul. Mânecile fixate și pecetluite. Cu acest mediu s-au obținut numeroase «aduceri» de obiecte, printre care două plante întregi, cu vasele în care fuseseră plantate. Ramurile și mugurii erau neatinse, deși una din plante era de o specie extrem de delicată. Ele au fost depuse în mâinile a doi din experimentatori".

X. Experiențele lui Alfred Russel Walace, marele naturalist, care scrie următoarele:

„Caracteristica cea mai însemnată din mediumnitatea d-șoarei Nichol era aducerea de flori și de fructe în odăi închise. Pentru întâia oară văzusem acest fenomen chiar la mine acasă, într-o epocă când mediumnitatea d-șoarei Nichol era puțin dezvoltată. Aveam la mine mai mulți amici intimi. Mediul venise să ia un ceai; era în toiul iernii și a șezut la noi vreo patru ceasuri, într-o odaie foarte caldă și luminată cu gaz, înainte de a se începe fenomenele. Faptul de căpetenie este că pe masa goală, într-o mică odaie închisă și întunecoasă (salonul de alăturea și coridorul erau bine luminate) au apărut o mulțime de flori, care nu se aflau acolo cu câteva minute înainte. Erau anemone, lalele, crizanteme, aglici de China și mai multe feluri de ferige. Toate erau cu desăvârșire proaspete, ca și cum ar fi fost culese atunci într-o seară. Le acoperea o gingașă rouă. Nici o petală nu era ruptă sau vătămată, nici unul din cele mai fine spice ale ferigelor nu era desprins. Eu le-am uscat pe toate și le păstrez dimpreună cu o mărturie de la toți asistenții, cum că ei nu s-au amestecat cu nimic, la aducerea acelor flori. Am crezut și atunci și cred și acum, că era cu totul imposibil ca d-ra Nichol să le fi ascuns atâta timp, să le fi păstrat așa de bine și mai cu seamă să le fi acoperit peste tot cu un foarte fin strat de rouă.

Asemenea fenomene s-au întâmplat de atunci încoace de sute de ori, în diferite case și în diferite împrejurări. Câteodată se arătau pe masă mari grămezi de flori sau fructe, pe care le cerea cineva din asistenți. Un amic al meu ceruse floarea-soarelui și o plantă înaltă de șase picioare a căzut pe masă, cu rădăcina întreagă

înconjurată de pământ. **Una din experienţele cele mai uimitoare a avut loc la Florenţa, înaintea d-lui Adolfus Trollope, a d-nei Trollope, a d-rei Blagdou şi a colonelului Harvey. Odaia a fost cercetată şi verificată de aceşti domni. Doamna Gappy (fosta d-ră Nichol) a fost dezbrăcată şi iarăşi îmbrăcată de d-na Trollope; fiecare bucăţică a îmbrăcămintei sale a fost cercetată,** apoi d-na **Gappy şi bărbatul ei au fost strâns legaţi înainte de** producerea fenomenului. După vreo zece minute au strigat că simt parfum de flori în odaie. S-a aprins lumânarea şi am văzut pe braţele d-nei Gappy şi ale d-lui Trollope o mulţime de narcise, care umpleau aerul de parfumul lor".

Atâtea mărturii cred că au convins pe cititor de adevărul lor. Mărturia doctorului Billot, care jură înaintea lui Dumnezeu, că spune adevărul; mărturiile savanţilor Crookes, Wallace şi a profesorului universitar Nielsson, ca şi celelalte, nu pot fi puse la indoială. Rămâne stabilit şi dovedit ştiinţificeşte, că personalităţile spirituale pot dematerializa un obiect, pot să-l eterizeze, apoi sub această formă să-l facă să traverseze zidurile, materia, cum o traversează şi ele şi apoi să-l rematerializeze.

Acum cititorul, la lumina acestor experienţe, va putea înţelege adevărul din Sfânta Scriptură (1 Regi 19—4, 5, 6, 7):

„El (Profetul Ilie) s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi, a şezut sub un ienupăr şi dorea să moară, zicând: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinţii mei».

S-a culcat şi a adormit sub un ienupăr. Şi iată, l-a atins un înger şi i-a zis: «Scoală-te şi mănâncă».

El s-a uitat şi la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe nişte pietre încălzite şi un ulcior cu apă".

Este un caz de aducere, dar nu de un spirit, ci de un înger.

Cu aceste cunoştinţe cititorul va pricepe şi cum marele preot Hilchia a găsit „Cartea Legii în Casa Domnului" — fapt scris în Scriptură (2 Regi 22—8 şi următoarele):

„Atunci marele preot Hilchia a zis lui Safan, lo-

gofătul: «Am găsit cartea Legii în Casa Domnului» şi Hilchia a dat cartea lui Safan şi Safan a citit-o".

Este vorba de cele 5 cărţi ale lui Moise: Geneza, Exodul, Leviticul, Numerii şi Deuteronomul (Pentateucul).

DEMATERIALIZAREA MATERIEI. Experienţa I. Reamintesc încă experienţa doctorului Gibier, deja citată. Se ştie că la inceputul unei şedinţe pusese pe mediul său, d-na Salmon, intr-o colivie; apoi uşa coliviei fusese inchisă cu cheia şi cu un lacăt pecetluit şi, în plus, se ştie din descrierea anterioară, că două timbre pecetluite fuseseră lipite în acelaşi timp pe pervazul uşii, pe uşă şi pe intervalul care le separa.

Cititorul îşi aminteşte de asemenea, că la sfârşitul şedinţei mediul fusese găsit afară din colivie; uşa închisă, lacătul închis, peceţile şi timbrele intacte. Într-o şedinţă ulterioară personalitatea spirituală Ellan, fiind materializată, a fost intrebată de doctorul Gibier:

— Tu ai făcut să iasă mediul din colivie?

— Eu şi celelalte spirite, care mă ajută în aceste manifestări.

— Cum ai făcut?

— Noi descompunem materia şi o recompunem instantaneu.

— Materia mediului ai dematerializat-o şi rematerializat-o sau a uşii?

— Oh, natural că a uşii.

Experienţa II. Un caz identic este citat de doctorul Paul Joire în cartea sa „Les phenomènes psichiques", la pagina 419:

„La sfârşitul anului 1891, Societatea de cercetări psihice a Statelor Unite, prezidată de cucernicul J. Savage, din Boston, a făcut diferite experienţe, din care aceasta trebuie citată.

Darea de seamă a acestei şedinţe a fost semnată de membrii prezenţi ai zisei societăţi, care numără în rândurile ei pe doctorul Heber Newton, M. A. Livermore şi un oarecare număr de alte persoane, bine cunoscute în ştiinţe şi litere. Un alt preot, foarte cunoscut în America, care de asemenea este membru al acestei societăţi, era prezent la această şedinţă. Acesta declară că el crede că e imposibil şi ridicol să se explice aceste fapte prin teorii de fraudă şi iluzionism.

Mediul era d-na Roberts din New-York. Şedinţa a avut loc în sală (de obicei publică) la Osnet (Massachusets). Se construise o mare colivie din fire de sârmă, susţinută de un cadru de lemn. Această colivie fusese făcută de un abil lucrător, care o construise foarte solidă. În partea dinainte a coliviei era o uşă dispusă să fie închisă cu un lacăt. Această colivie a fost pusă de-a lungul zidului sălii, care este la al doilea etaj şi în care nu se poate pătrunde decât printr-o uşă. Înainte ca mediul să fi intrat în colivie, veşmintele mediului fuseseră examinate de o doamnă. Când ora şedinţei sosi, vreo 60 persoane erau reunite în sală, membrii societăţii psihice şezând pe scaunele din faţă. În asistenţă se găseau medici, veniţi să observe fenomenul în condiţii atât de noi (mediul în colivie). Doamna Roberts, o femeie mică şi slabă, părea palidă şi contrariată, căci condiţiile experienţei erau neobişnuite.

La ora 8 doamna Roberts a intrat în colivie; imediat comitetul, compus din cuviosul Savage şi dintr-un eminent doctor în medicină, au închis uşa coliviei cu un lacăt. S-a pecetluit uşa cu ceară la interstiţii şi pe ceară s-a pus o pecete specială. Toate astea au fost făcute ca mediul să fie împiedicat material să iasă din colivie. Apoi s-a micşorat lumina şi şedinţa a început.

Mai mult de 30 forme au ieşit din locul unde era mediul şi s-au materializat înaintea mediului, în plină vedere a tuturor asistenţilor. Diversele forme care apăreau, erau când mari, când mici şi au fost recunoscute de acei cărora ele se adresau. Întâi o pată albă şi nebuloasă apărea pe podea înaintea coliviei, ea se mărea puţin câte puţin, până ce masa nebuloasă lua forma unei fiinţe omeneşti îmbrăcată în alb. Se vedeau mişcările mâinilor, manipulând acest vapor alb şi făcându-l gradat consistent. Apoi, deodată, o formă omenească complet dezvoltată se arăta asistenţilor. Atunci, cu o expresie de bucurie intensă, forma se dirija către cineva dintre asistenţi şi se auzea cuvintele „mamă" sau „soră", murmurate încet, apoi forma se întorcea către colivie şi dispărea. Câteva forme de bărbaţi mari şi tari au apărut de asemenea şi cu toate astea mediul era o femeie mică şi slabă, ceea ce în acest caz elimină orice probabilitate a teoriei că forma este dublul mediului.

La sfârşitul şedinţei d-na Roberts apăru subit înaintea coliviei, înaintând încetişor către asistenţii stupefiaţi. Se făcu lumina mare şi membrii comitetului examinară colivia. Lacătul era perfect închis, peceţile neatinse şi cu toate astea mediul, care fusese închis în colivie de comitet, se găsea afară".

Mediul a ieşit din colivie prin uşa închisă cu lacătul şi peceţile intacte, prin dematerializarea uşii — după cum spune personalitatea spirituală Ellan — şi în acelaşi timp deşteptarea mediului şi sugerarea ideii ieşirii lui, de aceleaşi fiinţe spirituale, sau poate prin dematerializarea mediului insuşi, trecerea lui prin uşa intactă şi rematerializarea lui după trecerea prin materia uşii. Căci şi aceste posibilităţi pot exista, după cum vom vedea.

Experienţa III. Citez tot din cartea lui Nielsson :

„De trei ori am obţinut un fenomen, care pare de necrezut la cea mai mare parte din oameni. Braţul stâng al mediului în timpul şedinţelor a fost complet dematerializat. Braţul a dispărut în întregime şi a fost imposibil să-l găsim, deşi luminasem tare camera şi am examinat foarte minuţios pe mediu. În ultima seară şapte persoane au fost însărcinate să controleze acest fenomen. Ele au făcut lumină chiar în jurul mediului, nu numai în cameră, dar mâneca goală atârna ca înainte. Li s-a permis de personalităţile spirituale să-l pipăie de jurîmprejurul umărului, dar nu li s-a dat voie să-l dezbrace. Cei şapte membri ai acestui comitet de cercetări au semnat toţi — sub jurământ — un proces-verbal de «confirmare a acestui caz». Ştiu bine că acest fenomen este excesiv de rar, dar nu e necunoscut în alte locuri. Ştiu printr-o corespondenţă cu un psihist francez, că un asemenea caz a fost observat şi în Franţa şi a fost fotografiat".

De asemenea Acsakof, experimentator renumit în fenomenele psihice, afirmă, că în una din experienţele sale mediul său a fost în mare parte dematerializat.

Experienţa IV. Citez încă faptul raportat tot în scris doctorului Gibier în aceeaşi scrisoare, citată mai sus, de C. Demole, fostul consul francez în Extremul Orient. După ce în scrisoare a debutat printr-o profesiune de cre-

dință materialistă și sceptică, corespondentul continuă astfel:

„În 1872, in luna iulie, in Cambodgia, mă găseam cu un bonz și câteva persoane cunoscute, printre care un misionar catolic, intr-o sală ținând de colegiul bonzilor. (Domnul D. nu spune în ce oraș; el totuși in numise în timpul conversației noastre, dar eu l-am uitat). Discutam cu privire la religia noastră și a minunilor sale.

Bonzul susținea că poate face și el minuni și ne propune să facă una.

„...Noi eram șase persoane, care il înconjuram și il observam cu atenție, pe când el făcea gesturi de magnetizor, privindu-ne fix unul după altul. Când deodată văzurăm un nor care îl învăluia gradat și în timp de treizeci secunde dispăru din fața noastră. După un moment reintră pe o ușă din fund, venind către noi cu un aer grav, întrebându-ne, dacă eram convinși de puterea sa".

Doctorul Gibier scrie: „Intervenția unei inteligențe spirituale poate face corpurile să sufere schimbări moleculare repezi și inexplicabile în starea actuală a științei noastre și chiar să influențeze într-un mod considerabil simțurile oamenilor".

Experiența V. Sub titlul „Un cas de dématerialisation partielle du corps d'un medium". Acsakof a publicat o carte foarte documentată, spre a dovedi că intr-o ședință dată la 11 decembrie 1893, la Helsingfors, mediul, d-na d'Esperance, pierduse partea inferioară a corpului ei.

În această memorabilă ședință de la Helsingfors, d-na d'Esperance, mediu de materializări, a observat cu spaimă, fiind în cercul asistenților și în plină lumină, că, lăsând mâna pe genunchi, nu i-a mai găsit. Scriind despre această întâmplare d-lui Acsakof, cu care experimentase mai înainte la Gothenburg — Acsakof s-a dus la Helsingfors imediat, a întrebat martorii asistenți, a cerut fiecăruia o relație scrisă despre ședință, a reconstituit scena și și-a făcut convingerea că dematerializarea părții inferioare a corpului d-nei d'Esperance a fost incontestabilă și adevărată".

Ancheta completă formează un volum de 218 pagini, din care voi da un foarte succint rezumat:

„Martorii puși lângă mediu au afirmat unanim, că

mediul nu s-a mişcat şi că atenţia lor asupra dematerializării părţii inferioare a corpului mediului a fost atrasă chiar de d-na d'Esperance insăşi, care era impresionată de acest fapt. Ei au constatat, că rochia mediului era goală. Câţiva asistenţi s-au asigurat, palpând corpul mediului, că partea de jos a mediului lipsea, deşi bustul era vizibil; apoi fără ca mediul să fi făcut vreo mişcare, doamnele vecine au văzut rochia umflându-se şi membrele inferioare apărând şi... reluând aspectul lor normal.

În timpul şedinţei d-na d'Esperance, punând mâinile pe genunchii ei, s-a speriat văzând că membrele inferioare îi lipseau de deasupra genunchilor. Aplecându-se să-şi vadă picioarele, era să cadă înainte, ceea ce a speriat-o şi mai mult. Ca să se asigure că nu visa, a luat mâna profesorului Seiling, ca să-i palpeze corpul.

Iată mărturia acestui profesor, care era şi inginer şi în a cărei casă s-a ţinut şedinţa din 11 decembrie 1893, şi care, profesând mecanica, este de un spirit metodic şi rece.

Către sfârşitul şedinţei, care durase aproape două ore şi jumătate, d-na d'Esperance, la stânga căreia eram aşezat, mă rugă să palpez corpul său conducându-mi mâna. Ea conduse mâna mea pe deasupra întregului corp şi, spre marea mea mirare, fără să fi simţit nici o porţiune din partea inferioară a corpului ei, pe când vedeam şi simţeam rochia. Reaşezat pe scaunul meu, am văzut pe d-na d'Esperance, în timp de un sfert de oră, şezând pe scaun, dar cu lipsa părţii inferioare a corpului ei, aşa că rochia ei spânzura în unghi drept pe marginea dinainte a scaunului.

Ca să permit altui asistent să examineze mai bine acest fenomen, am schimbat locul cu o persoană, care era cam în mijlocul cercului; de asemenea am putut să observ revenirea corpului cu atâta preciziune ca şi persoanele aşezate lângă mine, printre care se găsea soţia mea, care asigură, că a văzut distinct partea corpului, care lipsea, revenind gradat în stare normală".

Mărturia căpitanului de stat major Toppelius:

„După ce mai multe persoane se apropiaseră de d-na d'Esperance pentru a examina corpul ei, mi s-a permis şi mie să constat acest fenomen. D-na d'Esperance mi-a luat mâinile şi le-a trecut pe corpul dânsei, de la umeri

și în lungul celor două laturi scoborând. Deodată, în loc să simt continuarea corpului, întâlnii un gol. În urmă d-na d'Esperance conduse mâinile mele pe membrele inferioare, și nu simții nimic altceva decât rochia. Spațiul între corpul mediului și sediul scaunului era destul de mic. Îmi amintesc că în tot acest timp mediul era într-o mare agitație".

Doctorul în filosofie Hertzberg, materialist, confirmă realitatea fenomenului prin următoarea declarație scrisă:

„D-na d'Esperance mă chemă lângă ea, îmi luă mâinile și mi le conduse pe partea inferioară a corpului ei, dar n-am văzut și n-am găsit decât rochia ei. Am văzut distinct partea de sus a corpului ei, precum și mâinile".

D-na Seiling a dat următoarea mărturie scrisă și semnată:

„Am observat cu o atenție riguroasă și pot să mărturisesc, că timp de un sfert de oră, cel puțin nu se vedea nimic din gambele ei și rochia atârna în unghi drept până spre pământ.

Fixând toată atenția mea asupra corpului ei, am văzut rochia umplându-se (pentru a zice astfel) puțin câte puțin și contururile apărând din ce în ce, până ce corpul a revenit la starea normală. În tot acest timp vedeam partea superioară a corpului ei în poziție șezândă pe scaun, în acest timp am văzut-o încă luând un pahar, bând și vorbind".

Domnișoara Tavatstjerna, care a fost asistentă la ședință, a dat următoarea mărturie scrisă:

„Am observat — zice ea — că, pe când partea de sus a corpului păstrase contururile lui, nu era tot așa cu partea inferioară a corpului. Mediul fiind așezat cu gambele puțin întinse înainte, putusem să văd clar conturul gambelor sale și genunchii în timpul ședinței; dar acum rochia ei cădea drept înaintea scaunului, ca și cum n-ar fi fost nimic sub rochie. Această stare de lucruri a durat cam cinci minute; după asta am văzut deodată că rochia se umflase din nou, fără să pot spune cum, și am auzit mediul zicând: „Acum merge mai bine, iată gambele mele revenite".

În sfârșit, d-ra Vera Hjelt, directoarea unei școli, a mărturisit, între altele, aceste detalii:

„In timpul dematerializării mediului n-am fost, binețeles, in stare să observ fenomenul și modul cum s-a produs. Dar pot să spun că mediul n-a făcut nici o mișcare, nici in vreo parte, lateral sau inapoi. Aș fi fost forțată să observ acest lucru, căci nu eram departe de ea decât cu câteva degete și n-am incetat să privesc fix picioarele ei“.

Comoția morală a d-nei d'Esperance a fost așa de mare, constatând acest fenomen, că părul i-a albit și a fost incapabilă de orice muncă mai multe luni. Ea a declarat intre altele acestea :

„Am pus mâinile pe ceea ce fusese genunchii mei, dar n-am găsit decât rochia și jupoanele. Cu toate acestea aveam impresia totală a corpului obișnuit și dacă atenția mea n-ar fi fost deșteptată din intâmplare, n-aș fi observat probabil nimic din această particularitate“.

Desigur că aceste fenomene sunt greu de ințeles. Cum se face circulația sângelui intr-un organism a cărui jumătate sau un membru lipsește ?! Cum se prezintă limita intre partea corpului materializată și cea care lipsește !? In cazul lui Nielsson se arată precis că personalitățile spirituale diriguitoare ale fenomenului n-au permis dezbrăcarea mediului. În cazul doamnei d'Esperance nu se vorbește nimic despre așa ceva. Prin cântăririle făcute mediilor se știe precis, că materia fizică a mediilor servește la materializarea personalităților spirituale. Nu cunoaștem însă procesul transportului acestei materii in personalitățile spirituale. Constatăm că ele au oase, incheieturi, ochi, nas, inimă, puls, respirație, dinți, păr, unghii etc. ; vorbesc, râd, scriu, dar atâta tot.

Această adevărată minune, a transportului de materie din mediu in personalitățile spirituale, rămâne să fie soluționată de savanții psihici ai viitorului.

În sfârșit trebuie să fac cunoscut cititorilor, că vestitul colonel Olcott, cunoscut experimentator psihist, afirmă in cartea sa : „People from The other World“ („Oameni din lumea cealaltă“), că un mediu, d-na Crompton, a dispărut din cabinet, cu toate precauțiunile luate.

Iată in rezumat afirmația sa.

Experiența VI. In ședința din 20 ianuarie 1874 spiritul unei copile materializate, Katie Brink, s-a așezat pe genunchii colonelului și l-a sărutat. Colonelul intrând

în cabinetul mediului, pe când copila era afară, nu a putut găsi mediul, deşi nu avea pe unde să iasă şi nici n-ar fi putut ieşi. Pentru a-şi explica faptul, iată ce a făcut :

A doua zi seara, după ce obţinusem asentimentul amical al d-nei Crompton de a se supune investigaţiilor mele, i-am scos cerceii, am aşezat-o pe scaun în cabinet şi am fixat-o pe scaun cu o sfoară, pe care am trecut-o prin găurile urechilor ei şi i-am pecetluit capetele sforii pe dosul scaunului ei. Pecetea am pus-o cu ceară roşie, cu sigiliul meu particular. Scaunul l-am fixat de duşumea cu o sfoară şi capetele sforii le-am pecetluit tot aşa, pe pardoseală".

După câtva timp, au apărut mâini în întredeschiderea perdelelor cabinetului şi vocea personalităţii spirituale conducătoare, Daniel Webster, ca şi cum ar fi ştiut de intenţiile lui Olcott, i-a dat oarecare instrucţiuni referitoare la investigaţiile sale. I-a spus anume, că poate pătrunde în cabinet, să caute pretutindeni cât o vrea, se poate apropia oricât de mult de scaun, cu condiţia să nu atingă scaunul. Apoi i-a spus să pună pe balanţa, pe care o avea Olcott, în sala de şedinţă, o cuvertură de orice gen ar fi. Olcott a răspuns că se va conforma indicaţiilor lui Webster.

„Promisei că mă voi conforma indicaţiilor sale şi îndată avui satisfacţia de a vedea pe fetiţa în alb (Katie Brink), persoană spirituală materializată integral, ieşind pe uşa deschisă a cabinetului. Ea înaintă, parcurse cercul asistenţilor, atinse mai mulţi asistenţi şi se apropie în urmă de balanţă. Îndată ce ea se urcă pe balanţă, îi luai greutatea, care era de 77 livre engleze, şi după asta intră în cabinet.

Spiritul ieşi din nou din cabinet ; atunci eu intrai în cabinet ; examinai şi cercetai totul cu cea mai mare grijă, dar nu găsii nici urmă de mediu. Scaunul era acolo, dar nici un corp aşezat nu era pe scaun. Rugai atunci pe fetiţă să se facă mai uşoară, dacă era posibil şi ea se urcă din nou pe balanţă. Acum avea 59 livre, deşi de la început la sfârşit nu era nici o schimbare, nici în veşminte, nici în aparenţa corporală".

Sfârşitul şedinţei Olcott îl descrie astfel :

„Intrai cu o lampă în interiorul cabinetului şi găsii pe mediu aşa cum îl lăsasem la începutul şedinţei ; fiecare sfoară şi fiecare sigiliu intact. Mediul şedea cu capul rezemat de perete ; carnea sa palidă era rece ca marmura ; pupilele erau ridicate sub pleoape ; fruntea era acoperită de sudoare. După ce am verificat toate sforile şi sigiliile, am tăiat legăturile cu foarfecele. Am dus-o cu scaun cu tot în sală pe d-na Crompton, acolo a stat 18 minute ca şi fără viaţă. Viaţa a revenit din ce în ce în corpul ei, până ce respiraţia, pulsul şi temperatura ei au redevenit normale. Am pus-o pe balanţă, avea 121 livre engleze".

Posedând aceste cunoştinţe, putem înţelege uşor unele adevăruri absolute din Evanghelie, care altfel rămân neînţelese de mintea noastră.

Învierea Mântuitorului la lumina acestor cunoştinţe apare astfel : Spiritul Său Divin S-a descătuşat definitiv de corpul material la moarte, ca la toţi oamenii. Dovada o fac cuvintele Sale : „Tată ! În mâinile Tale Îmi încredinţez Duhul" (Luca 23—46). Învierea, propriu-zisă, constă în arătarea Sa a treia zi, după cum mărturisise în timpul vieţii, în ziua întâia a săptămânii (duminica) dis de dimineaţă, Mariei, iar seara apostolilor şi în negăsirea corpului Său în mormântul în care fusese pus.

Arătarea Sa a fost materializare, care este dovedită ştiinţific. El o anunţase, zicând acelora care veniseră Să-l întrebe — după gonirea vânzătorilor din templu : prin ce semn poate dovedi, că are putere să facă aceasta (gonirea) : „Stricaţi acest Templu şi în trei zile Îl voi ridica. Dar El le vorbea despre Templul trupului Său".

Negăsirea corpului Său şi învierea Lui în trup se datorează faptului că „El era şi este Învierea şi Viaţa". El a spiritualizat şi fluidizat trupul Său, care a devenit în întregime Viaţă şi Lumină.

Dumnezeu Întrupat, El fluidizase în parte, în două rânduri, trupul Său, în timpul vieţii pe pământ :

1. Când a umblat pe mare ca pe uscat, pe marea întărâtată de un vânt puternic, arătându-Se ucenicilor Săi speriaţi, care se găseau în corabia învăluită de valuri în mijlocul mării.

2. Când şi-a arătat Dumnezeirea lui Petru, Iacov şi Ioan, transfigurându-Se pe muntele Tabor, când „Faţa

Lui a strălucit ca soarele şi hainele I S-au făcut albe ca lumina".

Şi fusese scris: „Căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuinţa morţilor; nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea" **(Psalm 15—10).**

Tot cu lumina acestor cunoştinţe, ştiinţific dovedite, vom înţelege şi ne vom explica adevărul izbăvirii din închisoare a apostolilor întâi şi apoi a sfântului Petru.

„Au pus mâinile pe apostoli şi i-au aruncat în închisoarea obişnuită.

Dar un înger al Domnului a deschis uşile temniţei noaptea şi i-a scos afară.

Aprozii la venirea lor, nu i-au găsit în temniţă, s-au întors şi au spus astfel:

«Temniţa am găsit-o încuiată cu toată grija şi pe păzitori stând în picioare la uşi; dar când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru»". **(Fapte 5—18, 20).**

Adevărul acestor rânduri este absolut. Dacă fiinţele spirituale modeste au putut să scoată din coliviile închise şi pecetluite, care fuseseră închise pentru experienţă pe mediile, d-na Salmon şi d-na Roberts, apoi se va pricepe şi se va înţelege, că şi „un înger al Domnului", **fiinţă spirituală superioară şi pură, a putut să scoată din închisoare pe apostolii închişi.**

Apoi: „După ce l-au prins şi l-au băgat în temniţă, l-au pus sub paza a patru cete de câte patru ostaşi, cu gând ca după Paşte, să-l scoată înaintea norodului.

Deci, Petru era păzit în temniţă şi Biserica nu înceta să înalţe rugăciuni pentru el.

Şi iată un «Înger al Domnului» a stătut lângă el pe neaşteptate şi o lumină a strălucit în temniţă. Îngerul a deşteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, şi i-a zis: «Scoală-te iute». Lanţurile i-au căzut de pe mâini. Apoi Îngerul i-a zis: «Încinge-te şi leagă-ţi încălţămintea». Şi el a făcut aşa. Îngerul i-a mai zis: «Îmbracă-te cu haina şi vino după mine».

Petru a ieşit afară şi a mers după el, fără să ştie, dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie.

După ce au trecut de straja întâia şi a doua, au ajuns la poarta de fier, care dă în cetate şi ea li s-a des-

chis singură, au ieşit şi au trecut într-o uliţă. Îndată ingerul a plecat de lângă el.

Când şi-a venit Petru în fire, a zis: «Acum văd cu adevărat, că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scăpat, din mâna lui Irod».

Când s-a făcut ziuă, ostaşii au fost într-o mare fierbere, ca să ştie, ce s-a făcut Petru". **(Fapte 12—4, 5, 11).**

Care este taina, care explică cele scrise în „Faptele apostolilor"?

Iată o fiinţă spirituală superioară, „îngerul Domnului", **materializat în celula lui Petru, care-i spune: „scoală-te iute"** şi **„îmbracă-te". După dematerializarea lanţurilor jos pe pardoseală şi îmbrăcarea lui Petru, fiinţa spirituală, mergând înainte, dematerializează uşa celulei şi apoi poarta de fier a închisorii. Ajuns în uliţă, îngerul Domnului se dematerializează şi dispare.**

De altfel, însuşi apostolul Petru declară, că: „i se părea că are o vedenie".

Faptul este absolut adevărat şi absolut demonstrat ştiinţific.

Tot la lumina acestei cunoştinţe se poate dezlega şi taina levitaţiei extraordinare, citată în Faptele apostolilor (8 — 35, 40):

„Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta **(Isaia, cap. 53)** şi i-a propovăduit pe Iisus.

Pe când ei îşi urmau drumul, au dat peste o apă şi famenul a zis: «Uite apă, ce mă împiedică să fiu botezat?»

Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate». Famenul a răspuns: «Cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu».

A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi la apă şi Filip a botezat pe famen.

Când au ieşit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip şi famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul îşi vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de unde s-a dus până în Cezareea. Şi propovăduia Evanghelia în toate cetăţile, prin care trecea".

Iată atâtea probe de Divinitate a Mântuitorului.

În proorocul Ezechiel este scris astfel asupra uneia din levitaţiile sale: „M-am uitat şi iată că era un chip, care avea o înfăţişare de om, de la coapse în jos era foc

şi de la coapse în sus era ceva strălucitor, ca nişte aramă lustruită. El a întins ceva ca o mână şi m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între cer şi pământ şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim" (Ezechiel 8—2, 3).

Înţelegând cele de mai sus, cred că cititorul va putea pricepe că, dacă Dumnezeu poate dematerializa şi transporta pe oameni la aşa mari distanţe, atunci poate, ca Cel Atotputernic, să dematerializeze, să-l fluidifice şi să-l ia sus pe cel care voieşte şi atunci va înţelege adevărul absolut al celor scrise în 2 Regi (2—11, 12):

„Pe când mergeau ei (profeţii Ilie şi Elisei) vorbind, iată că un car de foc şi nişte cai de foc, i-au despărţit pe unul de altul şi Ilie s-a înălţat la cer într-un vârtej de foc. Elisei se uita şi striga: «Părinte, Părinte, Carul lui Israel şi călărimea Lui» şi nu l-a mai văzut".

Că profeţii Vechiului Testament cunoşteau bine levitaţia, se dovedeşte din cele scrise în 2 Regi (2—15, 16, 17, 18):

„Fiii proorocilor, care erau în faţa Ierihonului, când l-au văzut (pe Elisei), au zis: «Duhul lui Ilie a venit peste Elisei» şi i-au ieşit înainte şi s-au închinat până la pământ înaintea lui. Ei i-au zis: «Iată că între slujitorii tăi sunt cincizeci de oameni viteji, care vor să se ducă să caute pe stăpânul tău (pe Ilie). Poate că Duhul Domnului l-a aruncat pe vreun munte sau în vreo vale». El a răspuns: «Nu-i trimiteţi». Dar ei au stăruit multă vreme de el. Şi el a zis: «Trimiteţi-i». Au trimis pe cei 50 de oameni, care au căutat pe Ilie şi nu l-au găsit. Când s-au întors la Elisei, care era la Ierihon, el le-a zis: «Nu v-am spus să nu vă duceţi?!».

CAPITOLUL VII

MORŢII ÎŞI DOVEDESC SUPRAVIEŢUIREA PRIN PRODUCERE DE FENOMENE LUMINOASE

Ştiinţa psihică, ocupându-se de studiul sufletului înainte şi după moarte, ştiinţă care îşi bazează toate afirmaţiile pe observaţii sigure ş experienţe, — voi trece

direct la experienţe, din care cititorul îşi va face idee de fenomenele luminoase.

I. Experienţele făcute de I. Maxvell.

Erau douăsprezece persoane, care asistau la şedinţă. Cinci sau şase persoane puseră mâinile pe masă şi masa ceru să se facă întuneric, iar mediul să fie pus în cabinet, care era format într-un colţ al camerei, cu perdele albe.

Mediul fu instalat pe un scaun în cabinet. Masa ceru (vom vedea mai departe ce înţelege Maxvell prin aceste cuvinte) să ne depărtăm de cabinetul mediului la doi metri şi să cântăm. Am cântat cântecul «Frate Jack, dormi tu ?».

După vreo zece sau cincisprezece minute, lumini lăptoase şi fosforescente se arătară pe perdelele cabinetului. O mână foarte luminoasă se urcă repede pe faţa dinspre noi a perdelelor şi apucă un clopoţel, care fusese pus într-un cui, la aproape doi metri şi jumătate de înălţime. Această mână a fost văzută de toţi asistenţii.

Apoi luminile se arătară din nou, mai mari şi mai strălucitoare. Una din ele se plimbă prin camera de şedinţă şi se depărtă de cabinet cu aproape trei metri. Această lumină părea să fie la 1,50 m. deasupra podelei, ea putea avea 1 metru înălţime şi 25 sau 30 centimetri lăţime şi părea că fâlfâie în aer.

Această lumină a fost vizibilă mai multe secunde.

În urmă, alte lumini se arătară aproape de cabinet ; una din ele, extrem de strălucitoare, a apărut deasupra cabinetului, aproape de tavan. Această lumină putea să aibă 50 centimetri înălţime şi 40 centimetri lăţime. Contururile ei au fost mai neted definite, decât acelea ale luminii ce se plimbase prin cameră.

Aceste fenomene erau perfect vizibile pentru toată lumea. Unora dintre noi li s-a părut că văd forme fantomatice. Încetarăm experienţele noastre după aceste fenomene.

Luminile acestea, produse prin acest mediu, au fost cele mai strălucitoare pe care le-am văzut. Lumina lor a fost foarte just comparată de unul din prietenii mei de experienţă, astronom amator distins, cu lumina nebuloaselor. Acest astronom avea un foarte bun spectroscop,

dar n-a putut reuși să analizeze prin spectroscop luminile pe care le-am văzut, pentru că erau prea mobile și prea fugitive.

Cu altă ocazie am văzut la Choisy cu mediul Eusapia fenomenul următor. Era o lumină destul de mare în camera, așa încât mâinile Eusapiei erau vizibile. Mâinile mediului, deci, nu numai că erau ținute de vecinii ei asistenți la ședință, dar le și vedeam pe masă. În aceste condiții am văzut pe deasupra capului Eusapiei și la aproape 60 sau 75 centimetri o mână fosforescentă, care s-a agitat în întredeschiderea perdelelor".

II. Experiențele făcute de Jacolliot cu fakirul Covindasami, pe care le-am descris deja și deci cititorii le cunosc. Totuși revin în parte pentru a face pe cititor să remarce fenomenele luminoase, citate de experimentator, și care fără această atragere a atenției ar fi putut să scape din vedere cititorului.

„Timp de două ceasuri fusei martor la o priveliște, de mă trecură nădușelile. Când o mână venea de-mi atingea obrazul sau îmi făcea vânt cu evantaiul; când răspândea prin odaie o ploaie de flori sau scria în aer cu litere de foc cuvinte, ce se topeau de îndată ce era scrisă cea din urmă literă.

Câteva din cuvintele acestea mă izbiră așa de tare, încât le scrisei repede cu creionul:

«Am îmbrăcat un corp fluidic» și

«Vei dobândi fericirea, izbăvindu-te de acest trup pieritor».

Și în tot timpul acesta adevărate fulgere brăzdau amândouă camerele". (Fulgere).

Iată fenomene luminoase: scriere în aer cu litere de foc și adevărate fulgere ce brăzdau amândouă camerele, produse de persoanele spirituale, care reușeau să-și materializeze numai mâinile.

III. Experiențele marelui savant Crookes: „Manifestările luminoase fiind relativ slabe, cer, în general, ca sala de ședință să nu fie luminată. Totuși trebuie să amintesc cititorilor mei, că în asemenea condiții am luat toate precauțiunile convenabile. Mai mult; aceste lumini erau de o așa natură, încât mi-a fost imposibil să le imit prin mijloace artificiale.

Sub condițiile celui mai riguros control, am văzut un corp solid, luminos prin el însuși, aproape de mărimea și de forma unui ou de curcă, fâlfâind fără zgomot prin cameră, ridicându-se uneori mai sus decât ar fi putut să se urce oricare din asistenți, rezemându-se în vârful picioarelor, și la urmă coborând ușor pe pardoseală. Acest obiect a fost vizibil mai mult de zece minute și, înainte de a dispare, a lovit de trei ori masa cu un zgomot asemenea aceluia al unui corp dur și solid.

În acest timp, mediul era întins pe un scaun lung și era cu totul insensibil.

Am văzut puncte luminoase apărând dintr-o parte și din alta și stând pe capul diferitelor persoane. Am avut răspuns la întrebările pe care le făcusem, prin strălucirile de lumină lucitoare, care s-au produs înaintea feței mele și prin numărul de lumini pe care îl fixasem.

Am văzut scântei de lumină pornind de pe masă în tavan și în urmă căzând pe masă cu un zgomot foarte distinct. Am obținut o comunicare alfabetică prin fulgere luminoase, care se produceau în aer înaintea mea și în mijlocul cărora îmi plimbam mâna nea". (Fulgere).

Am văzut un nor luminos, fâlfâind deasupra unui tablou. Totdeauna aceste fenomene luminoase s-au produs sub condițiile controlului cel mai riguros. Mi s-a intâmplat de mai multe ori, că un corp solid fosforescent, cristalin, a fost pus în mâna mea de o mână, care nu aparținea nici uneia din persoanele prezente. În plină lumină, am văzut un nor luminos planând pe o tulpină de heliotrop pus pe o masă, lângă noi, rupându-i o ramură și oferind-o unei doamne prezente. În alte împrejurări, am văzut un asemenea nor luminos, condensându-se sub ochii noștri și luând forma unei mâini și transportând mici obiecte". (Nor luminos).

În aceste câteva rânduri, Crookes dovedește lămurit, că aceste lumini sunt produse de ființele spirituale, fiindcă el a pus întrebări acestor persoane, care nu erau vizibile, dar care produceau totuși aceste lumini, și că a avut răspunsuri prin numărul de fulgere strălucitoare, convenit între el și acele personalități. A obținut de asemenea o comunicare alfabetică tot prin mijlocul fulgerelor, care se produceau în aer înaintea feței lui. El dovedește încă prezența personalităților spirituale, pro-

ducătoare a acestor semnale luminoase, prin norul luminos care a rupt ramura florii heliotrop și a oferit-o unei doamne prezente la ședință.

IV. Experiențele profesorului Nielsson, unul din marii savanți în știința psihică, căci a experimentat timp de 17 ani. El declară următoarele: „La începutul experiențelor n-am fost încântat de rezultat. Eram foarte sceptic și plin de obiecții. După două luni de experiențe, eram sătul. Am părăsit cercul format pentru acest studiu. Nu mai voiam să asist la aceste lucruri idioate. Adevărul era, că cercul nu descoperise un mediu adevărat. Dar după câteva luni a fost în fine găsit un mediu și încă un mediu foarte bine dotat. Prietenul meu, scriitorul Einar H. Kvaran, mi-a vorbit despre acest mediu și am simțit în mine redeșteptându-se curiozitatea. Am cerut să fac din nou parte din cerc. Și imediat, la prima ședință cu noul mediu, am avut ocazia să observ ceva, care mi-a cauzat o mare surpriză. Era o foarte puternică probă de identitate a personalității spirituale ce apăruse.

Din ziua aceea, m-am interesat de studiile psihice mai mult decât de orice din lumea asta. Și știu că o să fie așa până la moarte.

Acest mediu era un tânăr bine dotat, cu numele de Indridi Indridason, fiu de țăran islandez, care venise la Reykjavic, pentru a se face tipograf. El n-auzise înainte nici măcar vorbindu-se de aceste chestiuni. Din întâmplare — dacă este adevărat că poate exista ceva, care să se numească întâmplare — venise în vizită la familia unde aveau loc încercările de experimentare. El era extrem de sceptic și râdea la început de toate aceste lucruri, până în momentul când căzu în transă și începu să participe la fenomenele cele mai remarcabile. Atunci am constatat că altă inteligență, sau alte inteligențe lucrau în afară de aceea a mediului.

Indridason scria automat în stare de veghe. Întrebarăm, dacă nu era un mediu de incarnație. Mâna răspunse că cu siguranță era un asemenea mediu, dar că mediumnitatea lui nu era încă destul de dezvoltată și că era prudent de a-l pune în transă. Câtva timp mai târziu, aceasta s-a produs într-o ședință, atunci pe când el scria automat. Comunicările, pe care le primeam, erau

continuu semnate: stulkan (domnișoara). Mediul, care era un tânăr, căruia îi plăcea să glumească, zise cu un ton batjocoritor: «Cine ești tu? Cum te numești, fată mare?». O lovitură îi fu dată peste braț și repede fu scris de mediu: «Tu nu trebuie să-ți bați joc de mine».

— Acum trebuie să cadă în transă.

Întrebarăm, cum trebuia să-l așezăm și ce trebuia să facem noi, fiindcă într-adevăr nu știam ce trebuie de făcut. Mâna mediului scrise, dându-ne lămuriri destul de clare. Cinci minute după asta, mediul era căzut în transă. Noi ne cam speriarăm. Dar acum, mâna mediului scria mai bine și mai clar, ca și cum inteligența invizibilă, în transa mediului, avea mai multă forță asupra organismului mediului. Aceeași d-ră continua să scrie. Ea ne comunică că nu trebuia să fim neliniștiți, că ea o să protejeze pe mediu și că totul o să meargă bine. Ea ne permise să-i punem întrebări, dar noi o rugarăm să deștepte cât mai repede pe mediu. Ea mai scrise câteva fraze și deșteptă la rugămintea noastră pe mediu, după o transă de o jumătate de oră. Tânărul era mirat când se deșteptă și nu putea înțelege, ce se întâmplase. Mai târziu am aflat, cine era această d-ră invizibilă și am putut verifica exactitatea faptului".

Astfel a început profesorul Nielsson studiile și experiențele sale psihice.

Citām acum descrierea sa scurtă din conferința făcută la Copenhaga asupra fenomenelor luminoase:

„Fenomenele luminoase au început prin limbile de flăcări de o culoare albastră-roșietică. Nu vedeam decât una deodată. Dar ele se precipitau una îndărătul alteia și în mai multe locuri ale sălii. Într-o seară am numărat 58 de lumini cu toate. Adesea se auzea în același timp o curioasă detunătură, care era repede urmată de o alta. (Fulgere și tunete).

Mai târziu fenomenele luminoase s-au dezvoltat mai mult și aproape tot zidul, îndărătul mediului, era ca un ocean de foc. După câteva ședințe, am văzut o formă ieșind din lumină. De atunci am început să fim foarte interesați.

Când obțineam fenomene intens luminoase, înainte un mare vânt se producea cel mai adesea. Acest vânt era

așa de violent, că părul nostru flutura și foile carnetului de ședință, pe care le țineam deschise pe genunchii noștri, tindeau să zboare". (Vânt puternic).

V. Experiențele doctorului Geley, cu mediul polonez Guzik, cuprinse în cartea sa „L'ectoplasmie et la Clairvoyance".

Las cuvântul doctorului Geley:

„Ședințele făcute la Institutul metapsihic, cu mediul Jean Guzik, au fost ședințe de demonstrație. Aceste ședințe, în număr de 30 în 1922 și de 50 în 1923, ne-au permis să convingem numeroase personalități din elita pariziană și 30 savanți sau scriitori distinși, în cea mai mare parte profund sceptici. Cifra de 30 convingeri noi pare modestă, dar ea reprezintă în realitate o muncă considerabilă.

Iată concluzia raportului sintetic, iscălit, după cum se vede, de remarcabile personalități din Paris, care asistaseră la aceste ședințe:

«Afirmăm convingerea noastră, că fenomenele obținute cu Jean Guzik nu sunt explicabile nici prin iluzii sau halucinații individuale sau colective, nici prin o scamatorie oarecare».

Iscăliți d-nii: Ioseph A. Georges, om de litere; Bayle, licențiat în științe; Dr. Benjamin Bord, fost intern al spitalelor din Paris; Dr. Bour, director al Casei de sănătate Malmaison; Dr. Bourbon; Dr. Stephen Chauvet, fost internist; laureat (medalie de aur) al spitalelor din Paris: Dr. Cuneo, profesor la Facultatea de medicină; Capitaine Desprès, fost elev al școlii politehnice; Camille Flammarion, fondator și primul președinte al Societății astronomice din Franța, director al observatorului Juvis; Dr. Fontoynont, fost intern al spitalelor din Paris; Pascal Forthuny, om de litere; Dr. Gustav Geley, fost intern al spitalelor din Lyon, laureat (premiul întâi de teză) al Facultății de medicină; Contele A. de Gramont, doctor în științe, membru al Institutului Franței; Paul Ginisty, scriitor, redactor la „Petit Parisien"; Georges, licențiat în științe, inginer E.S.E.; Jacques Haverna, șef al serviciului fotografic și al cifrului la Ministerul de interne; Dr. Hericourt; Huc, director la „Dépêche de Toulouse"; Dr. Humbert, șef al secției de igienă și al Ligii societăților de Cruce roșie; Maior Keller, din

statul major al mareşalului Fayolle ; Dr. Laemmer ; Doctor Lassablicre, şef de laborator la Facultatea de medicină ; Profesor Leclainche, membru al Institutului Franței, Inspector general, şef al serviciilor sanitare din Ministerul agriculturii ; Sir Oliver Lodge, membru al Societăţii regale din Anglia ; Mestre, profesor la Facultatea de drept ; Michaux, inspector general de poduri şi şosele, fost director al drumului de fier ; Doctor Moutier, fost intern al spitalelor din Paris ; Doctor Osty ; Marcel Prevost, membru al Academiei franceze ; Profesor Charles Richet, membru al Academiei de medicină şi al Institutului Franței ; Doctor Rehm, om de litere ; Doctor Jean-Charles Roux, fost intern al spitalelor din Paris ; René Sudre, om de litere ; Profesor Santoliquido, reprezentant al Ligii Crucilor roşii pe lângă Societatea Naţiunilor ; Profesor Vallée, director al laboratorului naţional de cercetări sanitare".

Doctorul Geley scrie :

„Am spus că Jean Guzik dăduse 80 şedinţe la Institutul metapsihic din Paris.

Înainte de aceste şedinţe, avusesem ocazia să studiez în mai multe rânduri acest mediu, la Varşovia (50 şedinţe). Şedinţele din Varşovia aveau loc la amici sau în localul Societăţii poloneze de studii psihice.

Fenomenele obţinute, fie la Varşovia, fie la Institutul metapsihic au fost totdeauna specific aceleaşi. Au prezentat câteodată diferenţe de grad, de intensitate, dar nu de natură. «Mă voi mulţumi — zice el : să public in extenso darea de seamă a uneia din bunele şedinţe din Varşovia şi aceea a uneia din bunele şedinţe de la Institutul metapsihic din Paris. Celelalte le voi relata pe scurt».

Şedinţa din 14 septembrie 1921, ora 21, la Varşovia, la Prinţul Lubomirski.

Camera pusă la dispoziţia noastră de prinţul Stephan Lubomirski este o sală de 6 metri lungime şi 4 lăţime. La o extremitate a camerei este o fereastră dublă, ermetic închisă. La dreapta şi la stânga, două uşi duble, închise cu cheia şi zăvorâte.

Nu este dulap în sală. La extremitatea opusă ferestrei, în fundul sălii, era o colivie cu sârmă de fier, în care se putea închide fie mediul, fie obiectele de mişcat

prin telekinezie. Această colivie nu avea decât o ușă. În colivie era un scaun greu, tapisat cu piele.

Masa de experiențe este pusă la 1,50 m. de colivie. Experimentatorii sunt puși în ordinea următoare: mediul Jean Guzik cu spatele la colivie; controlor de stânga, doctor Geley; controlor de dreapta mediului, de Jelski. De la Geley la Jelski, d-nii Ossowiecki, Lebiedzinski, prințul Lubomirski, Gravier. Toți asistenții se țin de mână. Cei doi controlori țin fiecare o mână a mediului și imobilizează gambele lui. Obscuritate. Guzik nu face nici o mișcare. Starea sa fizică și morală fiind excelentă, adoarme repede (cinci minute). Foarte repede experimentatorii au impresia unei persoane străine îndărătul mediului. Zgomote de pași sunt auzite împrejurul cercului.

Deodată apar lumini. Ele sunt numeroase și divergente. Văd până la patru deodată, foarte departe unele de altele. Două lumini împerecheate, de dimensiunea unor viermi lucitori, se apropie de Jelski. Foarte repede, vedem o față formându-se aproape de el, luminat de cele două lumini împerecheate. Se aude murmurând în limba poloneză: «Zigmunt». Fenomenul dispare, dar cele două lumini persistă. Ele vin aproape de mine. Văd atunci, admirabil formată o față omenească. Este fața unui om tânăr. Ochii sunt vii. Un voal acoperă acest cap și ascunde vârful craniului și bărbia. Apariția durează de la 4 până la 5 secunde. Apoi mă simt sărutat pe obraz și pe frunte. Aud cuvinte în limba poloneză, pe care nu le înțeleg.

Entitatea trece îndărătul meu și în mai multe rânduri, mă apasă tare cu amândouă mâinile pe cei doi umeri. Exprim cu voce tare mulțumirea mea. Atunci Entitatea se duce către Jelski. Ea vorbește mult în limba poloneză: «Eu sunt Sigismund. Totul merge bine; contați pe mine; o să iau un scaun, o să-l duc pe masă și o să stau pe el».

Imediat se aude zgomot în colivia pusă îndărătul mediului. Ușa este deschisă cu zgomot. Apoi am impresia că un scaun trece pe deasupra capului meu și este ușor pus pe masă, între mâinile noastre. Imediat, apoi se vede o coloană alburie, vag luminoasă, stând pe scaun.

La capătul acestei coloane se disting cele două lumini imperecheate la înălţimea unde ar fi capul unui om așezat pe scaun.

Mediul se deșteaptă. Se aprinde lumina. Scaunul este pe masă. Este scaunul din colivie.

Acţiunea telekinetică a fost din cele mai remarcabile. Scaunul foarte greu, era la aproape doi metri de mediu. Ușa coliviei era laterală la stânga, de partea mea, prin urmare fenomenul a fost foarte complicat: deschiderea ușii coliviei, scoaterea scaunului, transportul scaunului pe deasupra capetelor noastre, fără să atingă capetele, nici mâinile noastre, în plin întuneric. Este absolut imposibil ca această acţiune telekinetică să fie rezultatul unei acţiuni frauduloase a mediului. Acesta n-a făcut de altfel nici o mișcare și mâna stângă a fost într-a mea și n-am părăsit-o un moment.

Iată, prin comparaţie, darea de seamă a uneia din ședinţele Institutului metapsihic.

Ședinţa din 26 mai 1923 la ora 20 și 30 minute. Experimentatorii: Profesor Santoliquido, controlor de stânga a mediului; D. Haverna, controlor de dreapta; Dr. Stephen Chauvet, D. Hug, Doamna V., doctor Geley — asistenţi. Toate precauţiunile. Ședinţa comportă două reprize.

(Mediul nu este tocmai sănătos. O bronșită l-a slăbit. A avut accese de febră; este foarte anemiat. Starea sa morală nu este bună. Se plictisește și îi este dor de ţară).

Partea 1. Guzik adoarme greu, aproape după 20 de minute. În această parte a ședinţei se produc fenomene zise telekinetice de transportări de obiecte, de o persoană invizibilă, dar ai cărei pași în sală se aud bine.

După o jumătate de oră de repaus al mediului, ședinţa reincepe cu aceleași condiţii.

Partea a 2-a. După aproape 10 minute, două lumini frumoase apar. Ele se dirig întâi spre profesorul Santoliquido, apoi către d-l Haverna. În momentul când luminile sunt aproape de ei, se aud câteva cuvinte nedistincte și controlorii localizează șoptitul, chiar la nivelul luminilor. Apoi luminile revin spre profesorul Santoliquido, care vede deodată, fiind luminat de lumini, o faţă de femeie.

Din comparația între ședința din Varșovia și ședința din Paris, reiese constatarea evidentă că fenomenele sunt de aceeași esență".

Doctorul Geley adaugă apoi: „Voi considera succesiv:

1. Fenomenele luminoase, materializările vizibile și fenomenul vocii directe;

2. Deplasări de obiecte, fără contact;

3. Atingeri; întipărituri și scrierea directă".

Noi, în acest capitol vom da pe scurt numai câteva ședințe de producere a fenomenelor luminoase și dovada, că ele sunt produse de ființele spirituale.

„Iată schema obișnuită a manifestațiilor luminoase — continuă doctorul Geley:

Luminile se formează în genere înapoia mediului **sau aproape de el.** Luminile apar brusc **(puncte luminoase de mărimea și luminiscența viermilor lucitori)** și *dispar* **tot așa.**

Luminile sunt în general împerecheate **două câte două.** Aceste lumini se deplasează repede, se duc, vin, oscilează, se urcă, se coboară. Se apropie de unul sau de altul din asistenți, foarte aproape de capul asistentului și atunci acest asistent și vecinii săi imediați, câteodată toți experimentatorii, văd o față mai mult sau mai bine formată. Cele două lumini par atunci două puncte strălucitoare, puse una pe buza superioară și cealaltă pe buza inferioară.

În alte cazuri luminile se desfășoară, **apropiindu-se** *de* **un asistent și se vede o nebulozitate de dimensiunea aproximativă a unei fețe.** Experimentatorii cei mai apropiați disting **toată fața** luminoasă.

Când manifestația este slabă, luminile nu se depărtează mult de mediu. Când ea este puternică, luminile merg foarte departe de el, **fac înconjurul cercului asistenților** etc. **Mai totdeauna se aude și o voce. Se vede deschizându-se gura Entității, marcată prin punctele luminoase ale celor două buze și se aud cuvinte greu pronunțate. Vocea este foarte** *distinctă* **de o voce normală. Uneori nu poate fi bine înțeleasă, dar alteori vocea este perfect clară.**

Luminile nu luminează decât fețe. Uneori ele apar la extremitatea degetelor, **pe care luminile le fac perfect vizibile. Când buzele luminoase ale Entității sărută frun-**

tea sau obrazul asistenților, la punctul de contact al buzelor pare a fi o secreție luminoasă, care rămâne luminoasă timp de mai multe secunde".

Iată câteva extrase de procese-verbale de ședințe.

„Ședința din 15 septembrie 1921, la ora 18, la Prințul Lubomirski. Controlorii mediului: doctor Geley, de Jelski, alți experimentatori: d-nii Gravier, prințul Lubomirski, Ossowiecki.

Foarte repede: fenomene luminoase. Puncte fosforescente se deplasează în sală cu mare rapiditate. Ossowiecki, în calitatea sa de mediu vizual, semnalează o coloană de lumini la înălțimea unui om în picioare, îndărătul și la stânga mediului. Întâi o vede el singur; dar coloana se precizează repede și este văzută de toți. Din această coloană se detașează brusc două puncte luminoase, care se reped până în apropiere de fața lui Ossowiecki. Noi toți vedem un cap, care se oprește în fața lui Ossowiecki, care surprins se dă înapoi repede. Capul Entității se depărtează puțin, — apoi reîncepe același manej. O pauză.

Un punct strălucitor se apropie încet de un ecran cu sulfură de zinc, pus pe masă înaintea noastră. Ecranul este luat, ridicat sus, apoi este văzut coborând și depus în mâinile prințului Lubomirski. La sfârșitul ședinței apare un fel de coroană luminoasă, cu raze dirijate de sus în jos. Această coroană se urcă încet spre tavan și dispare brusc. Fenomenul a durat aproape treizeci de secunde.

Ședința din 30 aprilie 1922, la ora 17, la Societatea poloneză de studii psihice.

Controlorii mediului: profesorul Richet și doctorul Geley. Asistenții: d-nii Gravier, Ossowiecki, d-na Ossowiecki, de Jelski.

După câteva contacte, apar lumini: văd trei lumini în același timp, pe planuri diferite. Două din aceste lumini fâlfâie deasupra grupului asistenților; aceste două lumini merg una către alta și se reunesc. Se aude atunci distinct un zgomot de sărutare, apoi o conversație banală în limba poloneză.

Ședința din 11 decembrie 1922.

Controlorii mediului: d-l René Sudre, doamna de C. Asistenți: doctor Geley, doamna S., doamna C.

Lumini împerecheate trec înaintea tuturor asistenţilor, care se simt rând pe rând în contactul acestor două lumini, sărutaţi de două buze calde. Singur doctorul Geley nu este sărutat. Când este rândul doamnei S. sărutul este dat pe obrazul său stâng, cel mai depărtat de mediu. Se distinge, la lumina fenomenului, faţa d-nei S, şi lângă ea — silueta feţei care o sărută.

Şedinţa din 12 decembrie 1922.

Controlori : Doctor Fontoynont, d-l Jean Meyer.

Asistenţi : d-l şi d-na S., d-l Cornillier, d-na M., doctor Geley şi de Jelski. După 10 minute de aşteptare, fenomenele încep.

Atingerea controlorilor ; lumini frumoase, unele mici şi foarte strălucitoare, altele întinse în formă de nebulozitate de mărimea unei feţe. Aceste lumini descriu circuite variate şi se urcă câteodată în tavan. Ori de câte ori ajung în contact cu un experimentator, acesta zice : «sunt atins» sau «sunt sărutat».

Mediul pare într-un moment înconjurat de un nor vag fosforescent. D-l Jean Meyer se simte sărutat prelungit şi de multe ori. Doctorul Fontoynont la fel ; el afirmă că simte foarte neted contactul buzelor".

Mă opresc aici cu citarea şedinţelor doctorului Geley, pe de o parte, pentru a nu lungi acest volum şi, pe de alta, fiindcă ele sunt prea asemănătoare şi ar deveni monotone.

Din experienţele citate cititorul s-a familiarizat cu fenomenele luminoase, produse de personalităţile spirituale.

Şi acum va înţelege uşor, cât este de adevărată descrierea făcută de indianul Sadhu Sundar Singh, deja citată :

„Atunci se întâmplă ceva neaşteptat. Camera se umplu de o minunată, de o măreaţă lumină şi văzui un om strălucitor, stând în picioare înaintea mea.

Am crezut că este Buddha, Krischna sau un altul dintre sfinţii ce adoram şi eram gata să îngenunchez înaintea lui, când, spre adânca mea uimire, aud aceste vorbe : «Cât timp încă tu Mă vei prigoni ? Eu am murit pentru tine : pentru tine Eu mi-am dat viaţa Mea». Atunci am văzut rănile vindecate. Semnele rănilor lui

Hristos cel viu, acel Hristos pe care eu îl crezusem doar un om mare, care trăise în Palestina şi murise de foarte mult timp... Şi am descoperit că El este viu".

Tot acum cititorul va înţelege că Livermore afirmă adevărul, când scrie :

„Materializarea vizibilă a figurii Estelei, fosta mea soţie, a fost gradată şi numai la a 43-a şedinţă am putut s-o recunosc printr-o lumină intensă de sursă misterioasă, depinzând de materializare însăşi".

În sfârşit, acum cititorul se va convinge şi va pătrunde adevărul absolut al tainei Pogorârii Sfântului Spirit asupra apostolilor în a 50-a zi de la Învierea Mântuitorului.

„Iisus spusese apostolilor : «Aşteptaţi realizarea promisiunii Mele înainte de a părăsi Ierusalimul ; căci Ioan a botezat pe ucenicii săi în apă, dar voi veţi fi botezaţi peste câteva zile cu Duhul Sfânt».

În a cincizecea zi erau toţi împreună în acelaşi loc.

Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei.

Nişte limbi de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei.

Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt".

Atrag serioasa atenţie a cititorului, că Duhul Sfânt, manifestat în pogorârea Sa din cer, prin Vântul vijelios şi Limbile de Foc, era Însuşi Dumnezeu, de o fiinţă cu Tatăl şi cu Fiul, a treia Persoană din Fiinţa Sfintei Treimi.

În ziua cincizecimii au început apostolii a propovădui Evanghelia iudeilor din toate părţile lumii, reuniţi la Ierusalim pentru sărbătoarea Săptămânilor, când trei mii de evrei s-au făcut creştini, cerând botezul. Ziua aceasta a Rusaliilor **(sărbătoarea zisă şi a Secerişului la iudei)** este, deci, ziua de naştere a Bisericii creştine.

Din prevestirea învierii şi împlinirii ei, din prevestirea şi împlinirea pogorârii Sfântului Duh peste apostoli şi din liberarea din închisoare, din voinţa Sa, a apostolilor şi a lui Petru, se vede dovada absolută a Divinităţii Mântuitorului.

SEMNE ŞI ÎNTIPĂRITURI DE MÂINI DE FOC. **În anul 1905 profesorul** Charles Richet **a publicat în** Anales de Sciences Psichiques **un articol intitulat** „Fenomene

metapsihice de altădată", în care traduce din latinește o cronică din anul 1654, privitoare la „Minunile făcute de un spirit", care s-a manifestat unei tinere fete numită Regina Fischerin. Minunea a constat intro- întipăritură a mâinii de foc a spiritului, care a rămas gravată pe o stofă și alte întipărituri de foc în formă de cruce, care au rămas gravate pe mâna fetei. O fotografie a acestor întipărituri a fost reprodusă în acel articol.

Cronica latină, tradusă de profesorul Richet, a fost întâi publicată în anul 1654 din ordinul arhiepiscopului de Strigont, Monseniorul George Lippac. Această cronică este păstrată în „Venerabilul Capitol" din Pesta. În această cronică se afirmă, că la Presburg trăia un german, numit Jean Clement, care se convertise la religia protestantă, dar care mai târziu, când era deja în etate, revenise la catolicism. El murise în vârstă de 60 de ani, după ce trăise într-un mod puțin lăudabil.

„După moarte, Jean Clement a apărut la mai multe persoane, dar cronica se ocupă în special de manifestările lui față de o tânără fată din Hallstad (Austria), numită Regina Fischerin, în etate de 19 ani, catolică și de o moralitate ireproșabilă.

Nu insist asupra «fenomenelor luminoase», asupra «aducerilor de obiecte», asupra «deplasărilor de obiecte» și asupra «încorporării». Prin acest din urmă fenomen Jean Clement a convorbit cu preoții catolici, care alergaseră să vadă fenomenul și câțiva dintre ei au recunoscut ca fiind vocea autentică a defunctului.

În cronică se citește că într-o împrejurare, când s-au produs fenomene de deplasări de obiecte fără contact, «Regina a stat două ore fără cunoștință» — și într-o altă ocazie «Regina, manifestând oboseală de aceste încercări, adormise profund». Aceste citate dovedesc că Regina era un mediu și cădea în transă în momentul producerii fenomenelor fizice.

Raportul cronicii afirmă, că la un moment dat spiritul devenea turbulent și violent, bătând in uși și mișcând scaunele, în timp ce Regina își pierdea adesea uzul vorbirii și rămânea neanimată mult timp.

Atunci tatăl fetei sfătui pe fiica sa Regina să pună mâna pe spirit și să-l imobilizeze (fiindcă ea îl vedea).

Fata incercă, dar nu strânse nimic în braţe. Cronica continuă astfel:

«Atunci, temându-se să nu fie victima unei iluzii, ea ceru ființei invizibile, dacă este un spirit bun, s-o atingă cu degetul. Atunci el îi atinge braţul drept, ceea ce ea simte.

Imediat apare la locul atins o veziculă, care o doare ca o arsură. Vezicula a fost văzută de toți servitorii. Apoi ca să știe că nu era vorba de acţiunea unui spirit rău, Regina îi ceru, ca dovadă că el era un spirit bun, să facă semnul crucii. «Iată — zise el — ceea ce ceri». În același timp el arată o cruce de flacără și arde profund mâna Reginei, lăsându-i o cruce, intipărită pe mână, pe care toată lumea o vede.

Dar tânăra fată, vrând dovezi mai sigure, cere alt semn. Ea îi arată scrisori scrise și semnate de episcopul de Smirna, scrisori, în care episcopul cerea diverse lucruri, de care Regina n-avea idee. Spiritul răspunse că el nu știa să citească scrisorile, cu toate acestea el o să-i dea satisfacție, și atunci, luând aceste scrisori cu cele trei degete ale sale, mâna lui, fără îndoială, fiind o mână de flacără, traversează scrisorile, unde le atinge întocmai ca contactul unei flăcări. În urmă, el reamintește cu durere crima pe care o comisese, spunând că banii produși prin această crimă existau încă în parte (ceea ce a fost demonstrat în cele din urmă), că o parte servise la nevoi casnice, iar cealaltă parte urma să servească la alte nevoi. Regina cere ca mâna spiritului — dacă este spirit bun, — să facă semnul crucii pe monezi. Spiritul se supune; ia o monedă, o aruncă jos și luând din mâinile Reginei o stofă, o aruncă peste monedă; apoi luând mâna Reginei, cu forță și arzând-o profund, ca și înainte, îi imprimă caracterul unei întreite cruci. «Iată alt semn» — zice el. Asta s-a făcut cu atâta forță, încât flacăra merse până la inima tinerei fete și atinse zidul, care era în față. În acel moment Regina căzu fără cunoștință. Mai târziu, servitorii putură să vadă cu proprii lor ochi semn de flacără pe stofă și pe monedă. Și multe persoane au putut să vadă și să atingă semnele pe haină, pe stofă, pe monedă și arsura scrisorilor.

Lucrul este extraordinar, mai întâi pentru că o cruce și o imagine a mâinii drepte sunt exact imprimate,

apoi pentru că urma de foc nu depășește marginile sale, pe când obișnuit pe stofa pe care o arde, focul are tendința să se extindă. În sfârșit, mâna dreaptă, care este intipărită aici, reprezintă exact mâna dreaptă a lui Clement, ca și cum ar fi vorba de mâna lui adevărată. Într-adevăr, pe când el trăia, o parte din degetul lui arătător îi fusese tăiat de un chirurg, pentru o boală ce se cheamă «Vermes» și această lipsă se poate vedea pe imagine.

Intipăritura mâinii de foc, rămasă gravată pe o stofă, a rămas până în zilele de astăzi și dovedește autenticitatea fenomenului".

Profesorul Richet adaugă :

„Nu este imposibil să reproduci un semn de foc pe scrisori, dar pe o stofă să lași impresia unei mâini (semănând sau nu cu mâna defunctului Clement) este ceva mai greu și trebuie o fraudă dibace (dacă e fraudă), să imprimi pe o stofă de in semnul unei mâini, care arde stofa. Nu se poate contesta că această intipăritură de mâna a fost făcută".

Avocatul Zingaropoli in Luce e Ombra 1910, paginile 464—467, se raportează la niște intipărituri de mâini de foc, ce se păstrează și azi in mânăstirea de călugărițe sfânta Clara din Todi (Ombria). Zingaropoli scrie : „Preotul V. Jouet, misionar apostolic, a fondat la Roma (Lungo Tevere Prati 12) «un muzeu al lumii celeilalte». Partea cea mai curioasă a colecției consistă în intipărituri de mâini de foc, colecție care — zice el — se mărește în fiecare zi. Multe din aceste figuri, insoțite de articole destinate să le ilustreze, sunt reproduse în revista lunară «Purgatoriul vizitat de caritatea credincioșilor» și în cărticica din aprilie 1908 (pagina 114) se vorbește de faimoasele intipărituri de foc ce se păstrează în mânăstirea sfânta Clara, la Todi.

Protagonista faptului memorabil este Clara Izabela Fornari, născută la Roma, la 25 iunie 1637, stareță a mânăstirii sfânta Clara, din Todi, moartă în 1744, în sfințenie.

Procesul de beatificație este in curs; ea este deja «venerabilă». Iată raportul autentic al chestiunii :

«Aducerea adevăratei mâini a cucernicului preot Panzini, la 1 noiembrie 1732».

Sora Clara Izabela Fornari primise de la mine, părintele Isidore Gazale, preot al Prea Sfântului Crucifix, confesorul său, permisiunea de a se oferi pentru sufletul răposatului cucernic preot Panzini, preot la Mantua, Olivetan. Ea suferise zilele din urmă mari părăsiri (transă) și alte foarte mari suferințe (gemete), pe care Domnul i le ordonase, pentru a ușura și a scăpa acest suflet, care suferea, căci nu era încă cu Domnul, așa după cum Iubirea Divină i-o făcuse cunoscut.

Astăzi de dimineață, pe când sora Clara Izabela se supunea la alte suferințe, ea obținu de la Domnul trimiterea în paradis a sufletului, de care am vorbit, — tocmai în momentul pe când eu celebram pentru acel suflet Sfânta Rugăciune.

Spusei sorei Clara Izabela că aș fi dorit ca câțiva din prietenii mei decedați, pe care ea îi văzuse în cer, să-mi dea un semn, așa cum se întâmplase părintelui Piu M. Crivello, fostul ei director de conștiință.

În adevăr, fratele acestui preot lăsase sorei Clara Izabela semnul mâinii lui, mergând în paradis. Doream ca ceva asemănător să se producă pentru mine, pentru a autentifica mai bine aceste fapte. Și Dumnezeu a permis ca sufletul prietenului meu să-mi aducă consolarea cerută, căci el a apărut sorei Clara Izabela, pe când celebram rugăciunea, mulțumindu-i de ofertele generoase, pe care ea le făcuse pentru el; mulțumindu-mi și mie pentru celebrarea Sfintelor Sacrificii.

Acest suflet asigură pe sora Clara Izabela c-o să-i păstreze o recunoștință eternă și că, grație rugăciunilor ei, Domnul îi scurtase timpul ce trebuia să treacă ca să vină în paradis. Zicând acestea, sufletul puse mâna sa pe o tăbliță pe care sora Clara Izabela o avea înaintea ei, pentru confecția efigiilor sale a Copilului Isus, de ceară. Întâi sufletul imprimă pe această tăbliță semnul crucii, așa cum au obiceiul să facă sufletele care nu sunt încă în rai. Crucea și mâna au rămas gravate pe tăbliță. Apariția (deci, era o materializare de mână) luă în urmă de braț pe sora C. I.; cu cealaltă mână ea apăsă o foaie de hârtie. Așa că mâna adevărată a cucernicului preot Panzini a rămas întipărită pe braț, pe cămașă, pe haină și pe o foaie de hârtie. Această mână cred că este mâna

abatelui; aceia care l-au cunoscut, ca și mine, sunt de aceeași părere. Nu s-ar fi putut să fie mai asemănătoare, căci a fost produsă de propria lui mână și nici n-am văzut o reproducere atât de asemănătoare cu mâna originală. După ce a făcut aceasta și i-a lăsat acest semn, acest suflet a zburat spre a trimite călugăriței mii de binecuvântări din frumosul paradis.

Îndată ce sora C. I. mi-a relatat aceasta, i-am ordonat să detașeze mâneca hainei ei, mâneca cămășii ei și să mi le aducă împreună cu foaia de hârtie și tăblița, ceea ce a și făcut. A păstrat pentru ea rana, care îi rămăsese pe braț, în urma arsurii produsă de mâna spiritului. Rana n-a dispărut decât când călugărița a îndurat aceleași suferințe, la care se supusese pentru salvarea sufletului în chestiune. Am păstrat obiectele de mai sus ca o certificare a acestor adevăruri și a acestor grații sublime și mulțumesc din ce în ce mai mult Domnului, de mila pe care o are pentru noi, grație acestei creaturi, care îi este așa de plăcută. Atest prin acest document, scris de mâna mea, că toate acestea sunt purul adevăr". Semnat „Părintele Isidore Gazale, confesor".

În acest caz întipăriturile de foc obținute au fost foarte multe: o mână stângă și o cruce pe o tăbliță de lemn; întipăritura de mână stângă pe o foaie de hârtie; întipăritura unei mâini drepte pe mânecile hainei, ale cămășii venerabilei măicuțe starețe și în sfârșit rana (vezicula) rămasă pe brațul călugăriței, în urma atingerii mâinii ființei spirituale.

Cinstea raportorului și a viitoarei sfinte nu pot fi bănuite. Trebuie să admitem buna credință absolută. Aceste întipărituri se pot vedea și azi la mânăstirea din Todi sau în fotografie la Roma, în muzeul citat.

Relatez încă două mici incidente de arsuri analoage celor relatate mai sus, dar petrecute în zilele noastre. Cea dintâi este raportată de prea cucernicul William Stainton Moses. Iată cum este relatată.

„Cercul nostru își reluă ședințele după o întrerupere de trei săptămâni. Se obținu la început fenomenele fizice obișnuite. În urmă se manifestă spiritul unei persoane decedate de curând, pe care mediul îl cunoscuse în timpul vieții. El se anunță prin lovituri bătute foarte tare și influența lui apăru îndată tuturor, ca fiind re-

pulsivă. Mediul îl vedea şezând pe un scăunel, privind supărat. El atinse mâna mediului şi mediul se plânse de durere în locul atins; într-adevăr, o veziculă de o culoare roşie se formă pe locul atins"

Alt incident — provocând veziculă — s-a petrecut la Leipzig, la inginerul Paul Horra, raportat în revista „Die Uebersinnliche Welt", în iunie 1906. În şedinţa cu faimosul mediu de «aduceri de obiecte», Heinrich Melzer, din Dresda, care fusese închis într-un sac cu mâneci şi cu o deschizătură pentru a introduce capul — s-au obţinut cu acest mediu numeroase «aduceri de obiecte», printre care două plante întregi, cu vasele în care fuseseră plantate. Ele au fost depuse în mâinile a doi experimentatori, dintre care unul a simţit în acelaşi timp o arsură la degetul mare. Fiind făcută lumină, s-a văzut că în acel loc era semnul unei arderi, dovedit printr-o veziculă.

Profesorul Vincent Collis din Chrudim (Cehoslovacia) a raportat în 1926 periodicului „Revue Spirite" (1926, pag. 320) următoarele: „De curând căzându-mi în mână un număr vechi din 25 august 1891 al ziarului ceh Chradimski Kvaj, cotidian politic şi economic din regiunea Chrudim şi în rubrica „Tribunale" citind articolul „Sufletul mortului care n-are pace" şi crezând că poate interesa revista vi-l trimit spre publicare, în cazul când faptele n-au avut răsunet până acum în revistele psihice".

„SUFLETUL MORTULUI CARE N-ARE PACE.
Dare de seamă a unei audienţe înaintea Tribunalului de a doua instanţă, la Chrudim.

Cititorii ziarului nostru îşi amintesc poate de misteriosul asasinat al numitei Ana Mracek, soţia lui Ion Mracek, proprietarul unei mici barace în Vojtechov, subprefectura Ilinako.

La 11 septembrie 1890, seara, femeia Mracek plecând din baraca sa, ca să strângă aşternut de paie pentru vacile ei, nu s-a mai întors acasă. A doua zi cadavrul ei a fost găsit în buruienile de pe marginea unui râu, care curge în apropiere. Un foc de puşcă, tras în spate, o ucisese. Bănuielile au căzut întâi pe bărbatul său, dar în lipsă de probe a fost eliberat. După aceasta au fost incriminaţi Joseph Zavrel şi Michel Vesely, care în lipsă de probe au fost lăsaţi liberi şi afacerea clasată.

La 21 februarie 1891 fermierul Joseph Creil s-a prezentat la procurorul general din Chrudim și i-a făcut, tremurând, această «declarație stupefiantă»:

«Sunt câteva zile, către miezul nopții m-am simțit deșteptat de o forță ciudată și, deschizând ochii, am văzut pe femeia Ana Mracek lângă patul meu, îmbrăcată în alb. Am recunoscut-o imediat. Speriat voiam să fug. Dar fantoma îmi zise: «Nu-ți fie frică. Lastuvca (supranumele cultivatorului Joseph Zavrel) m-a omorât cu un foc de pușcă și celălalt, Vesely, m-a târât în grajdul fermei lui Lastuvka. Du-te la preot și spune-i ce ți-am spus. Va face el restul». De trei ori a repetat fantoma aceste cuvinte și apoi a dispărut. Eram treaz, în plină conștiință, nici vorbă nu era de vis. Privind ceasul, am văzut că era 12 și 30 minute noaptea. Nimeni nu-mi vorbise de afacerea aceasta. Eu sunt străin de satul Vojtechov și nu mă interesasem niciodată de asasinatul Anei Mracek; niciodată nu mă interesasem.

Apariția s-a produs încă a doua oară, a treia și a patra oară, totdeauna după miezul nopții și în aceleași împrejurări, ca în prima noapte, cu diferența că ultima oară moarta a amenințat pe Creil cu mânia ei, spunându-i că n-o să înceteze să-l tracaseze până ce nu va îndeplini ce i-a spus.

Nimeni nu credea în declarațiile lui, iar el nu mai putea dormi noaptea. O ultimă apariție a avut loc în casa lui Creil. Fantoma, stând lângă pat, îi spunea iarăși: «Lastuvka m-a ucis cu un foc de pușcă și Vesely m-a târât». Creil, clănțănind din dinți și cu fruntea acoperită de o sudoare rece, bâlbâi: «Ei bine, lasă o probă de spusele tale sau cel puțin un semn vizibil, ca să pot fi crezut». La acestea fantoma răspunse: «Ca să dau o probă n-am mijloace, dar dacă vrei un semn, apropie-te de mine». Creil sări din pat și aprinse o lumânare. Cu toate că era lumină, fantoma se vedea, era în picioare în același loc, aproape de pat. Când Creil fu lângă fantomă, moarta ridicând brațul puse mâna dreaptă pe umărul stâng al omului. Creil, zăpăcit, cu privirile speriate spre Ana Mracek o privea în toate detaliile relative la fizionomie și costum. În sfârșit o văzu topindu-se și dispărând.

Creil în mijlocul odăii, cu lumânarea aprinsă pe

masă, își zise: «Asta nu mai este o halucinație» și a doua zi se duse la preotul satului și după sfatul preotului, plecă la Chrudim să raporteze totul procurorului general. Procurorul stabili imediat un proces-verbal, după care, spre stupoarea magistratului, după citirea depoziției și semnarea procesului-verbal, Creil își dete la o parte cămașa: pe umărul stâng era «semnul» negricios al unei mâini cu degetele depărtate. Cele cinci degete, dar mai ales degetul mare, erau vizibile.

În urma acestei depoziții procedura a reînceput contra lui Joseph Zavrel și Michel Vesely.

După datele noului proces, faptele care aduseseră moartea Anei Mracek erau următoarele: La 11 septembrie 1890 Zavrel și Vesely se duseseră în pădure după vânat. Norocul nefiindu-le favorabil, se întorceau plouați. Era noapte și întuneric de nu se vedea la doi pași și ploua. La un moment dat Zavrel, ajungând la câmpul lui de sfecle și varză, văzuse o formă aplecându-se și ridicându-se în mijlocul câmpului. El nu vedea, dacă era o persoană sau vreun animal de vânat. Forma apoi s-a pus pe fugă și Zavrel, după ce i-a strigat: «stai sau trag», deodată a căzut și fără să știe — zice el — pușca s-a descărcat. Când s-a apropiat, a văzut și recunoscut pe Ana Mracek, care timp de 16 ani fusese servitoare in casa lui și care, după căsătoria ei cu Mracek, venea din când în când să ajute, când era chemată, la lucrările urgente.

Zavrel, înmărmurit, spune fapta lui Vesely și ii declară, că a doua zi o să se predea justiției, la Chrudim. Vesely ii dă alt sfat: «Eu nu voi spune nimic — promite el — nu sunt martori, n-o să fii supărat». Apoi ei târăsc cadavrul în coșarul lui Lastuvka, unde rămâne până a doua zi. În zori, după multă cugetare și puțin calmat, Lastuvka il pune în buruiene, acolo unde fusese găsit în ajun.

Mracek a căutat fără rezultat toată noaptea pe femeia sa cu lanterna de miner, presimțind ceva rău, întrucât acasă fiica sa ii spusese: «Am auzit o lovitură de pușcă undeva, într-acolo», și la ziuă descoperă cadavrul lângă râu.

Apariția moartei, depoziția lui Creil și reînceperea cercetărilor au adus pe vinovați să mărturisească.

(Urmează numele magistraților care au constituit curtea, ale procurorului general și apărătorilor, cât și sentința cu pedepsele date vinovaților).

Și ziarul încheie:

„Iată un fapt care trebuie să dea de gândit oamenilor, care nu cred în supraviețuirea sufletului omenesc și în realitatea comunicărilor între morți și vii".

Aici nu e nici halucinație, nici telepatie, nici criptestezie, nici criptomnezie, nici viziune în trecut sau prezent, nici «rezervorul cosmic al amintirilor individuale». Este un fapt real, iar semnul este o întipăritură de foc, rămasă gravată pe corpul lui Creil.

Ajuns aici cititorul, convins că spiritele defuncților pot produce lumini așa de mari și arsuri pe stofe etc., va putea pricepe, cât de simplu și ușor și ce neînsemnat lucru este pentru Dumnezeu a produce lumina în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, în noaptea Paștilor, lumina, de la care aprinde lumânarea Patriarhul Ierusalimului și de la el în urmă toți credincioșii.

Și cred că cititorul spiritualizat va înțelege, că, dacă Dumnezeu, Care este Spiritul Infinit, poate aprinde o lumânare, apoi poate să mistuie prin foc și o jertfă (Levitic, cap. 9):

„În ziua a opta Moise a chemat pe Aaron și pe fiii lui și pe bătrânii lui Israel. Moise a zis: «Să faceți ce a poruncit Domnul și azi vi se va arăta slava Domnului».

Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul. Și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta, au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ".

Cititorul fiind convins că „spiritul" **se poate manifesta prin** „nor luminos", **va înțelege, sper, și adevărul absolut scris în Evanghelia după Matei (17—5):** „Pe când vorbea el **(Petru)** încă, iată că l-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în Care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați»".

După aceste cunoștințe își va întări convingerea că „Norul care a acoperit locașul cortului întâlnirii și care noaptea avea înfățișarea unui foc", **de care am vorbit**

la sfârşitul capitolului I, este de asemenea un adevăr absolut (Numeri 9—15).

Şi se va pricepe şi adevărul celor scrise (in Fapte 1—9) cu privire la înălţarea Domnului : „După ce a spus aceste cuvinte, pe când se uitau ei la El, s-a înălţat la cer şi un nor L-a ascuns din ochii lor".

Tot luminat de aceste cunoştinţe, cititorul, care s-a încredinţat că „spiritul" **se manifestă** „prin nor", **prin** „fulgere şi tunete" **şi** „vânt puternic". **va înţelege şi adevărul absolut din Exod (19—10) :**

„Şi domnul a zis lui Moise : «Du-te la popor şi sfinţeştei-i azi şi mâine şi pune-i să-şi spele hainele, să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul se va pogori pe muntele Sinai».

A treia zi dimineaţa au fost tunete, fulgere şi un nor gros pe munte.

Moise a scos poporul din tabără spre întâmpinarea lui Dumnezeu şi s-au aşezat la poalele muntelui.

Muntele era tot numai nor (fum), pentru că Domnul se pogorâse pe el în mijlocul focului şi muntele tremura puternic **(furtună).**

Atunci Dumnezeu a rostit aceste cuvinte şi a zis :

«Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei.

Să nu ai alţi Dumnezei, afară de Mine» etc. **(Exod, cap. 20).**

Atunci Dumnezeu a dat cu Glasul Său propriu : „Cele 10 porunci" **(Decalogul).**

Dacă Dumnezeu va voi, **cititorul, luminat de toate cunoştinţele expuse până aici, va putea pricepe, cum :**

Dumnezeu e Spiritul, Care umple cerurile şi pământul. (Ioan 4—24 şi Ieremia 23—24).

Dumnezeu e Norul. (Numeri 9—15, 16, 17 şi 1 Regi 8—10, 11).

Dumnezeu e Norul şi Cuvântul. (Exod 33—9, 10).

Dumnezeu este Fulgere, Tunete, Furtună şi Cuvântul. (Exod, cap. 20).

Dumnezeu este Furtună şi Cuvântul. (Iov 38—1).

Dumnezeu este Murmur dulce şi uşor şi Cuvântul. (1 Regi 19—12, 13, 14).

Dumnezeu Duhul Sfânt e Vânt puternic, Limbi de

foc și Cuvântul în toate limbile pământului. (Fapte 2—2, 3, 4.)

Dumnezeu este Lumină. (1 Ioan 1—5 și Exod 13—21).

Dumnezeu este Flacără de foc. (Exod 3—2, 4, 6; Numeri 9—15 și Exod 13—21).

Dumnezeu este Foc mistuitor. (1 Regi 18—38, 1 Cronici 21—26, Numeri 11—1, 2, 3).

Dumnezeu este Spiritul nevăzut și necunoscut. (Ioan 14—17). Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Singurul Lui Fiu, Care este în Sânul Tatălui, acela L-a făcut văzut :

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl". (Ioan 1—18 și 14—9).

CAPITOLUL VIII

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA LOR PRIN ACȚIUNI CARE SE VĂD CU OCHII: PRIN FENOMENE ZISE DE TELEKINEZIE ȘI LEVITAȚIE

Prin fenomene de telekinezie trebuie să se înțeleagă obiecte care se mișcă de la un loc la altul sau își schimbă poziția în care erau așezate, fără să fie atinse de vreo persoană vizibilă, dar cu prezența la oarecare distanță a mediului, care bineînțeles trebuie să stea nemișcat și să nu fie în nici un contact cu obiectul care se mișcă.

Prin levitație se înțelege ridicarea în aer a unei persoane fără nici un contact al mediului sau al asistenților.

I. Experiențele făcute de Jacolliot cu fakirul Covindasami în **1867, în prima ședință, cam pe la amiază.**

„Fakirul era acum cu mâinile întinse spre un vas uriaș de bronz, plin cu apă. Nu trecuse nici cinci minute și vasul începu să se clatine pe temelia lui și să se apropie încetul cu încetul și fără nici o zguduitură de vrăjitor.

Cerând lui Covindasami să conduc eu operațiunea, lucru la care el consimți numaidecât, vasul, tot sub în-

râurirea fakirului, înaintă, se trase înapoi sau rămase locului, ascultând de ordinele ce-i dădeam.

Şi toate acestea se făceau fără pompă, fără solemnitate, fără nici o taină, pe o terasă de câţiva metri pătraţi. Vasul pus astfel în mişcare, abia putea fi urnit din loc de doi oameni zdraveni, când era gol. Larg şi scobit ca o cupă, aşezat aşa ca să primească apa, care cădea de sus, slujea la spălarea de dimineaţă, care în India este o adevărată baie.

Care era puterea ce mâna greutatea asta?! Repetai din nou aceste deosebite experienţe, ele se reproduseră în aceeaşi ordine şi regularitate".

Fenomenul produs de fakir: mişcarea vasului de apă, fără contact, după ordinul lui Jacolliot, este, după cum cititorul a înţeles desigur, un fenomen de telekinezie.

În şedinţa de a doua zi, tot la amiază, pe aceeaşi terasă, fakirul a produs o levitaţie:

„Luând un baston de lemn, pe care îl adusesem din Ceylon, îşi sprijini palma de capătul cârjei şi, cu ochii pironiţi în pământ, începu să rostească descântece magice. După câteva momente, fakirul prinse a se înălţa în aer, cam la o depărtare de un cot cu picioarele aşezate cruce, turceşte, şi rămase neclintit într-o poziţie, care îl făcea să semene cu acei idoli de bronz, pe care toţi turiştii i-aduc cu dânşii din extremul Orient.

Timp de douăzeci de minute căutai să înţeleg, cum putea Covindasami să treacă astfel peste legile fireşti ale echilibrului. Îmi fu însă cu neputinţă să izbutesc; nici un sprijin văzut nu-l punea în legătură cu bastonul, care nu era în legătură cu trupul lui decât prin palma mâinii drepte.

Una din şedinţele cu fakirul a avut loc seara. Luminasem terasa ca ziua, spre a nu pierde nimic din ce avea să se petreacă. După câteva minute, în timpul cărora fakirul părea că îşi concentrează voinţa, scăunaşul de bambus, pe care se aşezase, începu să alunece fără zgomot pe jos, prin mici zvâcnituri, care îl făceau să înainteze de fiecare dată cam cu zece centimetri.

Observam pe indian cu cea mai mare atenţie; era tot aşa de nemişcat ca o statuie. Terasa era de vreo şapte metri pătraţi; în timp de zece minute o străbătu până

la capăt; ajuns aici, scăunaşul îşi reluă mersul înapoi, până când se întoarse la locul de unde plecase. Făcui pe Malabar să repete de trei ori aceeaşi operaţiune, care reuşi în aceleaşi împrejurări. Trebuie să mai adaug apoi, că picioarele fakirului, puse cruciş sub dânsul, erau la o depărtare de pământ, egală cu înălţimea scăunaşului.

Panca este un fel de evantai mişcător, în forma unui paralelogram şi legat de tavanul camerei, prin cele două capete. Pus în mişcare de un servitor anume, dă o răcoare, trecătoare este adevărat, dar foarte plăcută. Fakirul se sluji de instrumentul acesta, spre a îndeplini unul din fenomenele sale. Fakirul se aşeză sub pancă. În curând, fără ca indianul să fi făcut o singură mişcare, evantaiul începu să se clatine încetişor deasupra capetelor noastre, prinse a se tălăzui furtunos, ca şi cum ar fi fost împins de o mână nevăzută.

La capătul terasei se aflau trei vase cu flori, destul de grele, pentru ca să fie nevoie de sforţarea zdravănă a unui bărbat, spre a le urni din loc. Covindasami alese unul şi, punându-şi mâinile deasupra, cu vârful degetelor, îi impuse, fără nici o sforţare văzută, o legănare pe baza lui, tot aşa de regulată ca şi a unui pendul. În curând mi se păru că vasul se ridică de la pământ, fără să-şi modifice mişcarea, şi-l văzui foarte desluşit plutind în aer, apucând când la dreapta, când la stânga, după direcţia ce-i dădea fakirul.

O altă şedinţă ziua. „Luai o măsuţă de lemn de tek, pe care o ridicam cu cea mai mare uşurinţă cu două degete. O pusei în mijlocul terasei şi întrebai pe fakir, dacă poate s-o înţepenească în poziţia ce ocupa, aşa încât să fie cu neputinţă a o strămuta din locu-i. Acest lucru îl văzusem făcut de alt fakir.

Indianul se îndreptă numaidecât spre această mobilă şi punându-şi mâinile pe tăbliţa de deasupra, rămase nemişcat în această poziţie cam vreun sfert de ceas, după care îmi zise:

— Duhurile au venit şi nimeni nu va putea clinti din loc acest lucruşor, fără voia lor.

Mă apropiai cam cu neîncredere şi, luând măsuţa în mână, făcui mişcarea necesară ca s-o ridic. Nu putui însă s-o urnesc din loc; părea că fusese ţintuită în pământ. Îmi îndoii sforţările şi tăbliţa subţire a măsuţei

se rupse, rămânându-mi în mâini. Mă opintii atunci din toată puterea ca să urnesc picioarele, ce rămăseseră în ființă, unite prin două stinghii în formă de X.; toate însă fură în zadar.

Apusul soarelui trebuia să găsească pe Covindasami îngenunchiat în rugăciuni pe malurile fluviului sacru. Ceasul se apropia; Luându-și rămas bun de la mine, îmi dădu de știre că nu va veni a doua zi. Cum eu îi arătam părerile mele de rău, dânsul îmi răspunse: «Mâine e ziua a douăzeci și una de la sosirea mea în Benares și cea din urmă, când mai am de îndeplinit datoriile către mort; fakirul trebuie să stea de rugăciune de la un răsărit de soare până la celălalt răsărit.

În momentul când să treacă peste pragul casei, zărind într-un vas un mănunchi de pene de tot felul, de ale păsărilor cele mai curioase din India, luă din ele un pumn și le aruncă cât putu mai sus deasupra capului. Penele se grăbiră să coboare, însă fakirul făcea semne magice cu mâna dedesubtul lor și, pe măsură ce una din ele ajungea până aproape de mâna lui, începeau să se învârtească încet pe loc, apoi prindeau să se urce în sus, în forma unei spirale, până la rogojina de vetiver, care slujea drept acoperiș mișcător deasupra terasei. Toate urmară același drum. După câteva clipe din nou ascultară de legile atracției, care tindeau să le coboare pe pământ: de data asta însă n-ajunseră nici la jumătatea drumului și își reluară suitul, lipindu-se de tavan.

Un ultim freamăt urmat de o ușoară privire spre coborâre se arătă din nou printre pene; însă în curând rămaseră cu desăvârșire nemișcate și, văzându-le desemnându-se pe aurul rogojinei, cu culorile lor puternic accentuate în toate tonurile, îți venea să crezi că pensula unui artist priceput le pictase acolo. De îndată ce fakirul pleacă, căzură toate fără putere la pământ. Multă vreme le lăsai împrăștiate pe lespezi, ca o dovadă pentru mine însumi, ca un semn pipăit, că nu fusesem victima unei închipuiri".

II. Voi trece la experiențele făcute în Europa.

Domnul Palazzi din Neapole a publicat în decembrie 1893 descrierea unei ședințe, la care asistase la Roma la un pictor d-l Francesco Alegiani, în prezența d-lui Henri

de Siemiradski, a doctorului Nicola Santangelo, medic din Venosa, a profesorilor Ferri și Lorgi, de la Universitatea din Roma, a d-lui Hofman, director al revistei „Lux", a d-lui Giorli și a altor câtorva d-ni și d-ne; în total douăzeci persoane, printre care trei mediuri: d-l inginer Palmiani și doi tineri studenți Arturo Bugieri și Alberto Fontana. Acesta din urmă era mediul cel mai puternic.

Persoanele prezente au format lanțul împrejurul mesei luminate cu o lumină roșie. „Fontana era la unul din colțurile mesei. Mâna lui dreaptă era ținută de Giorli și mâna lui stângă de doctorul Santangelo.

Masa începu să pârâie, să se ridice ușurel, apoi se înălță întreagă la 30 centimetri de pământ. Atunci se făcu întuneric complet după cererea mesei, prin lovituri bătute. După câtva timp, deodată, Fontana, Giorli și d-rul Santangelo au fost ridicați în același timp și așezați pe masă; Fontana și Giorli în picioare, Santangelo în genunchi. Pentru ridicarea deodată a acestor trei persoane, trebuie desigur o forță.

În același timp mediul Fontana era ridicat în aer deasupra mesei cam cu zece centimetri. Cum obscuritatea era completă și cum s-ar fi putut presupune că amândouă picioare nu aparțineau mediului, ci un picior ar fi putut fi al lui Giorli și altul al lui Fontana, se aprinse lumina roșie, fură coborâți de pe masă cei doi controlori, rămânând pe masă numai Fontana. Masa care lucra și care zicea că este spiritul numit Oscar, fu rugată să reproducă fenomenul din nou cu Fontana; ea acceptă.

Întunericul făcut din nou, mediul se simți ridicat în sus. Faptul a fost verificat de toți care au putut trece mâna în dungă între picioarele mediului și între masă. Rugarăm atunci pe spirit să-l coboare el de pe masă. Pe când mediul era coborât, țipa să nu fie părăsit de mâini.

Puține minute după aceea, mediul fiind așezat pe scaun, ținut de mână deoparte de Giorli, de alta de Santangelo, deodată fu azvârlit sub masă împreună cu Giorli, iar Santangelo fu trântit jos. Giorli încercă să ridice mediul, dar fu în zadar. Mai multe alte persoane încercară și ele, în zadar, să ridice mediul de sub masă. Siemiradzki, un om mare și robust încercă și el să ridice pe

Fontana, dar el declară că Fontana era ca «bătut în cuie pe parchet și că nu putea nici să-l miște.

Rugarăm atunci pe spiritul Oscar să-l ridice el pe mediu; intr-o clipă Fontana fu pus pe scaun.

Doctorul Santangelo a confirmat toate aceste fenomene, adăugând: «În a doua seară (la 15 decembrie 1893) s-a produs un fapt, care m-a impresionat mult și care mă impresionează ori de câte ori îl povestesc. Pe când mediul Rugieri începea să se înalțe, eu îl țineam tare de mână; dar văzându-mă tras și eu cu forța, mă cramponai de brațul lui Rugieri și astfel am fost ridicat și eu in aer, cu tovarășul meu și cu Fontana, până la o înălțime de cel puțin 3 metri deasupra dușumelei, pentru că atingeam distinct cu picioarele mele lampa de suspensie, care atarna de centrul tavanului. În rapida coborâre, lumina fiind făcută, mă găsii ingenunchiat pe masă, gata să-mi rup gâtul, fără ca cu toate astea să mi se fi intâmplat ceva rău.

Da, la Roma, eu, eu însumi am zburat în aer și asta pot s-o atest in fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Dar inainte de mine cele 3 medii, Cecrehini, Rugieri și Boella, au fost și ei ridicați în spațiu până la tavan".

III. Experiențele făcute de pastorul englez Walter Winn, care era el insuși foarte bun mediu. El vorbea prin masă cu spiritul fiului său.

„Poți tu să vezi acum, că e aproape noapte in cameră?" „Da". „Vrei tu să conduci masa in fața mamei tale și s-o ridici către fața ei, ca și cum ai dori s-o îmbrățișezi?".

„Ceea ce urmă, este cel mai însemnat lucru din lume, pe care l-am văzut. Masa mă părăsi brusc, merse drept către doamna Winn și se ridică către fața ei. Cerui apoi ca masa să fie pusă în fața a diferite obiecte; ceea ce fu făcut exact".

Pastorul in mai multe părți ale cărții sale jură in fața lui Dumnezeu, că nu scrie decât adevărul.

IV. Experiența lui Leopold Dauvil, care descrie astfel ședința care l-a determinat să creadă în supraviețuire.

„Iată fenomenul in toată simplicitatea lui și dacă printre aceia și acelea care vor citi aceste rânduri va fi vreunul care să fi asistat la un asemenea spectacol, il

rog să mi-l explice și voi vedea, dacă argumentele prezentate mă vor autoriza să părăsesc credința mea într-o putere invizibilă.

Doctorul și Lady Blackwell, spiritualiști convinși și distinși, fratele doctorului, soția și o fiică a sa, în etate de 11 ani, veniseră într-o iarnă din Philadelphia la Nisa, pentru a petrece câteva luni în Europa. Această familie americană binevoise să mă admită în fermecătoarea și simpla lor intimitate. Când acești buni amici aflară că aveam arzătoarea dorință de a vedea pentru a crede, mă rugară să asist la una din ședințele lor particulare, unde rar ei depășeau numărul de 6 membri, așa cum se practică dincolo de Atlantic, la oameni care sunt inamicii celei mai mici fraude și prin aceasta la adăpostul oricărei bănuieli.

O solidă și masivă măsuță de lemn, care servea ziua să suporte colivia unui papagal, era mobila preferată a acestui mic cerc și a ființelor invizibile familiare, care o adoptaseră și ele.

Abia ne așezasem și lovituri bătute, sau rapse, anunțau că invizibilii erau lângă noi. Unul din ei dictă, că el saluta grațios pe noul oaspete în numele prietenilor din lumea invizibilă și că această seară îi va fi profitabilă. Eu îi mulțumii politicos. Toți eram în jurul măsuței, cei doi frați Blackwell, soțiile lor, eu și fetița pe care o socoteam ca o cantitate neglijabilă, pentru că se așezase, zicând în englezește: «Și eu vreau să mă joc de-a electricitatea cu voi».

Tot ceea ce se petrecu în timp de o oră și jumătate, a fost de natură să satisfacă pe acești adepți convinși, dar îndoielile mele erau numai adormite. Fetița a distrus aceste îndoieli dintr-o dată. Pe la 11 noaptea, această copilă, care, fără să știe, era mediul grupului și a cărei putere psihică părinții nu i-o semnalau, primi ordinul să meargă să se culce și ea se retrăgea liniștit cu mama ei, după ce dăduse fiecăruia din noi acel lucru dulce, care poartă numele de sărutare de copil, când vechea măsuță izolată și părăsită, lângă care mă găseam, începu să se agite singură și alergă după copilă, apoi se aplecă către ea și, Dumnezeu să mă ierte, păru că-i cere o sărutare și să-i zică adio. Fetița sărută măsuța și se retrase.

Ai casei păreau a nu da nici o atenție acestui fapt;

ei erau poate obișnuiți cu această manifestare a mobilei familiare, dar eu rămăsei încremenit.

Salonul era tare luminat și pot să asigur pe necredincioși, că nu se legase de masa papagalului nici sfoară, nici păr de coadă de cal pentru a constrânge să salute o fetiță, care se ducea să se culce. În seara aceea, părăsind familia Blackwell, le-am declarat că zvârlisem în focul care ardea în căminul lor, orice îndoială și că am devenit spiritualist".

V. Experiențele Institutului general psihologic din Paris, care avea și aparate, care înscriau grafic numărul și amplitudinea mișcărilor; ele arătau ridicările mesei; dacă ea se ridica complet sau dacă se ridica numai unul, două, trei sau toate picioarele sale. Citez un extras din Buletinul Institutului general psihologic (pagina 436):

„Mediul Eusapia cere doamnei contese de Gramont, care este în afară de lanț (de mâini) să șadă pe masă. Dânsa se așază pe latura mică a mesei opusă Eusapiei. În aceste condiții, picioarele 3 și 4 ale mesei (cele mai depărtate de mediu) sunt ridicate (fără nici un contact) și când masa revine la loc, un picior al mesei se sfărâmă. Controlori ai mediului: la stânga d-l Iurievici, la dreapta d-l Curie. (Marele savant care a descoperit radiul).

Ridicarea completă a mesei. Jaluzelele ambelor ferestre ale sălii de experiențe sunt deschise. Controlor de stânga d-l Iurievici, la dreapta d-l profesor d'Arsonval.

Eusapia întreabă, dacă d-l Bergson (filosoful), care este în afară de lanț, vede bine cei doi genunchi ai ei.

D-l: Bergson: Foarte bine.

Masa se ridică singură brusc cu toate cele patru picioare.

D-l Iurievici: Eu sunt sigur că i-am ținut mâna și nu i-am părăsit-o.

D-l profesor d'Arsonval: Eu la fel.

Alt caz. Toată lumea este în picioare. La cererea Eusapiei, d-l Courtier îi ține ambele picioare. Masa atunci se ridică cu cele patru picioare la aproape 50 de centimetri de la parchet.

D-l Debierne: Mâna ei era pe masă (nu pe masa care s-a ridicat).

D-l Courtier: Eu țineam amândouă picioarele ei.

Masa este a doua oară ridicată în aceleași condiții".

Citez încă un ultim exemplu în care condițiile de evidență sunt absolut reale : „Măsuța (pusă la stânga Eusapiei la 1/2 metru depărtare de scaunul său) este complet ridicată, atunci când picioarele Eusapiei sunt legate de picioarele scaunului ei cu șnururi groase și pumnii ei sunt legați de pumnii controlorilor.

Măsuța ajunsă la înălțimea umerilor d-lui Curie, se întoarce singură cu picioarele în aer, apoi este pusă cu fața pe altă masă. **Mișcarea n-a fost repede : la stânga d-l Curie, la dreapta d-l Iurievici.**

Nici Curie, nici Fielding, nici Iurievici, nici Courtier, sub ochii cărora s-a produs fenomenul într-o lumină suficientă, spre a i se analiza fazele n-au constatat în acel moment vreo mișcare suspectă din partea mediului, care era, după cum s-a arătat, cu mâinile și picioarele legate".

VI. Experiențele savantului Crookes, care, în cartea **sa, citată de atâtea ori, scrie :**

„Nu arăt aici decât câteva din faptele cele mai însemnate, care toate au avut loc în așa condiții, încât orice înșelătorie era imposibilă. A atribui aceste rezultate fraudei este absurd, căci experiențele s-au făcut în casa mea.

Un mediu, circulând prin sufrageria mea, nu putea — când eu ședeam în altă parte a aceleiași camere cu mai multe persoane, care îl observau atent — să cânte prin fraudă la un acordeon pe care îl țineam eu cu mâna mea, cu clapele în jos, nici să facă să se plimbe singur același acordeon ici-colo prin cameră, cântând în tot acest timp. Mediul nu putea să aducă cu el un aparat pentru a agita perdelele ferestrelor sau să ridice jaluzelele venețiene până la opt picioare înălțime. Mediul nu putea să facă un nod la o batistă, pe care n-o atingea și să o pună într-un colț depărtat al camerei — fără să o atingă ; să cânte la pian de la distanță — fără să-l atingă ; să facă să zboare un porte-carte, fără să-l atingă și fără să facă vreo mișcare ; să miște un evantai și să facă vânt cu el asistenților, fără să-l atingă ; sau să pună în mișcare un pendul închis într-o vitrină, solid fixată de zid.

Exemplele în care corpuri grele, ca : mese, scaune,

canapele, au fost puse în mişcare, fără contactul mediului, au fost **foarte numeroase. Voi arăta câteva din cele mai importante.** Scaunul meu, pe care şedeam fără ca picioarele mele să atingă pardoseala, a descris în parte un cerc. Sub ochii tuturor asistenţilor, un scaun a venit încet dintr-un colţ depărtat al camerei şi toate persoanele prezente au văzut aceasta.

Într-o altă împrejurare un fotoliu a venit — fără să fie atins de cineva — până la locul unde eram aşezaţi noi şi, după cererea mea, el s-a înapoiat încet, la o distanţă de aproape trei picioare.

În trei seri consecutive o mică **masă** s-a deplasat lent prin cameră, în condiţii pe care le pregătisem dinainte, pentru ca să răspund oricărei obiecţii, care s-ar fi putut face contra acestui fapt. **Am obţinut de mai multe ori repetarea unei experienţe pe care comitetul Societăţii de dialectică a considerat-o ca decisivă, adică,** mişcarea unei mese grele, în plină lumină, spatele scaunelor fiind întoarse către masă şi fiecare persoană fiind îngenunchiată pe scaunul ei, cu mâinile rezemate pe dosul scaunelor, dar neatingând nimeni masa. **Odată acest fapt s-a produs pe când treceam dintr-un loc într-altul, căutând să văd, cum era aşezat fiecare.**

Când manifestări de acest gen sunt expuse, se pune în general această întrebare : pentru ce numai mesele şi scaunele produc aceste efecte ?!... Pentru ce această proprietate este particulară mobilelor ?! Eu aş putea răspunde că eu nu fac decât să observ şi să relatez faptele şi nu am să intru în «pentru ce şi pentru că». Cu toate astea este clar, că *dacă* **în sufragerie un corp greu trebuie să se ridice in sus, apoi în acest caz nu pot fi decât scaune sau o masă. Am numeroase probe că această proprietate nu este particulară mobilelor, dar inteligenţa sau forţa care produce aceste fenomene, nu poate să se servească decât de obiectele pe care ea le găseşte apropiate scopului ei.**

În cinci ocazii diferite o masă grea din sufragerie s-a ridicat cu 10—15 centimetri deasupra pardoselei şi în aşa condiţii încât făcea frauda imposibilă. **Într-o altă şedinţă,** o masă grea s-a ridicat deasupra pardoselei în plină lumină, **pe când eu însumi ţineam mâinile şi picioarele mediului. Cu altă ocazie,** masa s-a ridicat de pe

pardoseală, fără ca nimeni s-o atingă, în condiţii aşa fel pregătite dinainte, încât să pot dovedi fără putinţă de tăgadă acest fapt.

Într-o şedinţă, am văzut un scaun, pe care şedea o doamnă, ridicându-se la mai mulţi centimetri de pardoseală. Într-o altă şedinţă, pentru a îndepărta orice bănuială, că această ridicare era produsă de doamnă, dânsa a îngenunchiat pe scaun, aşa încât se vedeau perfect cele 4 picioare ale scaunului. Atunci, ea a fost ridicată la 3 degete deasupra pardoselei, a stat suspendată în aer timp de 10 secunde şi apoi a coborât uşor. Altă dată doi copii, în două ocazii diferite, au fost ridicaţi de pe pardoseală cu scaunele lor, în plină zi, în condiţiile cele mai riguroase de observaţie, căci n-am pierdut din ochi picioarele scaunelor, observând bine, că nimeni nu le atingea.

Cazurile de levitaţie cele mai remarcabile la care am fost martor, au avut loc cu mediul Home. În trei rânduri diferite l-am văzut înălţându-se în aer. Întâia oară era aşezat pe un scaun lung, a doua oară era în genunchi pe o sofa şi a treia oară era în picioare. În toate aceste trei rânduri am avut ocazia şi toată latitudinea posibilă să observ faptul în momentul când se producea. A nega evidenţa acestor manifestări, echivalează cu a nega orice mărturie omenească, oricare ar fi, căci nu este fapt în Istoria Sfântă, sau în istoria profană, care să se sprijine pe probe mai convingătoare".

VII. Experienţele cavalerului Chiala, făcute la Neapole în 1899 cu mediul Eusapia, în prezenţa profesorului don Manuel Otero Acevedo din Madrid şi a d-lui Tassi din Peruza.

Mediul era în letargie şi lumina lămpii micşorată.

După puţin timp, Eusapia în loc de a vorbi ca totdeauna în dialectul napolitan, a început să vorbească în limba curată italiană, rugând persoanele care şedeau lângă ea să-i ţină mâinile şi picioarele. Apoi fără să se audă cea mai mică frecare sau vreo mişcare, Otero şi Tassi, cei mai apropiaţi de mediu, observară cei dintâi o înălţare neaşteptată; ei se simţiră ridicaţi de braţe şi nevoind să părăsească mâinile mediului, au trebuit s-o însoţească în înălţarea ei.

Deși mirați de un fapt așa de extraordinar, unul din noi ceru lui John, spiritul conducător al experienței, dacă i-ar fi posibil să ridice pe mediu deasupra mesei, așa ca să ne permită să vedem și mai bine ridicarea. Fără să discute cererea exigentă și răutăcioasă, Eusapia fu ridicată deasupra mesei cu 10—15 centimetri. Fiecare din noi a putut în voie să treacă mâna sub picioarele «magicianei» suspendată în aer".

VIII. Experiențele profesorului Nielsson, care au fost făcute cu dotatul mediu Indridason.

„Deja în toamna anului 1905 mediumnitatea lui Indridason se dezvoltase în cel mai înalt punct. Nu numai mesele mici erau ridicate, chiar când încercam să le reținem pe pardoseală, apăsând deasupra, din toate forțele noastre, ci mediul însuși a fost ridicat până în tavanul camerei. Și într-o seară, sofaua pe care mediul era întins, a fost ridicată cu mediu cu tot împrejurul mesei. Aceasta se petrecea la mine acasă, în camera unde țineam ședințele. Eram așezați, este adevărat, în întuneric, dar chiar în obscuritate, mediul n-ar fi putut să transporte sofaua pe care era culcat. Sofaua a fost pusă ușor pe genunchii noștri și am putut să atingem mediul. Dar sofaua n-a lovit pe nimeni tare și a fost repusă la locul chiar de unde fusese ridicată, ca și cum forța inteligentă, care dirija aceste levitații, putea vedea foarte bine în întuneric. De multe ori am încercat transa mediului înțepând în întuneric pe mediu cu ace, fără să fi fost prevenit și în locurile cele mai sensibile. Totul se petrecea ca și cum am fi băgat acele în lemn, nimic nu mișca.

Am experimentat cu Indridason mai mult de 5 ani și aveam regulat una sau două ședințe pe săptămână, de la jumătatea lunii septembrie până la sfârșitul lui iunie. Personalitățile spirituale erau prezente la ședință cu aceeași punctualitate, ca și cum ar fi fost persoane trăind pe pământul nostru.

Ele încercau să ne convingă, că ele dispuneau de forțe, care pe pământul nostru nu sunt cunoscute. Ele încercau, de exemplu, să deplaseze scaune, mese sau alte obiecte, fără ca mediul sau vreo altă persoană să le atingă. Cu cât mediul se dezvolta cu atât eforturile lor erau dirijate în acest sens. Ele au ridicat de mai multe

ori pe mediu la o mare înălțime. **Pentru a putea controla acest fenomen, am pus într-o seară pe Indridason pe un scaun de paie (nuiele), care trosnea la fiecare cea mai mică mișcare. Am pus acest scaun într-unul din colțurile camerei și am aranjat în urmă, scaune pe două rânduri așa de strânse, că orice trecere între ele era imposibilă. Am stins lumina. În foarte puțin timp,** mediul pe scaunul lui de paie a fost ridicat și toți asistenții au auzit foarte bine scaunul trosnind, pe când mediul trecea pe deasupra capetelor noastre și era depus pe pardoseală îndărătul scaunelor. **Imediat s-a făcut lumină și am găsit pe mediu inconștient, în plină transă, pe scaunul lui de paie.**

Mai târziu, la 18 ianuarie 1909, acest fenomen de levitație n-a fost mai puțin minunat. Rămăsesem cu doi experimentatori după sfârșitul ședinței. Inteligențele invizibile păreau că au greutate să deștepte pe mediu. Ele ne deteră această explicație: că le era foarte greu în acea seară să redea mediului puțina forță (teleplasmă), pe care ei o luaseră din corpul mediului.

Mediul devenise un mediu de voce directă și în seara aceea mai multe ființe spirituale se făcuseră ascultate. Într-un fel de transă, în care el trăia în două lumi și părea că poate să vorbească și cu noi tot așa de ușor după cum vorbea cu ființele din lumea invizibilă, mediul zise: «Unde vreți să mă duceți?». Imediat apoi îi auzirăm vocea tocmai în tavan și spuserăm cu voce tare, că asta ar putea fi periculos, fiindcă ar putea cădea pe pardoseală brusc. Dar auzirăm o voce, pe care o cunoșteam aparținând spiritului conducător, spunând de acolo de sus de sub tavan: **«Fiți fără grijă».** Toți trei asistenții am auzit cum s-a atins de tavan și cum a lovit în tavan cu cei doi pumni. **Puține momente după aceasta mediul fu coborât și ne fu permis să aprindem lumina. Mediul, lungit pe masă, era în transă profundă, nu simțea nimic.**

După ce experimentasem patru ani, un medic foarte sceptic, a fost autorizat să participe la ședințele noastre. Nu i-am impus decât o condiție: să nu vină numai de câteva ori sau o lună, ci că trebuia să ia parte cu noi toată iarna. Numai așa el putea să-și facă o părere asupra acestor fenomene. Construisem atunci o mică casă, care era exclusiv rezervată experiențelor noastre. Dar și

cercul se mărise considerabil. Eram aproape șaptezeci de persoane prezente la ședințe. Pentru a preveni posibilitatea vreunei fraude din partea asistenților, intinsesem un grilaj de sârmă deasă din tavan până în pardoseală, care separa perfect pe mediu și controlor de asistenți. Spațiile dintre sârmă erau așa că nu permiteau trecerea unei mâini prin ele. Mediul cu un controlor erau așezați de o parte a grilajului și toți asistenții stăteau de cealaltă parte a grilajului. Acest aranjament n-a jenat deloc fenomenele. Obiectele libere : o masă, o cutie de jocuri, o chitară, două trompete etc., au fost, ca și înainte, deplasate și trecute prin sârma grilajului, ceea ce în mod normal nu se putea face și fără ca sârmele să fi suferit ceva.

Cel mai adesea, mie îmi revenea sarcina de a controla pe mediu și în această calitate am avut cea mai bună ocazie de a observa fenomenele, mai bine decât oricare alt societar.

Am relatat că aveam în sală, în porțiunea unde era mediul, o chitară, o cutie de jocuri și că amândouă au fost deplasate de inteligențele invizibile. Medicul sceptic a fixat pe chitară o panglică fosforescentă, care lucea în obscuritate. Puteam astfel s-o observăm oricât de departe zbura. Adesea s-a cântat pe coarde, pe când, cu repeziciunea fulgerului, chitara era deplasată în aer. Acest fapt era observat de toți asistenții, pentru că banda fosforescentă arăta continuu unde se găsea chitara. Într-o seară banda fosforescentă a căzut de pe chitară pe pardoseală. Puțin timp după asta, banda a fost ridicată în aer și cum vecinul meu și eu supravegheam mediul, am putut vedea trei degete, de culoarea naturală a cărnii, care plimbau panglica în aer și ne-au adus-o. Vocea spiritului John vibră, ca totdeauna triumfătoare. Nu erau degetele materializate ale lui John, pe care le văzusem ?

Medicul sceptic, care este acum profesor la Universitatea din Reykjavik, a fost absolut convins de realitatea fenomenelor și a cerut inscrierea ca membru al societății noastre. Anul următor medicul, care fusese sceptic, a scris o serie de articole asupra cercetărilor noastre în unul din ziare și el dădea, între altele, o vastă explicație : deși la fiecare ședință din întreaga iarnă, el incer-

case să găsească frauda sau trucul, nu putuse niciodată să găsească nici una, nici alta. Din contra, el fusese convins că fenomenele erau adevărate și este și astăzi de aceeași părere. Înainte de a părăsi Islanda, pentru a veni aici în Copenhaga, am avut o convorbire cu el. El mi-a spus între altele: «Poți să atestezi de absoluta mea convingere, că fenomenele sunt perfect reale».

Inteligențele cu care am fost în relații în tot timpul acestor ani și-au menținut personalitatea, ca și noi.

«Ele își propuneau numai un scop: să ne convingă de importanța aparițiilor lor, că ele erau spirite descarnate, care trăiseră înainte pe pământ. Am experimentat mult și în Anglia și în Islanda și toate experiențele mele n-au făcut decât să întărească convingerea mea, pe care mi-am făcut-o grație mediumnității lui Indridason. Știu foarte bine că mulți vor să explice fenomenele prin telepatie sau prin subconștientul mediului. Alții prin radiațiile corpului omenesc. Materialiștii din biroul lor, fără să asiste la experiențe, vor să facă teorii.

Eu am experimentat în Islanda cu zece medii și am participat la una sau mai multe ședințe în Anglia cu cincisprezece medii, din care unii americani. Cu cât am cercetat și experimentat mai mult si cu cât am citit mai mult studiile psihice ale altora — și am citit asupra acestor lucruri enorm — cu atât m-am convins, că numai ipoteza spiritualistă explică toate fenomenele".

IX. Experiențele lui Sir William Barret, profesor la Universitatea din Dublin, membru al Societății regale a Angliei.

„Este vorba de o d-ră, care trăia la vărul său, fotograf din Dublin. O voi numi d-șoara L. Ea nu este mediu profesional retribuit și îi mulțumesc că mi-a permis să experimentez cu dânsa.

Nici una din ședințe n-a avut loc în întuneric. Lumina era suficientă, puteam citi o carte cu litere foarte mici și vedeam gesturile tuturor persoanelor prezente.

D-l L. d-ra L. și eu, fiind într-o zi singuri, lovituri violente, care mă făcură să tresar, răsunară pe masa la care eram așezați și când întrebai pe vizitatorul invizibil să arate prin lovituri date, câte degete aveam întinse. mâna mea fiind ascunsă de cei prezenți, răspunsul corect fu bătut. Asta în două rânduri, una după alta.

Mâinile și picioarele tuturor perfect vizibile și masa neatinsă de nimeni se puse să meargă singură, pe o latură. **Masa era grea, avea patru picioare.** La cererea mea, cele două picioare apropiate de mine se ridicară, apoi se ridicară și celelalte două, la 20 sau 25 centimetri deasupra pardoselei și masa rămase astfel câteva momente. Nimeni nu o atinsese. **Dădui înapoi scaunul meu,** masa înaintă spre mine, **d-l L. și d-ra L. nu o atingeau și masa sfârși prin a veni la fotoliul meu, împiedicându-mă să-l părăsesc.** Când masa fu sub nasul meu, ea se ridică de mai multe ori și putui să mă conving prin vedere că ea nu stătea pe pardoseală și că nici o ființă omenească nu putuse să dirijeze mișcările ei.

Într-o seară am asistat la o ședință în compania doctorului Crawford. Eu și doctorul eram așezați în afară de cerc ; camera era luminată cu gaz, prin o lanternă cu geamul roșu, pusă pe sobă. Experimentatorii erau așezați în jurul mesei, ținându-se de mâini, dar fără să atingă masa.

La început se auziră lovituri și comunicări ni se făcu, unul din noi repetând tare alfabetul. Loviturile deveniră deodată foarte violente. Una din lovituri zguduі camera, părea o lovitură de ciocan de forjă dată pe nicovală.

Apoi masa se ridică la o înălțime de 45 centimetri de pardoseală și rămase suspendată astfel, perfect la nivel. Nimeni nu o atingea. Un spațiu gol o separa de asistenți.

Încercai s-o fac să se coboare pe pardoseală, dar nu reușii. Atunci mă așezai pe masă, fui mișcat cu masa de o parte și de alta și la sfârșit căzui jos pe pardoseală.

Tot ce pot spune este că în spatele acestor manifestări este o **inteligență invizibilă, afirmație extraordinară,** care **distruge toate fundamentele materialismului".**

X. Termin acest capitol prin relatarea experiențelor făcute de doctorul Geley, intitulate **„Telekinezie și senzații de atingeri și de contact", în cartea sa citată anterior, la pagina** 331 :

Telekinezie. „**Fenomenele de telekinezie sunt din cele mai dese cu mediul Guzik. În nici un caz nu pot fi produse fraudulos. Întâi, pentru că mișcările n-au ca obiect**

chiar masa de experiențe, în jurul căreia experimentatorii sunt așezați și fac lanț, prin ținere de mână. Mișcările telekinetice se execută totdeauna la distanță de mediu și fără nici un contact al persoanei sale. Obiecte foarte grele: scaune, fotolii, mese, sunt deplasate în diverse direcții, împinse departe de asistenți, adesea pe masa de experiență, pe deasupra capului experimentatorilor. Ele descriu câteodată traiectorii complicate, totdeauna cu o siguranță remarcabilă, cu tot întunericul.

Raportul cu semnătura celor 34 persoane (citat în capitolul precedent), care au asistat la ședințe și care au făcut toate controalele imaginabile, arată lămurit că frauda nu era posibilă în ședințele noastre.

Atingeri. „Se poate distinge trei feluri de senzații de atingeri sau contacte, la ședințele cu mediul Guzik.

1. Atingerile dau impresia a fi produse de mâini sau de un cap omenesc. Săruturile, cu senzația a două buze calde, sunt din cele mai dese. În aceste cazuri, vederea este de acord cu simțul tactil, căci fețele sunt în general luminoase. Atingerile cu mâna sunt din cele mai nete.

Unul din fenomenele cele mai remarcabile consistă în senzația simultană a două mâini. Adesea unul sau altul din controlorii mediului este apucat tare cu două mâini, de amândoi umerii. El are atunci siguranța matematică că nu poate fi vorba de o fraudă a mediului, întrucât una din mâinile mediului este ținută de mâna sa.

2. Când forța lui Guzik este mai mică, atingerile și contactele par produse cu bonturi".

Iată descrierea câtorva experiențe, dată de Geley.

„Ședința din 9 aprilie 1923, la ora 16 și 30, la Paris în laboratorul Institutului metapsihic internațional. Experimentatori: Profesorul doctor Richet, d-l Raymond P., d-l Sudre, d-na P., doctor Geley, de Jelski, Richet, controlor al mâinii drepte a mediului, d-l P., controlor al mâinii stângi. Precauțiunile sunt luate integral.

Se face întuneric, numai după ce experimentatorii s-au legat, pumn cu pumn, prin mici lanțuri încheiate cu lacăte și pumnii mediului fixați prin cordoane plumbuite, foarte scurte, cu pumnii controlorilor.

Ușile au fost închise, zăvorâte și pecetluite. Mediul a fost complet dezbrăcat de hainele sale și îmbrăcat într-o pijama fără buzunare, dată de experimentatori.

Guzik este foarte obosit de un voiaj de 5 zile, tuşeşte.

Şedinţa are două părţi.

Partea 1. Aşteptare lungă, în timpul căreia experimentatorii vorbesc încet. Nici un fenomen important. Transă incompletă a mediului, care doarme cu uşoare tresăriri. D-l Raymond P. acuză câteva contacte pe braţul stâng, pe umăr şi pe cap. Şedinţa este întreruptă de o criză de tuse, care trezeşte pe mediu.

Partea a 2-a. Fenomene tot aşa de slabe ca în partea întâia, dar atingerile au avut loc asupra profesorului Richet".

Am relatat această şedinţă spre a arăta că unele din ele dau probe extrem de slabe, aproape nule, cu care experimentatorii trebuie să fie obişnuiţi. Am relatat-o încă spre a se vedea măsurile extraordinare ce se luau, spre a nu se putea produce vreo fraudă.

„Şedinţa din 15 aprilie, la ora 16 şi 30, în salonul particular al doctorului Geley.

Experimentatori: Profesor Leclainche, d-l Xavier Leclainche, contele Potocki, doctor Geley, d-na G., d-na D.; controlor de stânga al mediului: d-l Xavier Leclainche; controlor de dreapta: d-na D.

În partea întâia a şedinţei controlorii mediului acuză atingeri şi lovituri.

Partea a doua a şedinţei. Transă rapidă a mediului. Manifestări asemănătoare celor precedente, apoi fenomene telekinetice importante. Pe o masă pusă îndărătul d-lui Xavier Leclainche, la 1 metru şi jumătate de mediu, se găsea o tavă de cupru marocan. Această tavă este luată şi azvârlită pe pardoseală, cu obiectele pe care le suporta şi anume: o scrumieră şi o cutie de chibrituri. Se aud foarte bine zgomote de paşi împrejurul cercului. Din nou tava de cupru este luată de pe pardoseală, ridicată probabil deasupra şi lăsată să cadă, cade pe pardoseală cu aşa zgomot, că trezeşte pe mediu.

Se aprinde lumina. Peceţile uşilor, legăturile pumnilor mediului, lanţurile încuiate cu lacăte ale asistenţilor sunt intacte. Se vede tava pe pardoseală, în spatele d-lui Xavier Leclainche şi lângă tavă se găseşte batista

d-nei D., care era pe genunchii ei la începutul părţii a doua. Batista este înnodată la trei din colţurile ei.

Şedinţa din 16 aprilie 1923, la ora 20 şi 30 minute, în marele salon al Institutului metapsihic. **Controlor de stânga : Richet ; controlor de dreapta : d-na Le Bert, fiica profesorului Richet. Experimentatori : Richet. d-na Le Bert, d-l Sudre, doctor Geley, d-l de Jelski.**

Prima parte. **După o scurtă aşteptare, în timpul căreia Richet recită versuri cu voce încetă, mediul intră în transă.** Controlorii simt atingeri pe braţe, gambe şi spate. Lovituri sunt date în ei. Richet primeşte o lovitură în plină figură, pe obraz şi d-na Le Bert o lovitură în piept. Se aude zgomot de paşi. **Mediul este deşteptat printr-un zgomot de tuse.**

A doua parte. **Aceleaşi condiţii.**

Atingeri prelungite asupra controlorilor. Zgomote de paşi. Creioanele puse pe o masă, la un metru în spatele mediului, sunt luate şi mişcate. Se aude zgomot de creion scriind.

Deodată un scaun este transportat pe masa de experienţe, pe deasupra capetelor noastre, fără să atingă pe nimeni. **Acest scaun este culcat pe masă. Este un scaun care cântăreşte 5 kilograme. Înainte de a fi pus pe masă se găsea la un metru şi jumătate de mediu. Constatăm în plus,** că hârtia albă pusă pe o masă în spatele mediului, cu creioane, poartă urme necitibile de scriere".

Termin aici descrierile de fenomene de telekinezie şi levitaţie, precum şi fenomenele de atingeri. Cititorul este acum familiarizat cu ele şi, pentru mai multe detalii, poate citi în întregime volumele care descriu aceste fenomene.

Dar cititorii trebuie să ştie că, pentru producerea acestor fenomene, persoanele invizibile au nevoie de medii bine dotate, care nu sunt prea dese. Iată ce scrie doctorul Osty, actualul director al Institutului metapsihic internaţional din Paris, în urma experienţelor făcute cu un mediu relativ cu mare renume : Rudi Schneider, cu care răposatul doctor Schrenck-Notzing şi Harry Price constataseră numeroase fenomene de deplasări de obiecte la distanţă, fără nici un contact (telekinezie) şi câteodată, mai rar, materializări de forme omeneşti (teleplastie):

„Rudi Schneider a stat la dispoziția Institutului metapsihic din Paris în octombrie și noiembrie 1930, și, în comparație cu producția sa anterioară, se poate zice că în acest interval de timp Rudi a fost în mediumnitate slabă. Din primele 13 ședințe, 11 ședințe, deși au fost lungi (trei ore fiecare), n-au dat nici un fenomen constatat, numai 2 au dovedit o deplasare de masă, vizibilă la lumina roșie, la un metru depărtare de Rudi, vizibil și bine controlat".

În posesiunea acestor cunoștințe, cititorul va putea pricepe, că dacă spiritele simplilor muritori, care au trăit pe pământ, fără să fie vizibile, pot deplasa prin aer la destul de mari distanțe așa importante greutăți, ca: oameni, mese, scaune, canapele etc. sau le pot înțepeni pe loc, cititorul va pricepe, zic, cum Dumnezeu Spiritul, „care umple cerurile și pământul", mișcă aerul, producând vânturile (Exod 10—13, 19) și uneori cicloanele, mai mult sau mai puțin catastrofale, „din care face trimișii săi". Dumnezeu „mișcă munții" și determină cutremurele de pământ și trombele marine, „El ia apele mării și le răspândește pe pământ" (Amos 5—8). Dumnezeu zice: „Eu fac să cadă ploaia pe pământ" (1 Regi 18—1). „El oprește furtuna și se face liniște". „El face să cadă zăpada, dar la suflarea vântului său, toate se topesc și apele curg" (Psalm). „Furtuni și grindină, foamete și ciumă, fiare sălbatice și sabie, — toate acestea au fost făcute pentru pedeapsa păcătoșilor" (Eccli 39—35; Exod 9—23; 2 Samuel 21—1 ; 1 Cronici 21—14).

Spiritul divin produce toate fenomenele ce se observă în natură, le produce unde și când vrea, având putere suverană și desăvârșită asupra tuturor elementelor.

Și dacă face toate acestea, cititorul va pricepe, că a făcut și toate cele scrise în Scriptură: „A tăiat capul și cele două mâini ale idolului Dagon" (1 Samuel 5—1, 2, 3, 4, 5); „A despicat altarul din Betel" (1 Regi 13—1, 2, 3, 5), „A despicat stâncile, a rupt în două perdeaua din lăuntrul templului și a cutremurat pământul" (Matei 27—51), „A prăbușit zidul Ierihonului" (Iosua 6—20). Căci „nu se întâmplă nici o nenorocire într-o cetate fără să o fi făcut Domnul" (Amos 3—6).

CAPITOLUL IX

SUFLETELE MORȚILOR SE POT MANIFESTA PRIN VOCEA LOR PROPRIE, FĂRĂ SĂ FIE VIZIBILI

Experiența I. Pastorul Wynn relatează astfel experiența sa:

„Un mediu porte-voix sau trompetă este o persoană care zice că posedă o putere permițând celor din «lumea cealaltă» să ne vorbească cu propria lor voce, prin acest instrument.

Am asistat la o ședință cu un asemenea mediu.

Lumina fu luată din cameră. D-na Harris ne explică că pentru un motiv necunoscut de ea, obscuritatea era necesară pentru a obține bune rezultate. Se puse o trompetă în mijlocul camerei și asistenții luară loc împrejur. Examinai camera și trompeta, dar nu găsii nimic suspect. Eu eram așezat drept în fața mediului. Trecură 10 minute. Deodată auzii o voce care zicea:

— Un tânăr dorește să vorbească domnului din fața sa.

— Tată (era o voce diferită, dar foarte distinctă. Continuai să ascult atent) sunt fericit c-ai venit și că ai făcut atâtea eforturi să ajungi aici. (Vocea nu era tocmai aceea a lui Rupert. Am avut indulgență pentru această constatare. Mi-am amintit că la telefon este adesea greu să recunoști vocile amicilor celor mai intimi, deci cât trebuia să fie mai greu printr-o trompetă. Cu toate astea am simțit că vocea era a lui Rupert. Acela care vorbea făcea desigur un mare efort).

Vocea continuă:

— Doresc să arăți toată dragostea mea mamei și tuturor de acasă.

— O să comunic. Dar n-ai putea tu să-mi dai o dovadă că ești tu?

— Ba da. Tu priveai și citeai alaltăieri scrisorile mele (exact); ai încercat să găsești ceasornicul meu și n-ai reușit (exact). Păstrează pe acela care ți l-a trimis Ministerul de război (exact).

— Unde ai murit tu?

— In Franța; n-am suferit (exact).

În aceeaşi seară am auzit deodată 4 voci distincte, în acelaşi timp, prin trompetă".

Experienţa II. Nielsson **afirmă şi el: „Indridason era un excelent mediu şi de «voce directă». Ne serveam** de 2 haut-parleurs **sau trompete pentru şedinţele noastre.** O trompetă mai mică, pe care inteligenţele invizibile o făceau să evolueze în sală după voia lor **şi o alta mult mai mare, care era pusă pe un suport de fier, pe care se putea face să basculeze. Acest mare haut-parleur mărea vocile minunat. Vocile directe cântau adesea foarte bine, în particular 3 dintre ele. Una, care pretindea că fusese preot în Islanda; a doua era aceea a unui cântăreţ şi compozitor norvegian şi a treia a unei doamne franceze, care, după cât am putut înţelege, ar fi fost o artistă de operă în viaţa ei pe pământ. Puteam din când** în când să auzim cântând 2 voci deodată, o voce de artistă soprană şi una masculină de bas-bariton. **Cântarea** se făcea **prin trompetă. Cântăreţul norvegian şi cântăreaţa franceză cântau într-adevăr miraculos".**

Cititorul va putea înţelege acum şi adevărul din Sfânta Scriptură cu privire la Vocea Divină. După ce s-a convins că spiritele pot vorbi direct prin trompetă, fără să fie văzute, va pricepe acum, cum Dumnezeu a vorbit prin voce directă **(1 Samuel 3—3—14):**

„Iar candela lui Dumnezeu nu se stinsese încă şi Samuel era culcat în Templul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu.

Atunci Domnul a chemat pe Samuel. El a răspuns: «Iată-mă». Şi a alergat la Eli şi a zis: «Iată-mă că m-ai chemat». Eli a răspuns: «Nu te-am chemat, întoarce-te şi te culcă». Şi s-a dus şi s-a culcat.

Domnul a chemat din nou pe Samuel. Şi Samuel s-a sculat, s-a dus la Eli şi a zis: «Iată-mă, căci m-ai chemat». Eli a răspuns: «Nu te-am chemat, fiule, întoarce-te şi te culcă». Samuel nu cunoştea încă pe Domnul şi Cuvântul Domnului nu-i fusese încă descoperit.

Domnul a chemat din nou pe Samuel, pentru a treia oară. Şi Samuel s-a sculat, s-a dus la Eli şi a zis: «Iată-mă, căci m-ai chemat». Eli a înţeles că Domnul cheamă pe copil şi a zis lui Samuel: «Du-te de te culcă şi, dacă vei fi chemat, să spui: «Vorbeşte, Doamne, căci

robul tău ascultă». Şi Samuel s-a dus să se culce la locul lui.

Domnul a venit, S-a înfăţişat şi l-a chemat ca şi în celelalte dăţi; «Samuele, Samuele». Şi Samuel a răspuns: «Vorbeşte, căci robul tău ascultă».

Atunci Domnul a zis lui Samuel: «Iată că voi face în Israel un lucru, care va asurzi urechile oricui îl va auzi. În ziua aceea voi împlini asupra lui Eli tot ce am rostit împotriva casei lui; voi începe şi voi isprăvi. I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna din pricina fărădelegii de care are cunoştinţă şi prin care fiii lui s-au făcut vrednici de lepădat, fără ca el să-i fi oprit. De aceea jur casei lui Eli, că niciodată fărădelegea casei lui Eli nu va fi ispăşită; nici prin jertfe, nici prin daruri de mâncare". **Capitolul 4 din 1 Samuel arată pedepsele date casei lui Eli şi împlinirea lor.**

Acest citat din Scriptură arată cum: DUMNEZEU ESTE CUVÂNTUL.

Vocea directă Divină **este arătată şi în Exod (cap. 20), şi în 1 Regi (cap. 19—13—18) şi în Deuteronom (cap. 4—12—13 şi 32, 33 etc.).**

CAPITOLUL X

MORŢII ÎŞI DOVEDESC SUPRAVIEŢUIREA PRIN PRODUCEREA FENOMENULUI NUMIT „ÎNCORPORARE"

Starea de transă este acel grad de somn hipnotic, care permite corpului eteric să se exteriorizeze în mare măsură, din corpul material, iar spiritul să dispună un oarecare timp de libertate relativă. Starea de transă poate fi provocată fie prin acţiunea unui hipno-magnetizor, fie prin aceea a unei personalităţi spirituale, fie direct prin exercitarea mediului.

Când starea de transă este profundă şi spiritul cu corpul eteric este mult exteriorizat, atunci în corpul mediului, momentan părăsit, poate să se încorporeze spiritul unui defunct; poate veni să se integreze o personalitate spirituală. În alţi termeni, de corpul mediului,

părăsit în parte de spirit și corpul eteric prin exteriorizare, se poate servi o personalitate spirituală, pentru a comunica prin cuvintele sale proprii cu persoanele prezente.

Acest fenomen este denumit în știința psihică „încorporare".

Trebuie să se știe că în acest caz, când un mediu este „posedat" de spiritul unui defunct, prezintă următoarele caractere:

a) Posedatul ia o nouă fizionomie; trăsăturile feței lui se schimbă. Iată ce scrie doctorul Justinus Kerner în „Geschichten Besessener neuerer Zeit" de o femeie posedată: „Fața ei lua aceleași trăsături, pe care defunctul le avusese în timpul vieții sale și care erau foarte accentuate, așa că era nevoie, în cazuri de posesiune, să fie îndepărtate persoanele care cunoscuseră pe acest defunct, când era în viață, pentru că ele îl recunoșteau imediat, după fizionomia posedatei".

Flournoy, psihologul materialist, scrie și el despre încorporarea celebrului magician din secolul XVIII Cagliostro în mediul Helène Smith: „Numai încet și progresiv Cagliostro reușește să se încorporeze. Helène se plânge de senzații dezagreabile și chiar dureroase la gât, ceafă și cap; pleoapele se lasă în jos, expresia feței sale se modifică, gâtul pare că se umflă într-un fel de dublă gușă, care îi dă un aer de asemănare cu figura bine cunoscută a lui Cagliostro".

b) Vocea corespunde noii individualități, care se manifestă în mediu și este condiționată de această nouă individualitate; timbrul vocii se modifică.

Profesorul de la Universitatea din Tübingen T. K. Oesterreich, în cartea sa „Posedații", apărută în 1921, scrie: „Vocea feminină se transformă într-o voce de bas". Doctorul Kerner în cazul prezentat de M.B., care era o fetiță de 11 ani, zice: „ne făcea să auzim o voce profundă de bas".

Asupra încorporării rectorul Oliver Lodge se exprima astfel la 31 ianuarie 1902, la Societatea regală a Angliei, în această chestiune: „Mașina corpului nostru poate fi întrebuințată, în caz de transă, nu numai de inteligența care a fabricat-o, ci de oricare alte inteligențe, cărora li se permite să uzeze de ea. Natural aceasta nu

are loc decât pentru un timp scurt și cu destulă dificultate".

Profesorul Myers de la Cambridge afirma la congresul de psihologie de la Paris din 1900: „Eu sunt convins că această substituire de personalitate, sau control de spirit, sau posesiune, este un progres sensibil în evoluția rasei noastre".

Când transa nu este profundă, spiritul exteriorizat influențează încă corpul său obișnuit și jenează mult interiorizarea persoanei spirituale, care vrea să se servească de organismul său. De aceea trebuie să se judece și aprecieze bine, care este partea mediului în acest gen de manifestări și care partea personalității spirituale incomplet incorporată. Și cum pe de altă parte hipnotizatorul poate, chiar fără voința lui, să producă sugestii în spiritul mediului, este mai bine să se lase personalității spirituale să lucreze singură asupra mediului, evitându-se orice intervenție hipnotică omenească.

Când mediul este de valoare reală și când posesiunea corpului (în parte părăsit de spiritul exteriorizat) de către o personalitate spirituală este completă, fenomenul de incorporare apare superior multor alte fenomene. Trebuie totuși ținut cont de dificultatea, pe care o întâmpină personalitatea spirituală incorporată de a comunica direct, servindu-se de un organism străin. Mai întotdeauna personalitatea incorporată zice: „Sunt ca închis; n-am mijloace suficiente să-mi exprim gândurile. Particulele fizice ale acestui creier de care mă servesc nu vibrează suficient sub acțiunea mea și comunicările mele sunt slăbite".

Defunctul Robert Hislop, tatăl profesorului Hislop, spunea fiului său într-o seară, când era incorporat în trupul unui mediu: „Toate ideile îmi sunt așa de clare și când vin aici pentru a ți le exprima, James, nu pot".

Când mediul se deșteaptă nu are nici o cunoștință de rolul pe care corpul său l-a îndeplinit în timpul transei. El nu știe nimic din ce s-a întâmplat cu el, întocmai cum se întâmplă la deșteptarea dintr-un somn fără vise.

I. Experiență. Iată ce a scris un literat din Louissiana, C. Will, care după ce pierduse trei copii și pe soția

sa, venise disperat la o ședință spiritualistă de incorporare :

„Mă dusei să aud pe T. G. Forster. Intrasem ca să-mi bat joc. Rămăsei să ascult și să mă mir. Ieșii emoționat și zguduit și revenii altă dată din nou. Acest om vorbea despre toate cu o elocință, de care nimic până atunci nu-mi dăduse vreo idee. Auzisem de oratori celebri ; am citit pe Cicerone, pe Chatham, pe Pitt și alții ; nimic care ar fi putut să se apropie de elocința fără replică a acestui om adormit. Oratorii de catedră și tribună sunt forțați să umple prin cuvinte intervalul intre două idei ; la el nu era așa ; ideile, faptele, datele se succedau fără întrerupere, fără muncă, fără nici o ezitare. Istoria tuturor popoarelor îi era cunoscută ; toate științele îi erau familiare, ca și cum ar fi dat lungimea unei vieți de om fiecăreia din ele și limbajul lui, simplu și inalt, era la înălțimea științei lui. Voii să-i fiu prezentat mediului când își revenise in stare normală și găsii in el un om bine crescut, dar departe de omul universal al discursurilor sale. El fu pus în transă pentru mine și conversai prin intermediul său, cu profesorul Drayton, spiritul său control. Fusei convins. Acum sunt alt om. Sunt fericit".

II. Experiență. Savantul Russel Wallace a confirmat studiul făcut de amicul său Sergent Cox, jurisconsult și filosof eminent al Angliei. Iată descrierea lui Sergent Cox confirmată de Russel Wallace : „Am auzit un băiat de magazin, fără educație, susținând când era în transă, o conversație cu un grup de filosofi, asupra rațiunii și preștiinței, asupra voinței și fatalității și ținându-le piept. I-am pus cele mai grele întrebări de psihologie și am primit răspunsuri totdeauna pline de judecată și de forță și invariabil exprimate in limbaj ales și elegant. Cu toate acestea, un sfert de oră mai târziu, când acest băiat era în starea sa naturală, era incapabil să răspundă la cea mai simplă întrebare asupra unui subiect filosofic și avea greutate să găsească cuvintele pentru a exprima ideile cele mai comune și mai obișnuite".

În general sunt personalități spirituale, numite „spirite conducătoare", după francezi sau „spirite-control", după englezi, care dirijează obișnuit pe medii, care se incorporează și se manifestă prin gura mediului, dând

consilii, instrucții pline de logică și de măreție asupra problemelor vieții și ale destinului.

Se încorporează apoi spirite mai puțin înalte, din care mulți au trăit printre noi; ei deci ne sunt cunoscuți din timpul vieții. Scene patetice se produc. Un tată sau o mamă se încorporează spre a vorbi copiilor prezenți. Alteori se încorporează prieteni din lumea spirituală și ne reamintesc suveniruri din copilărie, servicii făcute, greșeli comise. Ei arată modul lor de trai în spațiu și vorbesc de bucuriile sau suferințele morale, resimțite după moarte.

III. Experiență. Leon Denis afirmă: „Prin gura unui mediu orb, adormit, spiritul lui Massenet a venit să ne dicteze 5 lecții asupra muzicii cerești, urmând aceeași metodă de expunere, pe care o urma când era pe pământ, în cursurile lui de la Conservator.

Un alt spirit, care a fost un mare artist al Renașterii italiene, în același timp arhitect, pictor și sculptor, dar care, când se încorporează se prezintă cu numele de «Estet», ne face să auzim disertații remarcabile asupra legilor frumuseții și asupra aplicării lor artistice sub toate formele pe pământ și în viața spațiului. Toate aceste documente sunt publicate de «Revue Spirite» din 1922 într-o serie de articole".

IV. Experiență. Unul din bunele medii de încorporare a fost doamna Piper. Doctorul Richard Hodgson, care studiase faptele extraordinare ale doamnei Blavatski din Extremul Orient și care după un examen aprofundat conchisese la înșelătorie, scrie în „Proceedings":

„De 12 ani studiez mediumnitatea d-nei Piper. La început nu vroiam decât un lucru să descopăr în ea: frauda și înșelătoria. Am intrat la ea profund materialist, în scopul de a o demasca. Astăzi spun simplu: Cred! Demonstrația mi-a fost făcută în așa fel, încât mi-a ridicat orice posibilitate de îndoială".

Ceea ce l-a convins pe doctorul Hodgson a fost manifestația spontană a prietenului său Georges Pelew (alias Pelham), om de litere, mort la 32 de ani într-un accident de călărie și care s-a incorporat în mediul d-na Piper, câtva timp după moarte.

Când doctorul Hodgson și-a scris raportul său, care a apărut în 1898, Pelham incorporat în mediul d-na Piper,

avusese ocazia să vadă 150 consultanţi, dintre care 30 din vechii lui prieteni. Toţi aceşti 30 prieteni au fost recunoscuţi de el şi nici un străin n-a fost luat drept un fost amic al lui. Nu numai că el i-a spus pe nume fiecărui prieten, dar încă le-a adresat cuvântul, pe tonul pe care avea obiceiul să-l ia cu fiecare din ei. Nu voi cita decât câteva exemple.

Cei care ar dori să citească cu detaliu toate acestea, vor citi documentul originar în traducere franceză „Madame Piper".

Comunicându-se tatălui lui Georges Pelham, că fiul său se manifesta prin mediul Piper, tatăl său, deşi foarte sceptic prin natură şi educaţie, totuşi se duse la şedinţă cu soţia lui.

În acel timp Pelham se manifesta prin ceea ce se numeşte scriere mediumnică sau scriere automată, adică scria cu mâna d-nei Piper. Tatăl şi mama sa fură introduşi, când mediul era adormit, sub un nume fals. Georges Pelham scrise: „Ei, tată şi mamă, sunt eu, George". Comunicările care au urmat au fost exact ceea ce tatăl şi mama sa ar fi putut aştepta de la fiul lor.

Când Pelham, de astădată încorporat în corpul d-nei Piper, vede pe fostul său prieten James Howard şi o parte din familia sa, pe care el o cunoştea, Pelham spune:

„Jim, eşti tu? Vorbeşte-mi repede. Eu nu sunt mort. Tu crezi că eu sunt mort?! Tu nu poţi să mă vezi, dar nu poţi nici să mă auzi? Exprimă tatălui tău toată afecţiunea mea, spune-i că vreau să-l văd. Eu sunt fericit aici şi mai mult încă, fiindcă-mi este dat să pot comunica cu tine. Mi-e milă de aceia care nu pot face la fel ca mine".

La o şedinţă Pelham vede pe un domn Vance şi il recunoaşte, întrebând: „Unde este fiul tău? Trebuie să mi-l aduci, vreau să-l văd". „George, unde ai cunoscut pe fiul meu?" „La colegiu, a fost camaradul meu" „George, în ce loc ai locuit cu noi?" „În casa voastră de la ţară, casă înconjurată de arbori. Are o poartă mare în faţă, o vie alături şi un balansoar de partea cealaltă" Toate acestea erau exacte.

La o altă şedinţă vine d-ra Helen Vance, pe care d-na Piper n-o văzuse niciodată; vine când mediul Piper

era deja adormită. Pelham făcuse parte dintr-aceeaşi societate, ca membri, cu d-ra Helen Vance. Societatea avea ca scop să se formeze mutual în arta de a scrie, pentru a deveni scriitori. Pelham cum o vede intrând îi spune: „«Cum merge societatea? Cine îţi corijează acum scrisul?» «Ne corijăm unul pe altul». «Eşti satisfăcută?» «Da». «Cum, eşti satisfăcută de corecţii?»«Da, dar nu atâta ca de corecţia ta» «Asta vreau să spui». «Adică, aşteptai un compliment de la mine?» «Asta e, tu ai o mai bună idee de mine».

Lui James Howard, care era scriitor, Pelham într-o altă şedinţă îi zice: «Pentru ce nu scrii tu acest subiect: Supravieţuirea?» Apoi întreabă de un prieten Rogers, care şi el era scriitor: «La ce scrie Rogers acum?» «Un roman». «Nu voiam să spun asta. Nu scrie el ceva relativ la mine?» «Da, pregăteşte un elogiu comemorativ». «E gentil. Ne place să nu fim uitaţi. El este foarte amabil. El a fost totdeauna bun cu mine, când trăiam».

Altădată, când James Howard şi Georges Pelham, pe când trăia, conversau seara împreună în biblioteca lui James Howard, acesta avea obiceiul să fumeze cu o pipă lungă. La o şedinţă ţinută în aceeaşi bibliotecă, unde avuseseră loc convorbirile, Georges Pelham zise: «Pentru ce nu iei pipa ta lungă şi pentru ce nu fumezi?»

Unui monist, partizan al doctrinei darwiniene, convins că moartea este sfârşitul totului, şi pe care Pelham îl cunoştea, prezentându-se la o şedinţă, Pelham îi zise: «Darwin n-a ştiut până a venit aici, că aici evoluăm noi».

Evelyn era fiica d-lui Howard. Georges Pelham îi făcuse în vremuri cadou o carte. La o şedinţă el o întreabă dacă ea îşi aminteşte. În viaţă el tachina pe Evelyn, că nu era tare în matematici. La şedinţă Pelham îi zise: «Nu vreau să te tachinez acum: te tachinam mult altădată, dar tu mă ierţi, ştiu». Aceasta nu-l împiedică să adauge imediat: «Evelyn este o d-ră capabilă să ne spună totdeauna, cât fac doi şi cu doi?» «Desigur». «Ai învăţat acum, nu este aşa?... Totuşi nu eşti o matematiciană de prima forţă» şi repede adaugă: «Fii bună, Evelyn, lecţiile n-au decât o importantă relativă. A fi bun, iată punctul capital».

Trebuie știut că ființele spirituale percep — ele o afirmă — direct gândirea. În schimb ele nu percep materia, care pentru ei este inexistentă, întrucât ele nu văd decât partea eterică a materiei. Georges Pelham ne afirmă apoi că sufletul este motorul **și că corpul nu este decât o mașină, de care se servește temporar, spre a putea acționa în lumea materiei.**

El spune într-o ședință: «Cugetarea există în afară de materie și nu depinde de materie în nici un fel. Distrugerea corpului n-are drept consecință distrugerea gândirii. După disoluția corpului, Eul continuă existența sa; dar atunci percepe direct gândirea; atunci este mult mai liber și poate să se exprime mult mai clar decât când materia îl înăbușea. Sufletul și cugetarea sunt una. Cugetarea este atributul imprescriptibil al Eului sau sufletului individual. Ajuns aici, sufletul este gata să înregistreze o întreagă lume de gânduri noi».

Altădată Georges **Pelham spune:** «Avem un facsimil **(este termenul de care s-a servit)** eterat al corpului fizic, facsimil care persistă după părăsirea corpului fizic».

Asistenții la ședințele acestea voiau să știe cum este dincolo. La o atare întrebare, unul din unchii profesorului Hislop, care fusese în timpul vieții printre cei fericiți, incorporat în mediul Piper, a spus nepotului său: „Nu este mult de când sunt aici și cu toate astea n-aș vrea să mă întorc în lumea voastră, pentru nimic din ce m-a bucurat: muzică, flori, plimbări, trăsură cu cai, plăceri de tot felul, cărți și tot restul".

Iar Georges Pelham a spus lui Jonh Hart: „Lumea asta este reședința păcii și a abundenței".

La rândul său în altă ședință doctorul Hodgson **întreabă pe Pelham: „George, n-ai plecat prea devreme dintre noi?" El răspunse repede:** „Nu, Hodgson, nu prea devreme". **Pelham întrebat, care este ocupația spiritelor, a răspuns:** „Ocupațiile noastre seamănă celor mai nobile din ocupațiile voastre: ajutăm pe alții să progreseze".

În comunicările lui Pelham se găsesc continuu fraze ca acestea:

„În fiecare zi mă depărtez mai mult de voi". „Sunt acum foarte departe de voi". „Prin partea spirituală a ființei voastre, vă văd, vă pot urmări și vă pot spune

din când în când ce faceţi". „Voi ne apăreţi ca închişi într-o închisoare".

O soră geamănă a profesorului Hislop, care murise de copilă, îi zise profesorului într-o zi: „Eu trăiesc, pe când voi continuaţi a visa. Eşti tu cel puţin fericit în viaţa visului ?".

Pelham a mai spus: „Cugetările voastre mă ating; ca să vin şi să mă manifest, trebuie să vă gândiţi la mine".

V. Experienţă. Profesorul Hislop, voind să studieze pe d-na Piper, comunicase numai soţiei sale şi doctorului Hodgson intenţia sa, de a avea şedinţe cu d-na Piper. Zilele au fost fixate nu cu d-na Piper în stare normală, ci în stare de transă, cu Imperator, şeful controlorilor ce se încorpora pe atunci în mediul d-na Piper. Numele profesorului nu fu dat lui Imperator. Doctorul Hodgson îl desemnase cu numele „amicul cu 4 şedinţe". Profesorul Hislop şi-a pus o mască, pe când era în trăsură închisă, şi a păstrat această mască la două şedinţe. La sosire, Hodgson l-a prezentat sub numele de d-l Smith.

În cele 16 şedinţe, pe care profesorul Hislop le-a avut cu d-na Piper, el a conversat cu tatăl său, Robert Hislop, care a dat prin vocea d-nei Piper comunicările cele mai interesante; cu unchiul său Carruthers; cu vărul său Robert Harvey Mac Clellan; cu fratele său Carol, mort în 1864 la etatea de patru ani jumătate; cu sora sa Annie, moartă tot în 1864, la etatea de 3 ani; cu unchiul său James Mac Clellan şi, în fine, cu un alt Mac Clellan, al cărui prenume era John.

Tatăl său se plânge la prima şedinţă, că nu poate rămâne mult în maşină (în corpul d-nei Piper): „Mă simt că mă sfârşesc, James, ies un minut, aşteaptă-mă".

Profesorul Hislop după experienţele făcute în cele 16 şedinţe a scris:

„Am convorbit cu tatăl meu, cu fraţii mei şi cu unchii. Oricâte puteri supranormale s-ar acorda personalităţilor secunde ale d-nei Piper, nu mă pot lăsa convins, că aceste personalităţi secunde au putut reconstitui atât de complet personalitatea morală a rudelor mele decedate. Mai bine cred că sunt rudele mele, cu care am vorbit, este mai simplu".

Tatăl profesorului vorbea cu locuţiunile şi expresiile din timpul vieţii.

Robert Hislop, tatăl profesorului Hislop, incorporat în mediu, îşi aminteşte de toţi membrii familiei; el îi reaminteşte pe toţi, face aluzie la incidentele vieţii şi la caracterul fiecăruia din ei. Le trimite expresia afecţiunii lui: „N-am uitat pe nimeni, James, copilul meu, n-aş vrea să uit pe niciunul".

Robert Hislop era un intransigent, un fanatic religios, pe când profesorul Hislop era liber-cugetător. La una din primele şedinţe el spuse: „Îţi aduci aminte, James, de ceea ce cugetam eu asupra vieţii viitoare? Ei bine, vezi că aveam dreptate? Aveam siguranţa vieţii viitoare. Tu, tu te îndoiai. Tu aveai ideile tale, care nu erau decât ale tale". Această frază: „Tu ai ideile tale, care nu sunt decât ale tale" — observă profesorul Hislop — îmi fusese repetată de foarte multe ori în timpul vieţii lui, de tatăl meu".

Profesorul Hislop spune că din 205 întrebări, 152 au fost recunoscute exacte, 37 pe care nu a putut să le determine şi 16 au fost recunoscute false.

James Harvey Hislop, profesor la Universitatea din Columbia, New-York, a publicat un raport cu procesele-verbale ale şedinţelor, notele, comentariile consultantului, discuţia ipotezelor, expunerea experienţelor făcute la Universitate pentru a lumina unele puncte. Acest raport are 650 pagini şi totuşi nu se referă decât la 16 şedinţe, din care cea dintâi a avut loc la 23 decembrie 1898. În acest raport, cel mai mic incident, ca şi cel mai mic argument, sunt judecate şi analizate.

VI. Experienţă. Iată ce scrie în privinţa incorporării[1] pastorul Wynn:

„Într-o zi, în tren, am întâlnit un mediu (în Anglia).

Mediul îmi zise:

— Cred că vă cunosc. Sunteţi d-l Wynn din Chesham, nu este aşa? Fiul vostru Rupert (mort în războiul 1914—1918) a venit alaltăieri seara la una din reuniunile mele şi m-a rugat să vă cer să ţineţi o şedinţă cu mine şi bărbatul meu în biblioteca d-voastră.

Doamna mi-a vorbit aşa de liniştit şi de natural, ca şi cum mi-ar fi oferit o ceaşcă cu ciocolată.

— Doamnă — i-am spus : d-na Wynn şi eu vom avea mare plăcere să vă primim.

D-na Rice, mediul, a venit cu bărbatul ei la Chesham. Ne-am aşezat în biblioteca mea. Doamna Rice, care locuieşte la Nora, Northwood, Middlesex nu venise niciodată în casa noastră. Eu nu-i vorbisem nimic relativ la Rupert. Pregătisem câteva întrebări, pentru a-i încerca vederea ei psihică.

Ea nu se aşezase decât de câteva minute, când ea încarnă pe W. T. Stead. Avea aparenţa, manierele, vocea marelui jurnalist.

— Bună ziua, Wynn, sunt fericit că te revăd. Am adus pe Rupert. Am venit cu ideea să te convingem, deşi cred că te-am convins.

— Cine eşti ? întrebai eu.

— Stead. E posibil să fie altul ?

— Sunt încântat că ai venit. Dacă cu adevărat eşti d-l Stead, spiritul tău aşa de fin va putea să-mi dea o probă, un fapt, la care eu nu mă gândesc în acest moment şi care este imposibil să fie cunoscut de mediu.

— Desigur : noi ne-am întâlnit de curând.

— Unde ?

— La dejunul cu fiica mea.

— Unde ?

— Aproape de Stand (exact).

— Mă faci să-mi vină ameţeală, d-le Stead.

— N-ai nevoie să fii aşa mirat. Eu sunt. Este purul adevăr. Ne silim să vă fim folositori. Grăbiţi publicarea cărţii. Rupert doreşte să-ţi vorbească.

O lungă pauză. Rupert se încarnează (se incorporează în mediu).

— Vă iubesc pe toţi ; este aşa de bizar ; Ruskin (numele fratelui său, de care era imposibil să fi ştiut ceva mediul) se găseşte cu mine.

— Mamă dragă, scumpe Pa (papa prescurtat), se pregăteşte un loc aici pentru voi doi.

După ce vorbise de Ruskin, primul meu născut, îmi păru crud să întreb : cine eşti. Atunci zisei liniştit :

— Rupert, dragă, o să ai vreo obiecţiune de făcut, dacă îţi cer câteva probe ?

— Deloc, vorbeşte, chiar o doresc.

— Unde te culcai tu în casa asta ?

— În camera asta, colo în colț (exact).
— **Poți tu să-mi spui cum numeai tu pisica?**
— Tibba (exact).
— **De ce culoare era părul pisicii?**
— Negru și alb.
— **Ai făcut tu ceva pentru ea?**
— Da. Eu am adus-o de pe câmp, când era mică, acasă. Era atunci murdară și slabă-moartă.
— **În ce loc păstrai tu scrisorile tale?**
— În cutia aia (mediul o arată cu degetele).
Toate aceste răspunsuri erau exacte.
Doamna Rice își reveni și noi îi repetam ce se întâmplase.
— **Nu știu nimic de toate astea — răspunse ea încet.**
VII. Experiență. **Maxwell, doctor în medicină și avocat general la Curtea de apel din Bordeaux, în opera sa „Phenomènes psichiques“, studiind fenomenul incorporărilor pe care le-a observat la mediul d-na Agullana, soția unui lucrător de ciment, se exprimă astfel: „Personalitatea cea mai curioasă, pe care am studiat-o, este aceea a unui medic, mort acum o sută de ani. Limbajul lui medical este arhaic. El dă plantelor numele lor medicinale vechi. Diagnosticul lui, în general, este exact: dar descrierea simptomelor interne, pe care el la vede, este așa de bine făcută, încât miră pe un medic din secolul al douăzecilea. De zece ani de când observ și studiez pe confratele meu din lumea cealaltă, el n-a variat și prezintă o continuitate logică frapantă“.**

INCORPORARE DE SPIRITE ÎN MARE SUFERINȚĂ.

Cititorul trebuie să știe că se pot incorpora în medii și ființe spirituale, care sunt în suferință. Iată ce scrie pastorul Wynn: „Miss M. Creadie este adormită. Deodată fața sa ia o expresie teribilă și tristă. Aud gemetele unui suflet în suferință strigând: «Oh! unde aș putea găsi pacea». **Nici o actriță din lume n-ar fi putut reproduce ceea ce am văzut și auzit. Eu nu mă înfricoșez ușor, dar câteva minute am fost ca speriat. Nu voi da alte detalii. Când miss M. Creadie s-a deșteptat din somn, era tulburată tare. „Îmi pare — zice ea — că am fost vizitată de un suflet tare nenorocit. Sărman suflet! Cum aș vrea să-i pot fi de ajutor!“ Fără comentarii.**
Profesorul Nielsson **adaugă și el: „Trebuie știut, că**

sunt și spirite nenorocite, într-o situație de plâns. Spiritele controloare ne-au spus că, printre ele, erau din cei care se sinuciseseră. Unul din aceste spirite nefericite ne-a vorbit așa de distinct, că mulți din membrii cercului au crezut că este o persoană pe care o cunoscuseră în timpul vieții și deseori am fost rugat în timpul ședinței să mă rog cu voce tare pentru ele. Controalele afirmau că rugăciunea era de un puternic ajutor pentru acești dezmoșteniți.

Acest spirit noi îl distingeam cu un nume foarte banal în Islanda: Ion și am avut foarte bune probe de identitatea lui. În disperare se sinucisese, aruncându-se în mare. Era Jan Evensson, de la S. I., atât de curiosul scriitor islandez, care a câștigat un renume mare în literatură".

Trebuie știut că într-o seară de experiență se pot încorpora succesiv într-un mediu de încorporare numeroase ființe spirituale.

Profesorul Nielsson afirmă: „Într-o seară 26 inteligențe diferite s-au succedat și vorbit, prin gura mediului, care era în transă. Toate erau distincte una de alta".

SPIRITELE ÎNCORPORATE VORBESC ÎN LIMBI STRĂINE, PE CARE MEDIILE NU LE CUNOSC.

I. Iată cum descrie profesorul Nielsson experiențele sale cu privire la asemenea încorporări:

„Cea mai mare parte din cercetătorii psihici au început aceste cercetări fiind sceptici sau chiar adversari înverșunați ai spiritualismului. Dar toți aceia care au aprofundat studiul, nu în câteva săptămâni sau câteva luni, ci într-o serie de ani, toți au fost convinși de realitatea fenomenelor și mulți dintre ei au fost convinși de posibilitatea de a intra în relație cu ființele inteligente ale lumii, care ne este invizibilă și în particular cu morții scumpi. Aceștia au dorința arzătoare de a ne întreține despre supraviețuirea lor, de a ne aduce consolare și întărire, de a ne comunica cunoștințe mai întinse asupra drumurilor miraculoase, care duc la Dumnezeu și asupra măreției creațiunii.

La început, experiențele noastre, le conducea tânăra d-ră din lumea cealaltă, care iscălea „Stulkan" (domnișoară, asistată de o inteligență masculină, care se dădea

drept bunicul mediului. Dar aceste două inteligențe sau «conducători-controlori», se plângau că nu posedau o putere suficientă asupra mediului: mediul nu li se supunea îndeajuns și ele aveau mare dificultate în a-l proteja contra altor spirite, mult mai puțin dezvoltate, care luau din forța psihică ce emana din mediu. Din când în când se putea observa că mediul în transă se speria de ceea ce el numea spirite.

Pentru a împiedica aceasta, noul control luase direcția experiențelor. El era foarte energic și autoritar și refuza la început să ne spună cine era. El se servea de un pseudonim. Cel puțin el nu vrea ca mediul să știe cine era el. El ne ruga să ținem secret acest lucru de mediul Indridason. El ne-a spus apoi, că era fratele bunicului mediului. Îi era teamă că mediul nu s-ar mai fi pretat la experiențe, dacă ar fi știut că el (controlul) era rudă cu mediul. Pentru asta el dorea să-l domine complet.

«Trebuie — zicea el — să convingem pe mediu să respecte pe controlor».

El pretindea, că în viața sa pământească fusese profesor la Universitatea din Copenhaga. Poate acesta era motivul pentru care el era ajutat de un danez, foarte competent în a-l ajuta.

Ajutorul danez, care asista pe controlorul mediului Indridason, ne-a povestit că numele lui, când era pe pământ, fusese Emil Jensen, fabricant, și că locuise în Copenhaga.

Acum puteți înțelege ce enorme dificultăți trebuia să învingă Jensen ca să vorbească o limbă prin trucajul creierului mediului. Mediul Indridason nu învățase și nu știa altă limbă decât cea islandeză; și limba islandeză și cu cea daneză sunt așa de diferite și chiar mai diferite decât daneza și limba germană. Indridason învățase ceea ce învață copiii de la țară din Islanda. Dar Jensen a reușit într-un mod miraculos, deși din când în când cuvintele ajungeau pe buzele mediului puțin estropiate, să se exprime prin gura mediului în cea mai bună limbă din Copenhaga.

Ceea ce a făcut din capul locului popular între noi pe Jensen, a fost următoarea comunicare, care ne-a fă-

cut-o într-o seară în limba daneză, pe care mediul n-o cunoştea: „Este un mare incendiu pe una din străzile Copenhagăi şi casa care a luat foc era o fabrică"

Glumind, el spusese unuia din prietenii mei, asistenţi la şedinţă, că el se interesa încă de uzine, deşi era în cer; căci ştiţi că el ne spusese, că fusese fabricant în timpul vieţii. Mă ocupai cu mult interes să ştiu, dacă el putea, în realitate, aici, în Islanda, să ne vorbească de un incendiu, care în acelaşi moment izbucnise în Copenhaga. Pe vremea aceea n-aveam telegraf. Era în ziua de 24 noiembrie 1905. Ca să avem un martor afară de cercul nostru, mă dusei la unchiul meu, Hallgrimur Sveinsson, care era atunci episcop şi îi comunicai ceea ce Jensen ne spusese. Îl rugai să înregistreze în scris aceasta şi să controleze în ziarul „Politiken" din Copenhaga, când îl va primi.

În timpul Crăciunului sosi primul vapor-poştă din Danemarca şi unchiul meu curios căută descrierea incendiului în „Politiken": Într-adevăr, incendiul avusese loc. Fabrica de lămpi şi candelabre din Copenhaga luase foc în strada Regală. Ziua şi ora arătate de Jensen concordau exact.

La prima şedinţă de după Crăciun, comunicarăm lui Jensen ceea ce citisem în „Politiken" şi îi mulţumirăm. El se bucură că prin această ştire, pe care ne-o dăduse, putuse să convingă scepticismul nostru.

Repede făcurăm cunoştinţa mai multor personalităţi spirituale sau personalităţi mediumnice, spre a ne servi de termenii ştiinţifici. Spontan ele pretindeau că erau spirite dezincarnate, care trăiseră înainte pe pământ. Eu mărturisesc, că am avut totdeauna un oarecare respect de ceea ce spuneau aceste personalităţi spirituale. Controlul părea că avea un stat major de colaboratori, din care cea mai mare parte erau islandezi (adică trăiseră în existenţa lor pământească în Islanda), iar unii erau străini. Unul din străini a fost numit totdeauna în cursul şedinţelor „medicul norvegian".

El zicea că fusese în cursul vieţii sale pământeşti o cunoştinţă a profesorului de Universitate din Copenhaga, controlul suprem al experienţelor. Acest norvegian se exprima prin gura mediului în limba oficială norvegiană; dar el declara că putea vorbi şi în limba populară nor-

vegiană şi din când în când el se servea de cuvinte pe care noi nu le înţelegeam şi pe care trebuia să le căutăm în dicţionarul lui Ivar Adsen, unde le găseam. De exemplu, el ne spuse odată: Aceasta trebuia să fie numai un „Emning". Noi nu înţelegeam acest cuvânt, dar descoperirăm mai târziu în dicţionar, că el însemna: „pregătire".

Acest medic norvegian a fost apreciat de noi în mod deosebit şi prietenii noştri din lumea cealaltă aveau multă stimă pentru el. În afară de el, patru preoţi aparţineau statului major; de asemenea un ţăran extraordinar de brav şi bine dotat, însoţit de câţiva din prietenii săi.

Din când în când veneau, cu titlul de asistenţi, un medic olandez, un medic englez şi un ofiţer german, (cred). Acesta din urmă a dirijat un moment levitaţiile. Am aflat numele a cea mai mare parte din ei. Dar dacă în realitate se numeau aşa, nu pot să ştiu. Ceea ce pot numai să spun este că am fost foarte surprins, când cu ajutorul unui dicţionar german, am constatat că un german cu numele pronunţat de mediu, existase în realitate pe pământ. Afirm că mediul în stare normală nu cunoştea acest dicţionar şi încă mai puţin numele; deşi acest nume ne-a fost comunicat, în timpul transei mediului, de unul din spiritele conducătoare prin intermediul corpului mediului.

Am experimentat cu acest mediu mai mult de 5 ani şi aveam periodic una sau două şedinţe pe săptămână, de la jumătatea lui septembrie până la sfârşitul lui iunie. Personalităţile spirituale erau prezente la şedinţă cu aceeaşi punctualitate, ca şi cum ar fi fost persoane trăind pe pământul nostru. Nu s-a întâmplat niciodată ca ele să se confunde, deşi pentru a vorbi, trebuiau să se servească de acelaşi corp".

II. Eminentul scriitor psihic Leon Denis, în cartea sa „Problema fiinţei", citează cazul judecătorului Edmonds, preşedintele Curţii supreme de justiţie din New-York, care în 1860 a experimentat în compania câtorva persoane, având ca mediu vorbitor de încorporare pe fiica sa, miss Laura. În această stare, miss Laura, care nu cunoştea decât limba engleză, vorbea diferite limbi.

„D-l Green, membru al «Cercului Edmonds», a in-

trodus într-o seară pe un grec, numit Evanghelides. Acesta, prin intermediul d-rei Laura, în transă, s-a întreținut în grecește cu un amic decedat în Grecia, fratele patriotului Botzaris. D-l Evanghelides a recunoscut pe amicul său în mod precis prin revelațiile făcute de amicul său incorporat în mediu, privind fapte intime din trecut. Amicul decedat anunță totodată d-lui Evanghelides moartea unuia din fiii săi, pe care el îl lăsase sănătos la plecare. Zece zile după această ședință, o scrisoare a confirmat decesul fiului lui Evanghelides.

Judecătorul Edmonds afirmă, că fiica sa n-auzise nici un cuvânt grecesc și nu studiase nici una din limbile în care ea se exprima în stare de mediumnitate. La această ședință asistau 18 persoane, printre care d-l Green, artist din New-York, d-l Arllen, președintele băncii din Boston, doi antreprenori ai drumului de fier din Statele din Vest, miss Keyer, nepoata lui Edmond etc".

Cititorul trebuie să remarce și să se convingă, că mediul d-ra Laura Edmonds vorbea în transă în grecește, limbă pe care n-o cunoștea, iar mediul Indridason, de asemenea în transă, vorbea când în limba norvegiană, când în limba daneză, limbi pe care nu le cunoștea în stare normală și pe care nu le învățase niciodată.

Cu aceste cunoștințe, cititorul va putea să-și explice cum d-ra Neuman, de care am vorbit în capitolul I, poate vorbi în limba aramеană, în timpul transei ei săptămânale.

Cu aceleași cunoștințe, cititorul va putea să priceapă și să se convingă de adevărul absolut din „Faptele Apostolilor" și anume de faptul vorbirii în limbi străine a apostolilor, imediat după pogorârea peste ei a Duhului Sfânt.

„Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.

Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.

Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui.

Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții : «Toți aceștia care vorbesc, nu sunt ei galileeni ?

Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut ? Parţi, mezi, elamiţi, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile Libiei despre Cirena, oaspeţi din Roma, iudei sau prozeliţi, cretani şi arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre cuvintele minunate ale lui Dumnezeu.

Toţi erau uimiţi, nu ştiau ce să creadă şi ziceau unii către alţii : «Ce vrea să zică aceasta ?»" (Fapte 2—4—12).

Rog pe cititori să observe şi să mediteze. Când „Legea" (Decalogul) a fost dat de Dumnezeu, cu glasul Său pe muntele Sinai, a fost dat într-o singură limbă, limba poporului ales. Când Duhul Sfânt S-a pogorât asupra apostolilor, a anunţat mântuirea în toate limbile, a vorbit tuturor popoarelor în limbile lor, arătând harul şi iubirea Sa tuturor neamurilor.

Atunci s-a împlinit cuvântul spus apostolilor de Mântuitorul, că: „vor vorbi în limbi noi" **(Marcu 16—17).**

Şi era ziua întâi a săptămânii, ziua începutului zidirii Bisericii, în care au fost chemaţi la viaţă toţi fiii oamenilor.

ACŢIUNEA SPIRITELOR RELE INVIZIBILE

Ca exemplu de ceea ce poate să se petreacă, din fericire rar, în şedinţele spirituale, îmi permit să reamintesc ceea ce urmează, scrise de Nielsson :

„Şedeam, într-o seară singur, cu mediul îndărătul cadrului cu sârmă, care ne separa de la pardoseală până în tavan şi dintr-un perete până în celălalt, de cele trei persoane, care şedeau de cealaltă parte a cortinei de sârmă şi care erau : medicul sceptic *Gutmundur* **Hannesson, oculistul Bjorn Olafsson şi scriitorul Einar H. Kvaran· După o luptă dârză cu 2 inteligenţe, care erau în particular grosolane în expresiile lor, m-am aşezat cu mediul pe scara care conducea la catedră. Am pus amândouă braţele mele împrejurul umerilor mediului şi am presat ambele sale gambe între genunchii mei, spre a-l controla.** Atunci, catedra, care era bătută în cuie, în zid şi în pardoseală, fu deodată smulsă şi sfărâmată şi zvârlită pe pardoseală până la cadrul de sârmă. **Continuam să ţin mediul destul de tare,** dar am fost aruncat cu mediu cu tot în aer, aşa că am zburat amândoi şi am căzut

mult mai departe pe pardoseală. Mi-am lovit mâinile în cădere și mediul fusese atât de strâns de bucățile smulse ale catedrei, că vârful unui cui pătrunsese profund în carnea sa, la cădere".

ÎNDRĂCIȚII.

Fiindcă sunt persoane, care nu pricep ce erau „îndrăcițîi", de care se vorbește în Evanghelie, pe de o parte, și pentru a arăta și pericolele la care se pot expune experimentatorii ușuratici în spiritualism, pe de altă parte, voi reproduce, după doctorul Gibier (Analyse des choses, pag. 160—167), cele ce urmează :

„Într-o împrejurare, pe care n-o voi uita niciodată, chiar dacă aș fi trăit o mie de ani, am văzut de aproape imensul pericol, la care expune acest fel de studii, dacă nu se iau măsurile necesare, de care nu trebuie să se depărteze niciodată experimentatorul. Trebuie să mărturisesc, că în acel timp, mă ocupam cu studiile psihice cu oarecare ușurință, tratând acest subiect ca oricare altul și considerându-l ca o parte oarecare a fiziologiei. De atunci, am înțeles că trebuie să uzez de oarecare forme, fără care un experimentator neprevenit poate avea de suferit.

Iată faptul. În ultimele luni ale anului 1886 făceam aproape în fiecare zi și mai ales seara, experiențe asupra forței spirituale. Două ședințe au fost în special foarte accidentate. Aceste ședințe aveau loc într-un laborator al vechilor așezăminte ale Colegiului Rollin, transformat provizoriu, în acel timp, în școală practică a Facultății de medicină. Localul pe care îl ocupam și care îmi servea de laborator era vecin cu amfiteatrul de disecție al Facultății, unde în acel moment se găseau numeroase cadavre (pentru studiul anatomiei de studenții Facultății de medicină). În una din sălile acestui laborator chiar, adusesem, câteva zile mai înainte, cadavrul unui om, care îmi servise la studii de medicină operatoare. Aceia care sunt la curent cu chestiunile, de care mă ocup în acest moment, vor înțelege importanța acestor detalii.

Mediul care mă asista în cercetările mele era un american, M. Slade, a cărui forță mediumnică era emisă în cantitate suficientă pentru a produce materializări și transporturi de obiecte la distanță, fără contact. Într-o sâmbătă seara din luna decembrie 1886, mediul, doctorul de B. și cu ne-am dus la 9 seara la laboratorul din stra-

da Lhomond. Doi din amicii mei, doctorul A. și M. L., publicist, redactor șef al unei reviste politice și literare, cărora le dădusem întâlnire la laborator, sosiseră deja. Laborantul meu preparase obiectele necesare experienței: ne propuneam să obținem tipărituri în ghips. Ghipsul a fost așezat într-un recipient sub o masă în jurul căreia ne-am așezat toți (afară de laborant). Recipientul a fost acoperit cu zăbrele de sârmă în formă de clopot, pe care am pus picioarele noastre. Sala era perfect luminată prin două lămpi cu gaz, din care una era deasupra capetelor noastre.

În ziua aceea am obținut numai urme neînsemnate, ca și cum un deget ar fi atins suprafața ghipsului, dar mai mulți dintre noi am avut pe hainele noastre pete de ghips, care nu fuseseră mai înainte. Mediul se plângea că nu se simte bine; el spunea că simte influențe rele împrejurul lui și nu putea să le îndepărteze, ca să nu se incorporeze în el. După ce am obținut o serie de fenomene, care ar fi fără interes să le raportăm aici, am ridicat ședința și am plecat. Mediul fiind slăbit, era susținut de domnul M. L. și de mine. În drum, din strada Lhomond spre strada Claude-Bernard, pe când căutam trăsură de piață, am fost asediați de o grindină de lovituri, ce se auzeau și se simțeau foarte bine (eu știu ceva) și care atingeau mai ales pe mediu. Aceste lovituri ne erau date de la spate. În sfârșit am găsit o trăsură și mediul, care era foarte agitat și părea foarte speriat, s-a urcat în trăsură cu doctorul de B. În momentul plecării trăsurii se auzeau lovituri date în coșul trăsurii. Aceste lovituri au continuat — după spusele doctorului de B. — până la Champs-Elysées, unde locuia mediul. Ne dădusem întâlnire pentru sâmbăta următoare.

În ziua fixată ne-am reunit în același loc și în același număr, ca în ședința trecută: d-l M. L., doctorii de B. și A., care practică medicina la Paris, mediul și eu.

De la început lucrurile s-au anunțat rău; abia intrați în curtea școlii practice provizorii, în momentul când mergeam pe lângă amfiteatrul de anatomie, am auzit deodată un șuierat, urmat de lovitura violentă a unui obiect, izbindu-se de gardul vecin. Obiectul era un mic flacon gol, de modelul acelora, care servesc să conserve

piesele anatomice. Nimeni n-ar fi putut să se ascundă unde eram și noaptea nu era prea întunecoasă.

În momentul când ne angajam în vestibulul care ducea la scara pe care trebuia s-o urcăm, ca să mergem la laborator, care era la al doilea etaj, cum se uitase să se aprindă gazul, care lumina scara, și întunericul era ca și complet, am chemat laborantul să aprindă lumina. În acest timp am început să urcăm scara, care ducea la etajul întâi. Abia ajunși la primul etaj, mediul fiind întâiul și eu cel din urmă, o nouă șuierătură s-a auzit, urmată de zgomotul unui flacon zvârlit cu violență și spărgându-se în bucăți pe treptele celei de a doua scară, ce trebuia să urcăm. Când s-a aprins lampa, s-a găsit o cantitate de sfărâmături de sticlă, provenind din un flacon analog cu primul.

Ajunși în laborator, care era bine luminat, pe când eram așezați în jurul mesei (o masă pătrată, simplă, pe care o construisem special), după ce am preparat ghipsul, am spus cu voce tare, jumătate serios și jumătate în glumă, în franțuzește, așa ca să nu fiu înțeles de mediu, care nu știa decât limba engleză, că dat fiind locul unde ne găseam, nu era de mirare ca vreun spirit rău al vreunui trup disecat să ne împiedice în studiile noastre. Abia sfârșisem de vorbit și mediul fu apucat de un fel de mișcare convulsivă, care îi agita tot corpul și un spirit rău se incorporă în el. Ceea ce s-a petrecut atunci a fost înfricoșător: s-a sculat, cu ochii mari deschiși ca și cum ar fi vrut să-i iasă din orbite, a făcut câțiva pași în cameră și fiecare simțind că o să se petreacă ceva, stătea în gardă. Mediul se învârti, luă un scaun de laborator, fără spate, prietenii mei se retraseră într-o parte, iar eu care eram lângă perete eram în fața acestui american îndrăcit, făcut ca un Hercule, care părea că mă urmărește în special pe mine și de care eram depărtat prin masa pătrată, în jurul căreia eram așezați cu un minut mai înainte. Fața lui în acel moment era oribilă de văzut, cu degetul mâinii stângi mă arăta, iar cu mâna dreaptă ridica scaunul deasupra capului lui. Scena aceasta, în această veche cameră de Colegiu, improvizată în laboratorul de psihologie experimentală, era într-adevăr singulară, în acea noapte de decembrie. Prietenii mei terorizați stăteau de o parte și nu suflau un cuvânt. Eu nu

pierdeam din ochi gesturile mediului, care părea supărat pe mine. El se apropie de mine și-mi dete o formidabilă lovitură cu scaunul spre cap. Eu însă ridicasem masa, care era lângă mine și m-acoperisem cu ea ca un scut. Lovitura fu teribilă, scaunul izbi masa și masa fu crăpată în două. Totuși adăpostindu-mă sub ea, înaintai spre mediu, care căzu pe un scaun pradă unei convulsii. Noi ne precipitarăm asupra lui, ca să nu cadă, dar a fost în zadar, că el și-a revenit imediat, fără să știe nimic și pentru a nu-l speria, ne-am așezat din nou în jurul mesei.

De astă dată l-am așezat pe el lângă zid. Precauțiunea n-a fost inutilă, căci din nou a fost îndrăcit, posedat de un spirit rău. După ce a fost agitat convulsiv, s-a sculat, apoi s-a reașezat, cu fața contractată de un rictus înfricoșător, cu ochii ca ieșiți din orbite. Sculându-se din nou, ne-am sculat și noi. De astă dată între el și mine era soba. El luă un scaun și veni spre mine; la rândul meu mă armasem cu un alt scaun ca să mă apăr, în această luptă ca și fantastică. Pe când venea spre mine, îmi veni în gând — nu știu prin ce forță — să fac o experiență încercând un mijloc, care îmi fusese indicat de o persoană foarte la curent cu aceste lucruri, ca infailibil în asemenea împrejurări. Dădui într-o parte scaunul ce țineam în mână și înaintai spre el cu cele 10 degete înainte, voind tare să-i sugerez imobilitatea. Proiectai asupra lui voința mea însoțind acest efort cerebral de un gest energic. Efectul fu instantaneu, îndrăcitul zvârli înapoia lui scaunul ce-l ținea și cu care mă amenința. Mediul fu ca trăsnit, corpul său fu agitat de o tremurătură convulsivă și transportat brusc la perete, la 3 sau 4 metri de locul unde se găsea. Căzut și întins pe podea, toate membrele i se contractară. Câteva pase magnetice l-au adus în stare normală. Puțin după asta am părăsit acest loc așa de puțin propice pentru studiile psihologice, cu felinare în mână, pentru a lua trăsurile care ne așteptau în stradă".

Iată un exemplu de îndrăcit temporar, prin incorporare de spirit rău în mediu.

Acum se va putea înțelege adevărul din Evanghelia după Marcu (1—23, 24, 25, 26):

„În sinagoga lor era un om, care avea un duh ne-

curat. El a început să strige: «Ce avem noi a face cu Tine, Iisuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu».

Iisus l-a certat și i-a zis: «Taci și ieși afară din omul acesta». Și spiritul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere și scoțând un strigăt mare".

Și îndrăcitul doctorului Gibier, și îndrăcitul din Evanghelie, când sunt părăsiți de duhurile rele, sunt scuturați cu putere prin convulsia mușchilor tuturor membrelor.

Trebuie știut că Mântuitorul „nu lăsa pe draci să vorbească (prin gura oamenilor în care erau incorporați), pentru că-L cunoșteau" (Marcu 1—34).

Din punctul de vedere al acțiunii îndrăcitului descris de doctorul Gibier cititorul poate vedea marea asemănare pe care o are acțiunea lui cu acțiunea regelui Saul din Scriptură:

„Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul și a fost muncit de un duh rău, care venea de la Domnul. Slujitorii lui Saul i-au zis: «Iată că un duh rău de la Domnul te muncește. Poruncească numai regelui nostru. Robii tăi sunt înaintea ta. Ei vor căuta un om, care să știe să cânte cu harpa; și când duhul rău trimis de Dumnezeu va fi peste tine el va cânta cu mâna și vei fi ușurat». Saul a răspuns slujitorilor săi: «Găsiți-mi, dar, un om, care să cânte bine și aduceți-l la mine».

Și când spiritul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa și cânta cu mâna lui; Saul se simțea atunci ușurat și duhul cel rău pleca de la el". (1 Samuel 16—14, 15, 16, 17, 23).

„A doua zi, duhul cel rău, trimis de Dumnezeu, a apucat pe Saul, care s-a înfuriat în mijlocul casei. David cânta, ca și în celelalte zile și Saul era cu sulița în mână. Saul a ridicat sulița, zicându-și în sine: «Voi pironi pe David de perete». Dar David s-a ferit de el de două ori". (1 Samuel 18—10, 11).

„Altădată spiritul cel rău, trimis de Domnul, a venit peste Saul, care ședea în casă, cu sulița în mână. David cânta. Și Saul a vrut să-l pironească cu sulița de perete. Dar David s-a ferit de el și Saul a lovit cu sulița în perete. David a fugit și a scăpat noaptea" (1 Samuel 19—9, 10).

Brusca trecere din starea de agresivitate năprasnică și neexplicabilă a îndrăcitului mediu american — din experiența doctorului Gibier — la starea sa normală de om liniștit, este foarte asemănătoare cu brusca însănătoșire a îndrăcitului din Evanghelia după Luca (8—27, 39).

„Când a ieșit Iisus la țărm, L-a întâmpinat un om din cetate, stăpânit de mai mulți draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină și nu-și avea locuința într-o casă, ci în morminte. Era păzit, legat cu cătușe la mâini și cu obezi la picioare, dar rupea legăturile și era gonit de draci prin pustii. Când a văzut pe Iisus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui și I-a zis cu glas tare : «Ce am eu a face cu Tine, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt ? Te rog nu mă chinui». Dracii cerând voie să intre în porcii din apropiere, **căci nimic nu împiedică acest fluid rău să intre și în el** — și voia acordându-li-se de Iisus, omul s-a vindecat și ședea la picioarele lui Iisus îmbrăcat și în toate mințile și Îl ruga să-i dea voie să rămână cu El. Dar Iisus l-a trimis și i-a zis : «Întoarce-te acasă și povestește ce ți-a făcut Dumnezeu». El a plecat și a vestit prin toată cetatea ce-i făcuse Iisus".

Cititorul va putea pricepe și taina cuvintelor marelui epignostician, sfântul evanghelist Ioan : „În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă". **În aceste cuvinte evanghelistul ne arată, că diavolul numai sugerase lui Iuda ideea vinderii Mântuitorului, dar nu intrase încă în el. După aceea s-a incorporat în el diavolul, căci** „Cum a fost dată bucățica, a intrat satana în Iuda. Iisus i-a zis : «Ce ai să faci, fă repede». Dar nimeni din cei ce ședeau la masă n-au înțeles pentru ce-i zisese aceste vorbe". **Acestea dovedesc că în acțiunea cu totul rea a omului satana e incorporat în el.**

Dumnezeu numește „insuflare" ceea ce noi numim „sugerare". Dovadă următoarele cuvinte zise de Dumnezeu : „Nu vă temeți de împăratul Babilonului, de care vă este frică ; nu vă temeți de el, zice Domnul, căci Eu sunt cu voi, ca să vă scap și să vă scot din mâna lui. ÎI VOI INSUFLA MILĂ de voi și vă va lăsa să locuiți în țara voastră" **(Eremia 42—11, 12).**

Ajunși aici, cititorii vor putea pricepe, că dacă cu voia lui **Dumnezeu, fără a Cărui voie nu se poate mișca** nici un **fir de iarbă, se pot** încorpora în om spiritele defuncților și duhurile **rele,** atunci **se** poate încorpora în om și Duhul Sfânt.

Pentru încorporarea însă a Duhului Sfânt este nevoie de împlinirea tainei botezului, mister anunțat în Psalmul 73 (13): „Tu ai zdrobit capetele balaurilor în apă", **prin care Dumnezeu vestea eliminarea din om, prin botez în apă,** a „stăpânitorului veacului acestuia". **Același mister îl prevestea mai clar prin Ezechiel (36—25, 27)**: „Vă voi spăla cu apă curată și veți fi curați de toate păcatele voastre și de toți idolii voștri (duhurile rele) și voi pune în voi un Duh nou, voi pune în voi Duhul Meu".

După cum după botezul Domnului S-a pogorât asupra Lui Duhul Sfânt, în chipul Porumbelului, tot așa în chip nevăzut Se pogoară Duhul Sfânt asupra celor ce se botează, care devin prin aceasta fii ai lui Dumnezeu Care zice în chip neauzit, ca și Divinului Iisus, la botezul Lui: „Acesta este fiul Meu cel iubit".

Că Duhul Sfânt e în popoarele creștine se poate dovedi indirect: a) **Ele sunt în fruntea** civilizației, **ele au farul luminii și al puterii, ele au descoperit tainele materiei și forțelor puse la dispoziția oamenilor de Spiritul Divin. Lor li se datoresc așa-zisele minuni științifice ale electricității, vaporilor, trenurile, vapoarele, submarinele, telegraful cu și fără fir, cinematograful sonor, aeroplanele, zepelinul, radio și toate cunoștințele științifice în general**; b) **Astăzi nici un popor creștin pe tot întinsul pământului nu este sub stăpânirea sau protectoratul vreunui popor de altă religie, oricare ar fi ea. Pe când numeroase popoare mahomedane, budiste, brahmane etc. sunt sub tutela și stăpânirea popoarelor creștine.**

Creștinii **sunt, într-adevăr, copii ai lui Dumnezeu; dar sunt copii ascultători și copii neascultători; sunt copii care fac voia Tatălui lor și copii care fac voia lor proprie; ba unii merg până acolo, că nu vor să știe nimic de Tatăl lor, nimic de Cuvântul Lui. Nu este nici o mirare**: „Mulți chemați, puțini aleși", „Efraim s-a lipit de păcat: lasă-l în pace!" **(Osea 4—17).**

Dacă copilul lui Dumnezeu rupe legătura personală

și comuniunea, pe care trebuie s-o aibă neîncetat — prin rugăciune — cu Tatăl Ceresc și biruitorul nostru Domn Iisus Hristos; dacă nu-i cere neîntrerupt ajutorul Său este învins în lupta spirituală cu „domnitorul lumii acesteia", al cărui câmp de bătaie — pământul — este bine cunoscut de el de veacuri multe. Acest domnitor invizibil caută prin toate ispitele materiei vizibile, ale nevoilor și plăcerilor noastre să ne sugereze necredința, îndemnându-ne continuu să părăsim „Cuvântul scris", ca nedemonstrat și „Duhul Sfânt", ca nevăzut.

Fără voia noastră, totuși, nimeni nu poate intra în noi.

Dumnezeu Însuși nu silește intrarea în noi. El vine în noi numai cu învoirea noastră liberă. „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine" (Apocalips 3—20). Nici satana, deci, nu va putea intra în om, dacă se opune și nu voiește. Dar în om va fi sau Duhul Sfânt, sau duhul rău. Nimeni nu este neutru, căci „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea" (Luca 11—23).

Cuvântul Întrupat prin moartea Lui, fără păcat, a biruit pe satana. Hristos n-ar fi murit niciodată pentru El, fiindcă moartea este urmarea păcatului și, unde nu este nici păcat strămoșesc, nici păcat săvârșit, nu este nici moarte. El a murit spre a lua păcatul oamenilor asupra Lui și a dezrobi apoi de sub puterea satanei pe cei ce vor voi să fie dezrobiți. „Dacă Fiul vă face liberi (de păcat), veți fi cu adevărat liberi" (Ioan 8—36). El are toată puterea în cer și pe pământ: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ" (Matei 28—18). Satana Îi este supus și nu poate nimic fără voia Lui, de aceea zice apostolul Ioan de cel în care este Duhul Sfânt: „și Cel născut din Dumnezeu (Hristos) îl păzește și cel rău nu se atinge de El". Și adaugă: „Voi sunteți din Dumnezeu și l-ați biruit (pe cel rău), pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume".

În aceste cuvinte apostolul insuflat arată lămurit încorporarea Duhului Sfânt în om, puterea Lui și victoria lui sigură. Fără ajutorul Duhului Sfânt, trimis de Hristos, în cei ce i se roagă și-L iubesc, înfrângerea noastră e sigură. Duhul Sfânt este locțiitorul Mântuitorului pe pământ, trimis nouă pământenilor să lupte cu puterea

Lui nemărginită în noi și să înfăptuiască în viața noastră, prin noi, aceeași biruință, pe care a câștigat-o El.

Duhul Sfânt este Spiritul Divin și este un alt Eu al Domnului nostru, asemenea Domnului Nostru și, dacă El este în noi, biruința noastră este sigură. Dar noi decidem victoria sau înfrângerea noastră, prin alegerea noastră. Dacă primim sugestia celui rău, că Scriptura și Evanghelia nu sunt cuvântul Lui Dumnezeu, atunci părăsim Duhul Sfânt, fiindcă noi Îl părăsim, nu El: „Domnul este cu voi, când sunteți cu El; dacă-L părăsiți și El vă va părăsi" (2 Cronici 15—2), părăsire pe care o manifestăm prin necredință în „Cuvântul scris", în Divinitatea și Învierea lui Hristos și consecutiv prin săvârșirea de păcate, care credem că sunt fără sancțiuni. În acest caz duhul rău este în noi și suntem cei închipuiți prin sămânța căzută lângă drum din „Pilda semănătorului": „Cei închipuiți în sămânța căzută lângă drum sunt cei ce aud Cuvântul, apoi vine satana și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți" (Luca 8—12).

După părăsirea Duhului Sfânt (și intrarea în noi a duhului rău), pentru reincorporarea în noi a Duhului Sfânt, se cere ca cel greșit să ceară iertare; este nevoie de împlinirea tainei pocăinței, care este întoarcerea omului de bună voie la Dumnezeu. „Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul, și Mă voi întoarce și Eu la voi" (Zaharia 1—3), (Ieremia 3—13); „Pocăiți-vă, copii răzvrătiți și vă voi ierta păcate" (Ieremia 3—22); „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri" (Luca 13—3).

Pocăința stă în mărturisirea cinstită a tuturor păcatelor și în iertarea lor de Mântuitorul, prin preot, ispravnicul său pe pământ, hirotonit prin sugăciune și punerea mâinilor, cum se arată în Faptele apostolilor (6—6), 1 Timotei (4—14) și 2 Timotei (1—6) — căci El a zis, după Înviere, apostolilor: „Luați Duh Sfânt! celor ce veți ierta păcatele, vor fi iertate; celor ce veți ține-a, vor fi ținute" (Ioan 20—23).

Pocăința trebuie însă să fie adevărată întoarcere la Dumnezeu și o completă depărtare de păcat. Când Duhul Sfânt este cu adevărat în om, păzește cuvântul: „Voi pune în voi Duhul Meu și vă voi face să urmați poruncile mele" (Ezechiel 36—27).

După pocăință și iertarea păcatelor prin mărturisire, duhul necurat iese din om și reintră Duhul Sfânt. „Duhul necurat când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă și caută odihnă. Fiindcă nu găsește, zice: «Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit» și când vine o găsește măturată și împodobită (de Duhul Sfânt). (Luca 11—24, 25).

Pocăitul, născut cu adevărat din Duhul Sfânt, născut din Dumnezeu, nu mai păcătuiește: „Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu" (1 Ioan 3—9).

CAPITOLUL XI

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN PRODUCEREA DE ZGOMOTE CARE SE AUD DE CEI VII

Dumnezeu, văzând rătăcirea materialistă a occidentalilor, a revelat din nou spiritualitatea omului prin următoarele circumstanțe, pe care le voi descrie:

I. În decembrie 1847, după autorul american Hardinge, familia Fox, de origine germană, al cărui nume primitiv de Voss fusese americanizat, se stabilise într-un sat cu numele de Hydesville, situat în comitatul Wayne, circumscripția Arcadia, în America de Nord. Familia Fox se compunea din tatăl, John Fox, mama și din trei fete, dintre care numai Margareta Fox de 15 ani și Kate de 12 ani au avut un rol, astăzi devenit istoric în știința psihică. Prin aceste două fete și în special prin cea mai mică, prin Kate Fox, a fost din nou făcut cunoscut secretul morții, de o ființă invizibilă. Familia Fox aparținea Bisericii episcopale metodiste.

Câteva zile după instalarea lor în locuința din Hydesville fapte ciudate de o intensitate mereu crescândă s-au produs în casa lor.

„Se auzeau — scrie Hardinge —: lovituri bătute în ziduri, în pardoseală și în camerele vecine. Câteodată, când familia era reunită la masa de seară, se făcea un mare zgomot în camera de dormit a fetelor; fiecare aler-

ga să vadă cauza tapajului; deși ușile și ferestrele erau închise foarte bine, fără să se poată găsi pe cineva în cameră, mobilele se găseau răsturnate, sau puse unele peste altele. Aceste mobile chiar în prezența familiei erau agitate de o mișcare de oscilație, ca și cum ar fi fost balansate pe valuri. Acest fapt se producea mai ales pentru patul copiilor. Toată familia Fox vedea mobila lor mișcându-se ca și cum ar fi avut viață. Se auzeau pași mergând pe pardoseală, fără să se vadă nimeni. Fetele simțeau chiar mâini atingându-le.

Noaptea întreagă familia Fox făcea înconjurul casei pentru a surprinde pe acei care erau autorii perturbațiilor ciudate din casa lor. Dar nu descopereau pe nimeni și nimic.

În februarie 1848, viața familiei Fox devenise insuportabilă, în casa din Hydesville, pentru că noaptea nu puteau să doarmă din cauza zgomotelor și tulburărilor mobilelor; și nici chiar ziua membrii familiei nu erau lipsiți de aceste tulburări. În luna martie, zgomotele au fost variabile ca intensitate, dar la 31 martie 1848 au fost mai tari ca totdeauna. Pentru a suta oară, soții Fox au căutat proveniența acestor zgomote, fără nici un rezultat; mai mult încă, au constatat un fapt nou și neașteptat; au auzit sunete, care imitau perfect de bine zgomotele produse de ușile și de ferestrele care se deschid sau se închid.

Cea mai mică dintre fete, Kate Fox, văzând că aceste zgomote, în definitiv nu-i făceau nici un rău, ajunsese să se familiarizeze cu ele și cum familia credea și ea să le atribuie diavolului, mica d-ră Fox, numea pe acest autor misterios, în derâdere, d-l Picior crăcănat. Într-o seară, Kate Fox, bătând din palme zise într-o doară: „Fă ca mine, domnule Picior crăcănat" și imediat același zgomot fu repetat și tot de atâtea ori. Fetița atunci a făcut câteva mișcări arătând câteva degete și a rămas înmărmurită constatând că drept răspuns a fost bătut un număr de lovituri, egal cu numărul degetelor pe care ea le arătase pe tăcute.

„Mamă, mamă — zise ea — El și vede și aude".

Doamna Fox atunci, extraordinar de mirată, zise ființei invizibile: «numără până la zece» și zece lovituri

fură bătute. Mai multe întrebări fuseră puse invizibilului, la care i se răspunse foarte just. La întrebarea: «Ești tu un om?», nu se primi nici un răspuns. La întrebarea: «Ești tu un spirit?» mai multe lovituri netede și repezi fură date.

Prin acest mod de înțelegere, prin lovituri, ca răspuns la întrebările exprimate prin cuvinte, s-a aflat că agentul invizibil, care făcuse și continua a face atâtea tulburări, afirma că este un spirit. Rămânea de găsit mijlocul mai ușor de comunicat cu acest spirit. Găsirea mijlocului de comunicare n-a durat mult, căci în câteva zile s-a descoperit dintr-o dată mediumnitatea și telegraful spiritual, sau mai clar, mijlocul de comunicare prin lovituri. Găsirea mediumnității a rezultat din observația că fenomenele spiritului aveau nevoie pentru a se produce, de prezența Margaretei și Katei Fox, dar mai ales a d-rei Kate.

Prin mijlocul loviturilor bătute în ziduri — fiecare literă a alfabetului fiind însemnată printr-un număr corespunzător de lovituri — această inteligență invizibilă a declarat că se numise în viață Carol Rosna, că avusese meseria de colportor și a dat detalii cu privire la sfârșitul lui tragic, detalii necunoscute de nimeni, și a căror exactitate a fost recunoscută prin descoperirea osemintelor omenești din pivniță, la locul precis afirmat de agentul invizibil, ca fiind locul unde cadavrul său fusese îngropat după asasinat.

Prima comunicare cu invizibilul — zice Eugen Nus — stabilită de o fetiță de 12 ani, acest fenomen, care trebuia să năvălească în America și Europa, să fie exploatat de șarlatani, ridiculizat de ziare, anatematizat de religie, condamnat de justiție — a avut contra lui, toată lumea oficială, iar pentru el acea forță mai puternică decât orice: atracția miraculosului.

Familia Fox, care se considera ca însărcinată de Dumnezeu cu misiunea de a răspândi cunoștința acestor fenomene, fu exclusă din Biserica episcopală metodistă. Ea se refugie la Rochester, în urma persecuțiilor lui Carol Rosna, care dădea lovituri mereu și perturba interiorul casei. Dar la Rochester familia Fox dădu de persecuțiile locuitorilor orașului. Mulțimea se revoltă contra lor. Familia Fox se oferi atunci să dea o probă publică a feno-

menelor înaintea populației din Rochester, reunită în cea mai mare sală din localitate, în sala Coryntian Hall.

Prima întrunire publică fu primită cu huiduieli și fluierături. Cu toate acestea se numi o primă comisie, care să observe fenomenele și să raporteze. După examenul cel mai minuțios, bine înțeles, contra așteptării populației comisia conchise la realitatea fenomenelor arătate.

Puțin satisfăcuți, cetățenii din Rochester aleseră o a doua comisie, care fu mai dârză ca cea dintâi. Mediile, adică Margareta și Kate Fox, fură căutate prin buzunare și peste tot, de comisarii feminini. Raportul acestei a doua comisii fu mai concludent și mai favorabil fenomenelor.

Atunci indignarea populației a ajuns la culme și imediat o a treia comisie a fost numită, din persoanele cele mai batjocoritoare și mai incredule în posibilitatea acestor fenomene. Investigațiile au fost mai injurioase pentru sărmanele fete; dar cu urechea pleoștită, comisia a fost obligată să proclame că fetele aveau dreptate, că fenomenele de producere de lovituri și zgomote erau reale și că populația din Rochester trebuia să se închine în fața adevărului. Exasperarea populației de data aceasta era să depășească orice limită; era vorba să se linșeze și fetele medii și membrii comisiei. Când s-a făcut citirea raportului de a treia comisie, pe estrada sălii Coryntian Hall, familia Fox, amicii lor și comisiile celorlalte experiențe n-au datorat salvarea lor decât intervenției unui preot numit George Willets, care, în virtutea caracterului pacific al religiei pe care o profesa, a avut în aceste circumstanțe dramatice o autoritate deosebită. Preotul George Willets s-a urcat pe estradă, înaintea mulțimii care vroia să năvălească și a declarat că cei ce vor să linșeze pe cele două fetițe, vor trebui s-o facă trecând întâi peste corpul lui".

Puțin a lipsit ca știința psihică sau spiritualismul să nu-și aibă martirii săi.

Cincisprezece mii de iscălituri au atestat adevărul producerii bătăilor în ziduri și mese prin d-ra Kate Fox.

Cunoștința existenței acestor fenomene se întinse cu mare rapiditate în America de Nord.

Judecătorul Edmonds foarte curând publică o carte

asupra cercetărilor sale, pe care le întreprinsese cu scopul să demonstreze falsitatea fenomenelor psihice. Rezultatul final fu diametral opus celui ce și-l propusese autorul.

Apoi, savantul Mapes, profesor de chimie la Universitate, după ce combătuse în scris aceste fenomene, fu obligat să recunoască „că ele n-au nimic comun cu întâmplarea, înșelătoria sau iluzia".

Mai târziu, în 1856, doctorul Robert Hare, profesor la Universitatea din Pensylvania, a publicat o carte asupra acestor fenomene, al cărei răsunet a fost considerabil.

De la 1850 până la 1860 nu se vorbea în libera America decât de fenomenele spiritualismului. Societățile savante examinau faptele, preoții discutau, scriitorii, avocații, în sfârșit, toți se întrețineau cu aceste fenomene, unii admițându-le, alții negându-le. Alții au găsit ocazia să speculeze aceste fenomene, ceea ce a făcut pe Consiliul legislativ din Alabama să facă o lege, prin care se hotăra, că orice persoană care se va preta la manifestările spiritualiste să fie condamnată la plata a 500 dolari. Noroc că guvernatorul a refuzat să semneze legea, care astfel a rămas nulă.

II. Senatorul american Tallmadge, făcând și el experiențe cu renumitele d-re Fox, a scris:

„Fenomenul următor s-a produs într-o ședință cu aceste fete. Luau parte la ședință generalii Hamilton, Waddy Thompson și eu. Ni se spuse să punem Biblia închisă într-o cutie a mesei. Era o mică Biblie de buzunar, imprimată cu litere foarte mici.

Câtva timp numeroase lovituri bătute cântă un marș, pe care îl cerusem noi, slăbiră și apoi încetară; alte lovituri, dând semnalul alfabetului, însemnau: „priviți".

Luai Biblia cu precauție, căci acum era deschisă. Loviturile alfabetice date din nou însemnau: „citiți"; de asemenea bătu numărul versetelor, ce invizibilul dorea să citim. Erau versetele 8, 11, 19 și 34 din Evanghelia Sfântului Ioan (cap. III):

„Spiritul suflă unde vrea și tu auzi vocea Lui, dar tu nu știi nici de unde vine, nici unde se duce.

Adevărat, adevărat vă spun: noi vorbim de ceea ce știm și atestăm ce am văzut, dar voi nu primiți mărturia noastră.

Şi asta este condamnarea : că Lumina a venit în lume şi oamenii au preferat întunericul Luminii, pentru că actele lor sunt rele.

Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu spune cuvintele lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu dă spiritul cu măsură".

În timpul acestei citiri, lovituri violente au accentuat cu o forţă ciudată sentimentele exprimate.

După asta invizibilul îmi spuse să pun foi de hârtie şi un creion în cutia mesei. Imediat auzirăm zgomotul creionului pe hârtie şi după asta lovituri. Privii în cutie sub masă ; pe foaia de deasupra era scris :

„I'm with you still. John C. Calhoun" **(Eu sunt încă cu voi).**

Am arătat această frază generalului Hamilton, fost guvernator al Carolinei de Sud, generalului Waddy Thompson, fost ministru al Mexicului, generalului Campbell din Havana, cât şi altor prieteni ai lui Calhoun. Am arătat foaia de hârtie şi unuia din fiii săi şi toţi au afirmat, că era un facsimil al scrierii lui John C. Calhoun".

III. Voi cita două din experienţele făcute de Jacolliot cu fakirul Covindasami.

„Dădui drumul fakirului. Plecând îmi dădu de ştire că în momentul când elefanţii sacri vor bate miezul nopţii în gongurile de aramă de la pagoda lui Shiva, el are să cheme spiritele familiare, care ocrotesc pe franghi (pe francezi) şi că duhurile acestea au să vină să-şi arate fiinţa chiar în odaia mea de culcare.

Indienii se înţeleg între ei de minune şi ca să mă feresc de orice putinţă de înşelăciune, îmi trimisei amândoi servitorii să doarmă la noapte în barcă. N-aveam nici o înclinare să cred în lucruri supranaturale. Cu toate acestea, dacă evenimentul, de care eram prevenit, s-ar fi produs, vroiam să nu fiu victima unei scamatorii de rând. În orice caz, trebuia să fac tot ce-mi sta în putinţă, ca să pun beţe în roate fakirului.

Locuinţa lui Peşva era clădită într-un chip ciudat. Ferestre nu sunt decât în partea dinspre Gange ; alcătuită cum este, din şapte apartamente, construite unul deasupra celuilalt, toate camerele din fiecare apartament dau în nişte galerii acoperite, iar terasele înaintează spre chei. Felul de comunicare de la un etaj la altul este din

cele mai curioase: o singură scară duce de la apartamentul de jos, la cel care este deasupra lui; după ce străbați tot apartamentul acesta, cât e de lung, găsești în cea din urmă încăpere altă scară, fără comunicație cu cea dintâi, care duce la etajul de deasupra și așa mai departe, până la al șaptelea etaj, în care nu te poți sui decât printr-un pod mișcător, pe care îl poți ridica în sus cu ajutorul unor lanțuri și întrerupe astfel orice legătură cu etajele de jos.

Peșva îmi făcuse cinstea să-mi încredințeze tocmai acest al șaptelea etaj, mobilat pe jumătate oriental, pe jumătate europenește și din care te puteai bucura de aerul cel mai răcoros și de vederea cea mai splendidă.

De îndată ce se întunecă bine, cercetai cu cea mai mare atenție toate încăperile apartamentului și încredințat că nimeni nu se putea ascunde undeva, ridicai podul mișcător și tăiai astfel orice comunicație cu restul casei.

La ceasul arătat, mi se păru că aud două lovituri foarte distincte chiar în zidul camerei mele. Mă îndreptai spre locul de unde păreau că vin aceste zgomote, când o bătaie scurtă, provenind din apărătoarea de porțelan, care ocrotea de țânțari și de fluturi de noapte lampa atârnată de tavan, mă făcu să mă opresc locului. Câteva zgomote se mai auziră la intervale neegale în grinzile de cedru ale tavanului. Apoi totul intră iarăși în liniște.

Mă îndreptai atunci spre capătul terasei; era una din acele nopți argintate, necunoscute de ținuturile noastre neguroase de miazănoapte. Fluviul sacru își desfășura tăcut pânza-i uriașă de ape, la picioarele Benaresului adormit. Pe una din trepte o formă omenească se desemna întunecată: era fakirul din Trivanderam, care se ruga pentru odihna celor morți.

Această din urmă întâmplare întrecea tot ce văzusem până atunci și negăsind nici o explicație satisfăcătoare, îmi zisei în mine că, afară numai dacă nu fusesem jucăria unei închipuiri, casa lui Peșva trebuia să fie clădită ca o cutie de scamatorie.

A doua zi așteptai pe fakir, întins pe terasă. Se făcuse noapte de-a binelea, când indianul intră fără nici un zgomot.

— Ei bine, îi zisei eu, îndată ce-l zării, zgomotele de care m-ai prevenit s-au auzit. Fakirul e foarte meșter.

— Fakirul nu-i nimic, îmi răspunse el cu cel mai mare sânge rece: el doar rostește rugăciunea și duhurile îl ascultă. Acelea care te-au vizitat sunt sufletele strămoșilor tăi francezi.

— Ai, dar, putere și asupra spiritelor străine?

— Nimeni nu poate porunci duhurilor.

— M-am exprimat greșit... Cum se face că duhurile unor francezi pot să asculte de rugăciunile unui indian? Ele nu sunt din casta lui.

— În lumile de sus nu sunt caste.

— Așadar chiar strămoșii mei mi s-au arătat astă noapte?

— Ai zis-o.

— Pentru ce nu mi-au vorbit?

— I-ai întrebat?

— Nu.

— Atunci nu te plânge; duhurile nu-și deschid gura decât pentru aceia care se roagă de ele.

— Ai putea să le faci să se arate?

— Ți-am mai spus, stăpâne, duhurile nu sunt la porunca mea.

— Cu toate astea tu produci vedenii.

— Nu, fakirul nu produce nimic. Eu doar recit rugăciunile, care au puterea să le îmbrace cu o formă vizibilă".

Voi reproduce, tot după Jacolliot, una din experiențele făcute cu fakirul, pe care am descris-o în parte, dar am eliminat expres fenomenele de lovituri (raps), spre a le expune în acest capitol.

„Fakirul era acum cu mâinile întinse spre un vas de bronz plin cu apă. Nu trecuse nici cinci minute și vasul începu să se clatine pe temelia lui și să se apropie încetul cu încetul și fără nici o zguduitură de vrăjitor. Pe măsură ce depărtarea se micșora sunete metalice se auzeau ieșind din vas, ca și cum cineva ar fi lovit în vas cu o vargă de oțel. La un moment dat, loviturile deveniră așa de numeroase și de repezi, încât efectul produs semăna cu căderea grindinei pe un acoperiș de zinc. Cerând lui Covindasami să conduc eu operațiunea, la o singură poruncă a mea, loviturile se prefăceau când în-

tr-o uruitură neîntreruptă, când dimpotrivă se continuau cu încetineala și regularitatea bătăilor unui orologiu. Cerui ca să se bată câte o lovitură din zece în zece secunde numai, și mă pusei să urmăresc pe cadranul ceasornicului mersul secundarului. Zece lovituri sonore se auziră regulat timp de 100 secunde.

Pe masa salonului, care ținea de apartamentul meu, era una din acele cutii cu cântece, de care indienii sunt așa de entuziasmați. O pusei pe terasă și cerui ca bătăile vasului de bronz să fie în măsura ariei ce avea să cânte instrumentul. Întorsei mașina și apăsai butonul, fără să mă interesez de aria la care era pus. Numaidecât izbucniră, ca o adevărată furtună, notele repezi și săltărețe ale unui vals. Ciulii urechea către vas Un șir de bătăi scurte și iuți se auzeau în cadență cu regularitatea vârguței unui șef de orchestră priceput".

IV. Maxwell, în tratatul său citat, se exprimă astfel cu privire la acest gen de fenomene:

„Am avut ocazia, cu câteva medii, să aud rapse răsunând pe o masă, care era la aproape doi metri de mediu. Făcusem o foarte scurtă ședință și părăsisem masa. Eram întins într-un fotoliu și mediul, în picioare, vorbea cu mine, când o serie de lovituri fu bătută în masa pe care o părăsisem. Loviturile pot fi auzite bătând în pardoseală, pe asistenți, pe mobile, pe ziduri și în tavan.

Mi s-a întâmplat odată să întâlnesc în voiaj, printre tovarășii mei de drum, un interesant mediu. Nu mi-a dat permisiunea să-l numesc, dar pot spune că este un domn foarte onorabil, instruit, ocupând o situație oficială. Am obținut cu el lovituri răsunătoare în săli de restaurant și în bufete de gări ale căilor ferate.

Într-o serie de experiențe, care au durat mai mult de doi ani, am avut ocazia frecventă să studiez loviturile care au personificat diferite entități spirituale. Una din ele, care își zicea John, controlul Eusapiei, se manifesta prin lovituri repezi, semănând cu manipularea unui telegraf Morse. Alte entități băteau lovituri clare. Ele formau cu mediul Eusapia un grup de 4 individualități, care se numeau «Feele». Ele se amestecau în conversație, aprobând sau dezaprobând ideile emise de experimentatori. Ele păreau că pun un interes considerabil în expe-

riențe și, când se discuta explicația probabilă a loviturilor, ele aprobau sau nu, prin lovituri convenționale.
Câteodată, loviturile imitau izbucnirea râsului ; aceasta coincidea fie cu o poveste amuzantă spusă de unul din asistenți, fie cu o tachinărie.

O altă entitate care personifică un bărbat, pentru care am avut cea mai mare afecțiune, produce lovituri grave. Intervenția sa s-a manifestat în condiții așa de curioase, dar de un caracter așa de particular, încât nu pot fi date în public. Voi cita însă o altă personalitate spirituală, de dată mai recentă. Ea se dă drept astronomul Chappe d'Anteroche și a povestit exact detaliile vieții și ale morții lui în California, pe care am controlat-o cu notița biografică privind pe acest savant, care se găsește în dicționare și mai ales în Larousse. El se manifestă prin lovituri mici, precipitate".

V. Voi reproduce din experiențele lui Crookes :

„Numele popular de raps dă o idee foarte falsă de acest gen de fenomene. În diferite rânduri, în experiențele mele, am auzit :

a) Lovituri delicate, ce ar fi putut fi atribuite unui vârf de ac ;

b) O cascadă de sunete pătrunzătoare, ca acelea ale unei mașini de inducție în plină mișcare ;

c) Detunături în aer (fine tunete) ;

d) Ușoare zgomote metalice acute ;

e) Cracmente, ca acelea produse când o mașină de frecare este în acțiune ;

f) Sunete care seamănă zgârieturilor.

Aceste zgomote le-am constatat la aproape toate mediile. Dar nici un mediu nu se poate apropia, din punctul de vedere al producerii acestor fenomene, de d-ra Kate Fox. Cu celelalte medii trebuie să te așezi ca să se poată dezvolta fenomenele. Am auzit aceste fenomene producându-se cu acest mediu, într-un arbore viu, pe un geam, în fir de sârmă, pe o tobă și pe parchetul unui teatru.

Contactul ei nu este necesar cu obiectele unde se aud zgomote. Am auzit aceste zgomote ieșind din pardoseală, din tavan, din ziduri, când Kate Fox era în picioare pe scaun ; când ea avea mâinile și picioarele legate ; când se găsea într-un balansoar suspendat de tavan ; când era

închisă într-o colivie de fier și când era în sincopă pe o sofa. Am auzit zgomotele pe mâinile mele, pe umerii mei.

Aceste zgomote sunt ele guvernate de o inteligență ?!

De la începutul cercetărilor mele am constatat că puterea care produce aceste fenomene nu era o forță oarbă, ci că o inteligență îi era asociată. Astfel zgomotele, pe care le-am descris, au fost repetate un număr de ori determinat; au devenit tari sau slabe, după cererea mea; printr-un vocabular de semnale convenit dinainte mi s-a răspuns la întrebări și comunicări mi-au fost transmise cu o exactitate mai mult sau mai puțin mare".

Nu mai continui cu citarea de noi experiențe, întrucât cred că cititorul s-a convins de existența lor, de varietatea lor și de agenții producători.

Pentru toate aceste fenomene mediile sunt pasive, zgomotele sunt produse de personalitățile spirituale cu forța fluidică, luată din medii, cu sau fără voia lor.

Cititorul trebuie să știe și să fie convins că producerea de zgomote de către ființele spirituale este de o raritate extraordinară, o dată în veacuri. Nimeni să nu atribuie acest caracter zgomotelor obișnuite și normale, care se pot percepe în camere și care sunt datorate — după cum se știe — dilatării materialelor din mobilele casnice.

CAPITOLUL XII

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN PRODUCEREA FENOMENELOR ZISE DE TYPTOLOGIE

Mesele care răspund la întrebări au adus mulți aderenți spiritualismului și au zguduit mulți increduli. Masa, în genere, este o masă cu trei picioare. Persoanele care fac ședința pun ușor degetele pe marginea mesei. Printre persoane dacă este un mediu, fenomenele sunt mult mai intinse. Nimeni din experimentatori sau asistenți nu trebuie să dea voluntar sau să încerce să dea vreo mișcare mesei cu mâinile sau cu picioarele, dar nici

să se opună oscilațiilor, chiar ușoare, care s-ar simți. Experimentatorii trebuie să urmărească cu totul pasivi, toate mișcările mesei.

Fenomenul ce se obține, după un timp de așteptare mai mult sau mai puțin lung, consistă în ridicarea unui picior al mesei, care revine în urmă pe pardoseală și face să se audă zgomotul unei lovituri mai mult sau mai puțin tari.

Unul din experimentatori pune întrebările ființei invizibile invocate, sau acelei care se prezintă de la sine. Masa răspunde prin loviturile bătute de piciorul care se ridică. Se face convenție de exemplu ca o lovitură să însemne : da ; două lovituri : nu. Pentru celelalte cuvinte, literele alfabetului sunt desemnate printr-un număr de lovituri care corespund numărului lor : a — o lovitură ; b — 2 lovituri ; c — 3 lovituri etc. Sau se poate ca pentru fiecare literă, pe care ființa spirituală vrea să o determine, să se bată o lovitură și atunci unul din experimentatori, pronunță pe rând literele alfabetului și, la litera aleasă, masa dă o lovitură prin piciorul ei.

I. Iată o relație dată în privința acestui gen de comunicare de pastorul Wynn, despre care am relatat și cu altă ocazie, că el jură că nu afirmă în cartea sa decât adevărul.

Săptămâna următoare am făcut o vizită la Bradford și la Earby, pentru a predica și a face discursuri auditorilor mei de altădată. Am tras la „Midland hotel" Bradford, pentru o noapte. Când am voit să plătesc nota, casierița mi-a spus : Nota d-voastră a fost plătită, de doi amici". Am izbucnit in râs și explicai că trăisem cincizeci și doi de ani, dar că era prima oară, când constatam că mi se plătește hotelul de altcineva. Casierița râzând, refuză cu orice chip să dea numele prietenilor mei; atunci o rugai să le transmită mulțumirile mele. La Lightcliffe, trăsesem la Thomas Henry Hartley, diaconul bisericii mele din Earby, unul din oamenii cei mai cumsecade și credeam că el este binefăcătorul meu. Dar, ideea îmi veni, că dacă aș scrie d-lui Hartley pentru a-i mulțumi lui și d-nei și dacă din întâmplare n-ar fi el, care ar fi plătit nota, ar putea vedea în recunoștința mea un fel de ironie, de care desigur nu sunt capabil. Deci ajuns acasă, m-am adresat mesei. Ea a rămas mută o

jumătate de ceas. Deodată masa se plimbă în jurul camerei.

Rupert (fiul său) ne dădu numele său.

— Rupert ne-ai însoţit tu la Sandy Lane şi la Earby?

— Da.

— Te-ai înapoiat odată cu noi astăzi?

— Da.

— Cine a plătit nota mea la «Midland Hotel»? Ştii tu?

— Da, Clifford Sowden.

Am scris d-lui Clifford Sowden din Sandy Lane şi i-am mulţumit, explicându-i cum ajunsesem să ştiu, că el era binefăcătorul meu. Domnul Sowden mi-a răspuns că el şi tatăl său, într-adevăr, plătiseră nota mea la hotel".

II. Iată o altă relatare făcută de Eugene Nus în cartea sa „Choses de l'autre monde":

„Încercăm în urmă o măsuţă, care, mai uşoară, se ridică sub mâini, imită mişcarea leagănului; nu mai este un lucru, este o fiinţă. N-are nevoie ca să înţeleagă nici de cuvinte, nici de gesturi, nici de semne. E deajuns să vrei, şi repede, ca gândirea, merge, vine, se ridică în două picioare şi se supune.

Masa... vorbeşte cu ajutorul loviturilor bătute cu piciorul, dictează sentinţe, învăţăminte, fraze delicate sau profunde, cum este de exemplu fraza următoare: «Experienţa singuratică este izvorul erorilor, halucinaţiilor şi nebuniilor. Pentru a face utile experienţele, trebuie să fii preocupat de Dumnezeu. Înălţaţi sufletele voastre spre Dumnezeu, spre a fi reînviate contra afirmaţiilor celor ce se îndoiesc».

Îi cerem să vorbească englezeşte. Ea ne vorbeşte în mod foarte poetic. Mai multe expresii necunoscute de asistenţi nu pot fi traduse decât cu dicţionarul.

Apoi vin definiţiile în douăsprezece cuvinte: «Desfid — scrie Eugene Nus — toate academiile reunite să formuleze brusc, instantaneu, fără pregătire, fără reflexie, definiţii circumscrise în douăsprezece cuvinte, aşa de nete, aşa de complete şi de multe ori aşa de elegante, ca acelea improvizate de masa noastră:

Harmonie (Armonia): L'equilibre parfait de l'ensem-

ble et des parties entre elles. **(Echilibrul perfect al totului și al părților între ele).**

Amour (Iubirea) : Pivot des passions mortelles ; force attractive des sens ; élément de la continuation. **(Stâlpul pasiunilor muritoare, forța atractivă a simțurilor, element al continuității).**

Bien (Binele) : Harmonie de l'être, association des forces passionelles en acord avec les destinées. **(Armonia ființei, asocierea forțelor pasionale în acord cu destinele).**

Mal (Răul) : Trouble dans les phenomènes, discord entre les effets et la cause divine. **(Tulburare în fenomene, ruptură între efecte și cauza divină)**.

Philosophie (Filosofia) : Jeu de mots, fantaisie de dictionaire, analyse du vide, synthèse du faux. **(Joc de cuvinte, fantezie de dicționar, analiza golului, sinteza erorilor).**

Uneori opream continuarea frazei pentru a căuta noi înșine sfârșitul frazei. Un exemplu : masa ne dădea definiția credinței : La foi déifie ce que le sentiment révele et... **(Credința dumnezeiește ceea ce sentimentul revelează și... Și ce ? zic deodată oprind masa, pentru a o împiedica de a termina fraza. Se cer trei cuvinte ; să căutăm. Noi ne privim, cugetăm și rămânem cu gura deschisă. Negăsind nimic, redăm mesei libertatea mișcărilor ei și ea termină liniștit fraza ei :** „...et la raison explique"... **(și rațiunea explică).**

Ne-a fost imposibil să rămânem indiferenți la afirmațiile acestui personaj misterios, care punea și impunea ciudata lui personalitate, cu atâta limpezime și independență, superior nouă tuturor, care eram, cel puțin, în expresia și concentrarea ideilor".

Un alt mesaj obținut de Nus :

„Când timpul vine, nimic nu ar putea să rețină sau să-l înlănțuiască pe cel care trebuie să vă părăsească ; asemenea prizonierului căruia i se dă libertatea, el zboară către noile orizonturi, care îi sunt deschise. Nu plângeți prea mult pe cei care au zburat dintre voi, căci după ce veți fi cunoscut durerile separației, veți cunoaște și plăcerile revederii".

Citez încă una din comunicările primite prin masă de Nus :

„Moartea nu este mormântul omului. Ea mărginește

forma ființei materiale, ea degajează elementul material; moartea inițiază sufletul la o nouă existență. Încredeți-vă într-un destin, pe care vi-l faceți voi înșivă".

La această ședință a lui Nus, care a avut loc la Paris, strada Beaume nr. 2, luau parte pictorul Gh. Brunier, compozitorul Allyre Bureau, inginerul Franchot și alții.

III. Hasdeu scrie în cartea sa: „Sic cogito":

„Disprețuind mesele, nici mesele nu mă iubeau. Cu toate acestea, fără a lua parte la învârtire, nu odată am privit-o șezând la distanță.

Un caz mi-a rămas intipărit in memorie și l-am găsit scris de pe atunci, pe un petic de hârtie. La 1881, petreceam într-o seară în familie la profesorul Pană Constantinescu. Casnicii și amicii învârteau o masă, care răspundea foarte lămurit la mai multe întrebări de natură cifrică.

— D-ta nu vrei să întrebi nimic? — îmi zise unul.

— Ba da; intrebați-o câți lei am eu în buzunar? dar mai înainte să-mi spuneți fiecare din d-voastră, cam câți credeți că voi fi având. Erau patru lângă masă. N. mi-a spus, râzând: «n-ai nici o para»; P.: «a: un napoleon»; M.: «ai zece lei»; T.: «ai cinci lei». Să adaug că eu însumi știam că am numai bani mărunți, dar nu știam deloc, câți anume.

Fiind întrebată, mescioara a răspuns prin 23 bătăi de picior și s-a oprit. Am scos toți banii din buzunar, erau tocmai 23 lei".

IV. Profesorul Rocco Santoliquido, fost director general al Serviciului sanitar al Italiei, consilier de stat al Italiei și consilier al sănătății publice internaționale la Liga Societăților de Cruce roșie, a scris o foarte interesantă carte intitulată „Observation d'un cas de mediumnité intellectuelle". Spicuiesc din această carte următoarele:

„În septembrie 1906, inapoiat dintr-un voiaj, găsii in familia mea o mare noutate: se făcea «să vorbească masa». Fiul meu François introdusese această practică acasă la Frascați, după ce fusese admis la câteva ședințe în familia logodnicei lui, la Bellevue, lîngă Neapole. Experiențele fiului meu, intreprinse cu o persoană din familie pe care o voi numi cu prenumele ei, care este Lui-

za, reușiseră imediat. Luiza, care nu cunoștea nimic din spiritualism, află cu surprindere, prin comunicările mesei, că ea era mediu.

La sosirea mea, fiul meu mă invită numaidecât să pun mâna cu el pe masă. Consimții surâzând, dar măsuța, în limbajul ei, mă respinse. Fiul meu rămase mirat de această respingere din partea mesei. Măsuța îi dete această justificare: «El nu crede în existența mea; el nu crede că eu pot citi în alte gânduri». Era adevărat și fusei surprins. Curiozitatea mea era deșteptată și vroii să-mi dau seama de această noutate.

A doua zi, asistând la o ședință, dar fără să pun mâinile mele pe masă, formulai în minte (fără să le exprim) o serie de 7 întrebări. Spre marea mea surprindere, fiecare din cele 7 întrebări primi un răspuns adecvat. Una din aceste întrebări era cu caracter delicat; răspunsul fu exact, dar brutal și tot mintal mă gândii: «oricare ar fi personalitatea care vorbește, poate o fi având dreptate, dar cu siguranță nu este un diplomat». Imediat masa dezvoltă răspunsul său voalat și termină: «Eu știu să ascund ceea ce trebuie să tac».

Printre aceste întrebări, două aveau pentru mine un interes capital, căci ele priveau pe fiul meu, care era la masă cu mediul și nu știa ce întrebasem eu în gând. Ori, răspunsurile primite fură cu totul neașteptate și absolut dezagreabile pentru mine. Îndurerat surprins, repetai tot în gând cele 2 întrebări, schimbând mersul frazei. Răspunsurile urmând noul mers al frazei, sfârșiră cu aceleași concluzii.

Oricare ar fi izvorul unor asemenea avertismente, nu se poate să nu fii penibil impresionat. Vroii deci să obțin detalii și să știu motivul evenimentelor nefaste ce-mi erau prezise. Dar nu primii decât răspunsul următor: «E mai bine să tac, decât să provoc o suferință inutilă».

Vai! evenimentele au confirmat prezicerile: evenimente nenorocite care s-au realizat, după cum mi se spusese, fără să fi reușit să le schimb cursul.

În urma acestor ședințe, am pus oarecare interes în aceste experiențe. Dar nu jucam rol activ, împlineam rolul de secretar. Prin acest procedeu am primit comu-

nicări, literă cu literă. Ele conţineau învăţăminte filosofice remarcabile şi de înaltă moralitate. Aceste învăţăminte proclamă nemurirea sufletului sau veşnicia sufletului. Ele afirmă necesitatea resemnării la durerile pământeşti, nu resemnare pasivă, ci resemnare raţională, izvor de progres şi de înălţare.

Iată câteva exemple :

a) Numai aceia sunt liberi, care iubesc prin toată fiinţa lor, pentru că eliberându-se de ei înşişi se găsesc înălţaţi şi purificaţi. Iubirea este o rază de lumină, care pleacă direct din Dumnezeu, pentru a arăta omului drumul, care va duce direct la Dumnezeu.

b) Nu te voi decât pe tine, sufletul meu ; dacă tu vrei, eu te voi iubi cum niciodată nimeni nu va şti să iubească... Aş vrea să te înalţ din viaţă şi să te duc acolo unde oamenii nu mai pot muri... Vino la mine. Eu singur, sufletul meu, voi putea să îndulcesc durerile şi suferinţele tale. Vino la mine şi te voi iubi, cum nu se iubeşte pe pământ.

Durerea a fost stăpânul tău ; vino la mine ; voi şti să găsesc pentru tine toate bucuriile ; voi şti să-ţi dau lumină. Te voi face să planezi deasupra luminii, îţi voi arăta suferinţele lumii ; tu vei coborî acolo unde este mai mare durerea. Tu vei spune oamenilor, ce vor avea de suferit, câte lacrimi vor trebui să verse până ce adevărul să le aducă lumina.

Plângeţi, le vei spune tu, plângeţi şi aşa sufletul tău va cunoaşte bucuria. Binecuvântaţi durerea, care obligă pe om să privească în el şi să se coboare în sufletul său. Şi oamenii vor simţi adevărul în cuvintele tale şi vor fi consolaţi. Ei te vor binecuvânta şi tu vei cunoaşte atunci bucuria cea mai curată, aceea de purtător al bucuriei".

Frumuseţea acesor comunicări, modul ciudat cum erau culese, m-au impresionat. Surprinzătoarele răspunsuri la cele 7 întrebări puse în gând de mine mă atinseseră de asemenea. Cu toate astea n-aş fi pe calea acestor încercări, dacă în urmă n-aş fi fost martor al unor fapte noi, pe care îmi era imposibil să nu le iau în consideraţie.

Către sfârşitul lui octombrie 1906, asistând la o şedinţă, voii să pun o întrebare. Răspunsul pe care îl ob-

ţinui fu următorul: «Voi răspunde întrebării tale, dar mai întâi spune-mi, când vrei să termini chestiunea relativă la organizarea apărării maritime contra ciumei ?».

Rămăsei mirat de această ieşire, întrucât organizarea fusese total terminată; eram sigur de acest fapt şi spusei aceasta misteriosului meu convorbitor. Imediat masa îmi răspunse: «Nu, opera ta nu este terminată». Dădui din umeri, ştiind sigur, că de mai multe săptămâni toate lucrările Serviciului în această privinţă fuseseră terminate.

Totuşi, a doua zi, cerui şefului meu de cabinet data decretului definitiv, nu pentru a mă asigura (n-aveam nevoie), dar ca simplă achitare de conştiinţă. Şeful meu de cabinet se duse să ceară dosarul şi spre profunda mea surprindere, constatai că decretul definitiv, semnat câteva săptămâni mai înainte şi care trebuia expediat la contabilitate, fusese uitat în dosar.

Trebuie să fac câteva observaţii importante: era imposibil de presupus că piesa principală ar putea fi uitată în dosar, în loc să fie trimisă la contabilitate. Toţi funcţionarii işi făceau admirabil serviciul lor. Niciodată un asemenea incident nu avusese loc. Aveam convingerea absolută că totul fusese terminat. Niciodată n-am vorbit nimănui, nici membrilor familiei de afacerile serviciului. Mediul nu putea şti nimic din chestiunea dosarului.

Contabilitatea centrală a Ministerului de Interne şi contabilitatea generală a Tezaurului, înştiinţate imediat, se declarară neputincioase să remedieze situaţia, căci bugetul fusese deja dat la Imprimerie. A trebuit, în ultima instanţă, să intervin personal pe lângă ministrul finanţelor, pentru a obţine schimbarea necesară în proiectul de buget.

Într-o altă zi, asistam la o şedinţă, când cineva bătu la uşa casei mele. Înainte de a i se deschide, comunicarea fu întreruptă prin aceste cuvinte: «Rocco, tu trebuie să promiţi persoanei care soseşte, că o vei recomanda lui Tittoni». Tittoni era atunci Ministrul Afacerilor Străine. Fusei surprins, fiindcă nu primeam niciodată la mine acasă şi nu aşteptam pe nimeni. În realitate era un vizitator, venit să mă roage să-l recomand d-lui Tittoni.

Într-o zi masa anunţă, «că o să fie criză ministerială, dar că guvernul care va demisiona va veni din nou

la putere, adăugând că, în ce mă privește pe mine, o să primesc o propunere periculoasă și că trebuie să fiu prudent». Nimic în acel moment nu făcea să se prevadă o criză. Prezicerea nu ceru mult timp, ca să se realizeze. Câteva ore după ședință se prezentă la mine un personaj, care nu venise niciodată și care nici n-a mai venit de atunci la mine și care îmi făcu o propunere cu caracter politic, pe care nu puteam s-o prevăd și care prezenta, după cum evenimentele posterioare mi-au probat-o, un pericol pentru mine. Câteva zile mai târziu se desfășură o criză ministerială, după cum o anunțase masa, criză extraparlamentară cu totul neprevăzută.

Din 1909 și în special din 1910 și 1911 încrederea mediului deveni mai mare și mediumnitatea Luizei se schimbă; ea începu să scrie automat. Ea era atât de ignorantă de ce scria, încât avea mare dificultate să citească scrierea ei automată și trebuia să recurgă din nou la masă, pentru a vedea reproducându-se fraza rău scrisă".

V. Iată un episod, descris de Lodge, fost rector de Universitate, membru al Academiei din Londra.

„Incidentul următor este foarte scurt și foarte simplu; el se referă la alegerea lui Hindenburg la președinția Republicii germane. În seara zilei de 26 aprilie 1925, soția mea și cu mine, țineam o ședință particulară cu două prietene englezoaice, la Paris. Conversam în familie cu Raymond (fiul său mort în război), prin intermediul măsuței, fără să ne gândim nici unul la afacerile publice și complet dezinteresați de ceea ce se petrecea în Germania. Când deodată, la ora 10 seara, Raymond încetează conversația, comunicând:

«Hindenburg a fost ales. Mă duc să văd serbarea. Bună seara. R. L.».

A doua zi, luni 27 aprilie 1925, o telegramă din «Ultima oră», în ziarul «Daily Mail», ediția continentală, scria: «Un mesaj al agenției Reuter, dat la ora 1 și 18 minute, declară că Hindenburg a fost ales»".

VI. Victor Hugo, în 1853, fiind în exil la Jersey, a convorbit „cu mesele". El a ajuns prin acest gen de experiențe la convingerea că lumea cealaltă este o realitate, că supraviețuirea după moarte este o siguranță. O parte din procesele-verbale ale ședințelor au fost publi-

cate sub titlul: „Les tables tournantes de Jersey". Cu această ocazie el a constatat că multe din ființele spirituale nu vor să se descopere și iau o mască, și acesta este misterul... care se adaugă la mister. O parte din personalitățile spirituale s-au prezentat numindu-se: „Eu sunt Romanul"; „Eu sunt Tragedia"; „Eu sunt Drama".

Vom da câteva din răspunsurile date prin masă.

O personalitate, prezentată brusc, fără să fie chemată, pretindea că se numește Moise.

— Vorbește-ne!

— Adevărul absolut nu apare omului decât după moarte".

În altă ședință se prezintă cineva pretinzând că se numea Mahomet. El spune:

„Sufletele se recunosc între ele după lumina corpului lor. Cerul păstrează portretele vieții. Mormântul nu ia vieții decât corpul. Forma zboară în cer".

Altă comunicare:

„Fii bun, bunătatea poate totul. Fii sărac, surâzând. Dumnezeu nu împrumută decât săracilor. Moartea este banca săracilor; prin ea ți se împrumută aripi pe amanetul ghetelor rupte. Fii generos. Te despoi jos, te îmbraci sus. Dumnezeu îți dă o îmbrăcăminte nouă și îți ia măsură pe zdrențele tale."

La 2 ianuarie 1854 se prezintă André Chénier. El spune:

„Parfumul cimitirelor este cel mai dulce. Parfumul rozei de pe un mormânt, este totdeauna respirat de Dumnezeu".

Iar altă dată a spus:

„Rugăciunea este buchetul trimis Cerului".

CAPITOLUL XIII

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN PRODUCEREA SCRIERII INDIRECTE SAU SCRIERII AUTOMATE

Ființele invizibile pot să uzeze de mâna mediului, să o acapareze și să se servească de ea spre a scrie. A-

ceastă scriere a personalităţilor spirituale prin mâna mediului se numeşte „scriere automată".

Acest fenomen trebuie bine scrutat. Mediile pot să înşele cu voinţă. Mediile pot fi autosugestionate; mediile pot suferi influenţa telepatică a experimentatorilor. Acest fel de mesaje sau comunicări trebuiesc să fie judecate cu o severitate extremă. Numai când se vor elimina toate posibilităţile de înşelăciune, de autosugestie şi de telepatie, numai atunci scrierea automată va fi admisă.

Totuşi scrierea automată sau mediumnică (prin mediu) este absolut sigură.

Sunt medii care scriu în limbi străine, pe care nu le cunosc, sunt comunicări scrise de copii înainte de a şti să scrie sau produse de persoane mai mari, dar care nu ştiu să citească şi să scrie, care nu pot fi cu nici un chip contestate de nimeni. Unele din aceste medii scriu automat, fiind în stare normală; altele scriu când sunt adormite artificial, când sunt în stare de transă.

În stare de transă ele dau o scriere de cele mai multe ori identică cu a persoanelor decedate, cu autografele şi semnăturile lor proprii, fără ca mediile să fi cunoscut în vreun fel scrisul decedaţilor şi fără să ştie chiar că au putut exista vreodată persoanele care scriu prin mâna lor.

Savantul Crookes, aşa de prudent în toate experienţele sale, s-a pronunţat astfel asupra scrierii automate: „Inteligenţa care dirijează aceste fenomene este câteodată inferioară inteligenţei mediului şi adesea este în opoziţie directă cu dorinţele ei. Inteligenţa este câteodată de un aşa caracter, că ne face să credem să ea nu emană de la nici una din personalităţile prezente".

Faptele de scriere automată sunt neindoioase. Retras într-o cavernă, Mahomet, cu o mişcare febrilă, a scris pe o mulţime de foi de palmier, pe care le-a azvârlit

una peste alta. Când s-au strâns aceste foi și s-au coordonat, s-a găsit... Coranul [1]).

I. Hudson Tuttle, din Cleveland (Ohio), era de 18 ani, un băiat servind la o fermă, fără instrucție și fără educație. Toată ziua era ocupat cu lucrările câmpului. Noaptea, în schimb, scria automat și a scris astfel o carte admirabilă: „Arcadele Naturii", care întrecea nu numai cunoștințele sale, care erau ca și nule, dar întrecea cunoștințele științifice ale timpului său. El nu avea la dispoziție nici cărți, nici bibliotecă, căci părinții lui trăiau într-o pădure și nu se ocupau decât cu agricultura. Volumul său a fost publicat în 1860, cu un apendice arătând originea sa. A avut trei ediții în America, a fost reeditat apoi în Anglia, tradus în limba germană de doctorul Ascherbrenner și publicat la Lipsca. Doctorul Büchner, șeful școlii materialiste germane, a citit această operă, fără să dea atenție apendicelui și a crezut, din această cauză, că emană de la un om de știință; el a luat numeroase părți, pe care le-a citat în cartea sa renumită „Forța și materia". Mai târziu, când doctorul Büchner s-a dus în America să facă o serie de conferințe, a mers în Cleveland și a cerut să vadă pe Hudson Tuttle, „dorind — zicea el — să facă cunoștința unui om, care îi fusese de așa mare ajutor pentru opera sa".

Mediul Tuttle i-a fost prezentat în timpul unui banchet. Când Büchner văzu pe tânăr și i se spuse cum acesta scrisese „Arcadele Naturii", crezu că i se face o farsă. Doctorul Cyriax și d-l Teine cu greu l-au convins că-i spun adevărul.

---

[1]) Religia mahomedană este a treia religie, dată de Dumnezeu în ultimul timp (600 de ani după Hristos), simbolizată în a 3-a nevastă a lui Avraam, Chetura. Această religie a fost, probabil, dată popoarelor aflate în stare de copilărie spirituală, care n-ar fi fost capabile să priceapă un Dumnezeu în trei Ipostaze și fiindcă nu erau capabile să conceapă nici un Dumnezeu — Spirit Nevăzut — religia le-a fost impusă cu forța. Acordându-le poligamia, dar ordonându-le dreptatea, mila, postul și rugăciunea, Mahomet cu sabia în mână, strigând: **„Alah akbar"** (Dumnezeu e mare); **El a făcut cerul și pământul și va judeca lumea și ceea ce trimite El oamenilor: moartea și chiar ce e mai rău decât moartea, este bun suprem"**, a impus timp de 2 veacuri, prin urmașii săi, credința în Dumnezeu unor popoare întinse de la Delhi, din Indii, până la Atlantic, care înainte se închinau idolilor.

Pentru musulmani Coranul este Cuvântul lui Dumnezeu dat profetului lor Mahomet de îngerul Gabriel: Și așa trebuie să fie.

II. Se știe că istoricul și filologul Hasdeu a scris cartea „Sic cogito" după pierderea fiicei sale. În această carte el afirmă următoarele:

„Trecuse șase luni de la moartea fiicei mele. Era în martie 1889. Iarna trecuse, dar primăvara se făcea așteptată. Într-o seară urâtă și umedă, ședeam singur la masa mea de lucru. Înaintea mea erau hârtie și creioane. Cum — nu știu — dar, fără să știu, mâna mea luă un creion și îi puse vârful pe hârtie. Începui să simt la tâmpla mea stângă lovituri scurte și îndesate, ca și cum ar fi fost într-însa un aparat telegrafic. Deodată mâna mea se puse în mișcare, fără astâmpăr, cinci secunde cel mult. Când brațul meu se opri și creionul căzu dintre degete, mă simții deșteptat dintr-un somn, deși eram sigur că nu dormisem. Aruncai privirea pe hârtie și citii acolo foarte limpede:

«Sunt fericită; te iubesc; ne vom revedea; asta îți este de ajuns. Iulia Hasdeu».

Era scris și semnat cu scrisul propriu al fiicei mele".

Ar însemna să acuzăm pe Hasdeu de impietate, afirmând că n-a spus adevărul, că a voit să se înșele pe el însuși și pe alții.

III. Cucernicul Stainton Moses, pastor al Bisericii anglicane, savant și cugetător stimat, a fost și el un mediu de scriere automată. În opera sa „Învățăminte spiritualiste", el expune și starea de spirit, în care el primea comunicările lumii invizibile și diferitele mesaje scrise de el, pe această cale. Iată un extras din această carte:

„La 29 martie 1894 o comunicare fu scrisă în caietul meu. Scrierea îmi era necunoscută, foarte tremurătoare și zguduită; ea părea scrisă de o persoană extrem de slabă și în etate. Semnătura a fost o enigmă, până ce a fost descifrată de spiritul control. Acest mesaj emana de la o bătrână, de care nu auzisem niciodată vorbindu-se; ea murise când avea etatea de peste 90 de ani, într-o casă nu departe de cercul unde ne reuneam. Numele reședinței unde se scurseseră primii ani ai acestei bătrâne, etatea ei, data morții au fost date foarte exact de ea. Ea părăsise pământul de câteva luni și se vede că vechea ei locuință o atrăsese și poate că astfel a dat

și de cercul nostru, care se găsea în vecinătatea imediată".

IV. Buletinul Societății de studii psihice, din Nancy, 1901, a publicat o comunicare făcută în ședința acestei Societăți, de la 29 martie, de d-l Fouquet, redactor șef al gazetei „L'Étoile de l'est" asupra fenomenelor de scriere automată, obținute în prezența sa de d-l, P., mediul său. Citâm pasajele următoare: „Scrierea varia la infinit, după spiritul care scria. Fiecare scriere era ușor de recunoscut și de la primele cuvinte, știam cu cine aveam a face. În aceste scrieri, așa de neasemănate, niciodată n-am recunoscut scrierea proprie a lui P.

P. nu știa ce scria. Pe când mâna lui scria, privirea lui devenea ușor fixă și nu se dirija niciodată către foaia de hârtie. Cu toate astea nu dormea. Într-o zi o personalitate nouă se prezentă sub numele de Alfantis, scriind că a trăit în secolul al șaptelea, în Armenia, unde fusese preot. Am crezut că ne mistifică și i-am spus cu vocea: «Scrie numele tău cu litere armenești». Îndată, scrierea mediului se schimbă și văzurăm apărând un fel de semnătură cu litere necunoscute, apoi o frază întreagă cu litere analoage și după ea traducerea. Nici unul din noi nu știam armenește și nu puteam să verificăm. Am avut ideea să cer spiritului alfabetul armenesc, ca să am un mijloc de control. El scrise alfabetul cu literele corespunzătoare. Comparând acest alfabet cu frazele scrise și numele Alfantis, am văzut că era concordanță. Alfantis ne-a dat informații asupra istoriei și geografiei vechii Armenii, pe care n-am putut să le controlăm decât în parte. Mediul nu cunoștea aceste detalii. Experimentatorii nu și-au putut procura nici un fragment de scriere armenească din secolul al 7-lea, ci numai o frază în armeneasca modernă. Deși foarte diferită una de alta — cum ar fi limba franceză modernă de limba franceză din secolul al șaptelea — totuși spiritul a putut-o traduce și un student bulgar, care cunoștea limba armeană, a confirmat traducerea".

V. Doctorul Dusart, la congresul din Paris, din 1900, de spiritualism experimental, a prezentat un memoriu asupra mediilor cu scriere automată, pe care le-a întrebuințat în experiențele sale. Extrag din acest memoriu următoarele: „Maria D. scrie automat. Caracterul scrie-

rii și ortografia variază după persoanele postume, care se manifestă. Se recunoaște scriitorul înainte de a fi semnat. În mai multe cazuri, comparația scrierii persoanei moarte cu aceea a celui ce scrie, arată asemănări izbitoare.

Patru fetițe: de 12 luni, 23 luni, 3 și 4 ani, au scris singure sau reunite la o aceeași masă. Mesajele obținute, când erau simultane, reprezentau aceeași cugetare sub forme diferite. Acești copii zguduiau brațele și mâinile ca și cum ar fi voit să scape de cineva care le strângea.

Doamna B., lucrătoare de la țară, care nu știa să scrie deloc, sub influența unui spirit, a scris o jumătate de pagină cu o scriere conținând consilii".

Mediile automate pure n-au conștiință de ceea ce scriu. La aceste medii numai brațul este influențat: numai de braț se servește persoana spirituală care se manifestă. Alte medii par a fi semiautomate. La acestea si creierul și mâna sunt influențate. Ele au conștiință de ce scriu și cuvintele vin în cugetarea lor, în momentul când se scriu pe hârtie.

VI. Iată o dare de seamă făcută de un institutor, cu privire la scrierea automată, periodicului „Revue Spirite" nr. din 15 ianuarie 1886.

„În 1854, eram institutor într-un sat, comuna mea natală, Amance (Meurthe). Întâmplarea a făcut să dau de un număr dintr-o publicație asupra spiritualismului. Această lectură mi-a inspirat dorința să încerc experiențele, ale căror detalii le citisem. Cu toată buna mea voință și destul de lungă perseverență n-am obținut nici un rezultat. Nici mesele, nici scaunele nu sufereau influența mea. În aceeași epocă aveam un tânăr institutor ajutor, care asista curios la încercările mele, dar nu lua parte. Când am părăsit partida, a început el să vadă, dacă cu el o să se învârtească sau o să bată masa. Acest tânăr constată deodată că era mediu și încă unul puternic; abia atingea un scaun sau o măsuță și ele începeau să se miște. Mult timp el nu s-a servit decât de măsuță pentru a stabili comunicările sale cu ființele invizibile, cu ajutorul unui alfabet convențional.

Noi ne treceam timpul cu aceste experiențe, în care nu era decât curiozitate. Într-o zi, ajutorul meu și eu

ne gândeam împreună la inconvenientul pe care il prezenta transmiterea prea înceată prin lovituri bătute. Se pierdea prea mult timp și eram expuși la erori. «Ar trebui, spuse Charles, ajutorul meu, să putem scrie cu un creion sau cu un condei» și imediat încercă. Luă un creion și o bucată de hârtie și deodată fuserăm speriați de rezultat. Creionul mergea cu o repeziciune uimitoare; toate cuvintele erau scrise destul de citeț și când o linie scrisă se termina, mâna mediului era purtată înapoi spre a începe alta.

Acest început a surprins atât de mult pe ajutorul meu, încât speriat a azărlit creionul. Câtva timp n-a mai reînnoit experiența. Îi era frică; și de multe ori mi-a mărturisit că se simțea ca obsedat și constrâns să scrie. Cu toate acestea a reluat exercițiile acestea și le-a urmat la intervale, timp de un an. Câtă hârtie a consumat acest tânăr! Ce răspunsuri surprinzătoare, neașteptate și chiar stupefiante a obținut el, dar și foarte multe glume!

Această scriere era cu adevărat automată, pentru că ea era obținută în afară de voința mediului. El era complet inconștient de răspunsul sau fraza ce scria. El nu era adormit și de multe ori gândul lui era departe de ceea ce scria creionul.

Să-mi fie permis să raportez câteva fapte, continuă institutorul. Un preot de la catedrala din Nancy (preotul Garo), auzind vorbindu-se de revelațiile surprinzătoare, obținute de tânărul meu ajutor, l-a chemat într-o zi la el și eu l-am însoțit. Acolo se găseau reuniți șase preoți respectabili.

Se dete tânărului hârtie și un creion, invitându-l să răspundă la niște întrebări scrise și puse într-un plic pecetluit pe masă. N-am cunoscut niciodată natura întrebărilor puse, dar știu că primul răspuns sperie pe preoții care se priveau mirați de fraza ce fusese scrisă. Unul din răspunsuri fu făcut în limba latină; ori tânărul Charles nu avea cea mai mică noțiune de această limbă. Abatele Garo și prietenii săi nu voiră să creadă decât după afirmația formală a mediului că nu știa deloc latinește. Ultimul răspuns obținut prin scriere automată ne-a făcut să ghicim natura întrebării. Acest ultim

răspuns era: „Ce-ţi pasă dacă luna este locuită sau nu, tu aici pe pământ ai o misiune de împlinit, împlineşte-o".

Acest ultim răspuns fiind dat, şedinţa a fost încheiată şi am plecat lăsând în cea mai completă mirare pe preoţi, care voiseră să fie martorii acestei şedinţe de spiritualism.

Mai târziu tânărul Charles a părăsit şcoala mea, fiind mutat la şcoala din Ville-en-Vermois, tot ca institutor ajutor.

Într-o joi el trebuia să meargă la Saint-Nicolas să asiste la o conferinţă de institutori. Era iarnă, pământul era acoperit de zăpadă. În mijlocul câmpului el se oprise un moment să admire tabloul, pe care il oferea zăpada albă; se rezemă pe bastonul lui, când deodată, il simţi că i se mişcă în mână; lăsă bastonul liber între degetele lui şi imediat bastonul scrise pe zăpadă:

„Charles, tatăl tău a murit azi dimineaţă; întoarce-te în sat şi vei întâlni pe... care vine să-ţi aducă această veste".

Numele era bine scris. Această veste îl înspăimântă pe tânărul Charles, dar el crezu. S-a întors în sat şi prima persoană, pe care a întâlnit-o, era aceea care fusese scrisă pe zăpadă şi care i-a spus intr-adevăr, că tatăl său, în dimineaţa aceleiaşi zile, căzuse dintr-un pod şi murise.

Mai târziu, acest tânăr a fost numit şef de studii la colegiul din Commercy. Într-o zi însoţea elevii la plimbare; era vară; o imprudenţă l-a pierdut. Fiind asudat, a băut apă rece şi s-a culcat pe iarbă, la umbra unui arbore. Reintrat la colegiu, a făcut febră şi a murit câteva zile mai târziu.

În ajunul morţii, fiind în deplină conştiinţă, a simţit mâna dreaptă agitându-se, el a înţeles şi a cerut infirmierului un creion şi o bucată de hârtie şi creionul a scris:

„Charles, pregăteşte-te; poimâine la ora 3 vei muri".
El era convins acum şi a treia zi la ora 3 după amiază în prezenţa unui profesor şi a câtorva elevi şi-a dat sufletul. Aceste detalii mi le-a dat profesorul insuşi, care păstra cu pietate foaia de hârtie, pe care erau scrise cuvintele de mai sus.

Didelot. **Rosières—aux—Salines, octobre 1886".**

VII. Am spus în capitolul precedent că mediul Luiza, cu care experimenta profesorul Santoliquido, devenise mediu cu scriere automată. Iată unul din mesajele scrise automat :

La 18 iulie 1916 fu transmisă comunicarea următoare :

„Dragii mei, să nu văd stingându-se flacăra credinței în sufletele voastre. Păstrați sămânța bună, care vă va da viața în viață. Fiți și veți fi, v-am mai spus-o și altă dată.

Când cineva renaște, nu poate muri. Scumpă Luiza, pentru tine în special vorbesc.

Rugați-vă pentru nenorocita omenire. Rugați-vă ca marea suferință a ceasurilor acestea din război să nu piardă sămânța bună. Rugați-vă, dragii mei ; vă binecuvântez".

VIII. Hasdeu scrie de asemenea următoarele în aceeași carte citată :

„Aveam o ședință la 13 noiembrie 1890, nu seara, nici noaptea, ci pe la ora 10 dimineața.

Erau de față dr. D. Steiner, profesorul Bonifaciu Florescu și profesorul Th. Speranță, iar ca mediu servea V. Cosmovici. Dacă nu mă înșel, tocmai la acea ședință dr. Steiner adusese pe consulul general austro-ungar D. Cavaler de Suzzara.

În acea ședință eu primesc deodată de la tatăl meu următoarea comunicare în rusește, pe care o dau în traducere : «În calitate de ultim descendent al familiei, tu ești dator a continua tezaurul limbii moldovenești : «Etymologicum Magnum Romaniae».

Comunicarea începea în franțuzește din partea fiicei mele și cu slova ei : «Attends, il arrive. Le voilà». **Urma apoi textul rusesc.**

Tatăl meu cât timp era în viață îmi scria totdeauna în rusește, ceea ce nu știa și nu putea să știe nici mediul Cosmovici, nici ceilalți, căci eu nu am spus-o niciodată nimănui.

Ca basarabenii în genere, tatăl meu nu zicea niciodată : «limba românească», ci numai «limba moldovenească». Cosmovici, român neaoș din Moldova, nu știe nici un cuvânt rusește ; apoi Cosmovici era adormit când scria, cu ochii închiși".

IX. În multe cazuri s-a făcut în mod neîndoios identificarea persoanelor invizibile, care scriu prin mâna mediilor.

Mediul profesorului materialist Flournoy, de la Geneva, într-o ședință scrisese automat fraza următoare: «Astăzi, 21 mai, certific tuturor acelor care au cunoștință, că sunt Burnier, preot din Chessenaz».

Semnat: Burnier.

Cercetările profesorului Flournoy, făcute în comuna Chessenaz (Haute Savoie) i-au revelat: 1. Existența reală a unui preot Burnier, **mort de aproape un secol;** 2. Identitatea scrisului și a semnăturii preotului, cu fraza scrisă de mediu în transă.

Într-o altă ședință, afirmă profesorul Flournoy: un alt fost locuitor din Chessenaz, sindicul Chaumontet, a scris cine este și de unde este, prin mâna aceluiași mediu în transă.

Scrierea și semnătura sindicului Chaumontet au fost găsite de materialistul Flournoy identice cu scrisul și semnătura lui Chaumontet din timpul vieții.

Profesorul Flournoy caută să explice aceasta prin întâmplare și subconștient.

Printre cărțile sfinte avem o carte scrisă automat: Cartea Psalmilor, **scrisă de proorocul împărat David. Domnul Însuși ne-o mărturisește:**

„Pe când erau strânși la un loc fariseii, Iisus i-a întrebat: «Ce credeți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?» «Al lui David» I-au răspuns ei. Și Iisus le-a zis: «Cum atunci David, FIIND INSUFLAT DE DUHUL, Îl numește Domn, când zice: «Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale? Deci, dacă David îl numește Domn, cum este el Fiul Lui?». Nimeni nu I-a putut răspunde un cuvânt. Și din ziua aceea n-a îndrăznit nimeni să-l mai pună întrebări". **(Matei 22—41, 46).**

Dumnezeul Întrupat zice, deci, că proorocul și împăratul David a scris psalmii „fiind insuflat de Duhul".

Spiritul Divin cu mâna proorocului a scris, deci, tainele privitoare la Mântuitorul, pe care Îl vestește ca Dumnezeu adevărat: „Dumnezeu este Domnul și s-a arătat nouă" **(117). Numeroși psalmi vestesc taina privi-**

toare pe Mântuitorul: 2, 8, 15, 21, 33, 37, 39, 68, 71, 109, 116, iar psalmul 44 privește și pe Maica Domnului.

Am terminat capitolele care privesc experiențele.

. . . .

Unii necredincioși, spre a se convinge de supraviețuire experimentează cu „masa" iar alții cu „planșeta" sau „ouidja", despre care n-am scris nimic în acest volum. Cu toate că se pot obține și prin aceste mijloace, în anumite condiții de experimentare, rezultate neîndoioase, totuși, pentru că „fac însă studiile psihice cu ușurință" intră în contact cu spiritele rele, care le debitează minciuni, (minciuna reincarnării etc.) pe care unii le primesc ca adevăruri, iar alții rămân dezamăgiți.

Evanghelia arată clar că sufletul nu moare. Scriptura Vechiului Testament arată același lucru și oprește sub pedeapsă de moarte convorbirea cu cei plecați dintre noi: „Dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort să fie pedepsiți cu moartea; să-i ucideți cu pietre; sângele lor să cadă asupra lor" (Levitic 20—27); „Să nu fie la tine nimeni care să întrebe pe morți" (Deuteronom 18—11).

Deși nu suntem sub „Lege", ci „sub Harul Domnului nostru Iisus Hristos, Care ne-a răscumpărat pe noi din blestemul Legii Vechi" (Galateni 3—13) și deși starea celor adormiți sub Noul Testament este alta decât a celor adormiți sub Lege, totuși slujitorii altarului, pe baza Scripturii, opresc aceste comunicări și ei trebuiesc ascultați, căci Dumnezeu a zis: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă" (Luca 10—16) și: „Cine nu vrea să asculte de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș" (Matei 18—17).

PARTEA III

CAPITOLUL I

MEDIUMNITATEA

Mediul este mijlocitorul între lumea spirituală și cea materială. Mediul este un aparat delicat, care servește la dovedirea supraviețuirii personalității umane, cu toate amintirile și experiențele sale. Numai cu ajutorul mediului, se poate dovedi experimental că sufletul supraviețuiește. Pentru aceste motive, mediile trebuiesc încurajate, susținute, respectate, îngrijite și cultivate.

Mediumnitatea este o stare psihică. A fi mediu este a poseda forțe psihice fluidice, ce pot fi puse la dispoziția ființelor spirituale invizibile, spre a le permite să se manifeste pe planul material. Din punct de vedere psihic, mediumnitatea este un dar de Sus; din punct de vedere medical este o stare particulară, dar compatibilă cu o perfectă sănătate.

Mediile sunt persoane care au darul de a-și exterioriza cu mai mare sau mai mică ușurință spiritul și corpul lor eteric. Când îndeplinesc acest serviciu, ele au o misiune de împlinit și trebuie s-o îndeplinească cu cea mai perfectă bună credință. Misiunea lor este cu adevărat un apostolat.

Mediumnitatea poate apare la orice etate: la copii, la adolescenți, la tineri și chiar la persoane relativ bătrâne. Fetele, în special, și sexul feminin, în general, sunt mai des dotate de mediumnitate. Bărbații totuși nu

sunt lipsiţi de acest dar. Copiii nu trebuiesc să servească drept medii, chiar dacă dovedesc facultăţi mediumnice, fiindcă experienţele psihice făcute cu ei, le pot altera sănătatea. La un adult şi chiar la adolescenţi, bine dezvoltaţi, mediumnitatea nu oferă nici un pericol, dacă experienţele psihice, la care se supun, sunt făcute cu grijă şi cu măsură de oameni cunoscători, şi dacă mediul duce o viaţă morală şi curată, şi-şi înalţă sufletul la Dumnezeu prin rugăciuni; altfel poate cădea în obsesie, de care cu greu se va vindeca. Controlul mediilor trebuie să fie de o rigurozitate extremă.

Cele mai dotate medii sunt cele care dau materializările complete. Din ceea ce a fost numit ectoplasma mediului, precum şi din toată materia asistenţilor şi pe care, într-un mod neexplicat, fiinţele invizibile şi-o apropie integrând-o în corpul lor eteric, ele se formează luând toate aparenţele vieţii reale pentru un timp de câteva secunde sau câteva minute. Aceste fiinţe venite din invizibil, aproape întotdeauna îmbrăcate în voaluri albe, ne dau dovada cea mai absolută a supravieţuirii personalităţii conştiente, după moarte.

Mediul geme uşor uneori, alteori are mişcări convulsive ale feţei, intră în transă şi deodată apare o fiinţă graţioasă învelită în voaluri albe mătăsoase; ea surâde, merge, vorbeşte, se topeşte; apare din nou, dă mâna cu asistenţii, îi sărută, le vorbeşte din nou, permite să fie fotografiată, sau lasă întipărituri în parafină sau altă substanţă, spre a proba venirea ei şi apoi dispare în faţa asistenţilor sau în cabinetul obscur. Mediul se deşteaptă şi totul reintră în normal.

Sunt medii cu vedere psihică care în stare de transă pot vedea fiinţele spirituale şi foarte rar le pot vedea chiar în plină conştiinţă, în stare de veghe. Fiinţa spirituală le apare mai mult sau mai puţin fluidă, asemenea unei siluete mai mult sau mai puţin precizată. Aceste medii par a filtra în afară de ele spiritul lor, care, exteriorizat parţial din materie, vede fiinţele spirituale. Este „darul deosebirii spiritelor dat de Duhul", după Sfântul Pavel.

Toţi însă, uneori, în somnul natural putem avea vederea psihică şi vederea fiinţelor dispărute. Mai mult

încă putem avea şi auzul psihic şi auzi cuvintele ce ne spun aceste fiinţe.

Sunt medii cu auz psihic, medii auditive, cum a fost Jeana d'Arc. Născută la Domremy, la 1412, din ţărani cultivatori de pământ, foarte religioasă, spovedindu-se în fiecare lună şi cuminecându-se la toate sărbătorile mari, mergând regulat la biserică şi deseori rugându-se pe câmp, unde păzea oile, ea a fost salvatoarea Franţei; ea, o simplă fată de ţărani.

În 1425 ea a auzit de trei ori la scurte intervale de timp, în apropierea pădurii, unde se găsea cu oile ei: „Jeana, tu eşti menită să duci o altă viaţă şi să faci minuni, căci pe tine te-a ales Regele Cerului pentru a reda fericirea Franţei şi a ajuta pe regele Carol. Ia haine de bărbat, armează-te, tu vei fi comandantul războiului şi totul se va face după hotărârea ta".

În acelaşi timp ea spunea că a şi văzut fiinţele spirituale, care i-au spus aceste cuvinte: „Am văzut cu ochii corpului meu, aşa cum te văd şi când au dispărut am plâns, căci aş fi vrut să mă ia cu ele".

Contra voinţei părinţilor, învingând numeroase dificultăţi, Jeana, în capul unei oştiri, a despresurat Orleans-ul şi a făcut pe rege să se încoroneze la Reims. Jeana d'Arc a fost un extraordinar mediu; prin ea s-a făcut materializarea spiritelor Margareta şi Caterina, care i-au apărut spunându-i numele lor şi zicându-i că: „regele ei va recăpăta regatul Franţei, cu voia sau fără voia adversarilor ei". Arsă de vie la 30 mai 1431 la Rouen, mai târziu Biserica catolică a trecut-o între sfinte.

Sunt medii vorbitoare, printre care am citat pe d-na Piper şi pe islandezul Indridason. Mediul aşteaptă, intră în transă, o mişcare convulsivă îl zguduie şi vorbeşte...

Cuvântul lui curge ca un izvor. Auditorul rămâne sub farmecul vorbirii lui. Un simplu mediu fără instrucţie devine un orator sau un filosof; vocea lui devine sonoră, şi domină pe asistenţi. Mediul este transfigurat. Alteori vorbeşte cu oarecare greutate la început şi apoi aproape cu uşurinţă în limbi străine, pe care nu le-a vorbit niciodată, pe care nu le-a cunoscut şi nu le-a învăţat niciodată. Este un dement? Este un halucinat? Nu. Cuvintele lui sunt logice, ele arată cunoştinţe foarte întinse în subiectul pe care îl dezvoltă; el fascinează pe asis-

tenţi. La un moment dat, înăbuşit, se opreşte; ochii lui iau privirea normală, figura lui devine ce era înainte de somn; se deşteaptă. Mediul devine fiinţa nulă, fiinţa ştearsă ce era înainte de şedinţă. Este darul: „cuvântului înţelepciunii, al feluritelor limbi şi al cunoştinţei“ dat de Duhul, după Sfântul Pavel.

Sunt medii ale căror forţe psihice permit fiinţelor spirituale să facă aduceri de obiecte, cum a fost Anna Roth şi Heinrich Melzer din Dresda şi Indridason.

Alte medii sunt vindecătoare. Prin aceste medii se obţin uneori cure miraculoase, care nu pot fi negate. „Este darul tămăduirilor“ după Sfântul Pavel, dat de Acelaşi Duh.

Profeţii Vechiului Testament erau medii ale Duhului Sfânt, medii ale Divinităţii.

Cititorii ştiu de asemenea că sunt medii cu scriere automată. Mâna alunecă pe hârtie, fără să ştie ce scrie. Prin zguduiri, mâna se agită, scrie şi se opreşte brusc. Acest gen de mediumnitate trebuie judecat cu o mare rezervă şi extremă rigoare. Numai când conţinutul scrisului este deasupra facultăţilor normale ale mediului, numai în acest caz scrisul automat trebuie admis ca o comunicare a unei fiinţe invizibile.

Sunt încă medii ale căror forţe psihice pot fi întrebuinţate de fiinţele spirituale pentru a produce fenomene fizice, ca mişcări de obiecte fără atingere, levitaţii, diferite zgomote şi lovituri în obiecte, fenomene de typtologie sau scriere directă.

În sfârşit sunt medii zise metagnomice. Ţinând în mână un obiect „psihometric“ care a aparţinut sau aparţine unei persoane, obiect pe care această persoană l-a purtat şi l-a atins deseori, aceste medii arată planul de viaţă cu ceea ce se referă la trecutul, la prezentul şi la viitorul ei. Prin aceeaşi enigmatică influenţă a obiectului psihometric, poate descrie viaţa unui defunct.

Pentru a ilustra acest gen de mediumnitate care se numeşte şi metagnomie sau psihometrie voi da în rezumat o experienţă a lui sir Lodge, fost rector al Universităţii din Birmingham.

Experienţa a avut loc în 1901. Mediul era d-na Thompson, din Liverpool. Davies, ajutorul profesorului Lodge, fiind însărcinat să facă experienţă cu d-na Thomp-

son, acesta afirmă că mai târziu, 7 din 11 incidente, care trebuiau să aibă loc în viitor, s-au confirmat, celelalte patru rămânând să fie verificate într-un viitor mai depărtat.

Davies a făcut o altă experienţă cu mediul psihometric care a reuşit pe deplin. O cunoştinţă a lui Davies, David Wiliams era paralitic în pat, iar medicii considerau cazul, ca un caz bizar de paralizie. Davies propuse familiei să aducă mediului un obiect aparţinând bolnavului. Fratele bolnavului, însoţit de Davies, a adus două obiecte, dintre care o bucată de şifon, pe care bolnavul o rula zilnic în mâinile sale. Fratele bolnavului, necunoscut mediului şi fără să-i dea vreo informaţie a trecut obiectele aduse, în mâna mediului. Mediul spuse imediat că era vorba de un caz grav şi că „bolnavul avusese un accident intr-un loc profund şi obscur, unde craniul îi fusese comprimat“ şi mediul a arătat precis locul comprimat, atingând capul d-lui Davies. Ea găsise că un cheag de sânge fusese în acel loc. Medicul nu afirmase aceasta.

Sir Lodge scrie: „Am considerat că era o bună ocazie să încerc o probă. Am rugat pe Robert Jones, medic care practica atunci în Liverpool, să consimtă să vadă şi să examineze pe bolnav, fără să-i mai dau nici un alt detaliu. El constată o leziune a craniului în locul indicat de mediu. După a doua vizită, el s-a decis să opereze pe bolnav. O schemă indica locul rănirii neaparente specificată de mediu, cât şi locul vecin unde trepanaţia a fost făcută. Operaţia făcută, medicul a constatat că nu era nici un cheag de sânge, dar admitea că trebuie să fi fost înainte.

Bolnavul, restabilit în parte, spune că s-a lovit de o bară pe când se urca cu ascensorul dintr-o mină, în Johannesburg, în Africa de sud.

Iată raportul chirurgical: 30 mai 1902. «Am operat pe David Williams, practicând o deschizătură aproape de locul unde îmi părea că o depresiune există în craniu. Am constatat oarecare îngroşare şi asperitate a osului luat şi oarecare adeziune a durei mater de os. Dacă va fi existat vreun cheag de sânge, el trebuie să fi fost în întregime resorbit şi aparenţa durei mater se pretează perfect la teoria unui cheag de sânge.

Deschizând dura mater am constatat că pia mater, dedesubt, părea a fi normală și că pulsația creierului era bine marcată îndepărtând astfel orice idee de presiune în interiorul craniului. Bolnavul se găsea în foarte rea condiție în momentul operației.

Semnat : ROBERT JONES

Post scriptum. **Am uitat să spun că a fost fără îndoială o leziune a craniului indicată pe fața interioară.**

R. J.»".

Un asemenea mediu metagnomic este descris în Faptele apostolilor (21—8, 9, 10, 11): „A doua zi ieșind Pavel și cei ce eram cu el, am venit la Cezareea. Am intrat în casa lui Filip evanghelizatorul, care era unul din cei șapte, și am găzduit la el. El avea patru fete fecioare care prooroceau. Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un prooroc, numit Agab, s-a pogorât din Iudeea.

Și a venit la noi. A luat brâul lui Pavel, și-a legat picioarele și mâinile și a zis : Iată ce zice Duhul Sfânt : Așa vor lega Iudeii la Ierusalim pe omul acela, al cui este brâul și-l vor da în mâinile neamurilor".

Se știe că profeția s-a împlinit întocmai.

CAPITOLUL II

ȘTIINȚA PSIHICĂ ȘI ȘTIINȚA MATERIALISTĂ

Materialiștii reduc tot universul la unitate : materia. Cu toate acestea, materia însăși nu este decât fantoma energiei. Masa și energia sunt același lucru sau cel puțin sunt două fețe ale aceleiași medalii — zice știința oficială. Când materia se disociază în atomii din care provine și atomii trec, ca să zicem astfel, în lumea cealaltă, devin energie electro-magnetică, energie inconștientă. Și cu asta s-a sfârșit totul ; în afară de asta nu mai este nimic !

Geniile materialiste, văzând totuși că : „mesele se învârtesc, ca și pământul lui Galileu ; că măsuțele vorbesc nici mai rău, nici mai bine ca profesorii de antropologie ; că zidurile răsună de bătăi ; că scaunele se plim-

bă in fața asistenților; că armonicele cântă sub mese; că cutiile ca și oamenii zboară prin aer fără contact; că flori cad din tavan și mâini vizibile sau invizibile le oferă doamnelor prezente; că creioane, nesusținute de nimeni, scriu pe hârtie sau între două ardezii, în toate felurile de limbi, sentințe filosofice sau adevăruri à la Palisse; că greutatea corpurilor, impenetrabilitatea materiei și toate legile naturii, sunt cu obrăznicie violate de aceste persoane invizibile, care își bat joc de dinamometre și râd de mecanică; că ființe în carne și oase se plimbă în mijlocul asistenței, vorbesc limbi străine sau limba asistenților; râd, pozează înaintea fotografilor, sau ca Katie King a lui Crookes, fac un tur de vals cu amfitrionul și istorisesc povești copiilor lor" și neputând să le tăgăduiască, unii văzându-le cu ochii lor, au dat la lumină imediat ingenioasele lor explicații.

Iată una din aceste explicații, care se referă în special la „materializări", dată de doctorul în medicină Joire și admisă de mulți: „Unii subiecți posedă facultatea specială de a reuni imaginile mintale, emise de un grup de persoane prezente și de a le condensa ca un acumulator. Aceste imagini mintale se materializează atât de mult, încât devin sensibile ochilor și celorlalte simțuri ale persoanelor prezente, fiindcă iau toate proprietățile corpurilor materiale". Cu alte cuvinte, ideea mediului și a asistenților, reunite într-un tot, se materializează într-o ființă omenească, în carne și oase, după cum am văzut, care se plimbă printre asistenți, vorbește, râde, strânge cu putere mâna, sărută pe asistenți, respiră, are puls, ochi, păr, nas, în sfârșit o ființă vie cu toate calitățile unei asemenea ființe. Ori, în experiențele de materializare nu este nici o concordanță și înțelegere între asistenți și mediu, cu privire la persoana sau persoanele ce urmează să fie materializate în fața lor.

Și ce este ideea? După știința materialistă, ideea este rezultatul mișcărilor atomice, ce au loc în celulele cerebrale, în special în cele din substanța cenușie. Să admitem că acești atomi ar ieși în mediul ambiant din camera de experiențe, din toate creierele asistenților și al mediului. Cum ar putea acești atomi, odată ieșiți afară, să se reunească, să se grupeze și să dea naștere unei ființe vii, care să aibă toate atributele vieții? Prin forța

voinței asistenților și mediului? Atunci de ce ideile și imaginile mintale ale asistenților, reunite la un loc de mediu, nu se materializează într-un obiect material neanimat? Într-un scaun, într-un bufet de sufragerie, într-o statuie de piatră? De ce numaidecât într-o ființă omenească vie, care să afirme că a trăit altădată pe pământ? Poate fi sigur doctorul în medicină că oricât ar experimenta și oricât asistenții, oricare ar fi numărul lor împreună cu mediul, ar dori și și-ar concentra gândurile ca să se materializeze în fața lor o masă de joc de cărți sau un maldăr de bilete de bancă, nu se vor materializa asemenea obiecte „in secula seculorum“, prin simpla condensare a aceleiași idei și reunire a imaginilor mintale. De obicei apar în sală, materializate, persoane, la care nimeni din asistenți nu se aștepta. Unde este în acest caz concentrarea imaginilor mintale ale asistenților?

Este voința mediului? Dar aproape întotdeauna el doarme și voința lui este atât de slabă, încât el se lasă a i se extrage din corpul său o mare cantitate de materie; forțele sale nervoase și vitale sunt în mare parte pierdute. Este voința asistenților? Ei sunt mintal în stare de așteptare și de curiozitate. Este indiscutabil că trebuie neapărat o forță exterioară care să absoarbă electroni și atomi de materie din ambianță. Această forță exterioară o are persoana invizibilă, care se materializează. Persoana invizibilă ia substanța, sub formă de fluide, din mediu. Din mediu exudează, după cum se știe, în mare cantitate această substanță fluidică sub formă de nor sau sub formă gelatinoasă. Persoana spirituală absoarbe această substanță fluidică, o vitalizează și prin acest mijloc reușește să se materializeze. Persoana spirituală grefează această substanță fluidică absorbită și vitalizată pe canavaua corpului eteric, absolut identic corpului material și prin acest mijloc, din invizibilă, devine vizibilă ochilor noștri materiali.

Orice altă explicație este zadarnică și nulă. Persoanele spirituale, toate fără excepție, confirmă aceasta:

„— Duhul e aicea, deși numai mâna i se vede — îmi zise Covindasami (scrie Jacolliot) poți să-i vorbești, dacă ai dorință.

— Crezi că are să-mi răspundă?
— Stăpânul francez să încerce.
Câteva din cuvintele răspunse mă izbiră așa de tare încâ le scrisei repede cu creionul.
— Am îmbrăcat un corp fluidic".
S-a văzut din capitolele precedente că substanța fluidică vine aproape în totalitate din mediu. S-a văzut de asemenea că greutatea mediului scade în proporții considerabile în timpul experiențelor de materializare. Alteori mediului i se dematerializează chiar membre întregi. „Cât despre țesutul stofelor — scrie doctorul Gibier — unele din ființele spirituale au spus că ele o produc dematerializând o parte din efectele mediului, altele afirmă că-l aduc ele; totul este posibil. Câteodată este permis să tăiem o bucată din țesutul îmbrăcămintei sau din păr, ce se poate examina în urmă chiar la microscop".
Toate persoanele spirituale materializate afirmă că au trăit înainte pe pământ. Ne aducem aminte că Jacolliot a întrebat pe bătrânul brahman materializat în fața lui.
„— Ești tu într-adevăr — îi spusei atunci, cu voce tare — un fost locuitor de pe pământ?... Nu isprăvisem întrebarea și cuvântul „Da" apărea și dispărea numaidecât pe pieptul bătrânului brahman, printr-un efect care semăna foarte mult cu acela ce l-ar produce un cuvânt scris la întuneric cu ajutorul unei bucăți de fosfor".
Același răspuns îl dau toate aceste persoane materializate.
Cititorul își amintește că doctorul Gibier a întrebat și el pe Ellan, persoană invizibilă materializată, dacă nu era a doua personalitate a mediului sau o personalitate născută din subconștientul mediului. „El îmi declară emfatic, că el și toate celelalte «spirite», care se manifestă prin mijlocirea mediului, sunt personalități distincte de mediu, sunt spirite dezincarnate, a căror misiune este de a demonstra existența vieții celeilalte. El adăugă că numai cu ajutorul «forțelor materiale», absorbite din mediu, ei reușesc a se manifesta pe planul nostru material".
Tot doctorul Gibier scrie că, cerând relații micii Maudy asupra morții sale, „răspunsul ei fu că ea nu era moartă și că nu făcuse decât să-și schimbe situația („changer de condition").

Cum știu aceste ființe să meargă și să vorbească sau să sărute pe persoana iubită — tată, mamă, soră, frate, copil, dintre asistenți? Pentru ce mama lui Lombroso nu l-a sărutat și nu s-a adresat decât lui? Pentru ce Naldino a vorbit și a sărutat numai pe tatăl său? Cum se explică că Jensen, materializat, vorbește perfect în limba daneză, când toți asistenții erau islandezi și mediul nu știa limba daneză?

Alți materialiști susțin că ființele materializate sunt dublul mediului, fără să explice, ce poate fi acest „dublu" și fără să observe că prin afirmarea existenței acestui dublu, ajung tot la nemurirea acestui dublu. Este adevărat, uneori, extrem de rar, apariția materializată pare a fi dublul mediului. Dar când mediul este de sex feminin și apariția materializată este un domn cu barbă, cum poate fi această apariție dublul mediului? Când mediul este o femeie de 50 ani, cum era d-na Salmon și apariția materializată era un copil de mai multe luni, cum poate acest copil să fie dublul mediului? Când aceeași persoană materializată se manifestă identică cu ea insăși, în prezența a medii diferite și de sexe diferite, cum poate fi ea dublul acestor medii? Când mai multe persoane diferite se manifestă succesiv în aceeași ședință în prezența și prin fluidele aceluiași mediu, cum pot fi ele același dublu al mediului? Când persoana materializată este cu totul neasemănătoare în talie și în totalul fizic și mintal cu mediul, cum poate fi ea dublul mediului? Când persoana materializată este cu totul asemănătoare, în liniile fizice și mintale, cu o persoană defunctă, cunoscută și recunoscută perfect de unul sau mai mulți din martorii asistenți, cum o să credem că este dublul mediului, dublu pe care știința materialistă nu-l admite, căci de el nu se vorbește în nici o carte de știință oficială. De unde a apărut?

Alți materialiști, fără să aibă vreo cunoștință de aceste materializări, le neagă complet și le consideră — a priori — ca o halucinație. Este posibil ca o asistență de opt, zece, douăsprezece persoane și mai mult să fie halucinată colectiv, subit, total și identic? Psihiștii le-au arătat fotografiile, mulajele, întipăriturile obținute în condiții de control absolute. Materialiștii, fără să experimenteze sau să fi văzut vreodată asemenea materializări,

au răspuns că trebuie să fi fost vreo fraudă la mijloc. Dar, experimentatorii psihiști au luat toate măsurile contra posibilității unei înșelătorii cu privire la mediu, la local și la asistență. Mediul a fost verificat total. I s-au schimbat hainele, nu i s-a permis să posede nimic; nimic în mâini, nimic în buzunare sau în orice altă parte. Mediul a fost închis în sac sau în colivie închisă și pecetluită, legat de galvanometru. Localul? De multe ori era localul experimentatorului, un savant — doritor să studieze — un sceptic. S-au închis ușile și s-au pecetluit, s-au închis și pecetluit ferestrele. Nici o comunicare necunoscută, nici prin uși ascunse, nici prin tavan, nici prin pardoseală. Asistența? Rude, prieteni, intimi, curioși și increduli. Același control, după ședință, al localului, al asistenților și mediului. Este zadarnică explicația prin fraudă, este nulă.

Pentru celelalte fenomene: scriere directă, fenomene luminoase, telekinezie și levitație, materialiștii au formulat altă explicație: „Aceste fenomene, după ei, sunt produse de energia fluidică nervoasă, condusă de subconștientul mediului". Ce este energia fluidică nervoasă? Un curent nervos. Și ce este subconștientul? Materialmente, el nu poate fi decât un electron, sau un grup de electroni sau atomi, de molecule sau în fine o celulă sau un grup de celule, de substanță cenușie sau albă, existând undeva în creier; iar spiritualmente sunt cunoștințe avute și depuse în fundul conștiinței spiritului. Cum poate acest grup de celule, acest subconștient, întrebuințând. forța fluidică nervoasă", să scrie de la distanță între două ardezii în limbi necunoscute de mediu cu o perfectă ortografie? Poate ști subconștientul limbi străine, pe care conștientul nu le-a învățat și nu le cunoaște? Poate fi primită și admisă de cineva o asemenea explicație? Este posibil ca subconștientul unui băiat de prăvălie să scrie în limbi străine, între două ardezii legate și înșurubate? Este posibil ca subconștientul să producă fenomenele luminoase? De ce, până azi, materialiștii n-au produs și n-au vorbit de aceste fenomene în nici un tratat de studiu? De ce nu l-au adus la cunoștința tuturor și profesorii respectivi de ce nu l-au scris în cărțile lor? Este posibil ca subconștientul mediului Indridason, cu „forța lui fluidică nervoasă" să-l poarte pe el însuși prin aer

cu scaun cu tot, pe lângă tavan, de la un capăt al sălii la alt capăt și să-l facă să traverseze nevătămat cadrul de sârmă, fără să modifice în nimic sârmele acestui cadru?

Este posibil ca același subconștient al mediului, întrebuințând forța sa fluidică nervoasă să aducă obiecte? Este posibil ca subconștientul mediului Indridason să fi adus borcanul conținând mai multe păsări în alcool, din casa doctorului, traversând tavanul în sala de ședință unde experimenta Nielsson? Cred că nici o minte omenească nu poate admite această explicație.

Este posibil ca subconștientul d-rei Fox să fi produs lovituri în zid, în mese, în pardoseală, în diversele obiecte, zgomote recunoscute adevărate de trei comisii?

Pentru celelalte genuri de fenomene, pentru fenomenele intelectuale, pentru încorporare și scrierea automată, materialiștii au găsit următoarea explicație: „Este sugestia exterioară uneori; este autosugestia alteori și de multe ori acțiunea subconștientului mediului, care produce aceste fenomene".

Este posibil ca un mediu, păzitor de oi, fiind adormit, să țină o conferință asupra unui subiect de metafizică, de filosofie sau de istorie? Este posibil prin auto sau hetero-sugestie, ca băiatul de tipografie, Indridason, adormit, să vorbească în limba norvegiană sau limba daneză și d-ra Edmonds în limba greacă, când în stare normală aceste medii nu cunoșteau aceste limbi? Este posibil ca inconștientul să cunoască și să vorbească limbi străine, pe care conștientul să nu le cunoască? Este posibil ca în somn profund să scrii exact cu litera și să semnezi cu semnătura exactă a preotului Burnier și a sindicului Chaumontet, morți cu 100 de ani mai înainte, scris și semnătură pe care mediul profesorului materialist Flournoy le-a scris, fără să fi văzut vreodată scrisul și semnătura lor și fără să știe nimic nici de existența satului Chessenaz și nici de existența anterioară a lui Burnier și Chaumontet?

Materialismul este înfrânt.

Citez părerile câtorva oameni de știință cu privire la supraviețuire, păreri dobândite în urma experiențelor.

Opinia lui Sir William Crookes, celebru fizician englez: „Eu nu spun că supraviețuirea este posibilă: eu zic că aceasta este".

Opinia lui Sir Oliver Lodge, alt mare fizician englez, fost rector al Universității din Birmingham, ale cărui lucrări în domeniul electricității, mai ales teoria ionilor, sunt admise și învățate în lumea întreagă:

„Vorbind pe contul nostru și cu tot sentimentul responsabilității, am de constatat că drept rezultat al investigației mele în psihism, am câștigat, după mult timp și gradat, convingerea și acum sunt convins, după mai mult de douăzeci de ani de studiu, nu numai că persistența existenței personale este un fapt, dar că o comunicare poate ocazional, dar cu dificultate și în condiții speciale, să ne parvină prin spațiu.

Acest subiect nu este din acelea care permit o concluzie ușoară; dovezile nu pot fi căpătate decât de aceia care consacră acestei chestiuni timp și un serios studiu".

Mai târziu, după 30 de ani de cercetări și experiențe, Sir Oliver Lodge a formulat această frază capitală, într-un discurs pronunțat la Wolworth la 22 noiembrie 1914: „Concluzia mea este că supraviețuirea este științific dovedită, prin mijlocul experienței științifice".

Părerea profesorului Lombroso, de la Universitatea din Torino, ilustrul criminalist italian, care combătuse mult timp faptele spiritualiste, dar care în urmă consimțise să le studieze:

„Eu sunt forțat să formulez convingerea mea că fenomenele psihice sunt de importanță enormă și că este de datoria științei să dirijeze atenția sa, fără întârziere, asupra acestor manifestări. Se tratează spiritualismul de înșelătorie, fiindcă dispensează de orice reflexie. Mie îmi pare rău că am combătut posibilitatea fenomenelor spirituale".

Părerea naturalistului Russel Wallace, **președintele Societății engleze de antropologie:**

„Eu eram un materialist așa de convins, încât nu puteam avea nici un loc în spiritul meu pentru o existență spirituală. Dar faptele sunt lucruri încăpățânate și faptele m-au convins, încât nu puteam avea nici un loc în spiritul meu pentru o existență spirituală. Dar faptele sunt lucruri încăpățânate și faptele m-au convins. Fenomenele spirituale sunt tot atât de probate ca faptele tuturor celorlalte științe".

Părerea lui Camille Flammarion, **celebrul astronom francez, ale cărui lucrări remarcabile au permis popularizarea științei astronomice în toate părțile :**

„Moartea nu există ; ea nu este decât o evoluție. Ființa omenească supraviețuiește morții. «Mors Janua vitae» — moartea este poarta vieții. Corpul nu este decât o îmbrăcăminte materială a spiritului ; spiritul rămâne. Sufletul este nedestructibil. Sufletul supraviețuiește organismului fizic și poate să se manifeste după moarte".

Părerea profesorului **Barret de la Universitatea din Dublin :**

„Eu cred că este o «inteligență activă» îndărătul «scrierii automatice» și «incorporației», care probabil este persoana decedată care se afirmă a fi".

Părerea lui C. Varley, **inginer șef al companiilor de telegrafie internațională și transatlantică, inventator al condensatorului electric, care a permis să se rezolve problema telegrafiei submarine :** „Eu nu cunosc exemplul unui om de bun simț, care studiind cu grijă fenomenele psihice să nu le recunoască evidența".

Părerea lui Duclaux, **directorul institutului Pasteur din Paris, într-o conferință ținută la Institutul general psihologic :**

„Această lume populată de influențe pe care noi le suferim fără să le cunoaștem, pătrunsă de acel QUID DIVINUM, pe care noi îl ghicim, fără a avea detalii. Ei bine, această lume a psihismului este mai interesantă decât lumea la care s-a mărginit gândirea noastră. Să ne silim să o deschidem cercetărilor noastre ; sunt în acea lume imense descoperiri de făcut, de care va profita omenirea".

Următorii oameni de știință și-au afirmat convingerile lor afirmative în chestiunea supraviețuirii în cărțile publicate de ei.

Astfel, eminentul matematician A. de Morgan, **președinte al societății de matematică din Londra, secretar al societății regale de astronomie, care, după zece ani de experiențe, a condensat experiențele sale în cartea sa:** „From matter of spirit".

M. Barkas, **membru al societății de geologie din Newcastle, care a scris** „Oulliness of investigation into modern Spiritualism".

M. Oxon, **profesor la Universitatea din Oxford, care a publicat convingerile sale în** „Spirit identity".

R. Hare, **profesor de chimie la Universitatea din Pensylvannia, autor al cărţii** „Recherches experimentales sur les phenomènes spirites".

Frederic Myers, **autor al interesantei opere :** „La personalité humaine et sa survivance". **Profesorul de geologie** Denton, **doctorii** Sexton, **Chambers, James Gully.**

În Franţa au scris cărţi Camille Flammarion, Doctor Gibier, Doctor Geley, Gabriel Delanne, Leon Denis, **ajungând la aceleaşi concluzii.**

În Italia astronomul Porro, profesorul Santoliquido, Bozzano.

În Rusia profesorii Acsacoff şi Ochoromicz au adus **preţiosul lor concurs ştiinţei psihice.**

Scriitori şi filosofi după studii îndelungate au ajuns să aibă aceleaşi păreri asupra supravieţuirii.

Poetul Victor Hugo **se exprima astfel într-o conferinţă publică :**

„Cu cât omul devine mai matur, cu atât trebuie să creadă mai mult ; cu cât se apropie de Dumnezeu cu atât trebuie să vadă mai bine pe Dumnezeu. Este o nenorocire de a pune totul în viaţa aceasta. Dând omului ca sfârşit şi ca scop viaţa pământească şi materială, se agravează toate mizeriile, se adaugă la suferinţa nenorocitului om greutatea insuportabilă a neantului. De aici urmează toate convulsiile sociale.

Cât despre mine, să-mi fie permis de a declara din înălţimea acestei tribune : eu cred profund într-o altă lume mai bună. Pentru mine lumea cealaltă este cu mult mai reală decât această mizerabilă himeră, pe care noi o numim viaţă pământească. Lumea cealaltă este fără încetare înaintea ochilor mei. Cred în lumea cealaltă din toate puterile convingerii mele şi după multe lupte, după multe studii şi multe încercări, această credinţă este suprema siguranţă a judecăţii mele, cum este suprema consolare a spiritului meu".

Victor Levère **zicea :** „A nu şti să cauţi viaţa dincolo de moarte, este a căuta moartea în viaţă".

„Voi care mă credeţi nebun acum, voi mă veţi crede mort, pe când eu voi fi printre stele" — **zicea Schwob.**

„Am văzut morţii. Am văzut pe mama mea şi pe

nepotul meu tot așa de bine cum i-am văzut în viață. Sunt un om cu nervii solizi și de spirit ponderat; la mine nu poate fi vorba de halucinație. Mama mea a lăsat după ea pe masa camerei, unde a avut loc ședința, o hârtie scrisă și semnată. Semnătura era a ei și avea încă și o pată pe care o făcea mai întotdeauna. Mediul nu știa nimic de mama mea.

Am văzut morții. Le-am vorbit, am primit mesaje de la ei, cu informații care depășeau cunoștința mea și care erau adevărate. Ar trebui să fiu nebun să nu admit acest adevăr. Posed toate probele posibile ale adevărului supraviețuirii după moarte" — scria **A. Connan Doyle.**

„Eu cred în spiritul care bătea în ziduri și mese din America **(prin mediul Kate Fox)**, bătăi atestate de 15.000 semnături". **Auguste Vacquerie.**

„Dacă, după cum am încercat să arăt, viața mentală depășește viața cerebrală, dacă creierul se mărginește să traducă în mișcări o mică parte din ceea ce se petrece în conștiință, atunci supraviețuirea devine atât de evidentă, încât obligația probei contrare cade aceluia, care o neagă" — **scrie filosoful** Henri Bergson.

„Moartea — **zice Hans Driesch, unul din marii filosofi actuali ai Germaniei, profesor de filosofie la Universitatea din Leipzig:** înseamnează trecerea de la o formă de existență dintr-o lume într-alta, ceea ce constituie, invers, o naștere".

Scriitorul Eugene Bonnemere a scris: „Am râs ca toată lumea de ceea ce unii numesc spiritualism, dar ceea ce luam drept râsul lui Voltaire, nu era decât râsul idiotului".

Tot nu credeți ?!... Mântuitorul a spus clar lui Toma, reprezentantul integral al materialismului de totdeauna, care nu crezuse în învierea Lui, deși i-o confirmase ceilalți zece apostoli, decât după ce cu degetele lui a pipăit semnele cuielor din mână și cu mâna lui a atins coasta Divinului:

„— Ai crezut fiindcă ai văzut, Tomo! Ferictți acei care cred, deși n-au văzut cu ochii lor".

De ce? Pentru că credința lor dovedește că ei văd cu spiritul lor și prin aceasta dovedesc imensa lor superioritate. Pentru că credința este acea intuiție trans-

cendentală, care face pe om să vadă ceea ce nu se vede și să știe ceea ce mulți nu vor să știe.

Știința psihică dovedește experimental, fără posibilitate de negare, că multe din cele ce par supranaturale în Scriptură și Evanghelie sunt adevăruri absolute. Știința psihică dovedește că supraviețuirea după moarte și continuarea vieții, sub formă spirituală, revelată și dovedită de Iisus, prin învierea Sa și arătarea Sa după moarte discipolilor Săi și sfântului Pavel, este o realitate și un adevăr absolut.

Știința psihică susține că toată activitatea mecanică a universului este supusă unor legi, stabilite de Dumnezeu. Bacon avea dreptate să spună că „nimeni nu neagă pe Dumnezeu, decât aceia care au interes să nu fie Dumnezeu".

Creșteți copiii în credință. Fără scutul credinței toate sforțările de a-i depărta de rău și viciu sunt insuficiente. Nu este victorie și nici fericire fără credință. „Creșteți pe copiii voștri în mustrarea și învățătura Domnului". (Efeseni 6—4). Părinții sunt răspunzători de această datorie a lor și neîmplinirea ei nu va fi fără sancțiuni din partea Celui de Sus.

Știința psihică susține:

1. Legea de conservare, în virtutea căreia ființele invizibile ochilor materiali, își păstrează toate caracterele eului intelectual, sentimental și sensibil, își păstrează forma lor, voința, rațiunea, memoria și afecțiunea lor.

2. Legea ascultării și neascultării de cuvântul lui Dumnezeu, în virtutea căreia persoanele spirituale culeg dincolo de mormânt ce au semănat pe pământ: fericirea sau suferința. Viața în Dumnezeu și Harul Său aici pe pământ e acolo începutul vieții și fericirii veșnice; viața fără Dumnezeu și Harul Său aici pe pământ, determină mari suferințe dincolo de mormânt. „Nu vă înșelați, nimeni nu-și poate bate joc de Dumnezeu. Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El" (Psalm 115—6, 15). „Domnul scapă sufletul robilor Săi și nici unul din cei ce se încred în El nu este osândit" (Psalm 33—22). Dar „moartea păcătosului e cumplită" din cauza răspunderii.

3. Legea de evoluție, în virtutea căreia persoanele invizibile progresează prin spiritualizare continuă spre

adevăr, spre cunoştinţa Creatorului şi cunoştinţa originii şi enigmei tuturor lucrurilor. În împărăţia iubirii şi a veşniciei este o adevărată stare de adevăr, pace şi bucurie, fără grijă de cele materiale şi fără nici o pasiune oarbă. A vieţui cu Domnul Iisus Hristos, a-L vedea şi a fi în comunicare cu El, a-L iubi, glorifica şi cunoaşte adevărul integral este suprema fericire. În iubirea omului pentru Dumnezeu şi iubirea omului de către Dumnezeu stă fericirea: „Tu eşti Domnul Meu, Tu eşti singura mea fericire" (Psalm 16—2).

Din împărăţia spirituală a iubirii, din care fac parte toţi credincioşii Vechiului şi Noului Testament, toţi mântuiţii şi îngerii buni, nu fac parte îngerul întunericului şi acoliţii săi şi nici păcătoşii nepocăiţi. Totuşi aceştia din urmă pot fi mântuiţi prin rugăciunile preoţilor şi ale celor vii şi prin actele de milostenie făcute de ai lor, în numele şi amintirea lor. Despre ajutorul dat săracilor Mântuitorul zice: „Întrucât aţi făcut unuia din fraţii mei, pentru Mine aţi făcut". Fiţi siguri că El nu va rămâne îndatorat „celor ce fac pentru El".

Toate rugăciunile pentru morţi sunt ajutătoare pentru iertare şi mântuire; rugăciunile celor credincioşi au şi ele o mare putere, căci „toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede" (Marcu 9—23) şi avem scris cuvântul Domnului, Care zice: „Dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da" (Ioan 15—7). Nu este absolut nici urmă de îndoială că El, „Care ţine cheile morţii şi ale locuinţei morţilor" (Apoc. 1—18) şi „nu oboseşte iertând", va revărsa mila Sa la timpul hotărât de El peste cel pentru care este rugat. Dar, dintre rugăciunile prescrise de Biserică, cea făcută de preot în momentul când se aduce pe altar jertfa fără sânge este în special mântuitoare. Sfântul Ioan Gură de aur zice: „Cu o jertfă atât de mare şi atât de puternică este oare cu putinţă ca să nu înduplecăm pe Dumnezeu, spre îndurare pentru cei răposaţi, când jertfa — în persoana preotului — se aduce de Însuşi Hristos?".

Rugăciunile făcute pentru morţi sunt în parte mântuitoare şi pentru cei vii, căci ele dovedesc credinţa lor în Dumnezeu şi în dragostea Lui de oameni.

4. Intercomunicarea dintre lumea spirituală şi cea materială este posibilă cu voia lui Dumnezeu, căci toţi

credincioșii din lumea spirituală și pământească fac o societate cu relații strânse. Îngerii s-au arătat celor neprihăniți, în vis sau în stare de veghe, spre a le anunța voia lui Dumnezeu. Vechiul și Noul Testament în atâtea locuri (Geneza 19—1, 22; Numeri 22—22; Luca 1—11; Matei 2—13) arată asemenea comunicări. Dar și sfinții vizitează câteodată pământul și fac uneori fapte ce par supranaturale și pe care noi le numim minuni.

Cei plecați dintre ai noștri, cunoscând deplin adevărul, se bucură, ca și îngerii, când noi, pocăiți, mergem pe calea dreaptă a Cuvântului și se întristează de viața noastră în păcate: „A căzut cedrul, întristați-vă voi chiparoșii" (Zaharia 11—2). Se întristează, de asemenea, de plânsul nostru nemoderat, care dovedește necredința noastră, căci pe aceia în care este Mângâietorul, Duhul Sfânt îi mângâie și îi întărește în credință, liniște și dragoste. Pentru ce am plânge pe niște vii, de care fiecare zi, care trece, ne apropie și a căror revedere plină de bucurie e sigură. Dumnezeu zice: „Nu plângeți pe cel mort și nu vă bociți pentru el" (Ieremia 22—10). Mai mult încă se întristează ei de murmurele alor lor contra lui Dumnezeu: „În cartea Ta erau scrise toate zilele, care-mi erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele" (Psalm 139—16). Credinciosul Iov a pierdut deodată tot ce avea: copii, avere și servitori și totuși a binecuvântat pe Dumnezeu, zicând: „Domnul a dat, Domnul a luat; fie Numele Domnului binecuvântat". Iov crezuse că are multe bunuri, dar a văzut că se înșelase; a văzut că ființele și acele bunuri nu erau ale lui și că nu este decât nu singur Bun: Dumnezeu. Avraam s-a desfăcut de bunăvoie de orice dragoste lumească, s-a depărtat de țara sa, de neamul său, de familia sa și, la cerere, prin sacrificiul fiului său, a dovedit că cel credincios nu iubește pe nimeni mai mult decât pe Domnul.

Să nu uităm: „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mâhnește bucuros pe fiii oamenilor și, când mâhnește pe cineva, se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare" (Ieremia, Plângeri 3—32, 33). În unele cazuri El zice: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care îi iubesc. Fii dar plin de râvnă și pocăiește-te" (Apoc. 3—19). Și în acest caz se poate ca crucea să pară grea și suferința tare amară, dar pentru cel ce vede mâna Lui,

înțelege și binecuvântarea și dragostea ce o însoțesc. „Până ce am fost smerit rătăceam, dar acum păzesc cuvântul Tău".

Aurul se purifică prin foc, creștinul prin încercare și suferință: „Iată suferințele mele erau spre mântuirea mea" (Isaia 38—17). Și ce valoare are suferința care este ca o clipă în cumpăna veșniciei, când știm că „Moartea nu va mai fi nici suferință, nici strigăt, nici dureri, căci iată cele dintâi au trecut și Eu fac totul nou". Dragostea Lui se obține prin suferințe. „În lume veți avea necazuri" a zis El apostolilor Săi aleși. Despre Pavel a zis lui Anania: „Îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu" (Fapte 9—16). Toți iubiții Lui au purtat crucea suferinței fiind batjocoriți, prigoniți, chinuiți, trăind în piele de capră, în peșteri și în crăpăturile pământului. Apostolii zic despre ei: „Flămânzim și însetăm, suntem dezbrăcați, batjocoriți și n-avem sălaș". Unora li s-a tăiat capul, alții au fost chinuiți și uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul sau uciși de sabie. Domnul Însuși, cu cununa de spini pe cap, a fost disprețuit, batjocorit, scuipat, bătut cu pumnii și S-a lăsat răstignit pe Cruce.

Proorocii, apostolii și martirii au suferit pentru Adevăr. Domnul a suferit pentru noi și pentru că „El era și este Adevărul". Iar noi suferim, unii aici, alții dincolo, ca să venim la Adevăr.

Fericirea supremă a oricărui adevărat creștin nu este în această viață trecătoare, ci aceea a vieții veșnice și a slavei infinite în eternitatea vremurilor.

Dumnezeu a lăsat pe om să cadă, dar tot El S-a coborât pe pământ să-l înalțe și să-l aducă la El. Pentru ca omul să fie „părtaș al firii dumnezeiești" a trebuit ca Dumnezeu să fie „părtaș al firii omenești". Pentru ca omul să fie fiu al lui Dumnezeu, a trebuit ca Fiul Lui Dumnezeu să fie om. Pentru ca omului să i se ridice păcatul, a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să-l ia asupra Sa. Pentru ca omul să fie iertat, a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să fie osândit. Pentru ca omul să fie nemuritor a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să moară pentru el. Învierea Lui este dovada absolută a iertării păcatelor și a nemuririi și slavei noastre. Iată taina din veci; iată ce a făcut Dumnezeu pentru noi, ca să putem sta înaintea

Lui în toată desăvârşirea lui Hristos. El poate ierta păcatul după pocăinţă, dar nu-l poate lăsa nepedepsit. Crucea însăşi arată, pe de o parte, osânda inexorabilă a păcatului şi, pe de alta, dragostea lui Dumnezeu pentru păcătos. A nu voi să fii răscumpărat şi iertat prin pocăinţă şi a fi în slavă cu El, este a fi orb, ignorant şi împietrit, este „a ulta că ai fost curăţit de vechile tale păcate" (2 Petru 1—9), este a fi depărtat de El, pentru că „Ochii Lui sunt aşa de curaţi, că nu pot să vadă păcatul şi nu pot să privească nelegiuirea" (Habacuc 1—13), dar „fericit, cel cu inima curată (chiar curăţată prin iertare), că acela va vedea pe Dumnezeu" şi, cum „Domnul este singura fericire", cel ce s-a abătut de la Domnul, cel ce nu-L caută şi nici nu întreabă de El", va fi depărtat de El, întrucât toată viaţa sau L-a uitat, sau L-a jignit. „Dacă nu rămâne cineva în Mine este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare şi se usucă; mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard" (Ioan 15—6).

De aceea cei care nu cred în Domnul n-au nici o nădejde; prin moarte se cred morţi definitiv. Conştiinţa lor, care e vocea lui Dumnezeu în ei, le spune tainic că sunt pierduţi, morţi de la faţa lui Dumnezeu. După cum trupul este chipul şi o îmbrăcăminte trecătoare a sufletului, tot astfel sufletul este trupul duhului; şi după cum trupul mort este dus afară din cetate şi îngropat, tot aşa sufletul, care nu este îmbrăcat în haina de nuntă a Duhului Sfânt, sufletul, „care nu este găsit îmbrăcat, ci gol", este dus afară din cetatea cerească. „Dar pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară", căci „Voia Tatălui este ca oricine crede în Fiul să fie nemuritor" (Ioan 6—37, 40). De aceea „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine crede în Mine este nemuritor" (Ioan 6—47).

Cititorule, „fără credinţă este cu neputinţă să plăcem lui Dumnezeu" (Evrei 11—6). „Dacă nu credeţi că Eu Dumnezeu sunt, veţi muri în păcatele voastre" (Ioan 8—24). Fii fără îndoială, crede şi iubeşte pe Acela Care a zis Tatălui ceresc: „Răstigneşte-Mă pe Mine, aruncă pe Mine păcatele celor creaţi «după chipul şi asemănarea Mea» şi redă slava păcătoşilor". Iubeşte pe Acela Care din dragoste pentru noi S-a jertfit, ca să fim în slavă, căci „ce ochiul n-a văzut, nici urechile n-au auzit, nici

la inima omului nu s-a suit sunt lucruri pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc" (1 Cor. 2—9).

Sunt unii, mai ales dintre cei din capitală, care fără nici o cunoştinţă de invizibil, fără nici o noţiune de epignoză, care nu ştiu că continuă a trăi după moarte şi care nu vor să înţeleagă că Scriptura întreagă este Cuvântul lui Dumnezeu — fiindcă nu vor s-o adâncească — cred că fac bine şi sunt moderni, lăsând cuvânt rudelor lor, să le ardă trupul după moarte. Dar Dumnezeu spune lui Avraam, care este părintele tuturor, care cred în Dumnezeu-şi în cuvântul Lui : „Tu vei merge în pace la părinţii tăi, VEI FI ÎNGROPAT, după o bătrâneţe fericită". **În Scriptură vedem că numai trupul împăratului Saul, care fusese îndrăcit, şi ale celor trei fii ai săi au fost arse, dar totuşi nu li s-au ars şi oasele, căci oasele le-au fost îngropate (1 Samuel 31—12, 13). De ce şi-or mai atârna de gât oamenii, în ultimul moment, încă o călcare a cuvântului divin? Şi cei care împlinesc dorinţa doveditoare a necredinţei celui plecat, cred că n-au nici o vină? Cred ei că rugăciunea pentru cel ars, trimisă prin gramofonul crematoriului, înainte de ardere, este primită de Dumnezeu? Dumnezeu zice lui Eli :** „Cum se face că tu cinsteşti mai mult pe fiii tăi, decât pe Mine?" **(1 Samuel 2—29). Iar Dumnezeul Întrupat zice :** „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu e vrednic de Mine ; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu e vrednic de Mine" **(Matei 10—37).**

Cititorule, cinsteşte cuvântul lui Dumnezeu, dacă vrei ca El să te cinstească. Dumnezeu Însuşi zice : „Voi cinsti pe cine Mă cinsteşte, dar cei ce mă dispreţuiesc, vor fi dispreţuiţi" **(1 Samuel 2—30).**

CAPITOLUL III

ŞTIINŢA PSIHICĂ ŞI BISERICA

Ştiinţa psihică sancţionează iubirea de Dumnezeu, fondată pe cunoştinţă, demonstrând ştiinţific că adevărurile religioase sunt adevăruri absolute.

Cu toate acestea, slujitorii Bisericii au combătut studiile spiritualismului superior. S-au ridicat glasuri ecleziastice contra cercetărilor ştiinţifice în domeniul invizibil şi s-au iscat chiar polemici vii şi violente între cercetătorii psihici şi reprezentanţii Bisericii. Neavând căderea să intru în discuţie cu slujitorii altarului, las această sarcină pe seama unui om al Bisericii. În acest scop voi reproduce din scrierea profesorului de teologie Nielsson, atât de cunoscut de cititori, cuvintele ce adresează el ecleziasticilor, în cartea sa citată, sub titlul „Biserica şi cercetările psihice".

„Slujitorii Bisericii sunt de părere că în materie religioasă numai credinţa poate să ne ajute. Ei nu par să fi înţeles că creştinismul nu a început numai prin credinţa în Înviere, ci prin cunoştinţa faptelor, pe care se bazează Învierea. Dacă am fi întrebat pe sf. apostol Pavel, pentru a şti dacă el credea în Înviere, cu siguranţă că ar fi răspuns: «Nu; a crede nu este cuvântul care convine acestui fapt, eu am cunoştinţă despre Înviere. Eu nu cred numai, ci ştiu, căci eu am văzut de mai multe ori pe Cel Înviat şi am vorbit cu El».

Sfântul Pavel şi creştinismul la început credeau într-o comunicare neîncetată cu o lume invizibilă, mai înaltă. Aceeaşi comunicare au regăsit-o spiritualiştii. Sunt mai bine de 80 de ani de când ei au anunţat descoperirea lor. Dar în regulă generală, ei n-au întâlnit decât dispreţ şi mânie şi din partea Bisericii, ca şi din alte părţi.

Spiritualismul superior este rudă de aproape cu creştinismul primitiv, şi e curios că ecleziasticii nu au observat aceasta. Ca acest lucru să fie greu descoperit de laici, asta se explică prin faptul că cunoştinţa lor despre Noul Testament este foarte mică.

Dacă credinţa în spirite a înflorit în vreo scriere, este în această descriere a primei comunităţi creştine. Actele Apostolilor ne vorbesc de apariţii, de revelaţii, de profeţii, de vindecări, de materializări (apar îngeri) şi măreţe levitaţii. Două din aceste relaţii atrag în particular atenţia noastră: darea de seamă a celui de-al doilea capitol asupra minunilor Pogorârii Sfântului Duh (zgomotul venind din cer ca acela al unui vânt vijelios: limbi separate ca limbi de foc; discursurile apostolilor în limbi

străine) și în frumoasa dare de seamă a celui de-al doisprezecelea capitol : cum îngerul S-a arătat sfântului Petru în închisoare, l-a deșteptat pe jumătate și l-a făcut să iasă prin porțile închise și zidurile solide, **după care îngerul a dispărut, lăsând pe sfântul Petru in stradă, venit în plină conștiință, în afara zidului închisorii.**

Să ne reprezentăm ce erau primele reuniuni ale primilor creștini. Sf. apostol Pavel în prima epistolă către Corinteni ne-a dat o limpede descriere a acestor reuniuni. În acel timp nu era încă predicator instruit, care predica adunărilor. Ci se asculta cu atenție ceea ce profeții aveau de zis sau alți oameni care posedau daruri spirituale ; și favorurile cerești ale acestor oameni plini de Duh Sfânt puteau fi de mai multe feluri.

Sfântul Pavel se exprimă astfel despre ei : Unuia îi este dat de Duhul să vorbească despre înțelepciune ; altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh ; altuia credința, altuia darul tămăduirilor ; altuia puterea să facă minuni, altuia profeția, altuia deosebirea duhurilor, altuia felurite limbi ; și altuia tălmăcirea limbilor" **(1 Corinteni 12—8, 9, 10).**

Și nu trebuie să uităm că acești oameni inspirați, cel mai adesea, se găseau într-o stare psihică particulară. Primii creștini credeau că adevărate spirite vorbeau prin acești oameni particulari, pe care noi îi numim profeți sau oricum altfel. Sfântul Pavel se exprimă în două locuri așa de clar, că este imposibil să nu-l înțelegem. El spune că ei pot ține ușor ordinea în adunări, căci : «Spiritele profeților sunt supuse profeților» **(1 Cor. 14—32). Și într-un alt pasaj, al aceluiași capitol, spune :** „Tot așa și voi, pentru că aspirați după daruri spirituale **(adică să intrați în relații cu spiritele),** să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii" **(1 Cor. 14—12).**

„După concepția timpurilor apostolice, spiritele puteau fi bune și rele. Se putea întâmpla să se manifeste spirite cu care nu se dorea să se intre în relație, exact în același mod, cum se întîmplă, din când în când, în ședințele spiritualiste. De aceea sfântul evanghelist Ioan reamintește cititorilor săi de a nu avea încredere în toate spiritele :

«Iubiții mei, nu dați credință oricărui spirit, ci în-

cercați spiritele, pentru a ști dacă sunt de la Dumnezeu» (1 Ioan 4—1).

Toate darurile spirituale, de care vorbește sf. Pavel, atribuite astăzi mediilor moderne, sunt foarte cunoscute. Mediumnitatea are numeroase forme, exact ca favorurile cerești în timpul sf. Pavel. Și ce erau acei oameni inspirați de Dumnezeu, după concepția apostolică, dacă nu intermediari între lumea invizibilă și noi ? Este exact același lucru care este tradus astăzi prin cuvântul medium. Sfântul Pavel considera ca o favoare particulară a lui Dumnezeu de a avea facultăți mediumnice. Cu siguranță că apostolii și sfântul Pavel posedau aceste facultăți, prin care ei puteau intra în relație cu Mântuitorul iubit, după ce suferise moartea umilitoare și dureroasă pe cruce.

Ați fi fost foarte mirați dacă ați fi intrat în sala simplă, unde se țineau reuniunile Bisericii din Corint ; dacă ați fi ascultat pe pneumatici (aceia care erau dirijați de spirite), ținând discursuri în transă. Dar ceea ce v-ar fi mirat extrem de mult, ar fi fost să vedeți pe sfântul apostol Pavel și să-l fi auzit vorbind în diferite limbi, Noul Testament socotindu-l maestru din acest punct de vedere. Dacă ne raportăm la Sfânta Scriptură, el poseda în cel mai înalt grad toate darurile spirituale. Sfântul Pavel ne spune că el era adesea în transă. Sfântul apostol Petru ne spune același lucru.

Dacă veți citi o Biblie engleză, veți găsi deseori cuvântul transă (extaz). Din Biblie chiar cuvântul transă a trecut în limbajul obișnuit. În ședințele psihice, când facultatea mediumnică a mediului este destul de dezvoltată, pentru a permite să vorbim de o comunicare adevărată, inteligențele care se manifestă prin mediu și care exercită asupra lui un control, cer asistenței să se roage sau să cânte. Și asta o cer pentru ca cercul să fie cât mai armonios posibil și toți asistenții să simtă cea mai mare simpatie, unii pentru alții. Când relații armonioase domnesc în asistență, aceste relații ajută spiritele bune în eforturile lor de a pune comunicarea la punct și gonesc spiritele inferioare, care se forțează să capteze forțele mediului în profitul lor, pentru a face rău.

Nu este inutil să reamintesc că posesiunea (încorporarea) este o realitate și că mediul poate

cădea sub influenţa spiritelor josnice, dacă asistenţa se comportă uşuratic.

Vindecarea îndrăciţilor, de Hristos, era o realitate.

Eu cred că Biserica creştină ar trebui să fie recunoscătoare cercetătorilor psihişti de tot ce au făcut pentru a reabilita Biblia. Mulţi dintre ei au declarat că admit toate minunile Noului Testament. Ceea ce ar trebui să deştepte interesul slujitorilor Bisericii este că aceleaşi fenomene, care au fost menţionate în Noul Testament, sunt constatate azi şi confirmate prin experienţele ştiinţifice.

Este de mirare că slujitorii Bisericii nu-şi îndreaptă ochii către aceste remarcabile lucruri, care se petrec înaintea şi în timpul lor. În Anglia este cu totul altfel. Acolo, un mare număr de religioşi contează printre pionierii mişcării spiritualiste. Mi s-a arătat la Londra o listă, cu numele a mai mult de 50 ecleziastici, care toţi se interesează de cercetările psihice. Permiteţi-mi să citez câteva nume:

Pastorul Arthur Chambers, astăzi decedat, a scris asupra raporturilor spiritualismului experimental cu Biserica şi creştinismul numeroase cărţi, dintre care una din ele a avut 120 ediţii.

Thomas Colley, pastor la Stockton, a lucrat mai mult de 30 ani la răspândirea spiritualismului. El obţinuse fenomenele cele mai remarcabile, cu un alt pastor, care îi servea de mediu.

Pastorul L. Tveedale a scris una din cele mai bune cărţi, care există asupra ştiinţelor psihice şi nu este spiritualist mai convins decât el. El se exprimă chiar de la amvonul său şi rezultatul este că Biserica sa este cu mult mai frecventată decât înainte.

Mai bine cunoscut este pastorul englez G. Vale Owen, la Oxford, care scrie automat, fiind el însuşi mediu. I-am făcut o vizită în vara anului 1909 şi m-am dus în anul acesta, 1921, în presbiteriul său. El este un om miraculos, un adevărat servitor al lui Dumnezeu. El mi-a spus că i-au trebuit zece ani să se convingă de realitatea fenomenelor spirituale şi după asta, i-au trebuit cincisprezece ani pentru a se convinge că era permis să primim mesaje din lumea cealaltă. Şi abia după aceşti 25 de ani

a început el să scrie automat. După publicarea mesajelor, obținute de el automatic, doctorul Dearmer a scris un excelent articol în ziarul eclezīastic «The Guardian», în care se puteau citi următoarele: «Un mare număr de bărbați și femei din toată țara au fost convinși, în cursul anului acesta, de realitatea că ei vorbesc cu morții lor, ca și cum aceștia ar exista. Ei nu se mai tem de moarte, ci o privesc în față, cu o așteptare senină. Ei nu se mai preocupă atât de mult de lucrurile pământești și îndoiala invizibilului nu-i mai tulbură. Dumnezeu a devenit pentru ei Marea Realitate și au devenit creștini mai adevărați, față de cum erau înainte».

Trebuie să vă mai spun că unul din cei mai însemnați pastori ai Bisericii engleze, primul decan Basil Wilberforce, care nu era numai pastor în celebra biserică din Westminster, dar și capelan al Camerei comunelor și renumit orator al Universității din Oxford, era convins că noi putem intra în comunicare cu morții noștri și el însuși exprimă această părere și convingerea sa în discursurile sale.

Pastorul bine cunoscut F. Fielding Ould a scris mai multe cărți, printre care una poartă titlul: «Spiritualismul este opera diavolului?». El pretinde că ar fi păcat să tăcem, când am ajuns la cunoștința unor chestiuni așa de importante. După el, spiritualismul a făcut un infinit bine și a devenit pentru oameni de o mare importanță. El scrie: «Spiritualismul este o nouă revelație, care dă oamenilor o convingere solidă și le deschide o lume până aici necunoscută, de o frumusețe nebănuită».

Spiritualismul experimental ne-a ajutat să înțelegem mai bine creștinismul și să punem la punct diferite chestiuni, care înainte fuseseră neînțelese. Știința psihică ne-a învățat să înțelegem forța gândirii. Legile telepatiei au consecințe imense pentru viața religioasă. Gândurile cu siguranță că nu sunt scutite de vamă. Prin puterea gândurilor tale tu întinzi influența ta în lumea invizibilă, poți trimite rugăciunea ta la Dumnezeu și poți fi asigurat că ea va fi auzită.

Știința psihică ne-a ajutat să înțelegem că Iisus vorbea de un adevăr și de o realitate tangibilă, când insista asupra importanței rugăciunii.

Acum înțelegem cum Biblia a fost scrisă.

Sir Arthur Connan Doyle în cartea sa «Noua revelație» a precizat concepția noastră despre Înviere și despre viața după moarte. «Cât de dezolantă era concepția odihnei în mormânt sau a vieții ireale până în ziua judecății din urmă ! Biserica trebuie să fie recunoscătoare științei psihice, pentru toată noutatea pe care a adus-o la lumină în acest domeniu». Dacă Biserica ar înțelege ceasul, ar trebui să fie și recunoscătoare și veselă.

Dacă este ceva absolut sigur, este aceasta : Iisus și-a dat multă osteneală să convingă pe discipolii Săi, în timpul vieții, că El va trăi și după moartea Sa pe cruce. El, pentru același scop, li S-a arătat din nou după moarte, așa încât chiar Toma a trebuit la sfârșit să-și părăsească îndoiala. Hristos nu voia să-i trimită în lume cu o credință slabă și o speranță nesigură. Nu, El le-a dat semne de identitate, dovezi neîndoioase și de netăgăduit, pe care discipolii să le pipăie și să le simtă. Dacă Mântuitorului îi părea așa de important să vorbească cu ei după moarte și să le dea o convingere tot așa de nezguduit ca o stâncă, să nu fie permis cercetarea invizibilului ?

Cercetătorii psihici au obținut probe netăgăduite, că scumpii noștri dispăruți trăiesc ducând o viață mai înaltă și pot comunica cu noi, făcând să dispară frica de moarte, care provine mai ales din reprezentările imprecise și inexacte pe care ni le-am făcut despre viața cealaltă. Sunt numai cițiva ani de când Episcopul actual al Londrei zicea că noi ne-am făcut o imagine așa de falsă despre viața de după moarte, încât oamenii au încetat să aspire și să mai creadă în supraviețuire.

Eu sunt convins că știința psihică va da întregii omeniri probe de continuarea vieții dincolo de mormânt și va avea o puternică influență asupra vieții religioase a oamenilor. Ce consolare aduce apoi acelora care pierd ființe iubite ! Este sigur că Biserica va fi în pericol, dacă ecleziasticii rămân prea mult timp, în fața acestor chestiuni, în ignoranța lor și în disprețul lor. Această știință este de o importanță extraordinar de mare pentru religie. Convingerea mea este că dacă ecleziasticii ar vorbi în predicile lor, de ce este bun și adevărat în spiritualism, bisericile s-ar umple.

Ce poate fi pentru noi mai important decât acest

adevăr: Am obținut probe absolut indiscutabile că moartea nu pune capăt vieții noastre.

Dacă lumina limpede a unei științe noi cade asupra noastră, din «cerul deschis» al lui Dumnezeu, trebuie s-o primim. Știința nouă ne impune datoria sfântă de a mărturisi marele adevăr, chiar dacă alții ne contrazic, fără să fi avut ocazia de a vedea și auzi același lucru ca noi. «Iubire de adevăr» cerea Iisus de la discipolii Lui. Nu avem altă misiune mai frumoasă de îndeplinit, decât a mărturisi adevărul.

Reamintim slujitorilor altarului cuvintele adânci ale sfântului Pavel: «Nu înăbușiți spiritul, nu disprețuiți profeții, examinați toate și opriți ce este bun».

Reamintim, de asemenea, că o mulțime de oameni de știință, în urma experiențelor, sunt absolut convinși astăzi de adevărul supraviețuirii după moarte.

Doctorul James H. Hislop s-a exprimat astfel în una din cărțile sale: «Consider existența spiritelor dezincarnate, științific probată și nu mai am nici un menajament pentru sceptici, care n-au dreptul să vorbească în această chestiune, fără experiență. Cine nu acceptă existența spiritelor dezincarnate și proba acestei existențe, este sau un ignorant sau un amoral»".

PARTEA IV

CUM A VORBIT DUMNEZEU OAMENILOR. DOVEZI DE EXISTENŢA LUI DUMNEZEU. DOVEZI CĂ SCRIPTURA E CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. VECHIUL LEGĂMÂNT FĂCUT DE DUMNEZEU CU POPORUL SĂU. RĂSCUMPĂRAREA. NOUL LEGĂMÂNT FĂCUT DE DUMNEZEU CU ÎNTREG NEAMUL OMENESC

CUM A VORBIT DUMNEZEU OAMENILOR

Acum am ajuns la punctul culminant al acestui volum. Acum, în sfârşit, cititorul va putea pricepe, cum Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu şi cum Dumnezeu a vorbit poporului Său.

A. De multe ori Dumnezeu vorbea direct cu Glasul Său proorocilor, cum am arătat în capitolul IX.

A vorbit direct lui Moise, Aaron, Iosua, Samuel, Ilie etc. şi ei reproduceau poporului cuvintele lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a dat „Legea" (Decalogul) poporului Său pe muntele Sinai, nu s-a auzit de popor decât un Glas, care zicea : „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi Dumnezei afară de Mine..." etc.

Când a vorbit profetului Ilie la gura peşterii : „Un Glas i-a vorbit zicând : Ce faci tu aici Ilie ? Du-te, întoarce-te pe drumul tău din pustie până la Damasc..." etc. **(1 Regi 19—13, 15, 16, 17, 18).**

La Botezul Mântuitorului nostru: „De îndată ce a fost botezat, Iisus a ieșit afară din apă și din ceruri s-a auzit un Glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea»" **(Matei 3—16, 17).**

Când Mântuitorul S-a schimbat la față, pe Muntele Tabor, spre a-și arăta Dumnezeirea lui Petru, Iacov și Ioan: „Din nor s-a auzit un Glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Méa, de El să ascultați»" **(Matei 17—5).**

Dumnezeu e Spiritul infinit. El ne spune: „Nu umplu Eu cerurile și pământul?" **(Ieremia 23—24). El este peste tot, în cer ca și pe pământ, pe vârful munților, ca și în fundul văilor, pe apă, în cer ca și pe uscat; pretutindeni și în orice loc. Dar El s-a manifestat prin Glas, prin Cuvânt.**

Iată de ce Dumnezeu e Cuvântul. Iată de ce sf. evanghelist Ioan zice: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul" **(Ioan 1—1).**

B. Alteori Dumnezeu incorpora Duhul Său în prooroci și vorbea prin gura lor.

Așa a vorbit prin: Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, Ioel, Mica, Zaharia etc.

Dumnezeu zice: „Dar ei n-au vrut să ia aminte, și-au întors spatele și și-au astupat urechile ca să n-audă. Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care Il le spunea Domnul prin proorocii de mai înainte" **(Zaharia 7—11, 12).**

Dumnezeul Întrupat zice și El: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecată soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea neamurilor; ba va veni vremea când cel ce vă va ucide, va crede că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Dar când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela, fiindcă nu voi veți vorbi, CI DUHUL SFÂNT VA VORBI PRIN VOI" **(Matei 10—17, 20; Ioan 16—2). Iar când anunța apostolilor Pogorârea peste ei a Duhului Sfânt, le-a zis**: „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, Care

să rămână cu voi în veci şi anume Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L poate primi pentru că nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi ŞI VA FI ÎN VOI" (Ioan 14—16, 17).

C. Uneori Dumnezeu vorbea proorocilor şi apostolilor în vedenii reale, **după trecerea lor în stare de extaz (în stare de răpire sufletească).**

Astfel a vorbit lui Daniel, Ezechiel, Zaharia, Amos, sf. Petre şi sf. Pavel etc. Dumnezeu zice: „Eu am dat o mulţime de vedenii şi am spus pilde prin prooroci" **(Osea 12—10).**

D. Mai rar, Dumnezeu le vorbea în vis.

În vis a vorbit lui Iacov, Solomon, sf. Iosif, Abimelec, Laban etc.

Vor fi nedumeriţi, care se vor întreba: Acum de ce nu mai vorbeşte Dumnezeu?... Prin proorocul Amos, Dumnezeu a anunţat că va înceta să vorbească prin prooroci: „Iată vin zile când va fi foamete, nu foamete de pâine şi sete de apă, ci foamete şi sete de a auzi cuvântul Domnului, şi nu-L veţi găsi. Veţi pribegi de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, veţi umbla istoviţi încoace şi încolo ca să căutaţi cuvântul Domnului şi tot nu-L veţi găsi **(Amos 8—11, 12).**

Cam 500 de ani după ce încetase de a vorbi prin prooroci (ultimul prooroc, prin care a vorbit, fiind Maleahi) Dumnezeu Fiul S-a întrupat şi a vorbit, arătându-se poporului Său, după cum îi promisese, a spus ce avea de spus şi a completat ce mai trebuia completat prin apostolii Săi.

Necredincioşii poate vor zice: De ce creştinii, în care este Duhul Sfânt, nu prevestesc şi ei evenimentele ce vor trebui să aibă loc, ca vechii prooroci?... Domnul a spus după Înviere: „Nu este lucrul vostru să ştiţi vremurile sau soroacele: Pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa" **(Faptele Apostolilor 1—7).**

Duhul Sfânt, după venirea Mântuitorului, are misiunea de a naşte din nou pe oameni şi a-i face „făpturi noi", spirituale. El distinge pe fiii lui Dumnezeu de fiii lumii, pe omul eliberat de păcat, de făptura căzută, a cărei voinţă e contrară Voinţei divine. „El ne învaţă tot adevărul şi ne mângâie" **în toate încercările noastre.**

DOVEZI DE EXISTENȚA LUI DUMNEZEU. DOVEZI CĂ SCRIPTURA E CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.

Auzi zicându-se „Crede și nu cerceta", ceea ce este absolut fals, căci Dumnezeu ne spune exact contrariul: „Căutați-Mă și Mă veți găsi. Dacă Mă veți căuta din toată inima, Mă voi lăsa să fiu găsit de voi" **(Ieremia 29—13, 14).**

Unde să-L găsim pe Dumnezeu? Vedem universul, creația Lui, dar nu vedem pe Creator, fiindcă de la păcat am pus între noi și El o perdea groasă: trupul nostru; de aceea sf. apostol Pavel zice: „Cât suntem în trup, pribegim departe de Domnul" **(2 Cor. 5—6).**

Pe Dumnezeu Îl găsim în Scriptură, căci Dumnezeu e Cuvântul și Cuvântul este scris în Scriptură. Dumnezeu-Fiul Însuși a spus că Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu, când a zis: „Tatăl Însuși a mărturisit despre Mine. Cercetați Scripturile că Ele mărturisesc despre Mine" **(Ioan 5—37, 39).**

Și Dumnezeu dă și mijlocul de a-L găsi, celor ce-L caută din toată inima, căci iată ce ne spune: „Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă și afară de Mine nu este alt Dumnezeu. Cine a făcut proorocii ca Mine (să spună și să-mi dovedească) de când am făcut pe oameni din vremurile străvechi? Să vestească viitorul și ce are să se întâmple! Voi sunteți Martorii Mei — zice Domnul — voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să Mă înțelegeți că Eu sunt. Înainte de Mine n-a fost nici un Dumnezeu și după mine nu va fi. Eu sunt Domnul și afară de Mine nu este nici un Mântuitor. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple" **(Isaia 44—6, 7 și 43—10, 11; 46—10).**

Dumnezeu zice, deci, că Scriptura dovedește existența lui Dumnezeu și dovezile existenței lui Dumnezeu sunt împlinirea profețiilor făcute de El cu privire la:

a) Poporul ales;

b) Mântuitorul,

c) Și alte diverse profeții vestitoare ale viitorului.

Să le cercetăm pe rând.

A. Să examinăm întâi profețiile care privesc poporul ales:

1. „Voi face din tine (Israel) un neam mare". **Şi nu este ?**

2. „Te vei tăia împrejur din generaţie în generaţie". **Nu se taie şi azi ? Se taie de 4.000 de ani şi nu va înceta să se taie până ce Dumnezeu îi va face circumcizia inimii (Ieremia 9—25 ; Deuteronom 30—6).**

3. „Toată ţara Canaan o voi da sămânţei tale" şi **le-a dat-o.**

Şi dacă astăzi nu o mai au, iată motivul :

„Să păziţi însă toate legile şi toate poruncile Mele şi să le împliniţi, pentru ca ţara în care vă duc să vă aşez, să nu vă verse din mijlocul ei" **(Levitic 20—22).** „Când veţi fi de multă vreme în ţară (Canaan) dacă vă veţi strica, dacă vă veţi face idoli, dacă veţi face ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului vostru, veţi pieri de o moarte repede, din ţara pe care o veţi lua în stăpânire dincolo de Iordan şi nu veţi avea zile multe în ea" **(Deuteronom 4—25, 26). Poporul Său a fost izgonit din ţara care îi fusese dată ca s-o stăpânească, pentru că n-a păzit Cuvântul.**

4. „Vă voi risipi printre popoare şi în felurite ţări" **(Zaharia 10—9 ; Ezechiel 22—15).** „În pustie Mi-am ridicat iarăşi mâna spre ei ŞI LE-AM JURAT CĂ AM SĂ-I ÎMPRĂŞTII PRINTRE NEAMURI ŞI SĂ-I RISIPESC ÎN FELURITE ŢĂRI, pentru că n-au împlinit poruncile Mele şi şi-au întors ochii spre idoli" **(Ezechiel 20—23). Este cineva pe pământ care să nege împlinirea acestui jurământ divin ?**

5. „Fiii lui Israel vor rămânea multă vreme fără împărat **(pe pământ),** fără căpetenie, fără jertfă şi fără preot" **(Osea 3—4). Au oare azi Evreii împărat, căpetenie, jertfă sau preot ? Rabinii nu sunt preoţi jertfitori descendenţi direcţi din Aaron ; ei sunt învăţători.**

6. „Va fi foamete şi sete după Cuvântul Domnului ; veţi umbla istoviţi încoace şi încolo, veţi pribegi de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, ca să căutaţi Cuvântul Domnului şi nu-l veţi găsi". **Şi Dumnezeu Îşi ţine Cuvântul, căci nu mai vorbeşte prin prooroci poporului Său.**

7. Totuşi numai „dacă va înceta soarele să lumineze ziua şi stelele noaptea, atunci va înceta şi neamul lui Israel să mai fie un neam **(pe pământ)** înaintea Mea"

(Ieremia 31—35, 36). Acest neam va ține deci până la sfârșitul lumii.

8. După sfințirea primului templu din Ierusalim, construit de Solomon, Dumnezeu a zis lui Solomon: „Dacă vă veți abate de la Mine voi și fiii voștri, dacă nu veți păzi poruncile Mele, și legile Mele, pe care vi le-am dat și dacă vă veți duce să slujiți altor Dumnezei și să vă închinați lor, voi nimici pe Israel din țara în care i-am dat-o, voi lepăda de la mine casa pe care am sfințit-o Numelui Meu (voi distruge templul) și Israel va ajunge de râs și de pomină printre toate popoarele". **Și n-a fost distrus templul și poporul dus rob la Babiloneni 70 de ani, după cum îi anunțase, fiindcă s-au închinat idolilor și au călcat Legea?**

Poporul ales este deținătorul Cuvântului, căci lui i-a făcut înalta cinste de a-i vorbi Dumnezeu și tot el, cu starea lui, e martor al adevărului Cuvântului divin. Dar poporul ales n-a înțeles marea datorie ce-i incumba de a păzi Cuvântul și s-a purtat cu Domnul ca o femeie necredincioasă bărbatului ei. Dumnezeu le zice: „Cum este necredincioasă iubitului său o femeie, așa Mi-ați fost necredincioși voi, casa lui Israel" **(Ieremia 3—20).**

Nici noi nu facem altfel.

Dumnezeu a dat poporului Său cartea de despărțire, până la intrarea numărului deplin al neamurilor în Noul Legământ al lui Hristos, încheiat prin jertfa Sa.

Ca Atotștiutor, Dumnezeu le spusese că ei Îl vor părăsi, întorcându-se spre idoli și că El îi va părăsi și își va întoarce Fața spre neamuri: „M-au întărâtat la gelozie prin ce nu este Dumnezeu și Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor, care nu este un popor **(căruia să-i fi vorbit).** M-au mâniat prin idolii lor deșerți, Eu îl voi mânia printr-un neam fără cunoștință" **(care nu M-a cunoscut) (Deuteronom 32—21).**

Dar când se va fi împlinit vremea neamurilor, vor recunoaște pe Mântuitorul, căci:

„Voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un Duh de îndurare și de rugăciune ȘI ÎȘI VOR ÎNTOARCE PRIVIRILE SPRE MINE, PE CARE L-AU STRĂPUNS. **Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui Fiu și vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. În ziua aceea se va des-**

chide casei lui David şi locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat şi necurăţie" **(Zaharia 12—10 şi 13—1).** „Fiii lui Israel se vor întoarce şi vor CĂUTA PE DOMNUL ŞI ÎMPĂRATUL LOR DAVID şi vor tresări la vederea Domnului şi a bunătăţii Lui, la sfârşitul zilelor" **(Osea 3—5).**

După împlinirea „vremii neamurilor" şi după pedepsirea lor, la sfârşitul zilelor căci şi ele vor fi pedepsite, atunci când „toate neamurile vor vedea judecăţile, pe care le voi face şi pedepsele cu care le va lovi mâna Mea, atunci cei din casa lui Israel vor şti că eu sunt Domnul Dumnezeul lor, din ziua aceea şi de atunci înainte Şi neamurile vor cunoaşte că din pricina nelegiuirilor ei, a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina păcatelor ei, săvârşite de ea împotriva Mea ; de aceea le-am ascuns faţa Mea şi l-am dat în mâna vrăjmaşilor lor. Le-am făcut după păcatele lor şi fărădelegile lor şi le-am ascuns Faţa Mea. Acum voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel şi voi fi gelos de Numele Meu Cel Sfânt. Atunci îşi vor uita ocara şi toate fărădelegile pe care le-au săvârşit împotriva Mea, când locuiau liniştiţi în ţara lor şi când nu-i tulbura nimeni. Când îi voi aduce înapoi dintre popoare şi îi voi strânge din ţările vrăjmaşilor lor, voi fi sfinţit de ei înaintea multor neamuri. Şi vor şti că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, Care ii lăsasem să fie prinşi de război între neamuri şi Care îi strâng iarăşi în ţara lor ; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo şi nu le voi mai ascunde Faţa Mea, căci voi turna Duhul Meu peste casa lui Israel" **(Ezechiel 39—21, 29).**

Atunci „Domnul Dumnezeu va îndepărta de pe tot pământul ocara poporului său" **(Isaia 25—8).** „Căci Israel va fi mântuit de Domnul cu o mântuire veşnică. El nu va fi nici ruşinat, nici înfruntat pe vecie" **(Isaia 45—17).** "După intrarea numărului deplin al neamurilor, tot Israelul va fi mântuit" **(Romani 11—25, 26).**

B. Acum să studiem numai câteva profeţii referitoare la Mântuitorul.

1. ESTE EL FIUL LUI DUMNEZEU ?

Dumnezeu a zis lui David: „Când ţi se vor împlini zilele şi vei fi culcat cu părinţii tăi, Eu îţi voi ridica un

urmaş după tine, care va ieşi din trupul tău şi Îi voi întări împărăţia. El va zidi Numelui Meu o casă şi voi întări pe vecie scaunul de domnie al Împărăţiei Lui. Eu Îi voi fi Tată şi El Îmi va fi Fiu" (2 Samuel 7—12, 13, 14 şi 1 Cronici 17—11, 12, 13, 14).

Fiul lui Dumnezeu, Împăratul veşnic urma deci să zidească o casă lui Dumnezeu. Ce casă? Dumnezeu lămureşte: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate popoarele" **(Isaia 56—7). A întemeiat Fiul lui Dumnezeu această casă de rugăciune pentru toate popoarele?** CINE POATE NEGA EXISTENŢA ACESTEI CASE: BISERICA CREŞTINĂ, ÎN CARE SE ROAGĂ TOATE POPOARELE „FIECARE ÎN ŢARA LUI" **(Ţefania 2—11), Biserica care se vede de la Polul Nord la Polul Sud, de la Spitzberg la Capul Bunei Speranţe şi de la răsărit la apus, parte din Asia şi Africa şi întreaga Europă, America şi Australia?** Din constatarea împlinirii Cuvântului, din constatarea zidirii Bisericii creştine, pe toată suprafaţa pământului, cine este acela care poate să nege că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, a doua Ipostază a Dumnezeirii, Care, între altele, a luat chip omenesc pentru a face lui Dumnezeu o casă de rugăciune pentru toate popoarele, ca fiecare să se roage în ţara lui?

„Iisus a venit în părţile Cezareei lui Filip şi a întrebat pe ucenicii Săi: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului». Ei au răspuns: «Unii zic că eşti Ioan Botezătorul, alţii Ilie, alţii Ieremia sau unul din prooroci". „Dar voi — le-a zis El — cine ziceţi că sunt?» Simon Petru drept răspuns i-a zis: «Tu eşti Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu!» Iisus a luat din nou cuvântul şi i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri. Şi Eu îţi spun: Tu eşti Petru şi pe această piatră (pe adevărul: «Tu eşti Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu») voi zidi Biserica Mea şi puterile iadului nu o vor birui»" **(Matei 16—13, 18).**

Minunea zidirii Bisericii creştine pe tot pământul este dovada absolută că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, este dovadă de existenţa lui Dumnezeu şi dovadă că Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu.

Zidirea Bisericii creştine mai este dovadă că Cuvân-

tul este Creator: „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu e spus în deşert, el va face voia Mea şi va împlini planurile Mele" (Isaia 55—11). Mântuitorul n-a făcut decât să pronunţe un cuvânt: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea" şi Cuvântul a zidit-o.

Când Domnul a fost judecat: „Marele preot a luat cuvântul şi I-a zis: Te jur pe Dumnezeu Cel viu, să ne spui, dacă eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu". „Da — i-a răspuns, Sunt. Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu şi venind pe norii cerului". Atunci marele preot şi-a rupt hainele şi a zis „A hulit. Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum aţi auzit hula lui. Ce credeţi?" Ei au răspuns: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea" (Matei 26—63, 64, 65, 66).

Dumnezeul Întrupat a fost condamnat la moarte, deci, pentru că a zis: „Da! sunt Fiul lui Dumnezeu". Este cineva, care să îndrăznească să spună că Mântuitorul nu avea dreptul să se numească Fiul lui Dumnezeu?

Zidind casă de rugăciune Tatălui pentru toate popoarele, implicit „Scaunul de domnie al Împărăţiei Lui este întărit pe vecie" şi Hristos este „Împăratul veşnic" prezis prin David, Daniel şi Ezechiel (37—25), Căruia „I s-a dat stăpânire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum şi Împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată" (Daniel 7—14).

2. Este Iisus „Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii"? (Ioan 1—29).

Era anunţat că: „Dumnezeu Însuşi va purta grijă de mielul pentru jertfă" (Geneza 22—8). Este El acest Miel de jertfă, anunţat şi de Isaia prin cuvintele: „Ca un miel pe care îl duci la junghiere El nu a deschis gura. El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El şi prin rănile Lui suntem mântuiţi" (Isaia 53—5, 6).

Dacă El este Mielul de jertfă, simbolizat in mielul ce se sacrifica zilnic in templul din Ierusalim, atunci El trebuia să facă să înceteze vechea jertfă necurmată şi jertfa pentru păcat ce se aducea în templu, spre a im-

plini cuvântul scris: „El va face un legământ trainic (Noul Legământ) cu mulţi şi va face să înceteze jertfa" (Daniel 9—27).

Ori, vechea jertfă a încetat definitiv după jertfa Mântuitorului. Şi Mântuitorul a făcut să înceteze jertfa animală nu numai în Israel, dar şi la neamurile păgâne (devenite creştine), care aduceau jertfe idolilor lor. ÎNCETAREA VECHII JERTFE ESTE, DECI, DOVADA ABSOLUTĂ CĂ EL ERA ŞI ESTE MIELUL LUI DUMNEZEU, CARE RIDICĂ PĂCATELE LUMII.

„Împlinirea cuvântului voiesc, nu jertfe" — zisese Dumnezeu (1 Samuel 15—22). În formă, vechea jertfă era o umbră a jertfei Mântuitorului, care arăta că numai prin jertfa Mielului lui Dumnezeu se puteau ierta păcatele: iar în fapt jertfa pentru păcat, adusă de marele preot şi de preoţi, de întreaga adunare, de fiecare căpetenie şi om de rând în parte, era mărturisirea tuturor şi a fiecăruia în parte, că au păcătuit călcând Legea şi nu şi-au îndeplinit angajamentul luat, când ziseseră: „Vom asculta şi vom face tot ce a zis Domnul" (Exod 24—7).

Şi s-au împlinit toate cuvintele divine anunţate cu privire la jertfa Mântuitorului: vânzarea Lui şi preţul exact al vânzării Sale; străpungerea prin cuie (pe Cruce); împărţirea hainelor Lui; servirea oţetului şi neatingerea oaselor: „Până şi omul Meu cel mai de pace, în care Mă bizuiam, care mânca pâinea Mea, a ridicat călcâiul asupra Mea" (Psalm 40—9). „Eu le-am zis: «dacă găsiţi cu cale daţi-Mi plata, dacă nu, nu Mi-o daţi». Şi mi-au cântărit ca plată treizeci de arginţi. Dar Domnul mi-a zis: «Aruncă olarului preţul acesta scump, cu care M-au preţuit» şi am luat cei treizeci de arginţi şi i-am aruncat în casa Domnului, pentru olar» (Zaharia 11—12, 13). Profeţii împlinite întocmai de Iuda Iscarioteanul.

„Şi au străpuns mâinile şi picioarele Mele". Exact cum era scris (Psalm 21—18). „Împărţit-au hainele Mele între ei şi pentru cămaşa Mea au tras sorţi" (Psalm 21—20). „În setea Mea M-au adăpat cu oţet" (Psalm 68—25). „Nici unul din oasele Lui nu va fi zdrobit" (Psalm 33—20), întocmai cum era poruncit Iudeilor în Exod (12—46) cu privire la mielul pascal: „Să nu-i zdrobiţi nici un os".

Dacă vechea jertfă înceta, atunci preoţii jertfitori nu mai aveau nici un rost şi trebuiau să dispară o dată cu

jertfele; și au dispărut deodată, împlinind întocmai cuvântul scris: „Acum către voi se îndreaptă porunca aceasta, preoților! Voi blestema binecuvântările voastre; da, le-am și blestemat pentru că n-aveți în inimă porunca Mea. Iată vă voi nimici sămânța și vă voi stârpi odată cu vitele, pe care le jertfiți". **(Maleahi 2—1, 2, 3).** Iată încă o dovadă de nezdruncinat de existența lui Dumnezeu și dovadă că Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu.

Și dacă jertfa și preoția încetau, atunci și templul devenea absolut inutil, întrucât templul, prin jertfa zilnică a mielului, care constituia cultul, cât și jertfele pentru păcat, închipuiau „Jertfa Mielului lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii". **Odată Mielul Divin venit și jertfit, templul își termina misiunea preînchipuitoare și urma să fie distrus. Și a fost distrus pentru totdeauna la 70 d. Hristos, împlinind exact cuvântul scris:** „Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic. Poporul unui domn **(roman)**, care va veni, va nimici cetatea **(Ierusalimului)** și templul" **(Daniel 9—26).** O altă puternică dovadă de existența lui Dumnezeu prin împlinirea cuvintelor Lui.

Dar distrugerea templului, dispariția preoției și a jertfei animale însemna, ipso facto, căderea și încetarea Vechiului Legământ, Vechiul Testament, care le ordonase și le instituise. Distrugerea templului și în special dispariția chivotului (caseta de aur care conținea cele două table de piatră ale Legii, date de Dumnezeu), care era mărturia Vechiului Legământ, **semnifica sfârșitul Vechiului Legământ. Dumnezeu anunțase clar că dispariția chivotului va fi semnul căderii și încetării Vechiului Legământ și al intrării neamurilor în Noul Legământ:** „Când vă veți înmulți și veți crește în țară, în zilele acelea, nu se va mai vorbi de chivotul legământului Domnului și nimeni nu se va mai gândi la el, nu-și vor mai aminti de el, nu-l vor simți lipsa și nu vor mai face altul. În vremea aceea Ierusalimul se va numi scaunul de domnie al Domnului; toate neamurile se vor strânge la Ierusalim în numele Domnului. Și multe popoare și multe neamuri vor veni la Ierusalim să caute pe Domnul Atotputernic și să se roage Domnului" **(Ieremia 3—16, 17; Zaharia 8—24).**

Or, chivotul a dispărut odată cu templul și, exact după cum e scris, nimeni nu se mai gândește la Vechiul

Legământ și nu-i simte lipsa și toate popoarele creștine, credincioase Noului Legământ, merg la Ierusalim de se închină și se roagă Domnului, ca o dovadă că Vechiul Legământ e căzut și înlocuit cu Noul Legământ, care era anunțat prin cuvintele : „Iată vin zile când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un Nou Legământ. Nu ca Legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, când i-am scos din țara Egiptului" **(Ieremia 31—31, 32).**

CĂDEREA ȘI ÎNCETAREA VECHIULUI LEGĂMÂNT, DISTRUGEREA TEMPLULUI, ÎNCETAREA VECHII PREOȚII ȘI A JERTFEI ANIMALE DOVEDESC CĂ DUMNEZEU EXISTĂ ȘI CĂ SCRIPTURA E CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU.

Dumnezeu a menit poporul iudeu să păstreze : „Religia—Umbră" **până la nașterea religiei creștine :** „Religia Adevărului", **al cărei cult spiritual trebuia să înlocuiască** cultul mozaic material : DAR CULTUL A RĂMAS ACELAȘI : JERTFA MIELULUI LUI DUMNEZEU.

Fiul lui Dumnezeu a înlocuit Vechiul Legământ prin Noul Său Legământ anunțat, iar templul l-a înlocuit cu Biserica Sa. Preoția levitică jertfitoare de animale, după rânduiala lui Aaron, a înlocuit-o cu preoția după rânduiala lui Melchisedec (jertfitoare de pâine și vin) (Geneza 14—18), împlinind cuvântul scris : „Domnul a jurat și nu-i va părea rău : «Tu (Iisus) ești preot veșnic în felul lui Melchisedec»" **(Psalm 109—4), iar jertfa a înlocuit-o cu** Euharistia, **care este jertfa Mielului Divin, jertfa Trupului și Sângelui Domnului (sub aparența pâinii și vinului), împlinind și în acest caz, ca în toate, cuvântul scris :** „De la răsărit până la apus Numele Meu este mare între neamuri și pretutindeni se arde tămâie în cinstea Mea și se aduc daruri de mâncare curate **(pâinea și vinul),** căci mare este Numele Meu între neamuri» — zice Domnul" **(Maleahi 1—11).**

ÎNCHEIEREA NOULUI LEGĂMÂNT — SCRIS ÎN EVANGHELIE — ZIDIREA BISERICII CREȘTINE, SCHIMBAREA PREOȚIEI ȘI INSTITUIREA EUHARISTIEI SUNT DOVEZI TANGIBILE, VERIFICABILE ȘI DE NEZGUDUIT DE EXISTENȚA LUI DUMNEZEU ȘI DOVEZI CĂ SCRIPTURA E CUVÂNTUL LUI.

Și iată prin Mântuitorul împlinite următoarele profeții, noi dovezi de existența lui Dumnezeu, dovezi că

Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu și că în Scriptură găsim pe Dumnezeu.

„Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate în «sămânța ta»" **(a lui Avraam). Și toate vor fi.**

„Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau **(de păgâni).** M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine" **(Isaia 65—1).** „Aceia cărora nu li se proorocise despre El **(păgânii)** Îl vor vedea și cei ce nu auziseră despre El îl vor cunoaște **(Isaia 52—15).**

„Odraslei **(lui Hristos)** ce va ieși din iesle **(tatăl lui David)** se vor închina neamurile. Slava va fi locuința Lui" **(Isaia 11—10).**

„Voi da neamurilor **(creștine)** buze curate ca să cheme Numele Domnului și să-L slujească într-un gând. Din mijlocul Tău **(din Israel)** un număr mic și smerit va crede în Domnul" **(Țefania 3—9, 12).**

„Te pun să aduci înapoi rămășița lui Israel; să fii Lumină neamurilor și să duci mântuirea până la marginile pământului" **(Isaia 49—6).**

„Eu Domnul am vorbit și voi face: Voi usca copacul cel verde **(Israel)** și voi înverzi pe cel uscat **(neamurile care au devenit creștine)" (Ezechiel 17—24).**

„Voi lăsa numele vostru **(al Iudeilor)** ca mărturie aleșilor Mei și anume: Domnul Dumnezeu vă va întuneca mintea și va da robilor Săi alt nume **(numele de creștini)" (Isaia 65—15).**

Și iată cum s-a împlinit cuvântul spus lui Iacov, când Dumnezeu i-a schimbat numele în Israel: „un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine" **(Geneza 35—10, 11). Neamul născut din Israel, trupește, fiind evreii și neamurile născute din Israel, spiritual, fiind creștinii.**

C. Vom mai cerceta și arăta și alte proorociri vestitoare ale viitorului, împlinite, care sunt martore ale adevărului Cuvântului Divin: „Egiptenii vor alcătui o împărăție slabă, o neînsemnată împărăție, care nu se va mai înălța peste neamuri" **(Ezechiel 29—15). Și nu s-a mai înălțat. Din contră a fost supusă neamurilor: greci, romani și englezi.**

„Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a Chaldeenilor va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi

niciodată popor în el. Arabul nu-şi va mai întinde cortul acolo şi păstorii nu-şi vor mai ţărcui turmele acolo, ci fiarele pustiei îşi vor face culcuşul acolo, bufniţele îi vor umplea casele, struţii vor locui acolo şi stafiile se vor juca acolo" **(Isaia 13—19, 20, 21).** „Ca şi Sodoma şi Gomora şi cetăţile vecine, pe care le-a nimicit Domnul, aşa nu va mai fi locuit nici el şi nimeni nu se va mai aşeza acolo" **(Ieremia 50—40). Şi distrus a rămas şi n-a mai fost locuit de 25 veacuri.**

„Tirul va ajunge o stâncă pustie în mare, unde se vor întinde mrejele de prins peşte. Şi nu va mai fi zidit deloc, căci «Eu, Domnul am vorbit» — zice Domnul Dumnezeu" **(Ezechiel 26—14). Astăzi în locul cetăţii falnice, care deţinea în mâinile sale comerţul lumii şi toată navigaţia, sunt numai câteva colibe de pescari.**

„Domnul îşi va întinde mâna şi spre miazănoapte va nimici Asiria şi va preface cetatea Ninivei într-o pustietate, într-un pământ fără apă ca pustia. Iată dar cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere şi zicea în inima ei: «Eu şi nici una afară de mine». Vai, cum s-a prefăcut în pustie şi în culcuş de fiare! Toţi cei ce trec pe lângă ea fluieră şi arată cu mâna" **(Ţefania 2—13, 15). Şi aşa este până în ziua de astăzi de 2.500 de ani.**

Nu mai vorbesc de dispariţia micilor popoare: Moab, Amon, Filisteni, Edomiţii, dispariţie care a împlinit cuvântul scris. Dar „Ierusalimul va fi pentru Mine o pricină de laudă şi de slavă pentru toate neamurile pământului".

Şi ascultaţi ce zice despre noi, neamurile păgâne, devenite creştine:

„Neamurile vor afla de binele pe care li-l voi face, vor rămânea mirate şi uimite de toată fericirea şi de toată propăşirea pe care le-o voi da" **(Ieremia 33—9). Iată explicaţia întâietăţii şi propăşirii sub toate raporturile a popoarelor creştine. Iată de ce popoarele creştine sunt domnitoare şi guvernează lumea spiritual şi material.**

NU SUNT TOATE ACESTEA DOVEZI ŞTIINŢIFICE DE EXISTENŢA LUI DUMNEZEU ŞI DOVEZI CĂ SCRIPTURA ESTE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ?!

Cu toate aceste dovezi sunt atâţi „Care tăgăduiesc pe Domnul şi zic: «Nu este Dumnezeu şi nu Dumnezeu a

vorbit prin prooroci» (Ieremia 5—12, 13) și pentru care „Cuvântul Domnului este o ocară și n-au nici o plăcere de El" (Ieremia 6—10). Ei zic: „Mari sunt forțele naturii" după cum cei vechi ziceau: „Mare este Diana Efesenilor". Diană care nici nu exista. Ei nu vor să înțeleagă că aceste forțe sunt produse, dezvoltate, dirijate, după voie și oprite brusc de Spiritul Divin, după cum a arătat-o Fiul Întrupat, când era pe pământ. Totuși ei recunosc o „dreptate imanentă", dar nu vor să recunoască pe Cel ce zice: „Eu fac dreptatea pe pământ" (Ieremia 9—24).

Din aceștia, unii, considerându-se nevinovați, se scuză pe ei și acuză pe Dumnezeu de necredința lor, zicând: „Nu e vina mea că nu cred; nu cred, fiindcă Dumnezeu nu mi-a dat Harul Său". Dumnezeu zice acestora: „Cine cere, capătă". „Tu singur te pedepsești cu necredința ta și vei ști și vei vedea, ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnzeul tău. Pentru că M-ai uitat și M-ai aruncat la spate-ți, îți vei purta și tu pedeapsa păcatelor tale" (Ieremia 2—19; Ezechiel 23—35). Oamenii sunt obligați să creadă cuvântul Evangheliei: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie" (Marcu 1—15) și vor fi făcuți răspunzători de necredința lor: „Cine nu va crede, se va osândi" (Marcu 16—16).

Alții zic: „Eu cred în știință". Dar ce, crezi că știința știe tot? Ce, crezi că nu mai este nimic care să-i fie necunoscut? Dar știe știința ce e spațiul și care sunt marginile lui? Știe știința ce e spiritul? Nici habar n-are. Știe știința că există sub cer atâtea, de care nici nu visează? Nu știe, fiindcă aceasta e supraștiință, este epignoză; nu știe, după cum nu știa acum câțiva ani de existența argonului în aer și după cum nu știe nici azi ce este eterul și care sunt legile, după care se mișcă Sirius și celelalte stele, care nu fac parte din sistemul nostru solar.

Ce! Oamenii de știință au făcut soarele, stelele, pământul și tot ce se vede: Ce poate știința contra grindinei, secetei, trombelor marine și cutremurelor de pământ?

Spiritul Divin îţi zice: „Fereşte-te de împotrivirile ştiinţei şi flecărelile omeneşti" **(1 Timotei 6—20). Căci:** „Vai de cei ce se socot înţelepţi şi se cred pricepuţi **(Isaia 5—21).**

Astăzi Biblia, **Cuvântul lui Dumnezeu,** care arată misterul morţii şi răscumpărarea ei, **a fost tradusă în peste 750 limbi şi la multe popoare a creat, ca odinioară la Goţii lui Ulfila, alfabetul şi meşteşugul de a scrie si citi. Cu drept cuvânt s-a zis şi se zice despre Scriptură:** „Sau această Carte te va depărta de păcat, sau păcatul te va depărta de această Carte".

Dacă deschidem primele file ale Bibliei, vedem, din cauza neascultării oamenilor de Cuvântul lui Dumnezeu, triumful răului asupra binelui. Dacă trecem, la cele din urmă file din Apocalips (cap. 20, 21, 22), vedem prin ajutorul Mântuitorului, triumful vieţii asupra morţii, al binelui asupra răului, triumful omului asupra satanei. Dar din nefericire, din cauza necredinţei, nu şi triumful tuturor oamenilor asupra satanei, căci unii trec şi vor trece conştienţi şi de voia lor şi se vor închina lui. „Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mântuiţi... şi pentru asta a venit Hristos în lume ca să mântuiască pe păcătoşi" **(1 Timotei 2—4 şi 1—15), dar şi mântuirea se face fără a violenta libertatea oamenilor; se face cu libera lor voinţă. Dumnezeu vrea ca niciunul să nu piară, ci să se pocăiască şi să fie nemuritori, dar** „îngustă este calea şi strâmtă poarta care duce la nemurire şi puţini sunt cei ce o află" **(Matei 7—14).**

CE ESTE VECHIUL TESTAMENT ŞI CE ESTE NOUL TESTAMENT

Vechiul Testament **sau Vechiul Legământ, făcut de Dumnezeu între El şi poporul său, consistă:**

A. Din făgăduinţele făcute de Dumnezeu, din dragoste şi fără condiţiuni, **patriarhului Avraam şi repetate lui Isaac şi Iacov şi anume:**

1. Că această **sământă** va fi robită 400 de ani într-o **ţară** străină **(Egipt),** după care va fi dezrobită şi va ieşi cu mari bogăţii.

2. Că sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov va fi un neam mare.

3. Că toată țara Canaan (Palestina) va fi dată seminției lor.

4. Că toate neamurile vor fi binecuvântate (cu Duhul Sfânt) în sămânța lui Avraam (în Hristos). **Aceste făgăduințe, făcute din Har, Dumnezeu le mai numește și Legământul Lui făcut cu Avraam, Isaac și Iacov (Levitic 26—42).**

Ca semn al credinței lui Avraam și a urmașilor săi în Dumnezeu și în împlinirea Cuvântului Lui, Domnul a poruncit tăierea împrejur a tuturor copiilor de sex bărbătesc, urmași din Avraam, care era o pecete pusă în carnea trupului poporului ales.

B. Legământul cu poporul Său Dumnezeu l-a făcut în pustie, la muntele Sinai — prin „Lege". Deci acest Legământ nu mai era din Har, ci condiționat.

Prin acest Legământ Dumnezeu făgăduia: Nemurirea, **dacă poporul va împlini „Legea"** și **poruncile date de El; iar dacă călca Legământul, poporul rămânea sub blestem.**

La muntele Sinai, **Dumnezeu** cu propriul **Său glas a dat poporului Său cele 10 porunci (Decalogul)** și **alte porunci, pe care le-a dat prin Moise.** Apoi „Moise a scris toate cuvintele Domnului", a zidit un altar, I-a adus jertfă de animale și cu o jumătate din sângele jertfelor a stropit altarul **(care simboliza pe Dumnezeu)**, apoi „a luat cartea Legământului și a citit-o în fața poporului". **Ei au** zis: „Vom face și asculta tot ce a zis Domnul" și Moise cu cealaltă jumătate de sânge a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi, pe temeiul tuturor acestor cuvinte" **(Exod 24—1, 8).**

Apoi Dumnezeu a zis: „Să păziți legile și poruncile Mele; omul care le va împlini, va fi nemuritor prin ele" **(Levitic 18—5). Pentru că însă poporul se semețise** și zisese: „Vom face și asculta tot ce a zis Domnul", **adică „vom fi nemuritori în slavă, fiindcă suntem tari și nu vom păcătui"** — ca să-l smerească, Dumnezeu a adăugat: „Blestemat este oricine nu va împlini cuvintele legii acesteia și nu le va face" **și tot poporul a răspuns: „Amin" (Deuteronom 27—26).**

Aceasta este, în special, Vechiul Testament, Vechiul Legământ între Dumnezeu şi poporul Său. Promisiunea vieţii veşnice făcută de Dumnezeu poporului, ca preţ al împlinirii Legii, pe de o parte, iar pe de alta, angajamentele solemne luate de popor, că va face şi asculta tot ce a zis Domnul" ca porunci, primind să rămână sub blestem, în caz de călcarea Legământului.

Dumnezeu şi-a împlinit promisiunile făcute din Har, fără condiţiuni, patriarhilor Avraam, Isaac şi Iacov:

1. A scos poporul său din robia Egiptenilor;

2. I-a dat ţara Canaan;

3. A făcut din poporul Său un neam mare.

Rămânea de împlinit a patra promisiune, care privea tot neamul omenesc şi **pe care Dumnezeu o întărise cu jurământul Său. Această a 4-a promisiune era:** „că din neamul lui Avraam va ieşi Hristos, izvorul de binecuvântare şi mântuire pentru toate neamurile pământului". **În vederea împlinirii acestei promisiuni, Dumnezeu a anunţat venirea Mântuitorului prin toţi proorocii: prin Iacov (Geneza 49—10), prin Moise (Deuteronom 18—15, 22), prin Iov (19—23, 27), prin David, prin Isaia, Ieremia, Ezechiel, Daniel, Osea, Mica, Habacuc, Tefania, Hagae, Zaharia etc.**

Cu privire la venirea Mântuitorului Dumnezeu spusese prin Moise: „Să ascultaţi de El" (Deuteronom 18—15). Iar Dumnezeu direct spusese: „Dacă cineva nu va asculta cuvintele Mele, pe care le va spune El în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală" **(Deuter. 18—19). Dumnezeu le anunţase prin Ieremia, că va face cu ei un nou contract, un Nou Legământ, un Nou Testament. Iată Cuvintele cu care Dumnezeu anunţase acest legământ:**

„Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un Nou Legământ. Nu ca Legământul pe care l-am încheiat cu părinţii lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din ţara Egiptului, Legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soţ asupra lor — zice Domnul. Iată Legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: voi pune Legea Mea înăuntru lor **(prin Duhul Sfânt)**, o voi scrie în inima lor şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăţa pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaşte

pe Domnul», căci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare — zice Domnul: că le voi ierta păcatele şi nu-Mi voi aduce aminte de nelegiuirea lor" **(Ieremia 31—31, 34).**

DUMNEZEU ARATĂ LAMURIT PRIN ACESTE CUVINTE, CĂ TATĂL ŞI FIUL SUNT UNA ŞI NEDESPĂRŢIŢI şi, în scurt, zice:

a) Poporul Meu a călcat Legământul;

b) Pentru aceasta Legământul Meu cu el va înceta;

c) Voi face un Nou Legământ, prin care voi scrie Cuvântul Meu, nu pe pietre, ca în Vechiul Legământ, ci în inimi;

d) Voi pune Duhul Meu peste toţi;

e) Mă voi arăta în Hristos;

şi **f)** Toţi Mă vor cunoaşte, căci le voi ierta păcatele.

Că acest Nou Legământ trebuia să fie făcut de Mântuitorul o dovedesc cuvintele: „Eu, Domnul. Te-am chemat ca să dai mântuire şi Te voi pune să faci Legământ cu poporul şi să fii Lumina neamurilor. Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu şi Slava Mea n-o voi da altuia" **(Isaia 42—1, 6, 7, 8 şi 49—8).**

CA ATOTŞTIUTOR, DUMNEZEU ŞTIA CĂ POPORUL SĂU VA CĂLCA LEGĂMÂNTUL DIVIN şi spusese aceasta lui Moise în preziua intrării poporului în Canaan, **făcându-i cunoscut în acelaşi timp că îndată ce poporul său va călca Legământul, Dumnezeu îl va părăsi şi Îşi va întoarce Faţa de la el:** „Domnul a zis lui Moise: «Iată tu vei adormi cu părinţii tăi. Şi poporul acesta se va închina la dumnezeii străini ai ţării în care intră. Pe Mine Mă vor părăsi şi vor călca Legământul Meu, pe care l-am încheiat cu ei. În ziua aceea îi voi părăsi şi-Mi voi întoarce Faţa de la ei»" **(Deuter. 31—16, 17, 29).**

Vechiul Testament este un curs de înaltă iniţiere spirituală. **Prin el oamenii iau cunoştinţă:**

A. De Dumnezeul în trei Ipostaze; **de infinitatea şi omniprezenţa Tatălui Atoatecreator, de atotputernicia Sa, de dreptatea, îndurarea, bunătatea Sa şi de planul Său de mântuire.**

B. De împlinirea cuvintelor Lui ca dovadă a existenţei Lui.

C. De păcatul strămoşesc şi păcatele noastre; de is-

toria adevărată și soarta tragică ce omenirea și-a cro't prin neascultare și cădere.

D. De Duhul Sfânt.

1. Ca vestitor al întâii veniri a Fiului lui Dumnezeu. Prin Duhul Sfânt luăm cunoștință de data exactă a venirii Mântuitorului, de Divinitatea Lui, de minunile ce va face; de Noul Legământ ce va încheia; de credința neamurilor in El, de smerenia, suferințele și jertfa Lui ca Răscumpărător al păcatelor și Nimicitor al morții, de Învierea Lui, de Împărăția și Preoția Lui veșnică, șezând la dreapta Tatălui, până ce „și cel din urmă vrăjmaș, moartea, va fi desființat" (1 Cor. 15—26).

2. Ca vestitor al viitorului poporului ales și al popoarelor înconjurătoare apropiate, de căderea Vechiului Legământ și a Templului; de încetarea preoției lui Aaron și înlocuirea ei cu preoția lui Melchisedec; de încetarea jertfei animale și înlocuirea ei cu jertfa fără sânge, de dispariția idolilor și a robiei, de evenimentele tragice din ultimii ani ce vor preceda sfârșitul lumii, de învierea în trup a tuturor oamenilor și reînnoirea întregii naturi fizice la sfârșitul veacului.

3. Ca vestitor al pogorârii Duhului Sfânt peste orice făptură și al unora din taine.

E. Cunoștința omului de sine însuși, prin care se recunoaște păcătos, iremediabil pierdut, neputincios a se mântui singur.

„Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul afară de Tatăl" (Matei 11—27), dar fără perfecta cunoștință a Vechiului Testament nu se poate înțelege desăvârșit nici Noul Testament, nici cunoaște pe Mântuitorul atât cât e posibil minții noastre, nici nu putem fi orientați asupra stării de azi.

RĂSCUMPĂRAREA
TRIUMFUL VIEȚII ASUPRA MORȚII. TRIUMFUL SPIRITULUI ASUPRA MATERIEI

Dumnezeu Și-a ținut și a împlinit toate făgăduințele Lui făcute din Har, dar poporul Său nu și-a ținut cuvântul dat, că va păzi „Legea".

Prin Vechiul Legământ care zicea : „Să păziţi Legile şi poruncile Mele. Omul care le va împlini, va fi nemuritor prin ele" şi „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia şi nu le va face" (Levitic 18—5 şi Deuteronom 27—26) — Dumnezeu zicea omului : „Dacă împlineşti Cuvântul Meu îţi recapeţi nemurirea în Slavă; dacă îl calci rămâi blestemat". **„Sub Lege" Dumnezeu pare neînduplecat, iar omul se dovedeşte neputincios, căci poporul care se angajase să împlinească „Legea" şi se declarase capabil să dobândească Slava prin sine însuşi, prin faptele sale, când zisese :** „Vom asculta şi vom face tot ce a zis Domnul", **n-a putut să învingă păcatul şi prin păcat moartea, n-a putut să scape de nenorocirea ce a urmat căderii, n-a putut să devină Omul-Verb, liber de păcat şi să obţină astfel Slava. Urma deci ca la sfârşitul lumii, viii de pe pământ şi morţii care totuşi supravieţuiau** să piară pe vecie din faţa lui Dumnezeu **(continuând totuşi a trăi departe de Dumnezeu)** „Căci Legea, care trebuia să dea nemurirea, a pricinuit moartea" **(Romani 7—10).**

Plata păcatului fiind moartea, **ispititorul reuşise prin păcatul unuia să reverse moartea peste toţi.**

PLANUL DE MÂNTUIRE AL DIVINITĂŢII, DIN VECI, CONSISTA ÎN MOARTEA UNUIA PENTRU PĂCATELE TUTUROR, ÎN MOARTEA UNUIA PENTRU TOŢI.

Se înţelege uşor însă, că niciunul dintre oameni n-ar fi putut lua păcatul tuturor oamenilor asupra sa, el însuşi fiind un păcătos, nefiind nimeni neprihănit. Şi niciunul dintre oameni n-ar fi putut muri pentru toţi, întrucât acel om, fiind şi el „născut în păcat şi zămislit în fărădelege", **trebuia inexorabil să moară pentru el.**

Şi totuşi trebuia să fie om, Acel care avea să moară pentru toţi, pentru ca victoria asupra păcatului, ispăşirea Lui şi triumful asupra morţii să fie ale omului ; **dar acel om trebuia să îndeplinească neapărat două condiţiuni :**

1. Să fie fără păcat, **spre a putea lua** asupra lui **păcatele tuturor oamenilor ;**

2. Să fie nemuritor, **spre a putea muri pentru ceilalţi.**

De aici nevoia ca Răscumpărătorul să aibă două firi neamestecate : divină, fără păcat şi fără moarte, şi ome-

nească, ca să poată trece prin moarte; Dumnezeu—Om, Dumnezeu îmbrăcat în trup.

De aici nevoia ca a doua Ipostază a Dumnezeirii să ia chipul omenesc, să satisfacă și să împlinească „Legea", să nimicească moartea și să redobândească viața pentru toți.

De aici nevoia ca Dumnezeu—Fiul să ia trup din Sfânta Fecioară, spre a face legătura între Cer și pământ și pacea între Dumnezeu și om — Șilo — și pentru a încheia Noul Legământ cu întreg neamul omenesc.

Iată taina iealelor, a Crucii și a răscumpărării.

Atunci „Cel ce este „Dragoste", Cuvântul, care la început era la Dumnezeu, S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de Har și adevăr.

„Atunci a venit «Sămânța femeii»", care urma **să zdrobească capul „șarpelui". Atunci s-a împlinit făgăduința făcută sub jurământ de Dumnezeu lui Avraam: că din neamul Lui se va naște Mântuitorul Lumii**: „Pe Mine Însumi jur, zice Domnul, pentru că n-ai crutat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în «Sămânța ta», pentru că ai ascultat de porunca Mea".

Atunci a venit Împăratul Veșnic prezis prin Daniel și Ezechiel: „Dar în vremea acestor împărați **(romani)** Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție **(cerească)**, care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și nimici toate împărățiile și ea însăși va dăinui veșnic" **(Daniel 2—44)**. „Și **Robul** Meu David va fi împăratul lor în veci" **(Ezechiel 37—25)**.

Atunci a venit „Lumina lumii": Lumina care luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o".

Atunci a venit: „Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Fiul lui Dumnezeu, Cel Sfânt, Cel Adevărat, Leul din sămânța lui Iuda, Rădăcina lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide, Cel ce închide și nimeni nu deschide, Cel ce este Amin, Începutul zidirii lui Dumnezeu" (Apocalips).

Atunci a venit „Mielul, Care ridică păcatele lumii", „Care pentru noi oamenii și a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut Om".

Atunci a venit Cel ce zisese: „Tu nu doreşti nici jertfă, nici dar de mâncare, ci Mi-ai străpuns urechile (M-ai făcut rob), nu ceri nioi ardere de tot, nici jertfă de ispăşire (animală). Atunci am zis: Iată-Mă că vin — în sulul cărţii (Scripturii) este scris despre Mine. Vreau să fac voia Ta (să împlinesc Legea), Dumnezeule, căci Legea Ta este în fundul inimii Mele" (Psalm 39—9, 10).

Atunci a venit Iisus, Mântuitorul lumii de păcate şi de moarte. „A venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit. El era în lume şi lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut".

Dumnezeu, luând chip omenesc şi Venit, le-a zis: „Să nu credeţi că am venit să stric Legea şi Proorocii, am venit nu să stric, ci s-o împlinesc". El singur şi numai El, fiind fără păcat, a împlinit Legea.

Deşi era Dumnezeu ascuns în trup, totuşi pentru a împlini cuvântul scris „Tu eşti un Dumnezeu care Te ascunzi, Dumnezeul lui Israel, Mântuitorule!" (Isaia 45—15), când Iehova—Hristos încheie Noul Legământ, pe munte, Se ascunde şi mai mult, zicând: „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi», dar Eu vă spun..." etc. (Matei 5—21), în loc să zică: „Când am dat Legea Mea, pe muntele Sinai, părinţilor voştri am zis: «Să nu ucizi...» etc. „azi prin Noul Legământ pe care îl fac cu voi, vă poruncesc: „Să nu vă mâniaţi, că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii..." etc.

Legea nouă depăşeşte cu mult în severitate Legea veche. Ea cere o mai mare stăpânire de sine: „Cine va zice fratelui său «nebunule», va fi vinovat focului gheenei"; o desăvârşită puritate morală: „Cine se uită la o femeie, poftind-o pe ea, a şi păcătuit în inima sa"; o profundă lepădare de sine şi de materie şi o nemărginită iubire de oameni; bogatului care pretindea că împlinise Legea veche îi cere, spre uimirea tuturor nespiritualiştilor din toate timpurile: „Încă una îţi trebuieşte: (dragostea) toate câte le ai vinde-le, împarte la săraci şi vei avea comoară în cer. Apoi vino după Mine" (Luca 18—22); o iubire de Dumnezeu până la jertfă: „Cine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga".

Vechiul Legământ pedepsea pe cel ce făcea răul. Noul Legământ pedepseşte şi pe cel care poate şi nu face binele: „Am fost gol şi nu M-ai îmbrăcat" (Matei 25—43).

Noul Testament cere mai mult, fiindcă: „Cui i s-a dat mult, i se cere mult" **(Luca 12—48). Pe când părtaşul Vechiului Legământ, cu privire la păcat, era lăsat la discreţia propriilor sale puteri şi dispunea de o răscumpărare, prin jertfe, limitată aproape numai la păcatele făcute din neştiinţă, credinciosului Noului Legământ, care** vrea să învingă păcatul şi să se facă astfel părtaş firii divine, i se dă **ajutorul invincibil al Duhului Sfânt;** iar păcătosul care vrea să se pocăiască **se bucură, prin jertfa Mântuitorului, de o răscumpărare a tuturor păcatelor.** În veci fie slăvit Răscumpărătorul nostru Divin.

DAR PORUNCA RĂMÂNE ACEEAŞI SUB NOUL, CA ŞI SUB VECHIUL TESTAMENT: ÎMPLINIREA CUVÂNTULUI — IUBIREA DE DUMNEZEU ŞI DE OAMENI.

Mântuitorul e Mielul care ridică păcatele oamenilor prin Harul pe care Îl dă celor care vor să biruiască păcatul; iar Crucea este dreptarul Divin, pe baza căruia păcătosul poate fi iertat „de toate păcatele, de care n-ar fi putut fi iertat prin Legea lui Moise" **(Fapte 13—31), dar întoarcerea din păcate trebuie să fie întreagă:** „Te iert, dar să nu mai păcătuieşti" **(Ioan 8—11).**

„Cine păcătuieşte cu voie **(contând pe iertare),** huleşte pe Domnul" **(Numeri 15—30). Nu este născut din nou cel ce flecăreşte continuu despre** „Har" **şi jonglează cu** „Mântuirea". **Harul e Puterea Duhului Sfânt.** „Harul dă neprihănirea" **(Romani 5—21) şi eliberează pe om de păcat:** „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, fiindcă nu sunteţi sub Lege, ci sub Har" **(Romani 6—14); iar mântuit este acela care, iertat şi liberat de păcate prin mărturisire, păzeşte cuvântul:** „Adevărat, adevărat vă spun: cine păzeşte cuvântul Meu, va fi în veci nemuritor" **(Ioan 8—51); iar** „dacă păcătuim cu voie după ce am cunoscut adevărul, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecăţii" **(Evrei 10, 26). Este clar.**

Deşi Mântuitorul era Dumnezeu ascuns în trup, totuşi erau semne după care Mesia putea fi recunoscut; erau minunile: deschiderea ochilor orbilor, vindecarea surzilor şi paraliticilor, dezlegarea limbii muţilor şi iertarea păcatelor anunţate prin Isaia (35—4, 5, 6) şi Ieremia

(31—34). Când Mântuitorul ierta păcatele paraliticului și-l vindeca făcându-l să-și ia patul și să umble, unii din cărturarii prezenți la săvârșirea minunii ziceau : „Omul acesta hulește ; cine poate ierta păcatele decât singur Dumnezeu ?" **(Luca 5—21). Dar dacă cărturarii ar fi înțeles Scriptura și ar fi stat lipiți de ce „Este scris", ei ar fi putut recunoaște că Mântuitorul era Dumnezeu îmbrăcat în trup, căci Dumnezeu îi înștiințase că va veni să facă un Nou Legământ cu ei, zicându-le, că atunci** „Toți Mă vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare, căci le voi ierta păcatele". **Iertarea păcatelor era, deci, un semn, după care trebuiau și ar fi putut să-L recunoască și totuși nu L-au cunoscut. De ce ? Pentru că** „Toată Descoperirea Dumnezeiască a ajuns pentru voi ca cuvintele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva, care știe să citească și îi zici : «Ia și citește», el răspunde : «Nu pot, căci este pecetluită» **(Isaia 21—11) și pecetluită pare și azi multora, „care nu vor să știe de Cuvânt".**

În vederea răscumpărării tuturor neamurilor Domnului trebuia să împlinească Scriptura, trebuia adus jertfă pentru păcatele oamenilor, trebuia să nu fie recunoscut de mai marii lui Israel, căci așa „era scris" : „Veți auzi și nu veți înțelege, veți vedea și nu veți pricepe" **(Isaia 6—9).** „Sfințiți pe Domnul Atotputernic. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un Templu, dar și o Piatră de poticnire, o Stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o Cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor da în laț și vor fi prinși **(mulți nu vor crede în El.** Învelește această mărturie, pecetluiește această descoperire pentru ucenicii Mei **(apostolii)" (Isaia 8—14, 16). Dar** „cine a crezut în ce ni se vestise ? Cine a cunoscut brațul Domnului ? Noi nu L-am băgat în seamă" **(Isaia 53—1, 3). Poporul Său, aducându-L jertfă și nerecunoscându-L nici azi, până la timpul hotărât de El, împlinește profețiile și dovedește atotștiința și atotputernicia lui Dumnezeu.**

Și Domnul a venit, a încheiat Legământul cu toți oamenii, împlinind a patra promisiune divină : „În sămânța ta (în Hristos) vor fi binecuvântate **(cu Spiritul divin)** toate neamurile pământului".

Pecetea credincioșilor Noului Legământ este în inimi,

exact după cum era anunțat: „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării (Efeseni 4—30). Sângele Noului Legământ este sângele Fiului lui Dumnezeu, sânge care trebuie băut, nu stropit pe dinafară: „Beți toți din El, căci acesta este Sângele Meu, Sângele Legământului celui Nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor".

Dar poate va zice cineva: nu sunt toate neamurile binecuvântate. Da, nu sunt toate, fiindcă dacă ar fi toate, ar fi sfârșitul lumii, căci Mântuitorul a zis: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor. Atunci va veni sfârșitul" (Matei 24—14). De creștini depinde sfârșitul lumii și a revenirii Fiului Omului, căci lor li s-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16—15). Creștinilor li s-a dat în sarcină propovăduirea Evangheliei, tuturor neamurilor, tuturor oamenilor „Grăbind venirea zilei lui Dumnezeu" (a 2-a venire a Mântuitorului) (2 Petru, 3—12).

Dacă propovăduirea întârzie încă puțin, aceasta se datorește faptului că creștinii nu-și fac datoria, nu îndeplinesc cum trebuie porunca dată. Dar când Dumnezeu va voi, propovăduitorii creștini se vor înmulți și vor convinge toate popoarele să primească Evanghelia, ca să se pună capăt veacului acestuia rău. Și atunci, ca urmare a împăcării oamenilor cu Dumnezeu, toți oamenii vor învia în nou trup, iar întreaga natură fizică și tot universul se vor reînnoi, căci „Soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina, stelele vor cădea și puterile cerurilor vor fi clătinate" (Matei 24—29) și „pământul cu tot ce este pe el va arde" (2 Petru, 3—11). După care „va fi un cer nou și un pământ nou", când „cei mântuiți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor".

După împlinirea Legii, după încheierea Noului Legământ și propovăduirea Evangheliei, vestea cea mare a mântuirii și a slavei, Domnul s-a adus jertfă „făcând să cadă asupra Lui nelegiuirei noastră a tuturor".

Printr-un om (Adam), satana revărsase păcatele asupra tuturor oamenilor și la „împlinirea vremii" Dumnezeu, pentru mântuire, a revărsat toate păcatele oame-

nilor pe un „Om" și „S-a răstignit pentru noi, în zilele lui Pilat din Pont, a pătimit și S-a îngropat". **Lăsând păcatul cu viața Sa pe cruce, trupul a fost pus în mormânt, piatra prăvălită la ușa mormântului, pecetluită și pusă sub pază de străjeri.**

Da! Dar Iisus, fiind fără păcat, a împlinit Legea și Legea zice: „Omul care va împlini legile și poruncile Mele, va fi nemuritor prin ele". **Deci, Iisus „prin Lege" trebuia să învieze cu trupul și a înviat a treia zi după Scripturi, ca semn al răscumpărării vieții tuturor (Romani 4—25; Efeseni 2—6).**

„Și a dus ca Mare preot veșnic sângele Său, al Legământului Nou și veșnic în locul preasfânt de Sus, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică" **a morții, făcându-Se izvor de viață pentru toți (Evrei 9—12). Și astfel printr-un om a venit păcatul peste toți; printr-un Om a venit puterea de a fi toți neprihăniți. Printr-un om, care nu a ascultat Cuvântul, a venit moartea peste toți; printr-un Om, care a ascultat Cuvântul, a venit în dar, prin credință, nemurirea pentru toți.** „Darul fără plată al Lui Dumnezeu este nemurirea în Iisus Hristos, Domnul nostru" **(Romani 6—23). De aceea zice Iisus:** „Cine crede în Mine este nemuritor". **Toți câți cred că Iisus a purtat păcatele lor pe cruce, că a biruit moartea și a înviat, știu precis că prin El au biruit-o și ei și sunt nemuritori și păzesc cuvântul Lui** „și se curățesc după cum El este curat" **(1. Ioan 3—3), convinși că vor fi la fel cu El, stăpâni în cer și pe pământ, căci** „Celui ce va birui îi voi da să șeadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" **(Apocalips).**

Vechiul Testament prin Mântuirea ce anunța, prin promisiunile și profețiile materiale ușor verificabile, cu privire la împlinirea lor, dovedesc existența lui Dumnezeu și atotputernicia Sa. Noul Testament prin împlinirea Mântuirii, prin jertfa Fiului, dovedește dragostea lui Dumnezeu. Iată de ce „Dumnezeu e Dragoste".

Vechiul Legământ fiind temporal, a fost făcut cu un singur popor. Noul Legământ, fiind veșnic, este universal și obligatoriu pentru toți, spre a arăta Pronia Sa Divină întregii făpturi omenești și a împlini astfel făgă-

duința, că toate neamurile pământului vor fi binecuvântate prin Hristos. Prin acest Legământ s-au distrus până acum multe religii și, încet, dar absolut sigur, se vor nimici și vor dispare toate religiile și toate credințele fără vreo excepție și cultul mozaic material și cultele tuturor neamurilor de orice religie, „și va fi o turmă și un păstor" căci „Adevărul a venit prin Iisus Hristos".

Toate simbolurile Vechiului Legământ erau umbre preînchipuitoare ale Adevărului din Noul Teștament. Templul, jertfa sângeroasă, preoția levitică, circumcizia pielii erau umbre ale Bisericii, Euharistiei, preoției lui Melchisedec, a zdrobirii inimii prin Duhul Sfânt. Promisiunile materiale ale Vechiului Testament: eliberarea de sub jugul lui Faraon (numai după jertfa mielului), pământul făgăduinței, bunurile materiale, sabatul trupesc, împăratul și marele preot temporal, împărăția lumească — preînchipuiau făgăduințele spirituale ale Noului Testament: eliberarea de sub jugul faraonului spiritual prin jertfa Mielului Divin, Canaanul ceresc, bunurile spirituale, sabatul odihnei și păcii sufletului mântuit, Împăratul și Marele Preot Veșnic, lumea spirituală, căci „voi nu sunteți din lumea asta, după cum nici Eu sunt din lumea asta".

Noul Testament arată pe Însuși Dumnezeu, venit să ia păcatul asupra Lui și să dea Duhul Sfânt credincioșilor în El; să dea o viață în afară de puterea morții și vrăjmașului.

Omul însuși, „omul vechi" al Vechiului Testament, omul material, născut din voia omului, omul mort, cetățean al pământului, devine prin credința în Iisus Hristos — „omul nou", spiritual, fiu al lui Dumnezeu, născut din voia lui Dumnezeu, cetățean al cerului, fără moarte, pentru care Adevărul, adevărata comoară și singurul Bun: este Dumnezeu. Nu născând trupește din primul om (Adam) mai putea omul fi „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", care este Duh, ci născând spiritual din al doilea Om, Iisus, care este Viață și Duh dătător de viață, poate fi omul „după chipul și asemănarea" Dumnezeului Întrupat.

Dar „ce este născut din Duh, este duh".

FĂGĂDUINŢELE NOULUI TESTAMENT, NOULUI LEGĂMÂNT

ÎNFIEREA, CA FII AI LUI DUMNEZEU ŞI UNIFICAREA CU DOMNUL ; NEMURIREA ŞI SLAVA

Pentru împlinirea acestor făgăduinţe, Dumnezeu cere: Credinţă şi Dragoste, Credinţă în El şi în Cuvântul Lui scris şi dragoste de Dumnezeu şi de oameni.

A. Credinţă în înfierea noastră şi unificarea cu Domnul **prin naşterea din nou din Duhul, prin taina botezului** : „Hristos a venit ca să căpătăm înfierea" **(Galateni 4—5)** şi „voi aţi primit un Duh de înfiere" **(Romani 8—15). Pe baza înfierii numim pe Dumnezeu : „Tată", dar fiii Il recunosc şi fac voia Lui.** „Cine se lipeşte de Cuvânt se face un singur Duh cu El" **(1 Cor. 6—17)**, „Este trupul Lui" **(1 Cor. 12—27)**, va fi „asemenea chipului Fiului Divin" **(Romani 8—29)** şi „Este de ajuns robului să fie ca Domnul lui" **(Matei 10—25). Dar pentru a ne face un singur Duh cu El este nevoie să facem din Cuvânt pâinea noastră de toate zilele, căci** „Eu sunt Pâinea Vieţii" **(Ioan 6—35)** şi „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt, care iese din gura lui Dumnezeu" **(Deuteronom 8—3)** şi „Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu sunt spirit şi viaţă" **(Ioan 6—63).**

Să nu uităm apoi că Dumnezeu zice fiilor Săi : „Fii ai lui Dumnezeu, daţi Domnului slavă şi cinste. Daţi slavă Numelui Său. Închinaţi-vă şi plecaţi genunchii voştri în locaşul Lui cel minunat" **(Biserica) — (Psalmi). Slava se aduce, deci, şi asistând la serviciul liturgic, care este** jertfa spirituală, dar reală **prin Duhul, a Trupului şi Sângelui lui Hristos (sub aparenţa pâinii şi vinului), jertfă adusă de Iisus, Însuşi, Tatălui pentru credincioşii in El, oile Lui şi oferită ca ospăţ divin fiilor Săi** : „Veniţi, mâncaţi din pâinea Mea şi beţi din vinul pe care l-am amestecat, părăsiţi păcatul şi veţi fi nemuritori" **(Prov. 9—5, 6), căci** „acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu sunt şi Eu în mijlocul lor" **(Matei 18—20), dar** „Oricine se va lepăda de Mine în faţa oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu" **(Matei 10—33).**

„Făgăduinţa, pe care ne-a făcut-o El este aceasta : viaţa veşnică" **(1 Ioan 2—25).** „Adevărat, adevărat Vă

spun, că cine crede în Mine este nemuritor" (Ioan 6—47). **Pentru nemurire se cere obligatoriu şi împărtăşirea cât mai des cu Trupul şi Sângele Lui, care este Viaţa. Să nu se uite că primii creştini se împărtăşeau in fiecare Duminică, căci** „Trupul meu este cu adevărat o Hrană şi Sângele Meu este cu adevărat o Băutură". „Eu sunt Viaţa. Adevărat, Adevărat Vă spun: dacă nu mâncaţi Trupul Meu şi nu beţi Sângele Meu, n-aveţi viaţă în voi înşivă. Cine mănâncă Trupul Meu şi bea sângele Meu, este nemuritor" **(Ioan 6—52, 54).**

„Dumnezeu v-a chemat prin Evanghelie, ca să căpătaţi slava Domnului nostru Iisus Hristos" **(2 Tesal. 2—14).** „Să vă faceţi părtaşi firii Dumnezeieşti" **(2 Petru 1—4).** „El va schimba trupul nostru şi-l va face asemenea trupului Slavei Sale" **(Filipeni 3—21)** şi „Când se va arăta El, vom fi ca El" **(1 Ioan 3—2).**

B. Iubirea filială dovedită prin păzirea Cuvântului şi prin iubirea de oameni.

„Cine păzeşte poruncile Mele, acela Mă iubeşte" **(Ioan 14—21).** „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea" **(Ioan 15—10).**

Prin Noul Legământ — Legământul dragostei — Dumnezeu zice **omului**: „Dacă Mă iubeşti, iţi dau Harul să împlineşti Cuvântul şi să fii veşnic în slavă cu Mine, bucurându-te de dragostea Mea", căci „Veţi fi prietenii Mei, dacă faceţi ce vă poruncesc Eu" **(Ioan 15—14).**

Cititorule, fii sigur, că, după cum Dumnezeu a împlinit integral primul Său Legământ, tot aşa Îl va **împlini şi pe cel din urmă. „Toate făgăduinţele lui Dumnezeu sunt „«da» şi «amin» în Hristos Iisus". Credeţi în Acela** care a zis: „Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc" **(Ieremia 1—12). Religia** creştină **este numai în parte credinţă numai în ce priveşte venirea lui antihrist, la sfârşitul lumii (care nu e prea departe) şi a doua venire a Mântuitorului pentru judecata din urmă; în tot restul religia creştină din toate cele împlinite până azi, atât din Vechiul, cât şi din Noul Testament, este cunoştinţă sigură, este ştiinţă.**

Iată acum dovezi de împlinirea Cuvântului din Noul Testament, dovezi de Divinitatea şi Atotputernicia Fiului lui Dumnezeu. El a zis:

a) „La ieşirea din templu, pe când mergea Iisus,

ucenicii Lui s-au apropiat de El, ca să-I arate clădirile templului, dar Iisus le-a zis : «Vedeţi voi toate aceste lucruri ? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată» **(Matei 24—1, 2) şi din dragoste, după ce le-a dat 37 de ani ca timp de revenire la El, le-a distrus templul, prin Titus, şi distrus a rămas până azi, aproape 2.000 de ani.**

b) „Eu îţi spun, tu eşti Petru şi pe cuvântul spus de tine Mie «Tu eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu» ca temelie, voi zidi Biserica Mea" **şi Şi-a ţinut cuvântul: a zidit Biserica Sa peste tot pământul, pe temelia Cuvântului insuflat lui Petru de Dumnezeu.**

c) Vorbind de ultimele zile, care vor preceda sfârşitul lumii Iisus a zis: „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri" **(Matei 24—34) şi acest neam nu a trecut şi nu va trece până la sfârşitul lumii.**

d) „Eu am venit în lumea asta pentru judecată ı ca cei ce nu văd să vadă şi cei ce văd să ajungă orbi" **(Ioan 9—39).**

Şi păgânii (care erau orbi) au văzut şi cunoscut pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac, Iacov şi pe Fiul său Iisus. iar Iudeii, care vedeau, au rămas orbiţi şi până azi.

e) Poporului Său i-a zis: „Iată vă trimit prooroci înţelepţi şi cărturari. Pe unii din ei, îi veţi omorî şi răstigni, pe alţii îi veţi bate în sinagogile voastre şi-i veţi prigoni din cetate în cetate". **(Matei 23—34). Şi au omorât pe Ştefan, Iacov senior şi pe Matia. Şi dacă Pavel a scăpat de moarte, este fiindcă a cerut să fie judecat de Cezarul Romei. Şi n-au fost închişi şi bătuţi apostolii ? Şi n-au fugit primii creştini până in Fenicia, în Cipru şi Antiohia din cauza prigonirilor ? (Fapte 8—1 şi 11—19).**

f) Apostolilor şi ucenicilor Săi le-a zis: „Iată Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Păziţi-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor şi vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea Împăraţilor, ca să slujiţi ca mărturie înaintea lor şi înaintea neamurilor, ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă Lui Dumnezeu. V-am spus aceste lucruri,

pentru că atunci când le va veni ceasul să se îndeplinească, să vă amintiţi că vi le-am spus" **(Matei, 10—16, 17 ; Ioan 16—24). Şi n-au fost aproape toţi prigoniţi, bătuţi, daţi în judecată şi apoi ucişi ?**

g) A mai spus apostolilor, că vor vorbi în limbi străine. **Şi n-au vorbit apostolii în limbi străine la pogorârea Duhului Sfânt ? Şi n-au vorbit în limbi străine Corneliu Sutaşul, cu rudele şi prietenii strânşi în casa sa, când le-a vorbit Petre şi când S-a pogorât şi peste ei Duhul Sfânt ? (Fapte 10—46). Şi n-au vorbit în limbi străine cei 12 creştini din Efes după botezul în Numele Domnului Iisus, de către Pavel ? (Fapte 19—6).**

h) A spus încă poporului Său : „Vă spun că Împărăţia Lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam, care va aduce **roadele** cuvenite" **(Matei 21—43). Şi preoţia şi Cultul Divin au fost luate de la ei şi au fost date neamurilor, odată cu distrugerea templului.**

i) A spus lui Petru : „Adevărat, adevărat îţi spun că atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai, dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile şi altul te va încinge şi te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu" **(Ioan 21—18). Şi la Roma Petru şi-a întins mâinile pe Cruce, cu capul în jos şi picioarele în sus, şi l-au ţintuit alţii împlinind cuvântul.**

j) A spus despre Ioan : „Petru s-a uitat la Ioan şi a zis Lui Iisus : „Doamne, dar cu acesta ce va fi ?" Iisus i-a răspuns : «Dacă vreau ca El să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie ?»" **Şi Ioan a rămas cel din urmă din toţi apostolii, până ce Iisus a venit de i-a dat descoperirea Apocalipsei, în insula Patmos şi scurtă vreme după aceea a murit.**

k) Poporului Său i-a mai spus că : „Numai ei nu vor crede în El" **(Luca 4—24). Şi până azi acest Cuvânt e neclătinat şi nu va fi altfel decât la timpul hotărât de El.**

l) A promis apostolilor că le va trimite Duhul Sfânt, zicându-le după Înviere, în momentul Înălţării la cer : „Să nu vă depărtaţi de Ierusalim, ci să aşteptaţi făgăduinţa Tatălui, pe care aţi auzit-o de la Mine. Când se va pogorâ Duhul Sfânt peste voi Îmi veţi fi martori în

Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului".

Și zece zile după aceasta Duhul Sfânt s-a pogorât peste apostoli și ei I-au fost martori peste tot pământul: mărturisire a cărei roade sunt constatabile azi și care nu pot fi negate de nimeni.

Pogorârea Duhului Sfânt peste apostoli este venirea Lui măreață pe pământ, spre sfințirea sărbătorească a Bisericii lui Hristos.

În a cincizecea zi după jertfa mielului și ieșirea din Egipt a Israeliților, li s-a dat „Legea" pe muntele Sinai, în mijlocul tunetelor, fulgerelor și furtunei.

În a cincizecea zi de la Învierea Mielului Divin „a venit din cer ca vâjâitul unui vânt puternic și cu limbi de foc, Duhul Sfânt", dar pe când „focul Legii" Vechiului Testament omora pe cel ce se apropia de El, „focul Noii Legi" umplea de Har și dragoste de Dumnezeu pe apostolii și ucenicii Mielului.

Știe știința că Dumnezeu, prin Fiul Omului, a revărsat peste toți Spiritul Său? Nu știe, „fiindcă nu-L cunoaște" **(Ioan 14—17). Știința nu știe nimic de** „izvorul de spirit, apă vie", **pe care Tatăl,** „Izvorul vieții" și „Izvorul apelor vii" **(Ieremia 2—13), la rugăciunea Fiului, I-a făcut să curgă ca un râu, din care a adăpat „vasele Sale alese" și la care cheamă continuu de 20 de veacuri pe toți însetații, să vină să bea din el** „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani" **(Isaia 55—1).** „Veniți la apa ce iese de sub pragul Casei, că pe unde ajunge râul acesta este viață" **(Ezechiel 47—1, 9). Despre această apă vie Mântuitorul zice tuturor:** „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea"; „cine va crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura" **(Ioan 7—37, 38). Despre aceeași apă a vorbit Samaritencei, zicându-i:** „Dacă ai fi cunoscut tu Darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice «Dă-mi să beau», tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie", căci oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în un izvor de viață ce-i va da viața veșnică" **(Ioan 4—14).**

Apa vie, Spiritul Divin, Duhul Sfânt, Viața se dă tuturor ce o cer: „Cere și ți se va da", **căci** „cine cere capătă". „Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duhul Sfânt

celor ce Îl cer" (Luca 11—13). „Rugăciunea însă trebuie să fie necurmată" (Luca 18—11). „Cel care se roagă — zice sfântul Ioan Gură de aur — nu are idee de ceea ce se numește moartea și, ca și intrat în cer, conviețuiește cu Dumnezeu" (Serm. XLIII).

Spiritul Divin este Cel ce desăvârșește pe oameni și îi face „asemenea chipului Fiului Divin, ca El să fie întâiul născut dintre mai mulți frați" (Romani 8—29), intorcându-le privirea de la cele materiale, văzute și trecătoare la cele spirituale, nevăzute și veșnice.

Duhul Sfânt este Puterea Divină, cu Care Iisus a binecuvântat omenirea și care face: credincios pe cel necredincios; iubitor de Dumnezeu pe hulitor sau ateu; iubitor de oameni pe cel iubitor de sine; cinstit pe hoț; milos pe cel fără milă; darnic pe zgârcit; virtuos pe vicios; cumpătat pe bețiv; abstinent pe desfrânat; nemincinos pe cel ce spune minciuni; smerit pe cel mândru; muncitor pe leneș; neclevetitor pe cel bârfitor; drept pe cel nedrept; suferitor cu credință și nădejde a orice îi vine de Sus; renunțător la slava lumească pentru slava de Sus și jertfitor de viață pentru a mărturisi Cuvântul Adevărului.

Spiritul Divin este acea Putere imensă, pe care Iisus, din dragoste, a vărsat-o peste omenire, împlinind cuvântul scris: „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură chiar și peste robi și roabe" (Ioel 2—28, 29). „Vă este de folos să Mă duc, căci dacă nu Mă duc Eu, Duhul Sfânt, Mângâietorul, nu va veni la voi, dar dacă Mă duc vi-L voi trimite" (Ioan 16—7).

Duhul Sfânt e Mângâietorul Care transformă suferința pentru Domnul în bucurie: „Apostolii au plecat dinaintea soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie bătuți pentru Numele Lui" (Fapte 5—41). El este Mângâietorul tuturor credincioșilor, care trec prin încercări oricât de grele ar fi.

Duhul Sfânt este acea Forță nemărginită și nevăzută, care a biruit lumea, făcând-o să primească Cuvântul și să-și schimbe inima din fundament, prin propovăduirea și jertfirea unor oameni săraci, smeriți și simpli, cum erau apostolii și prin mărturisirea și jertfa martirilor, mucenicilor și misionarilor. Duhul Sfânt a născut din nou și reînnoit omenirea: „Când Tu trimiți Duhul Tău,

toate nasc din nou şi înnoieşti faţa pământului" **(Psalm 103—31).**

Spiritul Divin este Puterea neţărmurită, Care a întins iubirea de Dumnezeu până la jertfa vieţii; iubirea aproapelui până la jertfa întregii averi; nemăsurata întinăciune trupească până la feciorie şi întinăciunea sufletească până la ascetism, căci: „Iubirea de Dumnezeu s-a revărsat în inimile noastre de Duhul Sfânt" **(Romani 5—5).**

Duhul Sfânt este Forţa Divină Care a făcut să dispară sclavia, **care reprezenta patru cincimi din omenire** şi idolii, **făcând toate popoarele să se închine lui Dumnezeu, fiecare în ţara sa, împlinind cuvântul scris:** „Deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriţi şi rupe orice fel de jug" **(Isaia 58—6). Căci:** „Dumnezeu va nimici toţi idolii pământului şi fiecare se va închina înaintea Lui, în ţara lui în toate ţinuturile neamurilor" **(Tefania 2—11)** şi „Neamurile vor cunoaşte că Numele Meu este Domnul, puterea şi tăria Mea" **(Ieremia 16—21).**

Spiritul Divin a făcut pe oameni să facă descoperirile care se văd azi: radio, zborul etc., împlinind cuvântul zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că cine crede în Mine, va face şi el minunile pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea, fiindcă Eu mă duc la Tatăl" **(Ioan 14—12).**

Iată „N-am zis: căutaţi-Mă în zadar" **(Isaia 45—19). Acestea sunt adevăruri tangibile, demonstrate şi deci ştiinţifice.**

„Am vestit de mult aceste lucruri, am lucrat, s-au împlinit şi nu vreţi să le mărturisiţi" **(Isaia 48—5, 6).**

„Pe Mine Însumi jur că spun adevărul, întoarceţi-vă la Mine şi veţi fi mântuiţi. Că Eu sunt Dumnezeu şi nu altul" **(Isaia 45—22, 23).**

„Dacă nu vă întoarceţi, toţi veţi pieri" **(Luca 13—3).**

Care din cuvintele zise de Mântuitorul nu s-au împlinit? Nici unul afară de cele privitoare la sfârşitul lumii. Când toate s-au împlinit, poate fi vreo îndoială că şi acelea nu se vor împlini? Nu poate fi nici o îndoială, pentru cel cu judecată. Mai repede vor trece cerul şi pământul decât să treacă neîmplinit vreunul din cuvintele Lui. Iată de ce religia creştină este o ştiinţă. Noi cunoaştem pe Dumnezeu — Dumnezeu S-a descoperit şi S-a

arătat prin Hristos. „Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă". „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl". **El Se arată şi astăzi celor ce-L iubesc şi împlinesc cuvintele Lui, căci El Îşi ţine promisiunea făcută.** „Cine păzeşte poruncile Mele, acela Mă iubeşte, Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui" **(Ioan 14—21).**

Adevărul Cuvântului Lui este fără posibilitate de tăgadă din cele vestite şi împlinite, de la Avraam şi până azi. Numai cel pierdut nu vrea să ia aminte.

Pilat întreba pe Domnul: „Ce este adevărul?" ADEVĂRUL ESTE CUVÂNTUL ŞI CUVÂNTUL ESTE LUMINA LUMII.

Ferice de acela care poate spune: „Sunt un străin, călător pe pământ: Cuvântul Tău este o candelă pentru paşii mei şi o lumină pe cărarea mea" **(Psalm 118—19, 105).**

CONCLUZII

1. Supraviețuirea, după moartea omului, este un adevăr absolut, dovedit științific, prin probe experimentale indiscutabile.

2. Știința psihică, ca și credința, apropie pe om de Dumnezeu.

3. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Vechiul Testament este Cuvântul lui Dumnezeu direct sau prin Duhul Sfânt. Evanghelia e Cuvântul Tatălui prin Fiul.

4. Religia creștină este nu o credință, ci o știință; este cea mai înaltă știință și cea mai sigură dintre toate științele; este ADEVĂRUL ABSOLUT. A fi creștin fără credință este a fi complet ignorant; este a fi fiu denaturat.

5. Multe din adevărurile scrise în Scriptura Vechiului și Noului Testament, care par supranaturale, se pot demonstra științific, ca orice adevăr.

6. Lumea spirituală este o realitate absolută. Ea este adevărata noastră patrie.

7. După păcat, pământul este, pentru sufletele îmbrăcate în trup, un locaș de penitență până la moarte. Cel ce vrea să fie veșnic în slavă, în patrie, trebuie să plece mântuit de pe pământ.

TABLA DE MATERII

PARTEA III

PARTEA IV

Apoi se văzu afară din perdea un braț și o mână ținând sticla luminoasă. O figură se arătă cu capul acoperit de o cantitate de voaluri albe.

BESTSELLER